7d8

Camilla Läckberg

Henrik Fexeus

Seria Mina şi Vincent

Volumul 3

Miraj

Traducere din limba suedeză de

Cristina Ekholm

EDITURA TREI

2024

Autori: Camilla Lückberg and Henrik Fexeus
Titlul original; Mirage
Copyright © *2021*

AU MAI RĂMAS PAISPREZECE ZILE

Niklas mânca încet, privindu-şi familia aflată de

cealaltă parte a mesei. Era abia *17* decembrie şi în opinia lui era cam devreme pentru a împodobi casa de Crăciun, dar hotărâse împreună cu fiica lui să înceapă de pe acum. Pe masă avea deja câţiva moşi micuţi din porţelan alb, iar în cameră se revărsau razele calde ale unei ghirlande de luminiţe. Ştiau că un brad n-ar rezista în casă până în Ajunul Crăciunului, aşa că agăţaseră ghirlanda deasupra mesei, lăsând-o să lumineze în locul lustrei.

Fiica lui era îmbrăcată într-un pulover cu beculeţe roşii şi verzi, iar el îşi luase o cravată roşie pentru cina din seara asta. Costumul pe care îl purta era bineînţeles gri-închis, ca de obicei. Toată nebunia asta trebuia să aibă o limită.

Mai luă o îmbucătură. O bucăţică de ananas la grătar, glazurat cu ghimbir, chili şi miere. De fapt, el nu era de părere că fructele sunt potrivite pentru o cină, dar fiica lui adora ananasul Cu siguranţă îl prefera în locul fripturii de vită. Mă rog, era mai bine aşa, pentru că îi rămânea lui mai mult.

Fetele păreau că sunt la fel de preocupate de mâncare ca şi el şi nu observaseră cum le privea. Ce noroc! Probabil că era puţin caraghios, dar nu avea ce să facă. Se simţea, ca să spunem aşa, mulţumit. Era un sentiment nou, chiar dacă, la urma urmei, nu făcuse un efort prea mare.

Nu îi trebuise o carieră strălucită, deşi era un om de succes.

Nu îi trebuise nici tot etajul din clădirea de pe Linnégatan din Östermalm, chiar dacă era de fapt foarte mulţumit de felul în care locuia împreună cu fiica lui.

Avusese nevoie doar să fie toţi trei la aceeaşi masă.

Tentativa de asasinat de acum o jumătate de an, despre care se scrisese atât de mult în presă, era acum doar o amintire. Bineînţeles că încă avea asigurată paza. Probabil că va mai trece încă vreo jumătate de an până când angajatorul lui se va simţi în siguranţă. Dar fusese atât timp înconjurat de bodyguarzi, încât acum chiar îi socotea ca fiind parte din familie.

Familie,

Exact despre asta era vorba. Fiica lui avea 16 ani, devenea în curând o femeie, iar Lui i se părea că făcuse o treabă bună şi că o învăţase destule despre Lumea asta. Bineînţeles că ea îl ura câteodată, dar aşa e în adolescenţă. Şi în faţa lui, la masă, stătea fosta soţie. Dacă i-ar fi spus cineva acum o jumătate de an că vor putea să-ţi petreacă timpul împreună aşa, n-ar fi crezut. Dar clişeul ăsta e adevărat. Timpul vindecă toate rănile. Iar acum stăteau împreună în jurul mesei, ca un fel de familie modernă, servind o cină de Crăciun prematură. Fără să se urască. Chiar îşi făcuseră şi cadouri.

I se puse un nod în gât şi întoarse capul spre fereastră, ca să nu-l Vadă lacrimile. Ningea uşor şi frumos în întunericul de afară, iar lumea părea o carte poştală. Şi în momentul ăsta, la fei era şi viaţa lui. Pentru prima dată, după foarte mulţi ani, nu mai era încordat. Nu mai avea nicio durere de cap.

Un zgomot de pe hol le dădu de ştire că suna cineva la uşă, iar fiica lui îl privi miratã.

— Cine e? £ sâmbătă. Ai promis că nu Lucrezi azi, când luăm împreună cina de Crăciun.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse el cu sinceritate, ridicându-se de pe scaun. Poate e pentru voi?

Fosta soţie şi fiica lui dătinară din cap.

Nâklas ieşi în hol şi se îndreptă spre uşă.

— O să mă supăr dacă ai angajat vreun Moş Crădunl ţipă fiica lui din bucătărie.

Oricum cel care suna acum ia uşă fusese controlat La sânge de gărzile de corp de la intrare. Şi numai faptul că niciunul dintre ei nu-l avertizase că vine cineva demonstra că nu era nimeni important. Se uită pe monitorul de la intrare şi văzu de partea cealaltă a uşii un bărbat cu cască de biciclist şi cu o stea mare roşie în piept. Şi zăpadă pe umeri. Firma de curierat *Inte bara post.* Asta era explicaţia.

— Da? ¿se Niklas deschizând uşa.

— Niklas Stockenberg? gâfâi bărbatul întinzându-l un plic mic şi negju* Poftim. E pentru tine.

Pe plic nu era scris nimic, Niklas se încruntă. Îl întoarse pe partea cealaltă; dar nici acolo nu era scris nimic.

— De la cine e? întrebă e] ridicându-şi privirea.

Dar bărbatul dispăruse. O luase la fugă în jos pe scări imediat ce-i înmânase plicul, mergând către ieşire şi către bicicleta lui. Probabil că era în întârziere cu livrările.

Niklas închise uşa şi deschise pilcul. Înăuntru era o hârtiuţa albă; când o scoase, văzu că era o carte de vizită. Una mai Luxoasă, care nu avea scris nidun nume. Doar ceva care părea o cifră. Un opt mare, colorat în partea de jos. Ţi dedesubt un număr de telefon. În rest nu era nimic.

Se încruntă. Simbolul ăia nu-i spunea nimic şi nici nu recunoştea numărul de telefon. Dar ceva în subconştientul Lui îi spunea că ştie de fapt ce reprezintă. Că aştepta mesajul ăsta de foarte mulţi ani, dar sperase că nu! va primi niciodată. Îl

reprimase, îl ştersese din viaţa lui. Şi nici acum nu era pregătit pentru el.

Sau poate era doar o reclamă, se gândi el.

Putea să afle într-un singur fel. Scoase telefonul din buzunarul sacoului şi formă numărul. Mâinile îl tremurau.

După trei semnale, auzi o voce robotică feminină.

— Bună, Niklas Stockenberg. Sperăm că ai fost mulţumit de serviciile noastre în această perioadă, care acum a ajuns la final. Mai aj... 14 zile... o oră... şi... 12 minute... de trăit.

Strânse telefonul cu putere, de parcă încerca să distrugă mesajul. I se puse un nod în gât. Nu mai putea să respire. Camera începu să se învârtă, iar el se rezemă cu o mână de perete ca să nu cadă.

Din bucătărie se auziră chiote de râs. Fiica lui şi mama ei se amuzau de ceva.

Nlklas căzu în genunchi pe covorul din hol. Noroc că a cumpărat un covor atât de scump şi gros, altfel l-ar fi durut genunchii, îţi zise el. Închise ochii şi încercă să-şi adune gândurile. Ştia că avea să vină ziua asta, Ştia de muit. Dar refuzase să se gândească ia ea* Sperase că va fi cruţat.

Trecuse foarte mult timp.

— Tată, unde eşti? strigă fiica lui. Dacă te îmbraci în Moş Crăciun, sun presa*

Se sprijini de pereţi şi se ridică încet. Încercă să respire adânc de câteva ori pentru a-şi reveni, apoi se duse în bucătărie.

Când îl văzură, celor două femei le dispăru zâmbetul de pe buze.

— Cine era? întrebă fiica lui, îngrozită, Eşti foarte palid.

Fosta lui soţie se ridică imediat de la masă.

— Stai jos până nu cazi din picioare, zise ea ajutându-i să se aşeze pe un scaun.

Îi puse mâna pe frunte.

— Nu era nimeni, răspunse ei. Au greşit adresa.

— Eşti transpirat tot. Ţi-e rău? lei ceva medicamente? Să sunăm la Salvare? Zi-mi ceva, Niklas!

Îţi întoarse privirea şi încercă să-i zâmbească fiicei lui.

— Nu e nimic, Nathalle. Doar am ameţit puţin.

Nathaiie se uită întrebătoare la mama ei. Nlklas luă mâna fostei soţii de pe umărul lui şi o ţinu o clipă.

— Mulţumesc, Mina, dar nu e nevoie de Salvare, îmi trece, O să se termine în curând.

Afară nu mai ningea blând şi frumos. Acum zăpada era rece şi aspră şi parcă îl Izola într-o închisoare a iernii. Nu putea să se mişte, nu putea să scape. Nu avea unde să fugă.

Peste două săptămâni avea să &e mort. Şi nici măcar nu făcuse tot ceşi propusese. Se uită la Mina şi deschise gura s-ă-i spună ceva, dar apoi se răzgândi. A făcut tot ce a putut pentru ele? A fost un tată bun pentru Nathalie? O să le fie dor de el? Ce o să zică colegii de Ja serviciu?

Puloverul lui Nathalie pâlpâia în roşu fi verde.

Chiar nu voia să moară.

Cartea de vizită îi alunecă din mână şi a|unse pe jos. O lăsă acolo.

Nikias oftă din rărunchi fi se şterse pe faţă.

Ultimii 20 de ani fuseseră ani buni. Chiar foarte buni. Dar aşa cum tocmai îi spusese Minei: se va termina în curând.

Peste 14 zile, o oră şi 12 minute. Sau, de fapt,

acum mai erau doar 10 minute, nu 12.

Vincent era întins pe jos în loja lui de la teatrul Scala din Karistad. Stinsese lumina şi lăsase aprinse doar becurile care înconjurau oglinda în care se machia. Becurile din jurul oglinzii erau singurele care arătau exact aşa cum îţi Imagina lumea că e în culisele unul teatru. Sigur că era doar o idee indusă de Hoilywood, dar lui I se părea că sunt frumoase şi romantice.

Spectacolul se terminase de vreo oră, iar echipa lut se agita frenetic să scoată decorul de pe scena aflată sub nivelul lojelor şi ai salonului artiştilor. Tot decorul, toată recuzita şi o grămadă de lumini trebuiau date jos şi încărcate în două tiruri. Întotdeauna angajau oameni din zonă să-i ajute la încărcat, iar şeful turneului, Oâa Fuchs, avea o experienţă vastă în lumea show bizui ui. Şi cu toate astea, tot le lua cam trei ore să strângă. Lumea nu ştia că pentru spectacolul extravagant de două ore al lui Vincent, trebuiau cel puţin şapte ore de muncă mai puţin extravaganta. În fiecare seară.

Îşi schimbă încet poziţia pe podea. Linoleumul de SUb e] era îngrozitor de tare. Se uită ia canapea şi realiză că ar fi trebuit să se întindă acolo şi nu pe jos. Dar alesese deja. Putea să stea nemişcat şi pe podea.

Teatrul Scala era plin de cifre impare. Era foarte neplăcut. De la scenă până sus erau 5 metri. Ar fi fost mult mai bine dacă erau 6 metri. De tavan atârnau 17 ţevi de care se puteau prinde decorul şi luminile. Nici asta nu era o cifră bună. Dar 5 plus 17 făceau 22, ceea ce era mai bine. Şi doi plus doi făceau patru, exact numărul spectacolelor pe care le avea aici, la Scala.

Costumul de scenă atârna pe umeraş. Astăzi fusese format din trei piese; era totuşi ultimul spectacol înainte de Crăciun. Trei piese. La nalba! Nu se gândise la asta. Însemna şi că la sfârşitul spectacolului, din cauza costumului, era transpirat leoarcă. Aşa că de îndată ce ajunsese în cabina lui, se dezbrăcare şi rămăsese doar în tricou şi chil o ţi. Dacă ar fi deschis cineva uşa din greşeală, ar fi părut şi el mai normal decât dacă l-ar fi văzut întins pe | os în costumul de scenă. Îţi zâmbi. Înveţi din greşeli.

O bubuitură venită dinspre scenă îl făcu să tresară. Parcă se spărsese ceva. Auzi înjurăturile lui Ola. Dar învăţase deja că e mai bine să nu ţtil anumite lucruri. La începutul carierei, încercase să ajute atât ia construirea decorului, cât şi la demontarea lui. Nu voia să fie un actor din ăla snob căruia să-i pese doar de spectacol. Auzise de actori de genul ăsta care nu dădeau nicio mână de ajutor. Dar destui de repede îţi dăduse seama că mai mult îi încurca. Era cel mai bine pentru toţi dacă stătea deoparte până terminau treaba cei angajaţi pentru asta.

Ceea ce însemna că putea să mai stea întins pe podeaua tare încă vreo oră, până erau încărcate maşinile. Avea noroc, mai ales că îl apucase o durere de cap groaznică. Pe masa de lângă el erau un pahar cu puţină apă şi nişte resturi albe. Aspirină. De ceva vreme trăia doar cu medicamente împotriva durerii de cap. Le prefera pe cele cu cofeină. Se gândi să mai ia una, dar cel mai probabil nu avea să-ţi facă efectul, închise ochii oftând şi aţteptă să-i treacă durerea de cap. Sau măcar să mai scadă în intensitate. În trecut, după spectacole,

era doar obosit. Fără vlagă. Însă durerile de cap erau o noutate. Începuseră să apară după spectacole cam acum o jumătate de an. Şi n-a durat mult până au devenit ceva permanent. Câteodată erau mai puternice, câteodată suportabile, dar] e avea mereu. Sâcâitoare. Enervante. Nici nu-şi mai aducea aminte cum era să nu-l doară capul.

Refuza să creadă că e semn de bătrâneţe; mai avea câteva luni pană împlinea 50 de ani. Iar spectacolul nu era mai istovitor ca alte dăţt Aţa că nu erau decât două posibilităţi. Ori avea □ tumoare pe creier „ori era din cauza stresului. Nu credea că e vorba despre prima, pentru că nu avea alte simptome. Dar dacă îţi provoca singur durerea, de ce făcea asta? Voia să-ţi spună ceva?

Îţi dori, cum se întâmpla de multe ori, să fie cu Mina. Ea sigur ar fi avut un răspuns şi o rezolvare.

După evenimentele din vară cu Nathalle şi Nova, nu se mai văzuseră foarte des. Pe de-o parte, el era ocupat cu pregătirile pentru noul spectacol, Mina, cu anchetele ei, iar pe cealaltă parte, toate întâlnirile lor erau legate de câte o investigaţie. Şi de fiecare dată când se întâlneau, nu stăteau prea mult împreună. Dar când era cu ea, parcă îi mai trecea durerea de cap. Jar umbra care îşi făcuse sălaş în e] nu mai ieşea la suprafaţă.

Secţia de poliţie unde lucra Mina era renumită, aşa că mereu avea de lucru. Şi când nu avea ea de lucru, Umberto de] a ShowLife Productions îi programase spectacole într-un mod precis şi chiar sadic. Parcă era o conspiraţie între şeful Minei şi producătorul Lui ca să-l ţină departe unul de celălalt.

Şi apoi, mai era şi chestia cealaltă. Misterul care

se afla la el acasă, în camera de lucru. Despre care nu îndrăznea să-i povestească. Ceea ce nu-i ajuta să se întâlnească, şi dacă se gândea mai bine, era posibil ca tocmai misterul să fie sursa durerii lui de cap. În orice caz, se gândise din ce în ce mai mult ta el în cursul toamnei, dar nti reuşise să-] desluşească. Ştia doar că trebuie să ia în serios ameninţarea.

Iar cel care îi trimisese primul mesaj, acum o jumătate de an, era probabil o persoană răbdătoare. Vincent nu voia s-o îngrijoreze pe Mina cu treaba asta. Era ceva ce trebuia să rezolve singur.

Totuşi, după fiecare spectacol spera că ea avea să fie acolo, aşteptându-i în spatele scenei, aşa cum o întâlnise prima dată în Gävle. Dar bineînţeles că nu-l aştepta. Ea avea viaţa ei, el avea viaţa lui. Cert c că se întâlneau mult prea rar.

În schimb, reuşise, de prin vară, să petreacă mai mult timp cu familia iul. A mers în cârje câteva luni pentru că-şi rupsese piciorul, aşa că nu putuse să susţină niciun spectacol. Pentru prima oară după mulţi ani, fusese acasă în fiecare seară şi de fapt chiar şi în timpul zilei. Exact aşa cum îşi dorise soţia lui, Marfa. Însă după câteva zile de stat cu e] permanent, îşi dăduse şi ea seama că nu era o idee prea bună.

Până şi copiii se uitau miraţi, neînţelegând de ce stă acasă toată ziua.

Şi umbra dinlăuntru! lui începuse să se ivească din nou.

Aşa că toată familia a fost în extaz când a început din nou să plece în turneu. Şi de atunci, totul se desfăşoară în viteză. De cele mai multe ori, cu câte

două spectacole în aceeaşi zi. Trebuia să-şi facă de lucru şi să nu se gândească Ja ce nu era cazul.

Se uită în sus, la tavan. Oare era posibil să-şi distrugă celulele cerebrale? Putea oare să-şi distrugă creierul folosindu-l prea mult? Probabil că nu. Dar tot voia să verifice. Pentru că în momentul ăia, stând întins pe jos La teatrul Scala din Karistad, chiar asta simţea. Oftă, închise ochii şi adăugă durerea de cap pe lunga listă de lucruri despre care voia săd povestească Minei.

Akal mergea cu paşi hotărâţi pe peronul de la metrou. Învăţase deja că, dacă pare că ştii ce ai de făcut, nimeni nu-ţi va pune întrebări. Bineînţeles că-l ajuta şi vesta reflectorizantă pe care o purta. Dar paradoxul era că vesta asta îl făcea invizibil pentru oamenii care călătoreau cu metroul la o oră atât de târzie. Era doar un om care lucra acolo. Nimeni de care era cazul să-ţj pese. Într-un fe], era adevărat că lucrează acolo. Dar nu cum credea lumea.

Ajunse la capătul peronului şi deschise o portiţă, în timp ce-şi ferea faţa de camera de luat vederi din tavan. Era doar un tehnician obişnuit care trebuia să facă o reparaţie. Nimic altceva, şi avusese noroc că zăngănită l ¿prapurilor din geantă nu putea fi înregistrat de camera de Luat vederi.

Portiţa ducea la o scară ce cobora de pe peron şi dădea direct spre tunelul metroului. De fapt, nu-l plăcea deloc să intre în tuneluri, era mult prea periculos. Noile metrouri erau mai silenţioase decât cele vechi, ceea ce însemna un risc crescut de accident pentru toţi care continuau să coboare în tuneluri.

Trecuse de mult la un alt nivel de exprimare artistică. Grafii ti era doar pentru amatori. Acum

lucra cu arta şabloanelor şi a afişelor. Arta de prin anii 1990. Bineînţeles că parcă nu mai era la fe] acum, când identitatea zeului pe care îl adora, Banksy, fusese dezvăluită, dar lui Akai i se părea că el ridică arta asta la un nou nivel, mai modem. Iar expoziţiile lui din Ga mia Stan îi confirmaseră teoria. Era şocant cât puteau oamenii să plătească pentru opera lui, chiar dacă habar n-aveau cine e el, Akai era doar un nume de scenă. Şi la fel ca Banksy, nu avea nici el de gând să-şi divulge numele adevărat. Voia să continue să fie im mister în lumea artei.

Înainta câţiva metri în tunel şi îşi aprinse lanterna frontală. Galeriile erau acum puţin mai largi, pentru ca muncitorii să nu fie nevoiţl să se apropie prea mult de linii. Ştia unde e camera tehnică. Puţin mai în faţă. Acolo stătea de multe ori iubita prietenului lui, care lucra ca tehnician La MTR, compania de administrare a metroului. Alcai îi promisese să picteze camera, pe post de cadou de ziua ei. Planul era ca mâine de dimineaţă să nu mai fie întâmpinată de pereţii gri de beton. Avea să intre într-o pădure. Toţi pereţii o să fie acoperiţi de copaci şi arbuşti, iar printre ei, o familie de troii Inspiraţi din John Bauer, O să fie magnific.

Trecu pe lângă o pictură pe care o făcuse mai demult în tune] şi care îi înfăţişa pe câţiva dintre prietenii lui. Cineva scrisese pe faţa unuia dintre el. Sitâsi *a fost aici.* Vandalii naibii!

Pietrişul îi trosnea sub tălpi. Văzu uşa de la camera tehnică puţin mai în faţă. Ocoli o movilă de pietriş şi se opri brusc. Ceva nu era în regulă. Se întoarse la movila care-i ajungea cam până la talie. Nu era nimic neobişnuit să găsească în tunel o movilă de pietriş; erau tot felul de chestii ciudate

pe-acolo. Dac din ea se vedea ieşind ceva. Ceva alb, ceva ce parcă mai văzuse prin vreun film, dar nu putea să-şi dea seama ce este. Dădu deoparte puţin pietriş şi făcu rapid un pas înapoi când realiză ce era.

Erau oase.

Probabil că ie-a pus Cineva acolo ca să facă O glumă cretină. Era singura explicaţie. Dar ce animal avea părţi de schelet atât de mari? Trase de un os şi toată movila se nărui, iar pe jos căzură mai multe fragmente de os. În lumina Lanternei frontale, îi zâmbi sumbru un craniu.

Un craniu de om.

Akai nu ştia exact dacă întâi a ţipat sau a fugit. În orice caz, a şi ţipat, a şi fugit.

MAI RĂMAS TREISPREZECE

Mina se uita fascinată ia sendvişul de pe farfurie. Făcuse într-adevăr progrese. Înainte, singura alternativă acceptabilă pentru micul-dejun era un iaurt bine sigilat. Iar acum mânca un sendviş care sigur fusese expus la tot felul de bacterii. Şi se simţise bine şi la cina de aseară, la Niklas. Chiar dacă, bineînţeles, a fost groaznic pentru că lui i-a fost atât de rău. NathaJie o liniştise expllcându-i că nu era ceva obişnuit şi că Niklas îşi revenise destul de repede. Mina spera totuşi că el □ să-i urmeze sfatul şi o să meargă în dimineaţa asta la un control medical.

Deci o cină cu fiica ei şi cu fostul soţ. Viaţa îţi poate oferi într-adevăr surprize. Ar minţi dacă ar spune că nu fusese un drum anevoios. Ea şi Nathalie au fost într-un dans continuu de cha-cha-cha, cu doi paşi înainte şi un pas înapoi. Dar încetul cu încetul au ajuns unde sunt azi. Şi acum puteau să fie

împreună la o cină în familie, toţi trei.

Mina luă o gură din sendvişul care îi încântă papilele gustative cu combinaţia de unt, caşcaval şi ardei împreună cu pâinea dulce Skogaholm. Era conştientă că, din punctul de vedere al elementelor nutritive, era echivalentul unei felii mari de chec. Dar era totuşi Crăciunul.

Se întrebă cura îşi va petrece Vincent sărbătorile. Cu familia lui bineînţeles, dar vor sărbători cu tot neamul sau doar cu cei apropiaţi? O cuprinse un fior când se gândi că ar putea să fie geloasă. Îi era dor de el. Nu mai vorbiseră decât de câteva ori din vară, când el îi salvase viaţa lui Nathalie. Din mai multe motive. Pe de o parte, niciunul dintre ei nu era capabil să poarte o conversaţie doar de dragul conversaţiei. Şi pe de altă parte, Mina se luptase să-şi refacă relaţia cu fiica ei. Iar moartea lui Peder o pustiise, lăsându-i un gol în inimă. Avusese nevoie de timp să-l jelească.

Îi dădură lacrimile când se gândi la colegul ei.

Şi apoi, mai era şi faptul că nu înţelegea ce reprezentau ei unul pentru celălalt. Se gândea la Vincent mai mult decât voia să recunoască. Dar cum am mai spus, el avea o familie, O soţie foarte geloasă. Mina nu voia deloc să se bage între el.

Aşa că se afundase în muncă şi aşa găsea mereu scuza potrivită pentru a nu-l vedea.

Se concentra ia televizor, La emisiunea matinală. Ca să nu se mai gândească la asta. Niklas Stromstedt venise în studio pentru a interpreta piesa *Aprinde* o *lumânare.* Parcă Triad era formaţia care a interpretat cântecul ăsta prima dată? A încercat cu disperare să-şi aducă aminte numele celorlalţi doi, dar nu-i veneau în cap decât Orup şi

Anders Glenmark, care, împreună cu Niklas Strdmstedt, alcătuiau formaţia GES. Niklas Strdmstedt începu să cânte înconjurat de lumânări, iar ea simţJ cum, fără să vrea, e atrasă de magia asta a Crăciunului. De fapt ura Crăciunul. În copilăria ei, sărbătorile de iarnă nu fuseseră nici liniştite şi nici fericite. Fusese mai bine după s-a mutat ia bunica ei, dar acolo se sărbătorea foarte simplu.

Mina se ridică ţi-şi mai luă nişte cafea. Când se aşeză din nou, se uită lung La telefonul de pe masa din sufragerie. Poate ar trebui sS-i trimită lui Vincent un mesaj de Crăciun. Oare cum bar interpreta el? Dar cum să interpretezi Crâcfuii *fericit!* Doar atât. O urare ca între prieteni. Se întinse spre masă şi luă telefonul, începu să scrie. Şterse. Scrise din nou. Şterse. Scrise. Adăugă un *smiley* după *Crăciun fericit,* dar se răzgândi imediat. Vincent nu era persoana căreia puteai să-l trimiţi un *smiley.* Şterse emoticonul, dar lăsă urarea, apoi apăsă pe butonul *trimite.* Regretă mesajul imediat ce termină de cântat Niklas Stromstedt.

Ningea de vreo săptămână. Curtea şi copacii dimprejurul casei lui Vincent din Tyresö parcă erau acoperiţi de un strat gros de bumbac. Când era mic, îi plăcea zăpada, dar asta trecuse odată cu vârsta. Poate că avea de-a face şi cu lopata pe care o ţinea acum în mână. Nu mai era la fel de amuzant când trebuia să fii tu cel care deszăpezeşte.

Şi în plus, încă avea vânătă! după călătoria cu *nightijner,* aşa cum se numeau autobuzele cu care mergea în turneu şi cu care ajunsese azi-noapte de la teatrul Scala din Karistad.

Adormise exact când autobuzul ajunsese în

Stockholm, la 4 dimineaţa. Se oprise pe podul Bamhus, Lângă alte autobuze de turneu venite în cursul nopţii. Vincent dormise în autobuzul parcat vreo trei ore până ce, belaliu, luase un taxi spre casă.

Privi către fereastra bucătăriei, unde îşi văzu familia luând micu l-dej un. Promisese să dea zăpada până plecau ia şcoală Aston şi Rebecka. Luă lopata, o înfipse în zăpadă şi luă cat de mult putea, aruncând-o apoi pe iarba care se afla undeva sub chestia asta albă. Eliberase puţin, cam aşa, un mic dreptunghi care dezvăluia poteca. Şi realiză cât de mult mai avea.

Îşi îndreptă spatele şi văzu aburii albi ai respiraţiei. De obicei ningea cam prin ianuarie, asta *dacă* ningea. Prin zona asta a ţării, era mai mult lapoviţă şi ninsoare. Dar anul ăsta, din spusele meteorologilor, avea să fie cel mai friguros şi bogat în zăpadă. De mulţi ani nu mai fusese aşa. În curtea lui era deja un strat de vreo 20 de centimetri. Şi abia trecuse de mijlocul lui decembrie. În timp ce se gândea la asta, zăpada se aşeza la ioc.

Sisif.

Muncă de Sisâf

Oftă şi sprijini lopata de colţul casei. Copiii vor trebui să înoate prin zăpadă când pleacă la şcoală. Când deschise uşa, îl văzu pe Aston venind îmbrăcat în costumul gras de iarnă.

— E şi mai multă zăpadăl ţipă el. Iubesc zăpada!

Aston se aruncă pe spate şi începu să facă îngeri pe zăpadă, fără să pară deloc deranjat de frig.

— Tată, putea să facem o cazemată din zăpadă diseară? Sau un iglu? Te rog!

Lui Vincent îi veniră în minte imagini cu

cazematele în care se juca în copilărie. Sau mai bine zis, tunelurile săpate în zăpadă, Simţi un fior. Acum n-ar mai ti putut să se târască prin ele, dar înţelegea atracţia. Era fascinant să poţi să-ţi construieşti o lume a ta. Toţi îţi dădeau, într-un te] sau altul, o lume a lor. Normal, pentru fiecare era diferită, pentru că realităţile fiecăruia sunt diferite, dar...

— Tată? insistă Aston, aflat acum chiar în faţa lui. Ţi-a îngheţat creierul?

Vincent clipi. Deschise gura ca să-i explice băiatului că o cazemată necesită mult mai multă zăpadă, dar tocmai venea Maria.

— Nu facem nicio cazemată, răspunse ea hotărât, cu braţele încrucişate La piept. Se poate dărâma, e foarte periculos. Şi, Dumnezeule, de ce dai zăpada cu mănuşi de piele şi îmbrăcat în paltonul Hugo Boss? Nu poţi să te schimbi ca oamenii normali în haine de iamă?

Bineînţeles că avea dreptate, şi în legătură cu hainele, şi în legătură cu cazemata. Dar în acelaşi timp, el chiar n-avea nicio geacă de iamă şi nici vreo căciulă din aia cu moţ cum aveau toţi ceilalţi. Ca să nu mai vorbim de faptul că existau posibilităţi să construieşti cazemate care să nu se dărâme. Trebuia doar să te gândeşti la hexagoane, la fel ca Buckmânster Fuller. Sau să formezi un arc din blocuri de zăpadă, pentru că atunci greutatea se distribuie. Dar trebuia mai multă zăpadă aşa că... Apoi văzu privirea Mariei şi îşi drese vocea,

— Mama ta are dreptate. Şi ca să facem un iglu ne trebuie gheaţă,

— Foarte bine! exclamă Aston trântindu-se în zăpadă din nou, Facem în congelator!

— Congelatorul are 278 de litri, zise Vincent. Împărţit la şapte sertare. Deci vom avem un iglu...

Vincent auzi cum soţia lui îţi drege glasul în spatele lui.

— Congelatorul e prea mic, continuă el. Şi ghiozdanul unde ţi-e?

Mana oftă şi intră în casă după ghiozdan. Aston se ridică din zăpadă şi încercă să facă un bulgăre, iar Vincent avu imediat o bănuială despre ce avea de gând să facă băiatul.

— Trebuie să intru în casă, să iau cheile de la maşină, altfel întârziem, zise el întorcându-se rapid.

Bulgărele de zăpadă îl ajunse înainte să treacă de pragul uşii, iar băiatul începu să chicotească în spatele lui.

Marfa era în hol şi împacheta haine de schimb pentru Aston.

— Apropo, spuse Vincent. Am încercat să dau de sora ta ca să stabilim ce facem cu copiii de Crăciun, dar se pare că are telefonul închis. E închis de câteva zile. Ştii cumva dacă e plecată pe undeva?

Marfa înghesui o pereche de izmene în ghiozdanul lui Aston.

— N-am mai Vorbit cu Ulrika de foarte mult timp, răspunse ea nervoasă. E treaba ta să ţii legătura cu fosta ta soţie.

— Asta şi încerc să fac. Nu-i normal să aibă telefonul închis.

Se duse în bucătărie să ia cheile de la maşină. Şi în acelaşi timp o mai sună o dată pe Ulrika.

Nu răspunse, aşa cum nu răspunsese nici dăţile trecute.

Îi trimise un mesaj în care o ruga să-l sune cât de repede poate. Mai erau doar câteva zile până la

Crăciun.

Văzu şi că primise un mesaj de la Mina. Un mesa} scurt; Craciwr *fericit!* Nu ştia cum să-i răspundă. Mesajul ăsta parcă era o provocare – parcă îl obliga pe el să definească relaţia dintre ei. Erau ca într-o balanţă care putea să se încline în orice parte. Dacă îi răspundea la fel de scurt, îi dădea de înţeles că de acum înainte aveau o relaţie superficială şi doar atât.

Iar dacă îi scria ceva mai mult şi mai personal, îi dădea de înţeles o dată pentru totdeauna că voia ceva mai mult, lat asta ar fi deschis o cutie a Pandorei plină cu întrebări despre ce *anume* voia el de la relaţia asta.

Crăciun Fericit!

La naiba!

După încă o clipă de gândire, închise telefonul şi-l băgă în buzunar. O să-j răspundă mai târziu, după ce o să se gândească bine.

— Tată, vii sau nu? ţipă Aston de afară. O să întârzii! — Imediat!

Se întrebă încă o dată dacă ar trebui să sune la serviciul Ulrikăi, să vadă dacă e bolnavă. Dar Maria sigur va avea ceva de comentat, că îi dă prea multă atenţie surorii ei. O să-l sune ea când poate.

Luă cheile de la maşină de pe masă şi trecu în grabă pe lângă camera lui de lucru, ca să se asigure că uşa e încuiată. Începuse s-o încuie de vreo lună, pentru binele familiei Lui. Dacă prin absurd cineva ar vedea ce are acolo, s-ar Ivi întrebări la care el nu avea răspuns. Şi în plus ar interveni şi o teamă. O teamă pe care şi el o avea.

— Sunt siguri că sunt oase umane?

Mina încerca să respire încet şi profund. ESTu era

un mediu în care să-i facă plăcere să se afle. În tunelurile înguste şi murdare care făceau parte din reţeaua de metrou din Stockholm. Şi pe deasupra, mai era şi ger în mod normal, îi plăcea frigul. Dar avea şi ea limitele ei. Respiraţia 11 se transforma direct în abur, jar ea încercă să dea din mâini pentru a se încălzi puţin.

— Da, tehnicienii sunt foarte siguri, unul dintre ei este chjar oşteai og, răspunse Adam căscând. Adică expert în oase, Ştie meserie. Altfel, nu cred că trebuia să fim aici dis-de-dimineaţă. În mod normal, nici nu sunt treaz la ora asta.

Îşi dădu seama după voce că şi el era chinuit şi suferea de claustrofobie în tunelurile astea.

— Şi suntem siguri că au oprit circulaţia pe linia asta, nu? întrebă ea păţind încet pe dâra de lumină a lanternei frontale.

Ceva trecu cu viteză pe lângă ei, iar ea nu putu să-ţi înăbuşe ţipătul.

Strânse din dinţi şi îşi făcu curaj să înainteze, deşi inima mai avea puţin ţi-i ieşea din piept. Văzu lumină în depărtare şi mulţi oameni agitându-se, ceea ce o ajută să-şi ia gândul de La întunericul îngrozitor în care se afla şi să se concentreze pe ceea ce avea de făcut.

— Bună dimineaţa, Mina! Şi Adam, îi salută şeful echipei tehnice dând scurt din cap. Nu că dimineaţa asta ar fi deosebit de bună, bineînţeles.

Arătă cu mâna la ceea ce fusese o movilă de pietriş. Tehnicienii dăduseră laoparte cam tot şi nu mai rămăsese decât o grămadă de oase.

— Fără îndoială sunt oase de om. Aţa, la o primă vedere, pare că aparţin aceluiaşi corp, dar nu pot să confirm exact până nu le vede antropologul legist şi

le ataţă în ordine.

Mina se uita la grămada de oase în timp ce-ţi freca braţele de frig. Parcă era un altar. Oasele erau aranjate frumos, plasate simetric, iar craniul era pus deasupra, ca pe un tron. Parcă era vorba de un ritual, dar se ferea să cadă într-o capcană a bănuielilor. Era foarte periculos să începi să presupui lucruri la începutul unei anchete. În orice caz, nu prea înţelegea de ce căzui ăsta ajunsese ia secţia unde lucra ea. Oasele vechi nu erau domeniul lor. Dac probabil că modul în care fuseseră găsite făcea cazul interesant.

— Sunt identificate? întrebă ea dându-se cu un pas într-o parte pentru a-i putea face loc lui Adam.

Erau foarte atenţi să nu calce prea aproape şi să contamineze în vreun fel locul crimei. Şi chiar dacă ştia cum stau lucrurile, nu putea să-ţi înfrâneze curiozitatea de a se uita împrejur. Reflectoarele amplasate ia faţa locului luminau o mare parte din zonă, iar pe ea o cuprinse din nou panica. Erau gunoaie peste tot şi în umbre vedea cum se tot mişcă ceva. O trecu un fior când se gândi că ar putea ti şobolani.

Nu era prima dată când se afla în situaţia asta. La începutul carierei de poliţist, alergase de câteva ori prin tuneluri de metrou după câte un infractor, ştia că sunt oameni care locuiesc acolo. Cei care trăiesc în Umbra societăţii, departe de] Ume, ascunşi de realitate. Nu-şi putea imagina cum e.

Tehnicianul începu să-i spună ceva, aşa că încercă să fie atentă ia ce vorbeşte el şi nu la ce mişca în umbra unde nu ajungea lumina.

— N-am putut să le identificăm. Nu sunt haine. Niciun act. Poate doar să găsim ceva ADN de la

infractor în gunoaiele astea. O să adunăm tot din jurul oaselor, pe un perimetru mai mare, şi o să trimitem la analize. Dar oricum, dacă găsim ceva, o să fie sigur de la *artistul* care le-a găsit. Însă craniul încă are dinţi, aşa că ar trebui să ne ajute la identificare. Şi am observat o fractură gravă pe un femur, care în timp s-a vindecat.

— Fractură pe femur... zise Mina gânditoare. De cât timp ai zis că sunt oasele astea aid?

— E foarte greu de spus. E treaba Mijdei să stabilească, dar eu aş zice că minimum câteva luni.

Oasele par vechi, dar, oricum, e doar o presupunere. Cum am mai zis, e domeniul Mildei.

Mina se uită la Adam ca să vadă dacă îţi dăduse seama, dar el stătea încruntat uitându-se la grămada de oase. Apoi se lumină la faţă şi se întoarse către ea.

— Crezi că e...

— Da, aşa cred. O sun pe Julâa direct.

Se uitau la grămada de oase fără să scoată un cuvânt. Dacă erau într-adevăr rămăţiţele cui bănuiau, avea să fie vâlvă în media. Şi toată lumea va avea foarte multe întrebări.

Ruben se trezi transpirat, il visase pe Peder. Îl visa des de la o vreme. În vis îi apăruse cenuşiu la faţă şi fără o bucată mare din craniu. Dar nu asta era îngrozitor la visul ăsta. Ci privirea, ochii care se holbau la el. Ochii care parcă vedeau prin el. Asta îl trezise din somn. Peder nu spusese nimic în vis, dar Ruben înţelesese mesajul.

& poate termina oricând.

Aşa îi învăţase Peder. În viaţă aveai două variante şi amândouă erau groaznice. Pe de o parte, totul putea să se termine fără să hi pregătit, iar pe de

altă parte, dacă nu se termina, însemna că o să îmbătrânească. Mai bătrân cu fiecare zi ce trecea. Respiră adânc şi se şterse pe faţă. Groaznic lucru să îmbătrâneşti! Parcă era mai rău decât cealaltă variantă.

Cineva se foi lângă el în întuneric. La naiba! Rămăsese peste noapte. Asta era problema când aduceai acasă tinere. Cele trecute de 30 de ani ştiau de La început că cel mai bine era să se trezească fiecare acasă la el şi să nu se mai vadă niciodată. Cele tinere nu aveau experienţa şi credeau că e o idee bună să rămână peste noapte şi să se trezească împreună. Aveau idei romantice despre cum o să ia micul-dejun împreună şi alte idioţenii. Adevărul e că nu era o idee bună să se revadă la lumina zilei.

Mai ales când lumina zilei îi dădea de gol vârsta.

Se uită ia ceasul de la telefon şi înjură în sinea lui. Nu ştia cum, dar aseară reuşise să oprească alarma. Întârziase la secţie. Şi îl mai căutase şi Juiia cu ceva despre o descoperire târzie în noapte. Se pare că, atunci când el o agăţa pe fata asta în faţa clubului Riche, se întâmplase ceva la metrou. Mă rog. Deocamdată puteau să se ocupe ceilalţi.

I se puse un cârcel în gamba piciorului stâng şi-şi muşcă buzele ca să nu ţipe de durere, Ca să n-o trezească pe femeia care dormea lângă el, îşi trase piciorul încet ca să-l maseze. Se lovi în muşchi. Erau tari ca piatra. Avea cârcei de ceva vreme. Dară nu bea suficientă apă cu o seară înainte, se trezea cu crampe pentru că era deshidratat. Dar pe de altă parte, dacă bea prea multă, se trezea să se ducă la baie de vreo două, trei ori pe noapte.

Bătrân, bătrân, bătrân.

Fiica lui, Astrid, sigur avea să rămână fără tată la adolescenţă.

Oftă adânc. Era jalnic. Ştia. Nu numai pentru că nu voia să accepte că îmbătrâneşte, ci şi pentru că revenise la apucăturile de odinioară în ceea ce privea sexul opus. Psihologul lui, Amanda, păruse că vrea să-l pocnească atunci când îi povestise despre instinctul lui de a vâna femeile. Dar ce să facă? Amanda era tânără, nu înţelegea.

Se întinse spre noptieră şi luă de acolo două pastile. Erau nişte suplimente alimentare pe care le găsise pe intemet şi care ar fi trebuit să fie de folos pentru potenţă şi producţia de testosteron. Bănuia că e o prostie, dar ca să fie sigur plătise deja un abonament pe un an, Şase sute de coroane pe lună, înghiţi pastilele şi ridică apoi pilota pentru a se uita la persoana de lângă el. Era întinsă pe o parte, cu şoldul gol la doar zece centimetri de el. O întâlnise la ciuperca din Stureplan* Loc pe care începuse să-l frecventeze din nou. Era pe drum spre casă după o seară eşuată şi o văzuse stând şi fumând acolo. Se dusese La ea şi o întrebase dacă îi plat uniformele. Şi spre deosebire de celelalte, la ea funcţionase. Chiar dacă era o replică de agăţat foarte proastă.

Puse mâna pe şoldul ei şi-i simţi căldura corpului. Era aproape sigur că o chema Emmy. Sau poate Emily. Oricum, era ceva cu y.

Continuă să o mângâie pe şold, iar ea se trase somnoroasă înspre el, Julia putea să mai aştepte, iar Amanda putea să spună ce vrea. Viaţa era prea scurtă. Şi, aşa cum îl arătase Peder în vis azl-noapte, nu ştiai niciodată când se termină.

Vincent stătea în camera lui de lucru. Biblioteca din spatele Lui devenise în ultimii ani mai mult

vitrină de expunere decât loc pentru cărţi. De-acum doi ani, de când se aflase că Maestrul Mentalist a ajutat-o pe Jane să desluşească misterul, primise de la admiratori entuziaşti puzzle-url, rebusuri şi ghicitori pentru a le rezolva. De parcă ei n-avea altceva de făcut. Dar bineînţeles că publicul larg nu ştia cât de aproape de moarte fusese el atunci.

Pe de altă parte, nu greşeau aşa de tare. El *chiar era* încântat de chestiile astea. Dar numai când avea timp, şi multe dintre ele erau uşoare. Cel mai obişnuit era să primească scrisori de admiraţie făcute bucăţele, dar erau şi altele, mai complicate. Era un expeditor anonim care tot îi trimitea puzzle-url şi ghicitori obscure. Vincent nu mai văzuse aşa ceva. Nu erau locale, d păreau să vină din toate colţurile lumii. Expeditorul ăsta ştia ce face. Iar Vincent înţelesese că vin de la aceeaşi persoană datorită mesajelor scrise de mână care însoţeau puzzle-urite, de multe ori reprezentând o ghicitoare.

Dar în momentul ăsta se concentra pe un alt tip de puzzle. Cel pe care îl pusese pe peretele de deasupra biroului. Un fel de *mindmap,* cam cum făcuse Mina în apartamentul ei prima dată când lucraseră împreună. Un colaj de indicii care, cu puţin noroc, puteau să explice o împrejurare şi să arate un tipar încă nevăzut. Totuşi, pe peretele lui Vincent nu erau poze şi notiţe, ci obiecte aranjate în ordine cronologică, având fiecare, dedesubt, câte un post-it cu o descriere.

Ăsta era şi motivul pentru care nimeni din familie nu mai avea voie să intre în camera lui de lucru. Nu era nevoie să creadă cineva că şi-a pierdut minţile. Dar şi mai grav era dacă înţelegeau ce înseamnă.

Vincent oricum trăsese concluzia că e cineva care-l vrea rău).

Nu voia să se gândească la persoana respectivă ca la un duşman. Nemesis? Nu, parcă asta era şi mai rău. Umbra lui, poate? Da, poate. Pentru că umbra din interiorul lui prindea viaţă de câte ori primea o nouă scrisoare. Ieşea din el şi se manifesta în viaţa reală, terorizându-l.

Şi pe deasupra, o umbră avea forma celui care o proiecta sau puţin mai schimonosită. Jar cel care îi trimisese obiectele de pe perete părea că ştie exact cum gândeşte el. Parcă veneau dintr-un coşmar de-aJe lui. Încuviinţă. *Umbra* era un nume bun.

În stânga pe linia cronologică era un articol laminat din *Haiâanâs Nyheter,* cel cu poza lui Vincent copil, în spatele căruia se întrezărea cutia magică în care murise mama Lui.

MAGIE SE LASĂ CU TRAGEDIE!

Nici nu mai ştia de câte ori citise titlul ăsta. Cineva îi trimisese articolul lui Ruben acum doi ani şi Jumătate, ceea ce-l transformase pe Vincent în suspect principal în ancheta asupra morţii Tu vei, a lui Agnes şi a lui Bobban. Până la final s-a dovedit că în spatele crimelor era sora lui dispărută. La început crezuse că Jane trimisese articolul pentru că o parte din planul el fusese să fie el condamnat pentru crime. Dar nu fusese ea. Ţi totuşi, articolul din ziar reînviase trecutul lui Vincent. Un trecut la care el încercase cu disperare să nu se gândească. Poliţia se străduise din răsputeri să ţină totul secret.

Sub articol erau piesele de puzzle în formă de Tetris pe care începuse să le primească imediat după moartea surorii lui. Piese tare erau compuse

din anagrame ale titlului din ziar şi care formau împreună cuvântul VINOVAT. Crezuse că i le trimitea Nova, ca o încercare de a-i distrage atenţia de la cele petrecute la Eplcura. Nova, care îşi baza credinţa pe durerea ei cronică şi care aproape îi cauzase moartea lui Nathalie. Dar după ce o înfruntase pe Nova, cu puţin înainte de moartea ei, îşi dăduse seama că trebuiau să vină de la aceeaşi persoană care îl trimisese şi lut Ruben articolul din ziar.

Umbra lui.

Lângă piesele de puzzie lipite tu scotch era şi felicitarea de Crăciun care venise împreună cu ultima piesă şi care conţinea un mesaj tulburător. Nu reuşise să descifreze ghicitoarea asta în cele patru luni de când o primise.

Nu *înveţi nimic. Am obosit să aştept.*

Nu poţi sS doi vina pe altcineva* în *afară de tine.

Puteai să alegi alt drum. Dar nu ai făcut-o. Aşa că am ajuns la omega. Începutul sfârşitului tău.

PS. Dacă te întrebi de ce ai primit puzzle-id acum, să ştii că omega e a 24-a literă din alfabetul grecesc. Şi 24 împărţit la 2 – adică tu şi cu mine – e bineînţeles 12, ceea ce înseamnă 24/12, deci A/unul Crăciunului. Crăciun Fericit în avansl

Când primise mesajul despre omega, sfârşitul lui, Vincent se apucase imediat să-ţi caute alfa, începutul lui. Dacă ar fi putut să-ţi dea seama ce începuse, poate că ar fi înţeles mai bine ce trebuia să se încheie. Ca să se poată apăra.

N-a durat mult până să găsească – tot în articolul din Ziar. Chiar în fotografie. Umbra lui urmase contururile cutiei magice, în aşa fel încât formase litera A. Semnul pentru alfa.

Deci ceea ce se va termina acum începuse acolo, în curtea din Kvibille.

Cu mama lui.

Când încetase să mai fie Vincent Boman şi devenise Vincent Walder.

Dar în loc de sfârşitul cu care îl ameninţa acest mesaj, începuse să primească daruri prin poştă. Cadouri de Crăciun, deşi nu era Crăciunul. Primul venise în vară, imediat după ce se încheiase ancheta de la Epicura. În pachetul primit era un disc al necunoscutei formaţii de muzică rap Renegades, cu o piesă care se numea *Alfa Omega.*

***Era* şi discul ăsta pe perete, prins cu adeziv, în dreapta articolului din ziar. Sub el era un bileţel cu nişte Informaţii pe care ie găsise pe cutie. Ceea ce nu era foarte mult. Cântecul fusese lansat în 19S7 la Coolaid Records şi avea o etichetă roşie. Dar se părea că grupul nu mai lansase altă piesă şi nici textul melodiei nu-i spunea nimic. Lăsă lucrurile aşa.**

O lună mai târziu, în septembrie, primise un alt cadou. Cu un alt album. De data asta, era albumul Led Zeppelin *Alpha St Omega.* Exemplarul se dovedise a fi o raritate şi conţinea patru înregistrări live ilegale pe care era practic imposibil să pui mâna. Scosese discurile şi le prinsese cu adeziv pe perete, alături de cutia în care veniseră.

În afară de titlu, mai avea ceva în comun cu cadoul precedent. Albumul era tot din 1987.

Vincent ştia foarte bine ce reprezentau cifrele. Sora lui, Jane, îi reamintise arătându-i o pagină dintr-o carte, pagina 873. Adică 8 iulie, ora 3, Ultima vară a mamei lui. Când el avea şapte ani şi făcea magie pe o pătură în curtea casei.

87 însemna 8 iulie.

Ziua mamei lui.

În curtea din Kvibille.

Iar.

În dreapta discurilor, era cadoul din octombrie. De data asta, o maşină de jucărie. Mai bine zis, o machetă a maşinii de poliţie germane Opel Omega. Niciun alfa acum. Dar Opel Omega ieşise pe piaţă în 1987. Ţi macheta era, bineînţeles, la scara 1:87.

Mama.

Cutia magică.

Iluzia.

VINOVAT.

În noiembrie nu mai primise nimic legat de alfa şi omega; fusese un dar cu semnificaţie evidentă. O cutie magică. Sau mai bine zis, o cutie în stare foarte bună 77w *Gteat Houdini Magic Starter Set.* De data asta, Vincent nici nu mai fusese nevoit să caute pe Google – toate informaţiile erau pe cutie.

Hany Houdini devenise cunoscut când se eliberase, încătuşat fiind, dintr-un container plin cu apă. Acelaşi tip de container care re afla şi la ferma de nurci a lui Jane şi Kenneth, unde fuseseră cât pe ce să moară Vincent şi Mina. Referinţa la Houdini era, bineînţeles, o aluzie la mama lui şi la cutia din cate nu reuşise şi lasă. Ştia deja ce era inscripţionat pe spatele cutiei, nu fusese nicio surpriză când văzuse că anul fabricaţiei era 1987.

Iar de atunci nu mai primise niciun pachet. Nici nu voia să mai primească. Pentru că Umbra lui ti spusese deja de o jumătate de an despre zilele care se apropiau acum.

A 24-a literă a alfabetului grecesc... 24 împărţit la 2 – adică tu şi cu mine – e 12... 24/12... A/unut

Crăciunului... Crăciun Fericit în avans!

Tu şi cu mine.

Ajunul Crăciunului.

Azi era 18. Mai erau doar şase zile până La Ajunul Crăciunului. Orice ar fi fost, atunci începea. Omega lui. Şi nu ştia ce înseamnă.

Vincent se uită din nou la cadourile de pe perete.

Cwlaid Records, **Expertul în secte pe care îl cunoscuse împreuna cu Mina le povestise că membrii sectei Jonestown se sinudseseră bând sirop Kool-Aid otrăvit. La fel ca şi adepţli Novei, la liceul Östra Real *Un album bootleg care în principiu era practic imposibil de găsit.* Cineva ştia că el colecţionează discuri. Chiar dacă genul ăsta de muzică poate nu era unul dintre favoritele lui.**

Afaşinu *de poliţie.* Presupunea că se referă la Mina.

D cutie *magică pentru copii.* Umbra ştia deci că iubise magia în copilărie şi că, adult fiind, era să se înece într un cazan ca al lui Houdini împreună cu Mina.

Legătura era evidentă. Persoana din spatele chestiei ăsteia nu numai că-i cunoştea trecutul. Ci avea şi informaţii detaliate despre colaborarea lui cu poliţia.

Chiar ar trebui să discute cu Mina. Ar fi trebuit să o facă de mult, dar ceva îl oprise. De când primise mesajul cu piesele de Tfetris, acum jumătate de an. O voce în capul lui îi şoptea că poate chiar merită ce urma să i se întâmple. Poate că Umbra avea dreptate şi chiar era vinovat.

Întrebarea era doar *pentru ce* era vinovat.

— Cum a fost în tuneluri?

O enerva tonul plin de compasiune al lui Loke,

asistentul Mildei. Dar Mina ridică din umeri. Trebuia doar să accepte că... atitudinea ei specială era un subiect de discuţie.

— Când încep să lucrez, îmi trece frica, răspunse ea scurt.

Loke păru că înţelege ce vrea să spună.

— Cam aşa e şi pentru noi. Facem un pas înapoi, nu atât de mare încât să uităm că avem un om pe masa aia, dai suficient cat să ne putem face treaba fără să ne copleşească tot telul de sentimente.

— Exact, încuviinţă Mina zâmbind.

Nu avusese niciodată o conversaţie atât de lungă cu asistentul Mildei. De obicei, era tăcut.

— Vine imediat, am auzit că vorbea la telefon cu fostul ei soţ, o asigură Loke în timp ce aranja nişte instrumente pe tava sterilă,

— Nu e nicio problemă. Pot să aştept, spuse Mina uitându-se fascinată la degetele lungi şi subţiri ale lui Loke, care aranjau cu o precizie mântărească tăvile.

În sala albă se lăsă liniştea, iar ea căuta cu disperare modalităţi să continue conversaţia.

— Care sunt posibilităţile de avansare în cariera ta? Următorul pas e să devii medic legist?

Înjură în sinea ei. Parcă era o babă care stătea de vorbă cu un adolescent. Loke zâmbi fugar în timp ce puse pe masă un bisturiu.

— Probabil că aşa e de obicei, răspunse el.

Mina realiză fascinată că Loke aşeza instrumentele fără să facă niciun zgomot.

— Dar eu am un obstacol major în carieră. Sunt mulţumit aşa.

Ridică din umeri, iar Mina îl privi cu şi mai mult interes. Nu era un cuvânt pe care îl auzea prea des.

„Mulţumit”.

— Mi-e bine aşa cum e acum şi nu merită să schimb ceva în ecuaţia asta, care are un echilibru funcţional, îmi place ce fac şi nu lupt pentru vreun loc în societate sau o situaţie economică mai bună... cred că ai auzit bârfe că am destui bani moşteniţi. Un asistent medical legist foarte bogat. E ceva care nu e Ja locul lui şi de aici şi bârfele. Am tot ce-mi trebuie în viaţă. Nu toţi au norocul ăsta. Să &e mulţumiţi. Aşa că eu consider un dar ca pot să mă bucur de aşa ceva. Ambiţia ar strica totul.

Mina nu-l răspunse; era preocupată de ce auzise. Şi mai ales de faptul că era vorba de mai multe propoziţii formate din cuvinte mari. Nu auzise de mult ceva atât de înţelept. Şi o făcuse şi pe ea să se gândească. La cât de mulţumită e. De viaţa ei. De existenţa ei.

— Oasele astea sunt uimitor de frumoasei exclamă Loke uitându-se cu admiraţie la scheletul din faţa lor.

Mina încercă să se gândească la un răspuns potrivit, dar nu găsi niciunul. Iar Loke continuă în timp ce arăta către oase.

— Uite-te aici! Sunt foarte curate, Nicio urmă de resturi biologice, Toată carnea a dispărut. Un lucru neobişnuit, şi, foarte ciudat, eu...

— Bună! Scuze că am întârziat! Am avut nişte... probleme de care a trebuit să mă Ocup. Dar acum sunt aici. Şi am auzit că ai deja o teorie despre identitatea persoanei găsite în tunel? Ce rapidă eşti!

Milda intră şi îi luă locul lui Loke lângă masa cu instrumente, iar asistentul dispăru discret. Mina arătă cu capul spre oasele aşezate pe masa de

metal.

— Acolo. Tibia fracturată. Avem un om de afaceri care e dat dispărut de patru luni. Jon Langseth. A avut un accident când escalada Everestül şi şi-a rupt piciorul

— Mda, chiar, îmi aduc aminte. Parcă au fost nişte controverse atunci pentru că a murit un şerpaş când încercau să-l coboare de pe munte?

— Da, exact. Şi s-a mai vorbit despre asta şi când au anunţat dispariţia lui. Aşa că am făcut imediat legătura când am văzut fractura, poate greşesc. Mul şi oameni îţi rup picioarele. Dar poate că ar trebui să plecăm de ia premisa asta, că e vorba despre el?

Milda încuviinţă.

— Da, înţeleg ce vrei să spui. O să iau întâi legătura cu medicul legist ortodont să vină să facă a radiografie dentară şi apoi găsim vreo corespondenţă. Şi în timpul ăsta examinez eu oasele, să vedem dacă mai descopăr ceva.

— E foarte bine aşa. Ştii unde mă găseşti,

— Şi dacă nu ştiu, oricum în curând o să baţi tu la uşă din nou, râse Miida.

Dar râsul nui lumină şi ochii.

Părea obosită, iar Mina era cât pe ce să o întrebe dacă e totul în regulă. Apoi se abţinu. Nu trebuia să se bage în treburile private ale altcuiva. O incomoda, înainte să închidă uţa după ea, o văzu pe Milda cum se sprijină câteva secunde de masa de metal. Apoi cum se scutură şi se întinde după o pereche de mănuşi sterile.

Săra Temeric îşi ridică privirea din calculator. Teresa, colega ei de ia Departamentul Operaţional Naţional, DON, era în faţa ei. Sar a fusese şefa Teresei înainte să plece în SUA. De atunci,

avuseseră amândouă diferite domenii de responsabilitate, dar tot Tbreşa era cea în care avea cea mai mare încredere.

— Ce ştii despre azotatul de amoniu? întrebă Teresa fără să o salute în prealabil.

Sara clipi mirată.

— Ăăăă, e un fel de sare, răspunse ea întinzându-şi braţele care îi amorţiseră de atâta scris la calculator. Se foloseşte în îngrăşăminte datorită conţinutului ridicat de azot. Interesant e că, dacă îl încălzeşti, obţii gaz ilariant. Dar când se foloseşte ca îngrăşământ, se diluează cu alte substanţe, pentru că există riscul de explozie dacă are o concentraţie prea mare...

Săra amuţi. Ştia exact de ce îi adresase Teresa întrebarea, Ar fi trebuit să se fi gândit şi ea.

— Sorry, oftă ea. Mă gândeam să-i trimit la vara pe Zachary şi Leah la o fermă suedeză, cât mai exista. Fermele. De asta am făcut legătura. La DON, nu suntem interesaţi de îngrăşăminte.

Îşi închise laptopul, puse coatele pe masă şi îşi sprijini bărbia în palme. Fostul ei soţ, american, obişnuia să-i spună că e poziţia pose, Dar el avea explicaţii pentru orice. Mai puţin pentru faptul că rămăsese în SUA.

— Azotatul de amoniu e şi una dintre cele mai obişnuite substanţe regăsite în bombele *artizanale,* explică ea. Dacă îl amesteci cu un material inflamabil, al un risc de explozie ridicat. Şi daunele provocate sunt mari. Şi pe deasupra este un oxidant, ded chiar dacă nu explodează, alimentează incendiul cu oxigen, iar flăcările se înteţesc şi sunt mai greu de stins.

— Eşti nemaipomenită, zâmbi Ttresa. Acum ştiu

de ce ai fost şefa mea,

— Dar de ce întrebi?

Teresa închise uşa biroului înainte să continue conversaţia.

— Am primit informaţii de la câteva companii care colaborează cu ferme din Scania, şopti ea. Aţa că nu te înşeli deloc în privinţa îngrăşămintelor. Le-a dispărut azotat de amoniu. Furt. Cantitatea totală care lipseşte e de zece tone. E mai mult decât suficient ca să ne facă să ciulim urechile. Ţii minte accidentul din 2015, cu explozia aia enormă din China, de la Tianjin? A fost vorba de azotat de amoniu.

Sara îţi aducea aminte. Înregistrările video ale exploziei fuseseră difuzate] a televizor □ groază de timp, ca să nu mai vorbim de internet,

— Dar atunci au explodat 800 de tone, nu? întrebă ea. Şi acum noi căutăm zece?

— Aţa e. Dar azotatul nu fusese preparat ca explozibil. Şi cu toate astea, explozia a fost vizibilă din spaţiu.

Sara fluieră.

— Cam 1 000 de persoane au fost rănite sau au murit, chiar dacă accidentul s-a petrecut într-o zonă nepopulată a portului, continuă Tferesa. Sper să nu aflu nidodată ce efect ar putea avea într-o zonă populată zece tone de azotat de amoniu transformat în explozibil. De exemplu, într-un oraş. Dar bănuiesc că n-ar mai rămâne nimic.

— Nu poate să existe alt motiv pentru care să fi furat cineva zece tone de azotat de amoniu? Trebuie neapărat să fie vorba de o bombă?

— Găseşti tu un ait motiv? Nu cred că e cineva care voia îngrăşăminte gratis.

Bineînţeles că Teresa avea dreptate. Sara se încruntă uitându-se în gol. Ameninţările cu bombă nu erau nicio noutate. În toate oraşele mari din Suedia, şi de multe ori şi prin cele mici, apăreau în mod curent ameninţări cu bombă de tot felul. Cele mai multe erau doar alarme false, menite să inducă teama.

Dar asta era altceva. Tocmai pentru că nu primiseră nicio ameninţare. Dacă bănuiala Teresei se dovedea întemeiată, însemna că există cineva care construia discret o bombă foarte mare. Ceea ce era şi mai grav. Pentru că însemna că nu e de joacă.

— Nu e cadoul de Crăciun pe care mi-l doream anul ăsta, oftă Sara. Dar asta e. Cum facem să găsim bomba?

De La o vreme, aveau un sentiment ciudat când se întâlneau în sala de conferinţe. Toţi simţeau că le lipseşte ceva. Că le lipseşte *cineva.* Scaunul lui Feder era ţol. O să rămână gol, ca să-şi aducă aminte ce şi pe cine au pierdut.

Julia îi privi cu atenţie când intrau pe rând în încăpere. Se uită la toţi în afară de A dani. Îi obligase pe top, inclusiv pe ea însăţi, să facă terapie după ce murise Feder, în vară. Dar nu era sigură că ajutase la ceva. Dacă se uita la ea, jşi dădea seama că nu o ajutase deloc. Durerea îi atârna în continuare de gât ca o piatră de moară. Nu-i era mai uşor, ţi, până la urmă, responsabilitatea cădea pe umerii ei, pentru că ea era liderul echipei. Ierarhia şi repartizarea responsabilităţilor erau bine stabilite în cadrul poliţiei. Pierduse multe nopţi gândindu-se pas cu pas la ceea ce se întâmplase. Pentru a-şi da seama dacă ar 6 putut să împiedice tragedia. Dar oricât se

gândea şi o întorcea pe toate părţile, îşi dădea seama că n-ar fi putut face altceva. Şi ancheta poliţiei ajunsese la aceeaşi concluzie. Dar asta nu o făcea să sufere mai puţin. Îşi îndreptă spatele şi-şi drese glasul ca să le atragă atenţia.

— Bun, suntem toţi, începu ea ducându-se spre tablă. Trebuie să vă spun de la început că încă nu ştim exact ce anchetăm. Ce] mai probabil, profanare de cadavre, dar nu putem spune dacă avem de a face cu o crimă sau ucidere din culpă. Aşa că deocamdată vom aduna toate informaţiile şi vom lucra pe mai multe piste, de acord?

Bosse veni încet şi se aşeză la picioarele el. Câinele se uita rugător, aşa că ea se înduplecă şi scoase zâmbind din buzunar un biscuit pe care l-l dădu. Ea şi câinele aveau o înţelegere. După ce-şi primea biscultul, Julia arăta spre picioarele lui Christer şi Bosse o asculta imediat. Apoi deveni serioasă şi arătă cu degetul spre tabla unde pusese o fotografie sub care scrisese un nume.

— Jon Langseth. Dispărut din 10 august, deci de patru luni şi opt zile. 41 de ani, director şi acţionar al companiei de investiţii Conâdo, are nevastă şi trei copii. Presa a speculat la vremea dispariţiei lui că a părăsit ţara, din cauza anchetei penale în legătură cu presupusele afaceri ilegale de ia Confido.

— Ai naibii parveniţil mormăi Christer scărpinându-l după ureche pe Bosse. Păcălesc oamenii cinstiţi şi le fură banii puţi deoparte pentru pensie.

— Te rog să-ţi pi pentru tine părerile personale, Christer! îl apostrofă Julia serioasă.

Tot îl evita pe Adam. Ştia că, dacă se uită ia el,

privirea o va da de goi şi toată lumea va şti că, acum doar câteva ore, trupul lui goi era deasupra ei, în pat. Întotdeauna avea impresia că atât atracţia, cât şi vinovăţia îi erau scrise cu litere mari în frunte. Dar Adam o asigura de fiecare dată că părea la fel de rece şi dură ca de obicei. Poate că avea dreptate. Cât nu se nimereau în aceeaşi încăpere cu Vincent Walder şi abilitatea lui incomoda de a citi oamenii, poate că aveau o şansă să-şi păzească secretul.

— Dar Jon Langseth nu a plecat din ţară, continuă ea. Am primit confirmarea că lui îl aparţin oasele găsite la metrou. Ce instinct ai, Mina! Fracturile de pe tibie coincid cu ecografiile făcute după accidentul de pe Everest. A confirmat şi Milda că radiografia dentară corespunde cu imaginile primite de] a dentistul lui.

— Loke, asistentul Mildei, a făcut o remarcă interesantă cât eram acolo, zise Mina. Ceva de genul că oasele sunt neobişnuit de curate. Mă întreb dacă o avea de a face cu locui unde au fost găsite. Poate că le-au ros şobolanii?

— Atunci ar fi trebuit să fie urme de dinţi pe ele, replicăjulia. Şi nu am auzit să fie.

— Cum ai reuşit să cobori în tunelurile alea murdare, Mâna? întrebă Ruben râzând.

Mina îl privi nervoasă.

— Ai văzut vreun şobolan? Am auzit că unii sunt aşa de mari.

Arătă cu degetele o lungime de vreo zece centimetri, aruncându-i o privire cu subînţeles.

— Scuză-mă, am crezut că îmi arăţi dimensiunea penisului tău, i-o tăie Mina.

Christer pufni, aproape înecându-se cu cafeaua.

— Auuul

Julia oftă.

— Potoliţi-vă, concentraţl-vă! se răsti ea la Ruben şi Mina. Voi doi o veţi interoga pe soţia lui Jon Langseth. Christer, te uiţi în arhivă, să vezi dacă găseşti ceva care să ne ajute. Adam, vorbeşti cu poliţistul responsabil de ancheta de la Confido. Peder, tu...

Se opri brusc. Doamne, Dumnezeule, ce spusese? Ochii i se umplură de lacrimi şi se întoarse brusc cu spatele ca să nu observe şi ceilalţi, deşi era prea târziu, în încăpere să lăsă o linişte cumplită. Înghiţi în sec, se întoarse şi încercă să nu se uite la scaunul gol al lui Peder.

— Sunteţi liberii spuse cu glas înecat.

După ce ieşiseră toţi, Julia se îndreptă spre scaunul lui Peder şi puse mâna pe spătar. Parcă îl vedea în faţa ei, obosit, moţăi nd tot timpul după naşterea tripieţilo.r. Dar şi Vesel şi grijuliu. Lăsase în urma lui un gol care era greu de umplut. Însă erau nevoiţi să meargă mai departe fără el. Serviciul era serviciu. Oftă şi se îndreptă spre biroul ei. Trebuia să se pregătească pentru o conferinţă de presă; avea să fie o nebunie când o sS afle presa despre Jon Langseth. Era important să poată controla situaţia în vreun fel. Aşa că gândul La Peder trebuia lăsat deoparte.

Alergau prin tuneluri. Era beznă, dar le ştiau pe dinafară. Ştiau când vine metroul şi cât de mult trebuie să se lipească de zid, să sară pe vreo bordură sau să se înghesuie într-una dintre multele crăpături de pe acolo, ştiau unde să o ia la dreapta şi unde să o ia la stânga. Ştiau cum să găsească drumul spre casa. Era casa lor. Regatul lor.

Paşii din spate parca se apropiau din ce în ce mai mult, aşa că se grăbi cât de mult putea. Dădea repede din picioare prin pietrişul accidentat, dar în curând simţi că-i suflă cineva **în** *ceafă.*

Se opri. Tânjea după ceea ce avea să vină. Tânjea după îmbrăţişare, după braţele în care se simţea **În sigurdnfa,** *care îl înconjurau strâns, barba nerusă care-l zgâria pe obrajii lui mol,*

— Ha! Te-am prins!

Tata **îi** *luă* **fn** *braţe exact aşa cum îşi dorise. Îl ţinu strâns la piept, lor el îl simţi pielea moale agerii. Mirosea a umezeală, tutun şi chestia aia dulce care era ca o ceaţă în tabăra lor, Mirosea a tata.*

— Acum nu ne mai jucăm de-a v-aţi ascunselea, mergem să căutăm mâncare, spuse tatăl lui Când **Îi** *dădu drumul, îmi t hioräie maţele.*

Încuviinţă fără tragere de inimă.

Nu-i plăcea să iasă la suprafaţă. Era prea multă lumină, prea multă gălăgie, era îngrozitor cu atâta zgomot şi imagini. Şi toţi oamenii care se holbau la ei.

Voia să rămână în pântecele pământului, unde era în siguranţă şi lubit.

Între ai lui.

Dar ştia şi că trebuie să facă rost de mâncare.

Coşurile de gunoi de la suprafaţă erau mereu pline de mâncare după pauza de masă. Ceasul pe care îl primise de ziua lui îi arăta că e ora 14. Trebuiau să se grăbească.

Îţi luă tatăl de mână. Nu era chiar atât de înfricoşător la suprafaţă, atâta vreme cât erau împreună.

— Sper că ai înţeles că glumeam în legătură cu şobolanii.

Ruben se ţinu strâns de mânerul de deasupra portierei când Mina coti brusc. Nu scosese niciun cuvânt de când se urcaseră în maşini El oftă în sinea lui, ca să n-o enerveze şi mai mult Unii nu aveau deloc simţul umorului, iar el se pare că nu pricepuse că ea face parte din categoria asta.

— Uite un loc liber!

Arătă spre un loc de parcare, Iar Mina întoarse brusc şi parcă. Trebuiau să ajungă pe Narvavägen. Bineînţeles, îţi zise Ruben cu silă. Flnanţiştii care aveau afaceri murdare locuiau mereu pe Östermalm.

— Vrei să continui să fii supărată sau putem să ne facem treaba? o întrebă el când coborâtă din maşina de poliţie.

Ştia că în cazul Minei se putea baza pe simţul datoriei. Părea ca îi pasă doar de muncă. Încă se întreba dacă se culcase cu Vincent, dar imaginea lor, împreună, l se părea Imposibilă. Toate încercările lui de a vizualiza combinaţia Mina şi sex implicau imagini cu protecţie peste tot. Şi mănuşi de plastic.

— Nu sunt supărată. Doar că n-am avut chef să vorbesc. Normal că ne facem treaba.

Căută ia interfon numele Langseth şi sună. După câteva secunde, uşa se deschise, iar ei intrară. În antreul somptuos, în stânga era scris că familia Langseth locuia la ultimul etaj. Normal.

— La naiba, cum o fi să locuieşti aşa? exclamă Ruben fără să poată ascunde invidia care-l cuprinsese încă de la intrare, în holul în care domina o orgie de marmură şi aur.

— Nu e pe gustul meu, replică Mina sec urcându-se în lift,

Ruben trase grilajul negru şi apăsă pe buton. Urcau încet, cu un zgomot surprinzător, spre etajul şase. Uşa era deschisă, iar în prag îi aştepta îngrijorată o femeie blondă, cu părul strâns într-o coadă de cal. În timp ce deschidea grilajul de la lift, Ruben se întrebă automat dacă ai fi fost greu s-o aducă în patul lui.

— Aţi venit în legătură cu Jon? îi întrebă ea dând u-se laoparte din uşă ca să le facă loc să intre.

Bineînţeles că şi în apartament, încă din holul gigantic, totul era impunător. Parchetul strălucitor se întindea cât vedeai cu ochii. Iar de tavan atârna un candel abru de cristal care părea mai mare decât toată sufrageria lui Ruben.

— Aţi sunat şi v-aţi anunţat vizita. Dar nu mi-aţi spus despre ce este vorba. L-aţi găsit pe Jon? Unde e?

Îngrijorarea de pe faţa ei se transforma în furie. Femeia mergea înaintea lor către un living care, după dimensiuni, ar fi putut fără probleme să fie sală de padel.

— Eram sigură că a ales cea mai uşoară cale pentru el, continuă ea. Să mă părăsească pe mine şi pe copii. Sigur are şi vreo fufă cu el. De când a dispărut, m-au sunat trei fete, *trei,* să-mi spună că a avut aventuri cu ele. Ţi puteţi să vă daţi seama că mai sunt o groază.

Îi invită să se aşeze pe o canapea mare şi albă. Ruben se instala ţl simţi imediat cum se afundase aproape zece centimetri. Parca stătea pe un nor.

— Josephine, nu-i aşa? întrebă Mina în timp ce se aşeza şi ea.

— Da, scuză-mă, Josephine Langseth. Eu sunt.

Continuă imediat, fără să-i întrebe cum îi cheamă

şi fără să ie lase nicio şansă să se prezinte. Ruben nu putea să treacă peste faptul că Josephine Langseth arăta ca într-o reclamă Ralph Lauren. Păr blond, strălucitor, prins într-o coadă de cal perfectă. O cămaşa albă, care părea scumpă, băgată într-o pereche de blugi care şi ei cu siguranţă costaseră o avere. Şi pe sub hainele astea, sigur avea lenjerie intimă de la Simone Perele. Îţi imagină cum o ţine de coada aia de cal în timp ce face dragoste cu ea, pe la spate. Apoi o văzu în faţa ochilor pe Amanda furioasă şi înghiţi în sec. TYebuia să se potolească.

— Deci unde e Jon? continuă Josephine aşezându-se pe canapeaua din faţa lor. Insulele Cayman? Bahamas? Dubai? La naiba, nici nu ştiu ce ţări nu au acord de extrădare cu Suedia. Dar lui îi place în Dubai, am fost de multe ori acolo în concediu. Stăteam la One & Only. Tot acolo e şi acum?

Mina schimbă o privire cu Ruben, apoi spuse:

— E adevărat că l-am localizat pejon. Dar nu este în Dubai. Am găsit... rămăşiţele lui. Din păcate, trebuie să te anunţăm că soţul tău e mort în apartamentul enorm se lăsă □ liniște mormântală. Nu se mai auzea decât zgomotul înfundat a] unui aspirator. Josephine se lăsa pe spate pe canapea, privind în gol pe fereastră. Se uită şi Ruben. În spatele copacilor plini de zăpadă se zărea biserica Oscar, despre care ştia că are una dintre cele mai mari orgi din Suedia. Era ciudat ce reţinea mintea omului.

— Am fost foarte... supărată pe el, zise Josephine cu alt ton decât înainte. M-a părăsit în rahatul ăsta. Să am grija de trei copii, executori şi procurori care bat la uşă, presa care scrie articol după articol despre cum el şi aşa-zişil lui prieteni sunt cei mai

mart infractori. Toţi se uită la mine aici în cartier. Ceilalţi părinţi de la Carisson nici măcar nu vorbesc cu mine. Şi fetele alea care m-au Sunat... Am crezut... Am crezut că a plecat, că m-a părăsit. Şi am fost supărată. Şi în acelaşi timp, tot îl lubesc...

Josephine începu să plângă încet.

Ruben se foi incomod pe canapeaua moale, iar toate eventualele gânduri sexuale se risipiră. Nu suporta să vadă femei plângând.

— Jon avea vreun duşman? întrebă Mina scoţând un şerveţel din buzunarul gecii.

— E o afacere de miliarde, răspunse Josephine luând şerveţelul. Aşa că sigur are duşmani. Dar eu nu ştiu nimic. Chiar dacă Procuratura crede altceva. El se ducea la serviciu, eu aveam grijă de copii şi de casă. Ştiam fiecare ce avem de făcut, care ne sunt sarcinile. Dacă i) întrebam cum a fost la serviciu, răspundea mereu *bine,* apoi subiectul era închis. În locul vostru, aş vorbi cu partenerii lui.

Îţi suflă zgomotos nasul şi puse apoi şerveţelul pe masă.

— Nu ştii pe nimeni care să-i fi vrut răul? întrebă Ruben ezitând puţin. Nlcia femele... care poate s-a simţit neglijată?

Josephine Langseth pufni.

— Fetele alea care au sunat aveau sigur în jur de 20 de ani şi nu păreau să fie nişte genii. Şi din câte îi cunosc eu pe Jon, nu cred că au fost mai mult decât nişte simple aventuri. Dar ce vreţi să spuneţi, cum a murit de fapt?

— Asta e chestia, răspunse Ruben. Nu ştim. Dar nu putem exclude posibilitatea că a fost omorât.

Josephine suspină şi începu să plângă din nou.

— Înţelegem că e un şoc pentru tine, o consolă

Mina scoţând încă un şerveţel din buzunar. Dar orice ce poţi să ne spui poate fi de ajutor. Mal e ceva care îţi vine în minte?

Ruben observă că Mina abia putea să-şi la ochii de La şerveţelul folosit de pe masă în timp ce îi dădea Josephinei altul.

— Nu ştiu, răspunse josephine suflându-şi nasul din nou. Cu câteva săptămâni înainte să dispară, începuse să se poarte ciudat. Nu ştiu cum să explic, dar parcă devenise paranoic... Stătea mereu şi se uita în stradă pe după perdea. De multe ori se trezea noaptea şi umbla prin tot apartamentul. Dacă ieşeam din casă, se uita tot timpul în spate. Dar...

Se opri şi ridică din umeri:

— Poate avea de-a face cu procesul care urma să înceapă. Cel puţin aşa am presupus eu. Gustaf mi-a zis că toţi erau foarte stresaţi. Am presupus că voia doar să nu mai apară în presă,

— Gustaf? întrebă Ruben.

— Gustaf Brons, colegul lui Jon. Unul dintre acţionari. Suntem prieteni buni, îmi povestea unele lucruri pe care Jon le ţinea pentru el, când... Dar nu asta e Important.

— Tu ce al simţit când ai văzut că Jon îţi schimbă comportamentul? întrebă Mina.

Josephine coborî privirea.

— N-a fost o perioadă inimoasă. În weekendul de dinainte să dispară, m-am cazat La Ellery Beach House, ca să fiu singură cu gândurile mele. Şi acum vă daţl seama ce remuşcări am.

Aşează şerveţelul pe masă Lângă celalalt, iar Ruben observă cum Mina îşi întoarce rapid privirea.

— Şi acum ce se va întâmpla? se Interesă

Josephine uâtandU'Se când la Mina, când la Ruben.

Ruben îşi drese vocea.

— O să] mai ţinem pe... Jon... o perioadă. Până când medicul legist o să-şi termine treaba. Apoi o să ţi-l retumăm şi atunci o să poţi să faci ce al de făcut cu înmormântarea.

" Unde J-aţi găsit?

— La metrou, răspunse Mina. Într-unul dintre tuneluri.

Josephine se uită mirată la ea.

— La metrou? Ce făcea La metrou? N-a mers în viaţa lui cu metroul.

Doamne, Dumnezeule!* îşi zise Ruben. *Ce oameni!

— Nu ştim mai mult de-atât până acum, îi răspunse Mina. Şi nu putem să divulgăm puţinul pe care îl ştim deocamdată, ca să nu periclităm ancheta. Dar probabil că presa ne va sufoca de îndată ce se va afla că l-am găsit. Nu putem să-ţi spunem ce să faci, dar am vrea să te rugăm să nu dai declaraţii.

— Crede-mă, presa ne pândeşte de luni în şir. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să dau declaraţii, îi asigură Josephine resemnată.

Îl conduse la uşă şi-şi luă rămas-bun de la ei cu o strângere fermă de mână.

În timp ce micul lift cobora cele şase etaje scârţâind de zor, Mina se şterse cu spirt pe mâini, iar Ruben încercă să-şi aducă aminte forma fundului Josephinti Langseth. Dar îi venea în minte doar craniul Lui Jon care rânjea la el.

— Trebuie să convingi serviciul de securitate să-ţi sporească paza, zise Tor încrucişând braţele. Uite ce s-a întâmplat cu Anna Lindh şi cu Ing-Marie Wieselgren. Ca să nu mai vorbim de ceea ce şi s-a

întâmplat ţie la sfârşitul verii. Ai fost la un pas de moarte* Şi nâmenî nu ştie câte atentate am oprit de fapt. Ttăim vremuri tulburi şi tu, Niklas Stockenberg, eşti o ţintă sigură. Top din jurul tău ar dormi mai Liniştiţi dacă ai reuşi să-l convingi să-ţi asigure pază suplimentară. Şi poate chiar şi tu ai dormi mai liniştit, nu-i de glumă cu cearcănele alea.

— Da, da, da, înţeleg ce vrei să spui, Tor, răspunse Niklas aranjându-şi nervos părul. Doar că nu sunt de acord cu tine. Nu pot să trăiesc cu nivelul de pază pe care îl consideri tu adecvat*

Tor avea dreptate, chiar dormise foarte prost. Se întinse peste birou după raportul masiv şi mimă că are de citit, în speranţa că purtătorul de cuvânt va înţelege şi va pleca. Dar Tor nu înţelegea semnele subtile* şi bineînţeles că rămăsese pe Loc.

— Te rog să te mai gândeşti, insistă el încruntându-se. Dacă nu pentru tine, măcar pentru Nathalie.

— Da, bineînţeles. Fata mea adolescentă sigur vrea să fie urmărită de şi mai mulţi bodyguarzi nu foarte discreţi. O să facă minuni pentru viaţa ei socială. Aia pe care acum măcar o are.

— Mai bine aşa, dar să treftascâ, bombăni Tor culegând o scamă invizibilă de pe gulerul sacoului.

Nu se întâlneau ca prieteni, dar Niklas ştia exact cum arată şifonierul purtătorului de cuvânt. Un şir de costume identice, Alături, un rând de cămăşi albe* Cravate identice, în afara celei cu mici steaguri suedeze, pe care o purta mereu de Ziua Naţională. Şi, bineînţeles, un şir de pantofi identici, ludoşl, din piele Italienească, în privinţa asta, Tor nu era un om care să ştie să facă variaţiunl* Dar era loial şi un foarte bun purtător de cuvânt, care îl

fusese alături de când primise postul. Doar că uneori nu ştia să renunţe.

— Eu sunt responsabil pentru fata mea, răspunse Niklas. Apreciez grija ta. Dar deja eşti ca o moară stricată. Eu sunt mulţumit de nivelul de securitate de acum. Ce s-a întâmplat astă-vară nu se întâmplă în fiecare *zi.* Vreau să pot trăi o viaţă cât de cât normală.

Nu era foarte adevărat. Nu era deloc mulţumit. Ar fi vrut să aibă mereu în spatele lui câte zece oameni cu ochi bionici. Sau cel puţin în următoarele două săptămâni. Dar, cel mai probabil, n-ar fi fost de niciun ajutor. Venise momentul, indiferent de câtă pază avea pe lângă el.

— Mă rog, tu eşti şeful, dar ştii care e părerea mea, bombăni Tor şi ieşi din încăpere.

NIklas se uită la raportul de peste 1 000 de pagini de pe birou. Nu se putea concentra şi avea pulsul mare. Aseară, după ce plecase Mina, stătuse până târziu cu un pahar de rom, O liniştise pe Nathalie de mai multe ori, îi spusese că nu era nido problemă, dar adevărul e că-i fusese teamă să se culce din cauza viselor. Dar n-ar fi fost cazul să-şi facă griji, pentru că oricum nu putuse să adoarmă când se dusese la culcare.

Primul lucru pe care-l făcuse dimineaţă fusese să sune din nou la numărul acela de telefon. Mesajul era acelaşi. Doar că acum îl anunţa că mai sunt 13 zile, nu 14.

Tor remarcase că avea cearcăne. Însă era mult mai grav de atât. Nici nu ştia dacă e în stare să se ridice de pe scaun. Îl cuprinsese o stare de neputinţă. Dădu deoparte teancul gros de hârtii, împinse în spate scaunul din lemn vechi, îmbrăcat în

piele, şi-şi puse picioarele pe birou.

Cartea de vizită parcă îl ardea în buzunar. Era absurd. Totul era absurd. Parcă juca într-un film prost. Aşa ceva nu se întâmplă. Nu în realitate. Dar ar ft trebuit să se apere cumva. Ar fi trebuit să ştie.

Pentru că el făcuse alegerea asta. Să-şi continue viaţa, cu alte condiţii. Şi acceptase toate avantajele. Avantaje care i-au călăuzit paşii către guvern. Scoase cartea de vizită şi se uită la simbolul de pe ea. Apoi o puse pe birou cu faţa în jos. Predecesorii săi îl priveau, severi, de pe pereţi. Oare au ales şi ei câteodată căi Incerte? Căi mai puţin morale? Au plătit oare un preţ pentru asta? Probabil, într-un fel sau altul.

Niklas Stockenberg ştia doar că nu poate să stea şi să aştepte. Trebuia să facă ceva, orice. Să simtă că poate controla situaţia. Şi chiar putea să înceapă cu ce era mai important.

Luă telefonul. Dar avea încă pulsul mare, aşa că trebui să respire adânc de câteva ori ca să-şj revină cât de cât. Nu trebuia să sperie pe nimeni, aşa, degeaba. Apoi o sună pe fosta lui soţie.

Vincent fusese la cumpărături. Când intră în casă, îşi auzi propria voce din living. Se scutură de zăpadă, îşi scoase ghetele, puse paltonul în cuier şi plasele cu mâncate în bucătărie. Îţi auzea în continuare vocea. Iar când intră în living, îţi dădu seama ce se întâmplă. Benjamin şi Rebecka erau pe canapea, iar Vincent pe scenă, ia televizor. Tocmai chemase o femeie blondă din public pentru a-i ajuta la următorul moment.

— Vreau să te gândeşti la un număr care înseamnă ceva pentru tine, spuse Vincent de la televizor, în timp ced dădea femeii o foaie şi un pix.

Serie i, dar nu l arăta nimănui. Şi în niciun caz mie.

Vincent se strâmbă. De când colaborarea lui cu poliţia devenise publică, canalul Viaplay îi transmitea spectacolele prin serviciul de streaming. Iar Benjamin şi Rebecka se uitau acum la primul lui spectacol.

— De ce vă uitaţi la asta? Şi tu, Rebecka, nu trebuia să fii la şcoală?

— Ca să te ruşinezi tu! răspunse fata fără să-şi la ochii de la televizor. De ce lei întotdeauna pe scenă doar femei? Ml se pare discriminare. Şi de azi sunt în vacanţa de Crăciun. Aston mâi are două Zile, asta ca să ştii.

— Nu tot timpul, se apără el. Nu iau doar femei pe scenă. Dar în anumite momente sunt mai potrivite femeile, iar în altele, bărbaţii.

— Vai, să-ţi fie ruşine tatăl

Rebecka părea şocată.

Ei ridică din umeri. Poate nu era o viziune modernă, dar pe scenă era de cele mai multe ori adevărata.

Versiunea televizată a lui Vincent o cercetă cu interes pe femeie cam un minut. Apoi luă o tăbliţă şi scrise repede 16 numere, împărţite pe patru rânduri.

Aha! Acum îşi dădu seama despre ce era vorba. Uitase complet momentul ăsta.

— Nu mi se pare nimic emoţionant, comentă Rebecka. Nu pot să cred că momentul final a fost o lecţie de matematică.

— Se numeşte *magic square,* îi explică Vincent. O veche problemă matematică din China, din anul 190 înainte de Hristos. Bineînţeles că atunci era cu câte trei numere pe trei rânduri. E mai complexă asta pe

care o fac eu în spectacol. Dacă nu mă înşel, au trecut vreo 8ÜO de ani până au descoperit varianta asta, în India.

— Şi acum avem lecţie de istorie, oftă Rebecka. Nu ştiu dacă ai auzit, dar eu sunt în vacanţă.

— Dar voi, de fapt, aţi mai văzut un *magic squane,* zise Vincent zâmbind. Stai să aduc albumul de la Barcelona!

Ştia că Rebecka are dreptate într-un fel, dar ştia şi că se îndrăgostise de Barcelona când fuseseră împreună acolo, acum câţiva ani. Aşa că sigur va aprecia asta. Vincent căută albumul în bibliotecă. Prefera să aibă fotografiile developate, nu numai în calculator Pe de-o parte, era mult mai frumos să stai să te uiţi într-un album şi, pe de altă parte, nu putea să găsească nimic în cele 50 000 de poze din calculator

— Aici! exclamă el scoţând albumul.

Se aşeză pe canapea între Rebecka şi Benjamin şi răsfoi până la fotografiile cu Sagrada Familia, capodopera lui Gaudl. Observă cu coada ochiului că ambii copii începuseră să fie interesaţi. Ştiuse el!

— Uite! arătă el către o fotografie. Asta e făcută de sculptorul Subirachs, care e autorul multora dintre lucrările de pe faţadă. Aşa-numita faţadă a Pasiunii sau faţada Naşterii Domnului.

Fotografia înfăţişa un prim-plan al unui detaliu – pe perete erau gravate ló cifre, într-un pătrat.

— Dacă veţi calcula suma numerelor de pe fiecare rând, o să vedeţi că este 33. Şi dacă veţi calcula pe verticală şi o să adunaţi numerele de pe coloane, o să vă dea tot 33. Şi acelaşi lucru pe diagonală. Sau dacă adunaţi numerele din cele patru colţuri. De fapt există 310 combinaţii ale acestor numere care

dau 33. Care, după mulţi creştini, e vârsta La care a murit Iisus.

Benjamin urmărea cifrele cu degetul şi părea să calculeze.

— Asta chiar e coo/1 exclamă el dând din cap.

Vincent îl aprobă mulţumit. Chiar era *cool.* Şi era vorba şi de o mare abilitate matematică să poţi face aşa ceva. Puse şi el degetul pe fotografie,

— Şi asta nu e tot. Careul ăsta de cifre are şi un mesaj ascuns. Aproape toate numerele apar doar o singură dată, dar nitaţi-vă la cele care se repetă – 10 şi 14 apar de câte două ori ţi, adunate, dau 48. Iar în vechiul alfabet latin, e chiar suma poziţiilor pe care se află literele 1NRI.

Rebecka se uită nedumerită la el.

— INRI e bineînţeles prescurtarea de la *Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum..* Adică, fsus din Nazaret, Regele Iudeilor, aşa cum a scris Filat din Pont pe crucea lui.

Vincent ridică din sprâncene cu subînţeles,

— Doamne, Dumnezeulel exclamă Rebecka ascunzându-şi faţa între palme. Sunt înconjurată de mentallţti.

La televizor, Vincent tocmai ce demonstrase cum suma celor 16 cifre pe care tocmai le scrisese era 15, indiferent de direcţia pe care Le adunai.

— Nu ţtiu de unde mi-au venit cifrele astea, i se adresă femeii versiunea televizată a lui Vincent. Şi oricum aş calcula, tot 15 îmi dă. Ciudat! Nu ţtiu de ce tocmai 15. Numărul ăsta înseamnă ceva pentru tine?

Femeia era în lacrimi.

— De atâta timp sunt căsătorită cu partenerul meu de viaţă, răspunse ea şocată. Azi aniversăm

ziua nunţii.

Întoarse foaia, pe care era scris, cu cifre mari şi roşii, numărul 15. Şi desenase şi o inimioară mică alături.

Rebecka pufni în râs,

— OK, nu ştiu cum ai făcut, dar nu contează. O lecţie de matematică. Cred că eşti cel mai tocilar tată posibil. Şi parcă aveai de scos nişte mâncare din plase?

— Benjamin, ajută-mă! zise Vincent arătând mai întâi spte albumul de fotografii fi apoi către versiunea lui televizată, Nu-i aşa că e *caol?*

— *Sorry,* tată, Rebecka are dreptate.

— Sunteţi pierduţi, oftă Vincent ridicându-se pentru a pune la loc albumul.

Dar ştia că măcar Benjamin nu credea că toată chestia asta era prostească. Fiul lui mai mare nu doar că-i moştenise abilitatea de a vedea şi descifra structuri complexe, ci chiar îl depăşise.

Cuvintele femeii de la televizor îi rămaseră în minte în timp ce se îndrepta către bucătărie pentru a aranja mâncarea. *Partener de viaţă.* Ura termenii ăştia. *Sufiet-pereche* era La fel rău. Tipurile astea de idei puneau relaţiile în dificultate, cu cerinţele lor nerezonabile. Probabil că astfel de cuvinte nu reprezentau deloc realitatea. Dar dacă erau adevărate, dacă într-adevăr exista ceva ce se numea *suftet-pereche,* atunci era şi mai rău. Pentru că sufletul lui pereche era Mina. Şi asta-i complica viaţa şi mai mult.

Christer îşj întinse picioarele sub birou, făcându l pe Bosse să se ridice nemulţumit. Dar stăpânul său avu imediat remuşcări ţi-ji trase înapoi picioarele, ca să poată câinele să se aşeze la loc. Apoi intră pe

calculator în baza de date a poliţiei, DurTvâ, şi scrise numele lui Jon Langseth, ca să vadă dacă găseşte ceva despre dispariţia lui. Mina fusese foarte perspicace făcând direct legătura. De obicei dura ceva timp până ce victimele erau identificate, dar pentru că Mina le dăduse imediat un nume, Milda putuse cu uşurinţă să ia radiografiile de la dentist şi să le compare. Acum rămăsese doar partea cea mai grea. Să descopere dacă, şi în cazul ăsta de ce, omul de afaceri fusese omorât – şi de către cine.

Christer miji ochii în |osul monitorului. Lasse îl bătea la cap tot timpul să-şi cumpere ochelari, dar el refuza deocamdată. Nu pentru că era mândru, asta nu mai era de mult, de când îşi dăduse seama că mama-natură nu-i oferise un corp de Adonis. Era mai mult pentru că ochelarii ar fi fost dovada că timpul trece mult prea repede, amintindu-l că totul se sfârşeşte. Şi pentru prima dată îrt viaţa lui, Christer se temea de moarte. Pentru că, pentru prima dată în viaţa lui, era fericit. Nu cunoscuse sentimentul ăsta şi chiar îi speria, dar era mai mult îngrijorat de faptul că l-ar putea pierde. Îi trebuise mult curaj să-şi construiască un viitor împreună cu Lasse. Pentru că prin asta arăta cine era de fapt. Miza fusese, şi încă era, foarte mare.

Deci fără ochelari.

Se holbă Iritat spre un colţ al încăperii unde se aflau mai multe birouri. Un idiot pusese cântece de Crăciun şi acum la difuzor se auzea melodia Sa /îe *Crăciun.* În mod normal, nu era permis să se asculte muzică atât de tare la birou, dar acum parcă toţi cel din secţia de poliţie capitulaseră în faţa sărbătorilor. Vedea *Crăciun* oriunde se uita. Dar nu

era nici chiar aşa de fericit încât să înceapă să-i placă muzica de Crăciun. Ura chestia asta. Ce] mai rău era când unora le venea în cap să asculte aşa ceva încă din octombrie.

Încercă să se concentreze la monitor, cu Bosse pe picioare, făcând abstracţie de iadul muzical în care se afla. Miji ochii şi mai mult pentru a vedea literele mai clac şi citi fără grabă ce scria despre dispariţia Lui Jon Langseth. Mai deschise încă o pagină de intemet şi căută pe Google articole în legătură cu subiectul. Erau multe. Interesul din partea presei şi speculaţiile atinseseră cote maxime. Dar majoritatea presupuneau că a dispărut de bunăvoie. Că Jon era acum pe vreo insulă la căldură, având la dispoziţie resurse financiare în conturi secrete. Şi nu era chiar o presupunere deplasată, dacă ne gândim la circumstanţe. Însă era o presupunere care se dovedise falsă.

Scandalul Confido era pe prima pagină a ziarelor dinainte de dispariţia lui Jon. O gaşcă de băieţi cu gel în păr care păcăliseră cu bună ştiinţă bătrânii şi le furaseră economiile era ceva ce evident supăra profund multă lume, Acţionarii trăiau în lux, în vile maiestuoase pe Lidingö, apartamente elegante pe Östermalm, cu şampanie, maşini frumoase, costume şi ceasuri scumpe, concedii în Salnt Moritz, Ibiza, Dubai şi în Maldive. Pe banii altora. Şi toată chestia asta se terminase foarte abrupt, cu un proces şi publicitate negativă. Christer urmărise cu interes cazul, chiar dinainte de dispariţia Lui Jon, pentru că nu avea satisfacţie mai mare decât să vadă cum derbedeii de genul ăsta primeau ce meritau.

Jon fusese dat dispărut de către soţia lui, în dimineaţa zilei de 10 august. Femeia explicase că n-

a anunţat dispariţia cu o seară înainte pentru că, de obicei, Jon era plecat în interes de serviciu şi venea acasă după ce se culca ea. Dar că era întotdeauna acasă când se trezea ea. În dimineaţa aceea, când văzuse că n-a venit, o sunase pe secretara lui, care-l povestise că Jon nu fusese la birou cu o zi înainte. Atunci înţelesese că s-a întâmplat ceva.

Şi după asta a început circul. Poliţia îl căutase. Erau înregistrări ale unor interviuri cu soţia iul Jon, cu colegii, cu toţi cei care ar fi putut să aibă vreo bănuială despre locul în care se afla. Dar singurul Lucru cert era că, după ce ieşise din casă de dimineaţă, cel mai probabil pe drum spre serviciu, nu-l mai văzuse nimeni. Se făcuseră eforturi mari, nimic nu trebuia să umbrească munca depusă de poliţie. Dar, îşi zise Christer, nu făcuseră îndeajuns, pentru că plecaseră de la premisa că Jon părăsise ţara şi trăia acum bine-mersi pe undeva.

Cântecul de Crăciun se termină „dar îi iuă locul Fe*lii Navidad. D*ezgustător. Îngrozitor de dezgustător.

Mama lui iubea Crăciunul, aşa că avusese parte de o supradoză în copilărie. Nu trebuia să fii psiholog ca să-ţi dai seama că era cauza *alergiei* pe care o avea în Legătură cu Crăciunul. Şi din păcate se încurcase cu alt nebun căruia îi plăceau sărbătorile de iarnă. Lasse voia să înceapă să împodobească încă de la începutul lui noiembrie, aşa că ajunseseră la un compromis. Puteau să asculte muzică de Crăciun seara şi în weekend, dar nu înainte de ÎS decembrie. Deci acum trăia în nebunia asta şi la serviciu, şi acasă.

După câteva ore cu cântece de Crăciun, Christer se întinse în scaunul lui incomod. Citise tot ce exista

în arhivă despre Jon langseth şi tot ceea ce exista pe Intemet în legătură cu cazul ăsta, dar nu se deşteptase deloc, Nu era nimic neobişnuit, nu avea de unde să înceapă. Parcă Jon părăsise apartamentul şi apoi se evaporase. Asta până îi găsiseră oasele la metrou, după aproape patru luni.

Christer se încruntă. Trebuia să vadă problema din mai multe unghiuri. Vârstă, ocupaţie, relaţii sociale, Localizare geografică, sex, prieteni, familie, 1 000 de conexiuni, unde cel mai mic detaliu putea avea o Legătură cu ceva. Un detaliu ce se putea afla în baza lor de date. Aici avea el puterea. Să găsească detaliile în arhiva monstruoasă pe care o avea la dispoziţie. Pe monitor se derula în faţa lui pagină după pagină.

Erau multe lucruri care-l făceau pe Jon Eangseth o victimă foarte neobişnuită. O victimă a unui omor din culpă sau chiar a unei crime. Nu avea un cazier kilometric, nicio legătură cu drogurile, cu vreo bandă, trafic, spargeri sau alte infracţiuni cate apăreau în mod normal atunci când găseau o persoană decedată. Cei mai mulţi dintre cei ucişi aveau a legătură evidentă cu ceva riscant. Ceva care era firesc în destinul lor. Nu că era vina lor, nu aşa gândea Christer, Doar că, de cele mai multe ori, din punctul de vedere al poliţiei nu era foarte greu să înţeleagă de ce ajunseseră în situaţia asta.

Bineînţeles că Jon Langseth se afla sn toiul unei anchete. Dar criminalitatea economică ducea doar în cazuri extreme la moarte, în pătura asta socială. Aici nu era vorba de persoane violente. Ei jefuiau oamenii în anonimat, din spatele unui monitor. Îi jefuiau în costume făcute pe comandă şi pantofi din piele italiană. Nici măcar nu aveau acces la arme*

Arma pe care ei o foloseau era creierul, nu un Magnum sau vreun Luger.

Bineînţeles, dacă nu lua în considerare ipoteza că Jon Langseth a fost ucis de un pensionar iritat pe care îl păcălise. Christer chicoti în sinea lui. Firește că nu puteai să râzi de moartea cuiva. Dar undeva trebuia să existe o formă de dreptate poetică.

— Şunca *de Crăciun* a *evadat,* se auzi în boxe, iar Christer începu să râdă singur.

Wemer & Werner, Sven Melander şi Ake Calo. Ăsta era adevăratul umor. Nu bazaconiile aiea la care râdeau copiii din ziua de azi când se uitau la telefoanele mobile. Christer făcea parte dintre cei care considerau că nivelul simţului umorului indica nivelul de inteligenţă al omenirii* Şi îşi dădea seama că situaţia nu era prea bună*

Oftă şi se întinse din nou. Undeva în arhivă exista ceva care putea să îi ajute mai departe. Întotdeauna se întâmpla aşa. Trebuia doar să aibă răbdare. Şi răbdare avea cu carul.

Mina încuie maşina fără să fie conştientă de ceea ce face. Era cu gândul la convorbirea telefonică pe care o avusese cu o clipă în urmă. Încă nu 4 venea să creadă. O sunase Niklas. La serviciu. Da, în ultima perioadă se întâlnise des cu fostul soţ şi cu fata ei. Dar la ei acasă. Şi acum Niklas o întrebase dacă Nathaiie putea să stea la ea o vreme.

Mina fusese luată cu totul pe nepregătite şi se gândise instinctiv că nu. Dar Niklas nu doar că o întrebase, ci *q* *rugaset* ceea ce el nu făcea niciodată. Şi chiar dacă acum reluaseră relaţiile, îi spusese clar că el e părintele fetei şi că la el va locui. Acum i se schimbase toată viaţa. Şi nu putea să refuze, aşa că Nathaiie o să stea La ea. Şi avea

să vină în două ore. Mina se grăbi spre casă.

Urcă spre apartament şi descuie uşa. Trebuia să apuce să facă curat mai întâi. De fapt, nu era nevoie, era conştientă că apartamentul ei era la fel de steril ca de dimineaţă, când plecase de acasă. Dar sentimentele erau altele, şi chiar dacă apartamentul era de fapt gata pentru a primi musafiri, ea nu era.

Îşi Scoase pantofii, îi puse pe preşul de la cuier şi începu să se învârtă prin camere. Ştia că mai mult ridică praful cu fâţâiala ei şi că era mai bine să se aşeze, dar nu putea să se abţină. Era neliniştită. Apartamentul era casa ei, fortăreaţa ei. Şi fusese doar a ei până când venise Vincent la ea. Şi acum fata ei vu locui aici. Nu prea înţelegea cum luaseră lucrurile o asemenea întorsătură. Acum îşi punea problema unde va dormi Nathaiie. Singura variantă rezonabila era să doarmă în camera de lucru, dar acolo era plin de produse de curăţenie, pachete mari cu lavete, mănuşi de unică folosinţă şi cutii întregi cu spirt. Îl era teamă că, dacă vede aşa ceva, Nathaiie nu va mai avea curaj să se întoarcă la ea. Trebuia să găsească un alt loc de depozitare. Dar n-avea timp acum.

Îşi puse mănuşile de unică folosinţă, luă o găleată cu apă şi detergent, o lavetă şi începu să şteargă totul, inclusiv pereţii. Când termină, dădu şi cu aspiratorul.

Iar la sfârşit mai şterse totul încă o dată, în caz cS se ridicase praful de la aspirator.

Mai era o oră până venea Nathalie.

Mina era puţin transpirată după curăţenie, aşa că nu-i rămânea decât să facă un duş. Se dădu cu cremă de peeling pe tot corpul. Apa caldă sigur

curăţase tot praful de pe ea, dar transpiraţia şi pielea moajtă erau şi mai scârboase. Şi crema asta promitea să elimine toate celulele moarte de pe corp.

Ştia despre corpul uman că elimină între 30 şi 40 000 de celule moarte în fiecare oră. Adică în jur de 0,09 grame. *Pe oră.* Îi venea să vomite numai când se gândea. Masă crema frenetic pe picioare şi simţi bobiţele din ea cum o scărpinau plăcut.

Şi, fără să vrea, îi veni în minte imaginea casei ei, plină de piele invizibilă care nu dispărea deloc, indiferent cât de mult curăţa. Oare de cât timp era nevoie până apărea o copie de-a el în mărime naturală, formată doar din celule moarte? Calculă, într-un an pierdea. „Doamne Dumnezeule, cam 800 de grame. Aproape un kilogram. De piele moartă.

Îi Veni să Vomite şi se lăsă în patru labe, aplecată peste scurgerea care lucea de curăţenie.

Norocul ei că n-a vomitat. Chiar n-avea timp de aşa ceva. Nathalie avea să ajungă în curând. Dacă se grăbea, avea timp să mai dea o dată cu cremă de peeling.

Peter Kronlund era de aproape două săptămâni în închisoarea de pe Kronoberg, chiar lângă Palatul Poliţiei. Julia verifică mental dacă avea tot ce trebuie ca să poată intra în închisoare. Avea aprobare, sunase în prealabil şi avea şi legitimaţia cu ea. Totul era în regulă.

Îl văzu pe Adam aprop jindu-$e. În timp ce ea, venind de la Palatul Poliţiei, îţi luase doar un pulover pentru drumul scurt către închisoare, el era înfofolit cu o canadiană Canada Goose, căciulă şi mânuţi. Erau mult prea multe grade cu minus afară, iar acum regreta şi ea că nu-ţi Luase □ geacă. Frigul

îi intră în oase repede, chiar dacă distanţa era mică. Dar în curând aveau să fie iar la căldură.

— Bună, sper că nu te-am făcut să aştepţi prea mult, îi spuse el gâfâind şi îmbrăţişând-o.

Îmbrăţişarea era incomodă; îi simţea mâna pe spate şi respiraţia în ureche. Se desprinse evitând să-l privească în ochi. Viaţa era mult prea complicată, iar faptul că acum se apropia şi Crăciunul înrăutăţea lucrurile şi mai mult. N-ar fi trebuit să fie aşa. Dar după o seară cu *after work* la birou şi Cu mtilt Vin alb, cedase în faţa atracţiei pe care o avea faţă de el. Îi simţi privirea în ceafă când intră în clădire.

— Pentru prima dată mă bucur că sistemul judiciar e lent, zise ea. Dacă l-am fi arestat pe Peter Kronlund imediat, acum era deja eliberat şi nu mai aveam control asupra lui.

Intrarea închisorii era sterilă şi înfricoşătoare, iar controalele de securitate erau riguroase. Închisoarea nu aparţinea poliţiei, ci era în subordine» Administraţiei Penitenciarelor, şi femeia care-i luă în primire era îmbrăcată într-o uniformă diferită.

— Legitimaţia?

Atât Adam, cât şi Julia îi întinseră legitimaţiile de poliţie, iar ea le controla atent.

— Peter Kronlund?

Julia confirmă din cap.

— Da, am sunat şi am făcut programare.

Femeia k întinse legitimaţiile fără să zică nimic şi le arătă o lădiţă albastră, făcând semn spre pantofii lor. Nu era prima dată când erau aici, aşa că ştiau procedura. Scuturară zăpada de pe încălţări, le scoaseră din picioare şi le puseră pe rând în lădiţă

pentru control. La fel făcură şi cu celelalte obiecte personale* Julia nu era sigură dacă trebuia să-şi dea jos şi verigheta, dar, pentru orice eventualitate, o scoase de pe deget şi o puse în lădiţă* Nu se uită la Adam în timpul ăsta.

Apoi femeia îi scana, ca să se asigure că nu mai aveau asupra lor obiecte de metal.

După acest control, a urmat încă unul. Un câi nelup imens aştepta răbdător, cu Limba scoasă.

— Lissy, caută!

Câinele îi mirosi nerăbdător, dar nu marcă nimic. Nu aveau droguri, puteau să intre.

Fură conduşi într-o cameră de aşteptare cu pereţi coloraţi.

— Restul sunt ocupate, aşa că staţi în camera pentru familii, le explica paznicul, arătând cu capul spre animalele pictate pe unul dintre pereţi.

— Toaleta e acolo. Vreţi o cafea?

Amândoi făcură semn din cap că da şi se aşezară în aşteptarea Lui Peter. Era acolo de 13 zile şi mai era doar o zi până când procurorul trebuia să hotărască dacă îi va prelungi mandatul de reţinere.

Se ridicară amândoi în picioare când intră Peter Kronlund, acţionam] principal şi preşedintele consiliului de administraţie de la Con fi de. Părea obosit şi slăbit, nu mai era deloc cel pe care îl văzuse Julia prin ziare cu un pahar de şampanie în mână pe la vreun eveniment sau îmbrăcat cu haine lejere de vară pe la vreo petrecere în Ibiza sau în Marbella* Părul era nespălat, pielea palidă şi cenuşie şi mirosea vag a transpiraţie* Julia ştia că toţi cei de-acolo aveau acces la duş şi produse de curăţenie, dar nu era nimic neobişnuit ca, în urma şocului de-a se trezi într-o celulă, cineva să-şi

piardă interesul pentru igiena personală*

— N-am nimic de zis, puteţi să vorbiţi cu avocatul meu. Mâine ies de aici, spuse el întinzându-se cu lăcomie după cafeaua care tocmai venise.

— N-am venit să vorbim despre cazul tău, replică Adam sec. Vrem să vorbim despre Jon Langseth.

— Jon...

Peter clătină din cap şi sorbi din cafea. Se strâmbă când îşi dădu seama că era prea fierbinte. Julia suflă uşor în cafeaua ei.

— Mda, zise e] cu regret, Jon a fost cei mai deştept dintre noi toţi. Acum sigur stă cu un gin tonic într-o mână şi vreo blondă în cealaltă, undeva departe, departe. În timp ce eu stau aici.

Peter îşi aranjă părul slinos, Julia se uită rapid la Adam. Nu ştiuseră dacă Peter aflase de Jon, dar speraseră că încă nu ştia nimic. O reacţie spontană era foarte valoroasă.

Julia se hotărî rapid, Nu voia să-i dea de înţeles că găsiseră rămăşiţele colegului Lui. Nu încă. 5c uită la Adam cu subînţeles, iar el păru să-l citească gândurile.

— De ce crezi că Jon a plecat din ţară7 întrebă ea. Petei ridică dirt umeri.

— De ce să nu cred? E logic, de fapt. Uită-te unde sunt eu. În arest preventiv la Kronoberg.

Dădu dramatic din mâini.

— Dar tu eşti nevinovat, nu? întrebă Adam.

Julia sesiză tonul ironic, în timp ce Peter îşi muşcă buza de sus.

— Da, sunt nevinovat. Dar nui pasă nimănui în ţara asta de rahat. În Suedia n-al voie să câştigi bani. Toţi trebuie să fie slugi. Toţi trebuie să fie la fel de săraci. Nimănui nu i-a păsat de mine în

copilăria mea în Sddertălje, Pentru că atunci eram la fel ca alţii. Dar acum nu mai e aşa. Acum sunt un om de succes şi am bani. Şi atunci vin hienele. A dracului Suediei Nimeni n-are voie să scoată capul. Şi pentru asta plătesc acum. Jar Jon a fost deştept şi a înţeles lucrul ăsta, aşa că a plecat.

— Ştii sigur? întrebă Adam. A zis ceva până să dispară? De vreo plecare în străinătate?

— Nu, n-a zis nimic, răspunse Peter încercând să soarbă din cafea. Dar ceva făcea el.

— De ce zici asta?

Adam se aplecă spre el cu interes, iar muşchii pieptului i se conturară pe sub tricoul alb. Julia încercă să nu se uite la el. Sau să nu-ţi aducă aminte cum îi simţise sub palme.

— Eee, prostii doar. Greu de explicat.

— Încearcă, replică Julia. Descrie aşa cum poţi tu.

— Păi, a fost foarte ciudat în ultima lună. Paranoic. Se uita tot timpul să nu fie cineva în spatele lui.

— Continuă, spuse Julia.

— E greu de explicat, repetă Peter încnmtârtdu-se. Dar începuse să se comporte de parcă îl vâna cineva. Venea la serviciu pe trasee diferite. Sporise paza la recepţie. Dacă ieşeam să mâncăm undeva, trebuia să rezervăm masă doar în locuri unde existau două ieşiri de urgenţa. Rahaturi de-astea. Şi a fost o schimbare de pe o zi pe alta. Dar s-a întâmplat în perioada în care un cretin de jurnalist de la Diţgens *Îndusiri* a început să-ţi bage nasul în afacerile noastre şi am bănuit că era din cauza asta. Stresul se manifestă diferit la fiecare, dar el parcă deraiase. Aţa că, sincer să fiu, nu m-am mirat deloc când a plecat.

— Dar vrei să spui că parcă nu mai era el?

Julia gustă cafeaua şi se strâmbă. Nu mai frigea aşa de tare, dar era de-a dreptul scârboasă.

— Nu, la naiba! Jon era cel mai relaxat om pe care i-am cunoscut. Nu-şi pierdea firea niciodată. Nimeni nu putea să facă faţă unei situaţii aşa cum făcea el. Ştii, era genul de om care nu transpiră nici când aleargă. Flecare fir de păr la locul lui, costumul impecabil. Ştiu că povestea odată că acum mulţl ani avusese o perioadă foarte dificilă în viaţa lui, dar mi-e greu să cred. Jon era domnul Perfect.

— Până când n-a mai fost.

— Da, exact.

Se lăsă tăcerea.

Julia se uită la peretele pictat. Animale vesele în junglă. O maimuţă atârna de o creangă. Vreo doi elefanţi aruncau cu apă. O zebră care părea drogată. Harry ar & adorat pictura asta. Dar lui oricum nu-i trebuia mult ca să fie fericit. Era un bebeluş vesel, care putea să izbucnească în râs şi la vederea unei clanţe.

Alungă gândul la fiul ei. Pentru că, dacă se gândea la Harry, se gândea şi la Torkel. Şi la faptul că avea o familie. Cei puţin în momentul ăsta.

— Ştii dacă avea vreun duşman? întrebă Adam uitându-se fix la ea.

Julia îţi dădu seama că expresia o dăduse de gol şi încercă să-şi înăbuşe sentimentele pe care i le trezise pictura. Îşi schimbă poziţia.

— Nimeni în mod special, răspunse Peter dând din cap. Bineînţeles că în Lumea noastră există oameni pe care l-am supărat. Aşa e mereu. Dar nu La nivelul la care să-i fi făcut cineva ceva. Aşa că nu, eu tot cred că stă şi-şi asigură un bronz perfect pe undeva.

— Jon e mort, zise Julia brusc.

Peter tresări şi se albi şi mai mult La faţă. Se holbă la ea deschizând şi închizând gura, ca un peşte. Julia aşteptă răbdătoare. Prima reacţie era foarte importantă. Dar reacţia lui Peter îi spunea clar Ca nu ştiuse.

— Mort? Cum? Unde? Cine?

Întrebările curgeau în timp ce strângea marginea mesei. Încheieturile i se albiseră.

— Nu putem să-ţi dăm amănunte din anchetă. Dar faptul că acum e mort poate să aibă de-a face cu comportamentul lui dinainte de-a fi ucis.

— Ai zis ucis?

— Asta-i Ipoteza noastră de lucru. Aşa că, dacă te mai gândeşti o dată, poate îţi aduci aminte de ceva neobişnuit. Ceva ce a zis. Ceva ce ai văzut.

Julia se lăsă pe spate în scaun în timp ce studia reacţiile lui Peter, ca să încerce să-şi dea seama dacă Je ascunde ceva. Dar el nu făcu decât să clatine din cap.

— Nu. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi altceva decât... ceva legat de afacerile noastre.

— OK, atunci am terminat, spuse Julia ridicându-se.

Trebuia să plece de-acolo înainte ca animalele de pe perete să înceapă să-i vorbească, pentru că le simţea acut prezenţa.

— Mâine ies de-aid, behăi Peter ţinând strâns cana cu cafea în mână.

— Succes! răspunse Adam ironic, salutându-l din cap.

Când ieziră din încăpere, se întâlniră cu paznicul care venise după Peter. În spatele el, Julia simţi privirile elefanţilor.

Nathaiie ieşi din liftul de la Ministerul Justiţiei şi îl văzu pe Tor care o aştepta la recepţie zâmbindu-i larg.

— Nathaiie, ce mult a trecut de când nu te-am mai văzut! exclamă el. Abia te mai recunosc.

Nathaiie era cât pe ce să-l întrebe dacă uitase toate întâlnirile pe care le avuseseră acum jumătate de an în legătură cu mărturia ei în procesul cu Epicura. Dar bănuia că remarca lui Tor era de fapt pentru băiatul de ia recepţie. Implicarea ei în proces nu fusese făcută publică, aşa că era mai bine să se prefacă în continuare.

Îi explicaseră atunci că era obligată de fapt să depună mărturie pentru că avea 16 ani, dar că totuşi se punea şi problema siguranţei, deoarece tatăl ei era ministrul justiţiei. Până la urmă fusese de ajuns să depună mărturie poliţistul ăia înalt, cel care fusese de faţă când membrii organizaţiei încercaseră să-şi ia viaţa. A dam, sau cum îl chema. Nathaiie era la Nova când se întâmplase. Iar Nova era moartă.

— Bună, Tor! răspunse ea. Ce mare te-ai făcut!

Îi venea să-l ciupească de obraz, dar probabil că ar fi întrecut limita.

El îi făcu semn cu mâna să-l urmeze şi străbătură în linişte coridorul pe care îl cunoştea atât de bine. Tor nu zise nimic înainte să ajungă în faţa uşii de la biroul tatălui ei. Apoi pufni.

— Nu ştiu ce e cu eî azi, dar dacă afli ceva, să-mi spui şi mie. Cu mine se pare că nu vrea să mai vorbească.

Apoi plecă.

Nathaiie îşi înăbuşi râsul, bătu scurt la uşă şi intră. Tatăl ei era la birou şi citea ceva din cel mai

mare dosar pe care-l văzuse în viaţa ei. Tot biroul era plin de hârtii. Nu era ceva normai. El n-avea niciodată mai mult de două hârtii pe birou! de acasă. Dar oricum ceva nu era în regulă de aseară, de la cină. Lut Nathaiie i se puse un nod în gât.

— Bună, Nattie! o salută e] ridicând privirea. Auzi, am vorbit ceva cu mama ta. Cred că e mai bine dacă ai putea să stai cu ea o perioadă.

— AăSă... da? răspunse ea oprindu-se din mers. E ceva... neaşteptat. Adică ce vrei să zid, să stau la ea o săptămână da, una nu, când începe trimestrul? Nu ştiu dacă vreau. E bine aşa cum e acum.

— Vreau să zic că ar trebui să te muţi la ea de tot. Acum, imediat. Cât de repede se poate. De ce să mai aşteptăm dacă e o Idee foarte bună, nud aşa?

Încercă să-l zâmbească, dar nu reuşi.

— Aveţi nevoie să staţj mai mult timp împreună, continuă ei lăsându-se pe spate în scaun. N-ar fi frumos să petreceţi Crăciunul împreună? Şi poate chiar şi Anul Nou?

Nathaiie se holba ia tatăl ei. Avea cămaşa necălcată. EL, care nu pleca niciodată de acasă cu o cămaşă necălcată. Şi părul era nepieptănat.

— Tată, ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple? Nimic. Absolut nimic. Sunt puţin mai obosit. Am muncit mult.

Era evident că minţea. Dar ea nu voia să-t contrazică. Pentru că, de fapt, avea dreptate. Începuse, în ultimele luni, să o cunoască pe mama ei şi realizase că de fapt o plăcea. Fireşte că Mina era foarte ciudată, dar mai bine aşa, decât să fie foarte plictisitoare. Avea totuşi un gol în stomac la gândul că va *tăcui* cu mama ei. Era un pas foarte mare. Dar, cum spusese şi tatăl ei, poate era o idee

bună să petreacă mai mult timp cu ea.

Mama.

Poate.

— Vedem, zise ea puţin nesigură.

— Minunat, poate poţi să te duci ia ca chiar acum ca să staţi de vorbă? Am sunat-o de|a şi l-am zis că eşti pe drum.

Se uită la ceas,

— De fapt, te aşteaptă. Îţi dau adresa.

— Mulţumesc că m-ai lăsat să hotărăsc eu, îi răspunse ea nervoasă.

Pe de-o parte, voia să se revolte împotriva tatălui ei. Voia să protesteze pentru că îi controla tot timpul viaţa, fără s-o întrebe şi pe ea ce vrea. Întotdeauna fusese aşa. Întotdeauna hotărâse ce era mai bine pentru ea, fără să ţină cont de părerile ei. Dar pe de altă parte, era şi curioasă să vadă cum locuia Mina. Nu avea decât să-şi aleagă bătăliile,

— Hai, bine! Şi aşa nu am nimic de făcut acum.

Găsi o bucată de hârtie pe birou, scrise adresa pe care i-o dădu tată] ei şi q **băgă apoi în buzunar.**

— Am o întrebare înainte să mă duc acasă şi să-mi fac bagajul. Asta era atât de important de m-ai chemat aici? Văd că deja ai hotărât. Puteai să-mi dai un mesaj.

Tatăl ei o privi o clipă fără să spună nimic. Apoi clipi de câteva ori şi-şi şterse ochii cu mâna.

— Am vrut să te văd, răspunse el. Cine ştie de câte ori te mai văd. Te faci mare, îi venea să-l spună ceva de genul că aude muzică sentimentală pe fundal, ca într-un film, dar comportamentul tatălui ei chiar o îngrijora. Ştia cum se poartă când e obosit de la serviciu, dar acum era altceva. Ceva ce nu ştia cum să gestioneze. Poate că era mai bine să fie

despărţiţi o vreme.

— Să te porţi frumos cu Tor după ce plec, spuse ea deschizând uşa. Cred că-i trebuie o jucărie nouă sau ceva de genul ăsta.

Rebecka era în bucătărie şi se uita la calendarul pe care-l agăţase Vincent deasupra cafetâerei. Era încruntată. Vincent luase un calendar care în loc de poze drăguţe cu pisoi sau citate celebre, avea pentru fiecare lună câte o problemă de matematică.

Se uită şi ei, peste umărul ei, la problema lunii decembrie. Teorema lui Fermat. Cei care făcuse calendarul fusese chiar perfid să o introducă, pentru că geniilor în matematică] e luase aproape 360 de ani să descifreze misterul. Când Pierre Fermat îţi prezentase teorema în 1637, spunând că există o soluţie, a omis să o şi scrie undeva. În 1995, când a fost publicată soluţia, fusese rezolvată cu ajutorul unor ecuaţii care nu erau cunoscute La 1600. Vincent zâmbi în sinea lui. Bănuia că Pierre Fermat pur şi simplu |ucase o farsă lumii matematicienilor. Asta era adevăratul umor.

— Încerci să rezolvi misterul Lui Fermat? o întrebă pe fiica lui. Atunci al ceva de lucru. Cred că rezolvarea e cam cât o cărămidă.

— Ce? Nu, e doar penibil, răspunse ea. Ce om normal are probleme de matematică pe pereţi? îmi ajunge câte am la şcoală. Mă întrebam doar de ce ai încercuit zilele de 21, 24 şi 28 decembrie. Pleci pe undeva? E Crăciunul atunci. Şi ai promis că mă duci ia gară pe 22, nici să nu îndrăzneşti să dai înapoi.

— Bineînţeles că te duc la tren, răspunse Vincent. Merge şi Denis la schi? Parcă în Alpii francezi vă duceţi, nu?

— Ma duc cu Edith şi Slgrid, replică Rebecka

iritată. Denis poate să moară.

Se părea că Vincent nu mai era la curent cu noutăţile – prietenul francez al Rebeckăi era dar scos din foc.

— Deci *tu nu* trebuie să fii acasă de Crăciun, dar eu, da? întrebă el făcându-i cu ochiul.

Fata îi aruncă o privire care ar fi putut să ucidă orice tată. O exersase în lunile când stătuse ei acasă, în cârje.

— Serios acum, continuă el, nu am încercuit eu datele alea. Probabil că Maria.

— Bine, mă rog, răspunse Rebecka ridicând din umeri. Doar să poţi să mă duci ia tren.

Fata intră în dormitorul ei şi închise uşa. Vincent îşi dădu seama ca nu mai intrase de mult în camera ei. Se întrebă ce-o să găsească acolo când o să se mute ea de acasă. Probabil că mine. Inscripţionate cu numele lui.

Se uită la calendar. Într-adevăr, datele de 21, 24 şi 2B erau încercuite. Le adună din instinct. 73. Al 21-lea număr prim. Şi numerele 21, 7 şi 3 aveau o relaţie ciudată. Pentru că 7 ori 3 era 21. Şi 7, 3, 21 şi 73 scrise în sistem binar erau pe deasupra şi numere palindrom. Adică un şir de numere care, citite de la stânga la dreapta sau de la dreapta la stânga, rămâne neschimbat. 111, 11, 10101 şi 1001001. La fel era şi cu funcţia matematică a numărului 73 ca număr prim. Era unul dintre numerele prime care întors rămânea un număr prim, 37. Zâmbi în sinea lui pentru ca numerele care aveau această caracteristică erau denumite rnirp. Ceea Ce însemna *prim,* scrii Invers. Sau *etnirp* în engleză, care e *prime,* scris invers. Matematicienii aveau umor câteodată. Uită-te doar ia Fermat.

Vincent îşi duse mâna la cap. Începuse să-l doară ceafa. Aşa se întâmpla când îşi forţa creierul.

Nu putu să se abţină şi se mai uită încă o dată la datele încercuite.

Era ceva cu ele.

21, 24 şi 28.

Nu putea să zică exact ce, păreau doar... îngrijorătoare.

Se încruntă. Mal erau doar trei zile până la prima dată încercuită. 'Debuia să-şi aducă aminte să o întrebe pe Maria ce avea de făcut atunci.

Mina abia ce se îmbrăcă după duş, când sună cineva la uşă. Îţi dădu seama că era străbătută de un tremur nervos. Fata ei. La ea acasă. Nu mai era cale de întoarcere. Să-i ofere o cafea? Poate ar fi trebuit să cumpere nişte prăjituri? Habar n-avea cum să se poarte în situaţii din astea.

Trase adânc aer în piept şi deschise uşa. Nathaiie îi zâmbi puţin şovăitor. Într-o mână avea un geamantan pe roţi şi în cealaltă o hârtie pe care părea să aibă scrisă adresa Minei.

— Vai... zise Nathaiie iară să zâmbească. Ai fost la sală sau ce al făcut? Eşti roşie toată.

— Nu, am făcut... începu Mina, apoi tăcu.

Bineînţeles că Nathaiie nu ştia de problema ei. Şi putea să mai dureze ceva până avea să afle. Îşi va da seama la un moment dat, dar acum Mina se lupta că fata ei să o accepte ca pe o mamă normală. Putea să afle mai târziu despre partea aceea anormală, care însemna că Mina tocmai folosise un tub întreg cu cremă de peellng, lar acum o usturau şi corpul, ţl faţa, sau că avea în camera de lucru un adevărat depozit cu produse igienice, care ar fi ajuns Vreme îndelungată unei ţări de dimensiuni

mai mici.

— Intră, aici locuiesc eu! Sau, acum, locuim noii continuă ea realizând cat de tăioasă fusese.

Mina încercă să nu se uite la picioarele fiicei ei când o văzu că intră încălţată, trecând de covorul de ia intrare şi aruncându-ţi apoi ghetele într-un colţ. Observă cu groază cât pietriş adusese pe hol şi înghiţi în sec. Nu voia decât să strângă totul imediat, ca să nu lase pietrişul să se întindă în tot apartamentul, dar se abţinu.

— Ce frumoşi exclamă Nathaiie uitându-se împrejur. E foarte curat. Aţa au toţi poliţiştii?

Mina se gândi Imediat la Peder şi Anette cu tripleţli. Casa lui Peder, care arăta ca după o explozie de jucării, resturi de mâncare şi râsete de copil. Zâmbi şi dădu din cap.

— Nu. Nu toţi. Vrei cafea? Ceai? Suc?

Acum era rândul Lui Nathaiie să râdă.

— Nu trebuie să âi atât de politicoasă, mamă, răspunse ea trăgând de geamantan şi aruncându-L în acelaşi colţ unde îţi aruncase şi ghetele. Şi pentru mine e ciudat. A trecut doar o jumătate de an de când am aflat că exişti. Ar fi trebuit să fiu aici de mult.

Intrară în living şi se aşezară pe canapea una lângă cealaltă. Nathalie era atât de aproape, încât ar fi putut să □ atingă. Mina se strădui să-şi ţină mâinile pe genunchi; nu ştia cum să gestioneze sentimentele pe care le avea.

Fusese atât de aproape de a o pierde pe Nathalie! Întâi când îţi părăsise familia şi apoi în vară, când mama ei, Ines, împreună cu lidera sectei, Nova, îşi înfipseseră ghearele în fiica ei. Nu va mai lăsa să se întâmple aşa ceva niciodată. O să facă orice pentru

a vindeca rana asta. Dar trebuia să o lase şi Nathalie. Era totuşi un pas înainte faptul că vor locui împreună. Era doar... prea brusc.

— Şi eu am fost la fel de surprinsă când m-a sunat tatăl tău, spuse ea. Foarte surprinsă. Şi de fapt nu-mi place ca Nlklas hotărăşte chestii de genul ăsta fără să ne ceară părerea. Doar nu era Vorba de eL Dar, în acelaşi timp, chiar nu e o idee rea. Tu ce zici?

— Ai dreptate, aşa face tata, răspunse Nathalie jucându-se cu hârtia pe care era scrisă adresa Minei. Dar oricum, de aseară parcă nu e el. E stresat. Însă când Îl întreb, zice că nu e nimic.

— Cred că ministrul justiţiei ştie lucruri care ar speria pe oricine. Nu cred că e altceva.

— Aşa a zis şi el, că e legat de serviciu. Oricum ml se pare că e ciudat. Deci. „cum facem? Cu tine şi cu mine,

— Am vrut să te întreb acelaşi lucru. Înţeleg dacă vrei să te las în pace. Îţi las un raft în frigider pentru mâncarea ta, mă gândeam să îţi dau ţie camera de lucru, imediat ce apuc să fac curat acolo, am o chele dacă vrei să incul ţi...

— Mamă, o întrerupse Nathalie. Sunt fata ta. Nu stau cu chirie. Cred că ideea era să locuim *împreună.*

— N-am vrut să sugerez nimic.

Se făcu linişte, iar Nathaiie puse hârtia pe masă.

— Aş bea o cafea, zise ea. Cu mult lapte.

ZILE

Vincent era în bucătărie, îmbrăcat cu un halat pufos, şi se uita la corespondenţa pe care o adusese în casă seara trecută. Dăduse zăpada de pe alee, dar era sigur că, dacă va continua să ningă ca în

ultimele zile, se va aşeza la loc imediat.

Majoritatea erau reclame, dar voia să fie sigur că nu era ceva important înainte să arunce totul la gunoi. Şi într-adevar. Între o reclamă la Willys şi o strângere de fonduri, era un plic adresat lui. Putea să jure că nu fusese acolo aseară. Nu numai că acum avea dureri de cap constante, mai era şi neatent.

Benjamin veni în bucătărie căscând.

— Vrei cafea? întrebă el uitându-se printre capsulele de cafea.

Vincent îi răspunse ridicând cana plină cu cafea.

— Nu înţeleg cum poţi să te trezeşti când e încă noapte, bombăni Benjamin punând o capsulă în cafetieră. Aşa e în fiecare iarnă. Crezi că poţi să te obişnuieşti vreodată?

— Dacă te obişnuieşti cu întunericul? O întrebare existenţială pusă mult prea de dimineaţă.

Aston ieşi din camera lui frecându-se la ochi. Se duse direct în living şi Vincent îl auzi cum se aruncă pe canapea.

— Întâi micul-dejun, apoi te uiţi la televizor! îi strigă Vincent.

Aston bombăni ceva. Cu câteva zile în urmă, descoperise programul *Cel mai prost şofer din Suedia,* iar acum se uita la toate episoadele pe care le găsea. De obicei, avea timp să vadă jumătate de episod până pleca la şcoală.

— Vreau pâine prăjită, anunţă Aston intrând în bucătărie.

Se duse direct la frigider şi luă un tub cu dulceaţa de căpşuni.

— Pâine prăjită oi dulceaţă multă.

— Chiar te rog, îl răspunse Vincent şi începu să

deschidă plicul care îi era adresat. Vezi să nu arzi pâinea! Pe sora voastră aţi văzut-o?

— A fost la o petrecere aseară, zise Aston în timp ce băga două felii de pâine în prăjitor. Aşa că doarme. O trezesc eu imediat.

— Să-ţj lei vestă antiglonţ, râse Benjamin. Şi cască. Nu te joci cu Rebecka a doua zi după o petrecere,

Vincent nu ştia de fapt dacă Rebecka era suficient de mare să meargă la astfel de petreceri, dar partea asta de educaţie o lăsase în seama Manei. Soţia sa era de la un timp neobişnuit de înţelegătoare cu perioada de adolescenţă prin care trecea fiica ei vitregă.

Şi ca şi cum ar fi invocat-o gândi ndu-se la ea, Maria apăru în bucătărie strângându-şi cordonul halatului. Apoi se apucă să cotrobăie prin cămară.

— Mi-a văzut cineva seminţele de chla? întrebă ea.

De când devenise patroană, era greu să mai alba o rutină acasă. Vincent încerca să nu se enerveze din cauza asta, dar el pregătea întotdeauna micul-dej un pentru toată familia la ora 7:30, chiar dacă trebuia sau nu. Era normal să aibă o anumită rutină.

Coborî privirea şi-şi dădu seama că ţinea în mână un pilc.

Primise ceva. Da, chiar, acolo rămăsese.

Deschise plicul în timp ce Maria se răzgândise şi acum mânca împreună cu Aston pâine cu dulceaţă. O înţelegea. Cine putea să mănânce sănătos când afară era frig şi întuneric?

În plic era o felicitare de Crăciun. Nu era prima de anul ăsta. Primise şi de la Umberto de la Show Li te Productions, şi de la departamentul de poliţie al J ui

iei. Câteodată mai primea şi de la teatrele pe unde mai avusese spectacole. Felicitările erau oricum mereu legate de serviciu. Cea pe care o ţinea acum în mână era personală. Scrisă de mână. Nu era obişnuit să primească aşa ceva.

Citi şi înghiţi în sec.

Umbra care trăia în el, cea care era acolo de când avea şapte ani, de când murise mama lui, ieşi la suprafaţă cu un urlet.

— Trebuie să verific ceva, spuse el cam tare şi plecă în grabă spre camera de lucru, înainte să apuce copiii să vadă cum tremură.

Trânti uşa după eL

Puse felicitarea în dreapta, pe peretele unde avea cronologia. Dacă era pe bune, atunci făcuse o alegere bună că nu implicase poliţia. Voia, mai mult ca niciodată, să discute cu Mina. Dar noul mesaj făcea lucrul ăsta imposibil. Citi din nou, deşt nu voia.

Eşti pregătit pentru sfârşit, Vincent?

O să-ţi distrug familia.

Apoi şi pe tine.

Şi tu nu poţi să faci nimic. Se va întâmp/a oricum, chiar dacă anunţi poliţia. Doar că mult mai rapid.* TU şi *cu mine, împăiţiţi la doi.

Crăciun Fericit!

Îi auzi pe Benjamin vorbind în bucătărie. Îi auzi din iiving pe Aston şi Mana, care se certau în legătură cu uitatul La televizor şi faptul că băiatul trebuia să plece la şcoală, la serbarea de Crăciun. Căută orice semn care să-i indice că familia lui era încă acolo. Dar se făcu brusc Linişte.

Mina stătea la biroul ei din Palatul Poliţiei, hoâbându-se pentru a nu ştiu câta oară la fotografia

frumos colorată de pe monitor. Temperatura era cam cu un grad mai scăzută decât în birourile colegilor ei. Ea prefera să fie răcoare. Spre deosebire de alţii, se simţea mai bine Iarna decât vara. Dar în duda faptului că în încăpere era răcoare, avea broboane de transpiraţie pe frunte. Şi era din cauza fotografiei.

Sunteţi binevenit! la masa de Crăciun a poliţiei.

Primise e-mai lui de câteva săptămâni, dar îi ignorase. Invitaţia era o poză a vasului de croazieră Finland, pe care un coleg creativ pusese în Photoshop o căciulă de Moş Crăciun. Iar pe vapor era scris mare POLIŢIA, aşa încât arăta exact ca o maşină de poliţie. Dar pe apă. Şi imensă. Amuzant.

În mod normal, fiecare departament sărbătorea Crăciunul separat, dar departamentul Juliei era atât de mic, încât fusese Invitat să sărbătorească împreună cu altele. Fotografia îi crea dificultăţi de respiraţie. Poate că vasele de croazieră Finland erau curate acum, dar în capul ei era doar un vapor cu mochete marinate zeci de ani cu bere şi cu aerul refoiosit de mii de călători. Un vapor cu cabine ciaustnofobice cu paturi folosite de mult prea mulţi oameni, mult prea mult timp şi care trebuiau sablate.

Pur şi simplu erau numai bacterii. Parcă Le şi vedea cu ochiul liber în fotografia aia. Îi venea să şteargă monitorul cu spirt.

Şi, pe deasupra, ştia că unul dintre departamente făcuse o excursie de genul ăsta acum câţiva ani. Avusese noroc şi nu fusese invitată atunci, pentru că nu lucra în departamentul respectiv, dar prin secţie circulau încă zvonuri despre excursia aia. Ruben nu putea să vorbească despre ea fără să-i

lucească ochii. Jar Julia se fâstâcea întotdeauna când venea vorba despre asta.

De fapt, Mina nu voia să ştie.

Şi, sincer, nu voia să meargă nici acum.

Se uită La data de pe invitaţie. Ne *vedem pe 19 decembrie!* ţipau literele roşii cu zăpadă pe ele. 19 decembrie era azi. Trebuia să fie pe vapor în trei ore. Încă nu găsise nicio scuză plauzibilă de a nu merge, mai ales că Julia subliniase că este foarte important pentru dinamica grupului ca toată lumea să fie prezentă.

Dar nu putea să meargă.

Chiar nu putea să facă nimic urgent în cazul Jon Langseth? Ceva ce Julia ar fi acceptat ca scuză? Mina nu putea să o folosească pe Nathaiie ca pretext – fiica ei avea totuşi 16 ani şi se descurca de minune şi singură.

Mina închise e-mailul cu vaporul dezgustător şi deschise raportul referitor la Jon. Citi cu atenţie. Avea la dispoziţie două ore şi 45 de minute pentru a găsi o scuză.

Tresări când dădu de notiţele lui Adam de la interogatoriul cu Peter Kronlund, directorul de la Confido. Peter menţionase ca, înainte să dispară, Jon parcă nu mai era acelaşi om, îşi aminti că şi josephine, soţia lui Jon, spusese acelaşi lucru. Dar şi Peter, la fel ca Josephine, crezuse că e din cauza apariţiilor în presă. Era normal să te gândeşti aşa. Nimeni nu avea puterea să fie optimist cu □ grămadă de jurnalişti în jur toată ziua, indiferent dacă era sau nu vinovat.

Însă Josephine nu spusese că Jon ar fi vorbit foarte mult despre articolele din presă. Dacă îl afectase tot ce se scria despre el, n-ar fi trebuit să

discute cu cei apropiaţi? Dacă era vorba despre altceva?

Nu era Imposibil. Poate că schimbarea lui Jon fusese provocată de altceva. De exemplu, de faptul că ştia de|a că o să i se întâmple ceva. Poate că din cauza asta era mai atent şi mai stresat. Dar dacă era aşa, de ce nu spusese nimic nimănui? De ce nu sunase la poliţie? Probabil că îi era teamă pentru viaţa lui.

Ce anume ştia Jon?

Avea nevoie exact de întrebarea asta.

Se uită ia invitaţie. Trebuia să fie acolo La ora 15. Luă telefonul ţi-i trimise un mesaj lui Vincent. În sfârşit, aveau un motiv perfect pentru a se întâlni.

Trebuia să discute cu el despre schimbarea de comportament a lui Jon. Cam peste două ore, două ore jumătate.

// ţinea pe tata strâns de mână. Dar era nevoit să-l dea drumul de fiecare dată când găseau un coş de gunoi plin şi trebuia să-l ajute să caute comorile ascunse. Incredibil cât putea lumea să arunce. Nu înţelegea de ce oamenii cumpărau un hamburger doar ca să arunce jumătate. Sau de ce* un stfidvif *bun cu şunca şi caşcaval era la gunoi doar după câteva muşcături. Oamenii de la suprafaţa erau ciudafi.

Câteodată, apăreau amintiri vagi ale vieţii lor de la suprafaţa. De cele mai multe ori, când era la graniţa dintre* vis şi reaiitate. *Amintirile erau neclare şi greu de prins. Nu că ar fi vrut să le prindă. Dar tl dureau. În special când putea să-i simtă parfumul mamei. Parfumul ăla floral pe care îl asocia cu sentimentul dea fi în braţele ei, de a simţi lipit de obraz materialul moale al bluzei ei.

Dar atunci era mic. Nici nu ştia dacă erau amintiri adevărate sau doar ceva ce inventase după ce îi povestise tatăl lui despre ea. În schimb, **îfî** *aducea bine aminte când venise acasă împreună cu tata, iar ea nu mai era. Fuseseră plecaţi câteva zile, Tatu fusese într-una din excursiile lui, cum zicea mama, şi fi luase cu eL*

Când plecaseră, mama trăia. Era nervoasă, dar trăia. Nu-i plăceau excursiile fui tata. Şi ura când tata îl lua şi pe el. Lui îi plăcea când avea voie să meargă cu el. De obicei stăteau în pădure. Şi în ciuda faptului că îi era frică de întuneric, **în** *pădure nu se speria noaptea, pentru că era cu tata. Se scutură ca să scape de gânduri.*

Tatăi lui traversase şi se dusese spre un coş de gunoi din piaţa de la Odenplan. Ăsta era locul favorit de la suprafaţă al tatălui lui, pentru că de obicei aici găseau în gunoi doar bunătăţi.

Tata ff făcu semn cu mâna, iar el se uită în stânga şi în dreapta înainte să traverseze. Tatăl lui **îi** *întinse ceva. Ciocolata lui preferată. Mai era o bucăţica. Era o descoperire rară. De obicei, ambalajele de ciocolată erau goale. Apoi tata ridica triumfător plusa pe care o ţinea În mână şi-i arătă ce conţinea. Era plină cu mâncare, în majoritate bucăţi de sendvişuri, care aveau să le ajungă câteva zile. Câteva zile în care nu mai trebuiau să iasă la suprafaţă.*

Luă tatăl de mână pe drum spre metrou. Văzu privirile oamenilor care treceau stresaţi pe lângă ei. Dar nu conta. Ei nu înţelegeau. El **nu ¿tku.** *Tatăl lui era rege. Mândru, îl strânse de mână şi mai tare. În curând aveau sS fie din nou în împărăţia lui.*

— Cum ai găsit locul ăsta? întrebă Vincent uit

induse în jur.

Se uită şi ea. Localul avea lumini reci şi nicio decoraţiune de Crăciun, Perfect.

— Am căutat pe Google, răspunse ea. Am căutat restawwt *fără Crăciun* şi am găsit vreo mie. Se pare că nu doar eu am alergie la betealã.

Micul restaurant din Vasastan era plin. Fireşte că aveau în meniu şi mâncare de Crăciun, dar aveau ca alternativă şi mâncare asiatică. Mina era sigură ca nu era vorba de cârnaţi greţoşi şi chiftele slinoase. Vincent părea puţin trist.

— Mie îmi place Crăciunul, spuse el. Varianta aia cu prea mult din toate, şi mulţumesc că m-ai sunat, şi eu m-atn gândit de multe ori să te sun, dar...

Un ospătar stresat apăru cu un teanc de meniuri sub braţ.

— Aţi făcut rezervare? îi întrebă el. Altfel, mă tem că e plin.

— Mai bine te-ai bucura, răspunse Vincent zâmbind. Bucură-te ca vă merge *atât* de *bine.*

Ospătarul îi zâmbi puţin nesigur.

Probabil era obişnuit ca oamenii să fie iritaţi atunci când nu găseau o masă liberă. Mina observă că Vincent atinsese uşor braţul bărbatului atunci când rostise £) tiCUrd-te.

— Chiar aşa, continuă Vincent atingându-l pe bărbat din nou. Ai face orice pentru sentimentul ăsta al bucuriei, nu-i aşa?

Ospătarul zâmbi larg acum, aprobându-l din cap.

— Gândeşte-te cât de *bine* te simţi acum. Ne dai o masă *bună* pentru doi?

— Bine... rezolvăm cumva, răspunse ospătarul puţin distrat. Sunt nişte elienţl în colţ care pleacă în curând. O să-i grăbesc puţin. Veniţi după mine!

Intrară după el în restaurant Ospătarul avea un POS la el şi rugă perechea de la masa din colţ să plătească.

Cei doi se ridicară de la masă şi le aruncară Minei şi lui Vincent o privire suspicioasă când trecură pe lângă ei cu geciile în mână. Ospătarul puse pe masă câte un meniu pentru fiecare şi se retrase discret.

— Nu eşti sănătos, şopti Mina uitându-se spre ospătar.

— Ce? Noi avem o masă şi el e bucuros, răspunse Vincent nevinovat.

Mina zâmbi şi se aşeză pe scaunul de la perete, iar ei îl luă pe cel rămas şi îl mută pe partea cealaltă a mesei, lângă ea, înainte să se aşeze.

— Nu-mi place să stau în faţa ta, explică el când îi întâlni privirea mirată. Mi se pare că e ceva formal. Şi pe deasupra, cu bariera asta fizică, masa, între noi, e mai greu să comunicăm, iar limbajul corpului se diminuează. Dacă stăm aşa, ca într-un unghi unul faţă de celălalt, e mai bine şi avem o deschidere mai mare pentru o comunicare mai bună. Vezi diferenţa?

Avea dreptate. Mina vedea evident diferenţa. În primul rând, simţea cât de aproape era el şi cum ea nu mai putea să ascundă nimic. Se gândi să-l explice marele avantaj al barierelor fizice sau, mă rog, al diverselor bariere între oameni. Dar nu era sigură că Voia cu adevărat să-l Vadă mutându-se.

— Apropo, mulţumesc pentru mesajul dramatic, continuă el ridicând telefonul cu mesajul Minei.

Trebuie să vorbim. Putem să ne vedem imediat?

— Văd că Maria l-a primit bine, răspunse Mina arătând către bileţelul lipit de telefon, pe care era scrisă de mână o întrebare.

Bănuia că soţia lui Vincent scrisese: *Ai lăsat-o gravidă?*

Se abţinu să nu râdă când îi văzu cum se fâstâceşte.

— Deci Crăciunul, continuă ea dregându-şi vocea. Îţi place. Nu e haotic pentru tine?

— Ba da, *a fost,* răspunse mentallstul.

Se încruntă, luă hârtia, o mototoli şi o băgă în buzunar împreună cu telefonul.

— Înainte nu-mi plăcea deloc. Pentru că era cum zici şi tu, doar haos. Mă stresam ca un nebun înainte de Ajun să fie totul gata, după care urmau două zile pline de anxietate cu familia şi apoi se termina.

Întotdeauna aveam un gol în stomac şi o senzaţie că am pierdut cumva semnificaţia acestor zile.

Cineva îşi drese vocea lângă ei.

— Doriţi două porţii cu mâncare de Crăciun? întrebă o ospătăriţă.

Vincent se uită întrebător la Mina, care dădu din cap. Ospătăriţa dispăru la fel de repede cum şi apăruse.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? întrebă Mina.

— Păi, am început să sărbătoresc Crăciunul la sfârşitul lui septembrie. Şi nu te uita aşa la mine, e □ decizie cât se poate de raţională. Aşa, am timp să intru în spiritul Crăciunului, în condiţiile mele. Aşa că, atunci când începe isteria, prin decembrie, nu o simt. Pentru că eu sunt deja în avans. Pentru mine, Ajunul Crăciunului e doar sfârşitul unei perioade mai lungi, în loc să las totul pentru o singură zi.

Se opri având o expresie îngrijorată.

— Familia crede, fireşte, că sunt un idiot pentru că încep să decorez casa din octombrie. Dar nu e

nimic nou. Pentru ca ei oricum cred că sunt un idiot.

Mina Se holba la ei. Îşi muşcă buzele şi încercă să-i privească în ochi, ca să nu se aplece sub masă şi să se uite ia şosetele lui. Dar nu putu să se abţină. O privire rapidă dezvălui nuanţe de roşu şi verde la gleznele picioarelor lui.

Când îşi ridică privirea, el părea tot îngrijorat, dar apoi îşi reveni.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Parcă nu eşti tu azi. El clătina din cap. Cam tare, i se păru eh

— Nu, mă gândeam doar la Familia mea. Şi la ce probleme le fac.

Păru Iar îngrijorat o clipă. Era clar că era ceva în neregulă,

— Dar dacă ţie nu-ţi place Crăciunul... continuă el ezitând puţin şi băgând mâna în buzunarul paltonului de pe spătarul scaunului. Am un cadou pentru tine. N-a fost o idee bună?

Scoase cadoul împachetat în hârtie maro şi legat cu un şnur negru. Simţi bucuria explodându-i în piept şi revărsându-se în tot corpul.

— N-ai voie să-l deschizi până în Ajun, zise el şi-l întinse pachetul.

— Să crezi tul replică ea râzând şi începu să tragă de şnur. Atunci n-o să pot să-ţi mulţumesc personal, în pachet era o cutiuţă, şi în ea un bulgăre mic şi gri. Lut. Noroc că era din plastic şi nu trebuia să-l atingă cu mâinile. O trecu un fior. Dar nu înţelegea de ce primise lut... Se uită ia Vincent, care o privea zâmbind.

— O şi mergi la un curs de olărit, explică el nevinovat.

Olărit. Lut lipicios, apă, haine murdare. Împreună cu o grămadă de artişti hippy.

— Mă cunoşti cât de cât? Nu la asta te pricepi tu, să citeşti oamenii şi ce gândesc? Doar tu ai putea să-mi dai cadoul perfect. Ăsta e exact... contrariul.

Cântări bulgărele de lut în mână, ca să-şi dea seama dacă l-ar putea răni în caz că i-J aruncă în cap. Nu prea.

— Nu fi şi tu aşal Lutul pe care îi ai în mână nu conţine nicio bacterie. Şi apa îţi place, tu ai Zis. Aşa e, eu citesc oamenii. Şi la tine văd că ai nevoie să-ţi depăşeşti temerile. Cred că o să ai o surpriză. Trebuie să-ţi înfrunţi demonii.

— O să întâlneşti tu un demon fără pereche dacă nu iei înapoi...

Cineva îşi drese vocea. Mina nici nu observase că acum aveau două farfurii pe masă. Ospătăriţa se întorsese.

— Doriţi să beţi şi altceva în afară de apă? întrebă ea.

— O băutură cu arsenic pentru domnul, răspunse Mina uitându-se în continuare la Vincent.

— Şi dacă merg şi cu cu tine? întrebă mentaJistul Am băut deja otravă pentru tine o dată. Sau cel puţin pentru fiica ta. Mai bine merg la un curs de olărit decât să trebuiască să mai beau încă o dată.

Ospătăriţa înţelese că nu va primi un răspuns mai bun şi se retrase.

— Dat chiar, de ce voiai să ne vedem, în afară de faptul că ai vrut să primeşti un cadou?

— N-am terminat de vorbit despre lut, răspunse Mina. Ca să ştii. Dar da. Avem un caz mai neobişnuit. Alaltăieri s-a găsit un morman cu oase la metrou. Rămăşiţe umane.

— Vai! exclamă Vincent răscolind prin farfurie cu două beţjşoare metalice înainte de a lua o găluşcă.

Doar nu e ceva neobişnuit. Adică, de-a lungul timpului, în oraşul ăsta au fost îngropaţi oameni peste tot. În Riddarholmen nu pop să bagi o lopată în pământ fără să dai de scheletele celor îngropaţi acolo începând cu anii 1300. Cimitirul a dispărut acum 200 de ani, dar scheletele sunt tot acolo. Ca să nu vorbim de canalul dintre Riddarhoâmen şi Gamla Stan, apa aia e o groapă comună pentru toţi marinarii, criminalii şi păgânii care nu puteau fi îngropaţi în pământ sfânt.

— Oasele astea sunt mult mai noi, îl întrerupse Mina. Şi ştim şi ale cui sunt. Un om de afaceri care a dispărut acum patru luni.

Vincent se încruntă.

— Şi acum aţi găsit scheletul lui. Chiar atât de repede a putrezit?

Mina scoase din buzunar un pai împachetat şi-l băgă în paharul cu apă. În ciuda conversaţiei morbide, simţi un miros încântător ce venea din farfurie. Un miros care nu-i aducea aminte de Crăciun. Minunat. Luă beţişoarele, puse spirt pe un şerveţel, le şterse şi apoi luă un broccoli prăjit. Era delicios.

— Nu, e o observaţie corectă, răspunse ea înghiţind. Nici nu e vorba de o putrezire normală. Carnea şi tot ţesutul au fost eliminate cu foarte mare precizie. Iar oasele au fost puse cu grijă într-o movilă.

Vincent puse zgomotos beţişoarele pe farfurie.

— Mos Teutonicus? întrebă el.

— Ce Moş?

— Mos Teutonicus. O formă de tratament de vedetă, ca să zicem aşa, pentru persoanele suspuse atunci când măreau departe de casă. De

exemplu, membrii familiilor regale, nobilimea şi preoţii,

— Nobilimea?

Parcă era, dintr-odată, din nou în bancă Ja şcoală. Vincent confirmă cu entuziasm din cap.

— Acum vorbim de anii 1200-1300, Chiar dacă se pare că se practica încă de prin anii 900, Nu era practic să transporte acasă un cadavru întreg, de exemplu dacă persoana murea în altă ţară, şi atunci foloseau Mos Teutonicus. Înseamnă ceva de genul *obiceiul german* şi procedura era că fierbeau corpul în apă cu vin sau oţet pentru a desprinde carnea de pe oase. Şi aşa puteau să ia doar oasele şi să facă o înmormântare de stat când ajungeau acasă. Papa a pus capăt acestui obicei după o vreme, în creştinism, corpul e sfânt şi nu trebuie distrus. Se pare că era mai bine să putrezească într-o căruţă timp de câteva săptămâni.

Mina se uită în farfurie. Într-o parte erau două bucăţi de sushi, Imaginea peştelui crud pe orezul alb îl amintea de carnea crudă de pe oase şi dădu farfuria deoparte.

— Crezi că despre asta e vorba aici? continuă Vincent. O înmormântare de vedetă? Doar ai zis că era vorba de un om de afaceri.

— Ar fi o nebunie. Şi cu vreo 1 000 de ani prea târziu, dacă e să mă iau după ce spui tu.

— Nu chiar 1 000 de ani, dar înţeleg ce vrei să spui, replică el gânditor. Ce zid atund de explicaţia raţională că trebuia mutat cadavrul şi cineva a vrut să simplifice lucrurile? Şi de-asta l-a fiert?

Mina clătină sceptic din cap. Oasele fuseseră plasate cu grijă, în ideea să fie găsite, întrebarea era doar *tie ce.* Înainte să apuce să răspundă, auzi

un semnal de la telefon. Era un mesaj de la Julia, pentru toată echipa de ia poliţie.

— Scuză-mă, trebuie să văd ce e, zise ea deschizând telefonul în timp ce Vincent mânca din farfurie.

Ştiu că mulţi abia au aşteptat croaziera de azi. Dar cazul lui Langseth este o prioritate. Eu şi Adam o să ţinem o conferinţă de presă la ora 14t ca să încercăm să înăbuşim zvonurile. După aceea ne întâlnim în sala de şedinţe. Promit că o să compensăm croaziera pierdută. Jiilia

Vincent se uită amuzat la ea.

— Ai câştigat la Joz în plic? întrebă el.

Mina îşi dădu seama că avea un zâmbet larg şi i se relaxaseră umerii.

— În principiu, da.

— Felicitări atunci, pentru că ştii care sunt şansele să câştigi la loz în plic? O şansă la 30 000 să câştigi 10 000 de coroane şi, cum un loz costă 30 de coroane, trebuie să cheltui 1 000 000 de coroane ca să poţi câştiga 10 000. Dar se pare că Lumea nu înţelege, pentru că în Suedia se vând anuai aproape 130 000 000 de lozuri.

— Vincentl Langseth. Oase. Fierte. Revinol

Pocni din degete în faţa mentaJistului,

— Ai pomenit de Mas Teuton icus ala. Dar de ce ar primi un om de afaceri acelaşi tratament ca un rege din Evul Mediu?

Vincent păul pierdut O clipă. Apoi îşi reveni.

— Sony. Păi... OK. Poate avea un ego imens?

— Exact despre asta voiam să te întreb de fapt. De-asta te-am contactat. Despre egoul lui sau, mai bine zis, despre comportamentul iul dinaintea dispariţiei. Cei din jurul lui au povestit că se

schimbase în ultima vreme.

— Mda. E uşor să crezi că ai înţeles motivul unei schimbări de comportament, răspunse Vincent gânditor. Atunci când deja crezi ca ştii ce s-a întâmplat. Asta schimbă amintirile despre ce ai văzut. În 1974, FJisabeth Loftus şi John Palmer au făcut un experiment care a devenit foarte cunoscut. Au arătat unui eşantion de oameni un film în care se ciocnesc nişte maşini şi apoi au pus întrebări. Dar au pus întrebări cu verbe diferite. Cej care au fost întrebaţi cât de repede mergeau maşinile când s-au *ciocnit* şi-au adus aminte că erau şi cioburi pe jos. Dar cei care au fost rugaţi să vorbească despre maşinile care s-au *atins,* nu au văzut cioburi pe jos. Deci cuvinte diferite care au influenţat memoria concretă a martorilor. Şi în filmare nu erau cioburi.

— Ce încerci să spui?

— Aş avea nevoie să citesc exact ce anume au zis persoanele din anturajul lui Jon înainte să mă pronunţ. Poate că sunt doar interpretări ce au avut Joc în mintea] or după dispariţie.

Vincent îi căută privirea ospătarului aflat la o masă mai îndepărtată şi îl făcu semn că vrea să plătească. Mina Lăsase de mult garda jos în ceea ce privea egalitatea dintre sexe când venea vorba de plata la restaurant. Dacă e] voia să plătească de fiecare dată când se vedeau, atunci n-avea decât.

Ospătarul se lumină la faţă când îl văzu pe Vincent şi se grăbi spre ei cu POS-ul. Vincent mulţumi pentru mâncarea delicioasă şi-i atinse din nou uşor braţul bărbatului, care zâmbi Larg.

— Auzi, m-am gândit la povestea asta cu oasele, continuă Vincent în timp ce plătea cu telefonul. Presupun ca sunt în continuare la Milda. Crezi că aş

putea... să le văd?

— Mă gândeam să mergem direct acolo. Poţi să-i zici Mariei că mergem la o ecografie.

Ruben era la magazinul World of Toys din centrul comercial Gallerian şi-şi simţea anxietatea. Planul fusese să cumpere în pauza de prânz cadouri pentru Astrid. Mai erau doar cinci zile până La Crăciun, iar aglomeraţia din magazinul de jucării arăta că nu e singurul care nu ştia să-şi facă planurile ca lumea.

Ceilalţi dienţl mergeau printre rafturi ca nişte roboţi cu un ţel bine determinat. El habar nu avea de lucrurile astea Ce-şi dorea o fetiţă de zece ani? Oare îl mai trebuiau jucării? De haine nu ştia nici atât. Şi, pe deasupra, deja îi cumpărase un costum de lupte marţiale.

Poate nişte creioane colorate. Îi plăcea să coloreze. Sau sM-i ia pensule şi acuarele, aşa cum avea şi mama ei? Era copilăresc să ia creioane colorate?

De aproape jumătate de an, se întâlnea în fiecare săptămână cu Astrid. Dar când văzu rafturile cu jocuri, Lego şi păpuşi îşi dădu seama că nu ştia nimic despre ea. Chestia asta nu putea să rămână aşa. Raftul cu Jucării de pluş îi dădu o idee. Îi plăceau câinii poliţişti, asta ştia. Îi plăcea să-i mângâie. Dar probabil că CHinor]-ar fi omorât dacă i-ar fi făcut cadou fiicei lor un pui de câine-îup.

La naiba!

Îţi şterse sudoarea de pe frunte şi ieşi în grabă din magazinul de jucării. Neatent, intră direct într-o femeie îmbrăcată într-o geacă groasă.

— Scuzei exclamă el rapid.

— Hopa! replică ea râzând.

Era un râs bine cunoscut.

— Sara?

Nu o mai văzuse din vară pe Sara, care lucra la secţia de analiză de la DON. Atunci colaboraseră la cazurile cu copiii sechestraţi şi ea îi povestise că soţul îi părăsise, pe ea şi pe copii, Dar îţi aduse aminte că-l plăcuse compania el. Apoi dispăruse. A presupus că s-a mutat cu serviciul sau că a plecat înapoi la soţul ei, în America. Dar acum era aici, cu zăpadă în părul brunet şi sclipiri în ochi.

— Bună, Ruben! zise ea uitându se în spatele lui, spre magazinul de jucării. Ai venit să iei cadouri cuceririlor tale? Ştiam că sunt tinere, dar parcă nici *chiar aşa...?*

În apărarea lui... Se holbă La ea căscând gura, fără să ştie ce să spună. Ar fi putut să se enerveze, ce treabă avea ea cu viaţa lui privată, dar, spre surprinderea lui, îşi dădu seama că roşise.

— Cadou de Crăciun, da, dar nu ştiu... e pentru fiica mea. Dar cum...

Îşi drese vocea.

— Poate ştii tu ce-şi doresc fetiţele de zece ani?

Sara îi zâmbi fără să zică nimic. Avea în continuare sclipiri în ochi, iar Ruben se simţi imediat nesigur pe el. Nu-i plăcea să fie studiat aşa. Niciuna dintre fetele alea pe care le ducea acasă nu se uita aşa la el. Era chiar plăcut. Fetele vedeau mai mult uniforma şi poate cătuşele, dacă aveau chef de altceva. Dar fără pretenţii.

— Am îngheţat de tot, răspunse ea. Este foarte frig afară. Ce-ar fi să mă inviţi La o ciocolată caldă şi eu să-ţi povestesc ce-şi doresc fetiţele de zece ani? Cu condiţia să fie şi bezele în ciocolata caldă.

Ruben observă din reflex formele Sar ei, chiar dacă era înfofolită în geaca groasă. Fireşte că nu

vedea nimic prin geacă, dar îşi aminti că era o femeie cu forme. Femeile pe care] e aducea el de obicei seara acasă erau atât de slabe, încât nici nu îndrăzneau să stea în aceeaşi cameră cu un chibrit, de teamă că ar putea părea prea grase, li plăcea că Sarei părea că nu-i pasă de chestii din astea.

— Pe aici, domnişoară! o invită el făcându-L semn cu mâna.

Voia şi ei bezele. Dar nu putu să se abţină să nu-şi sugă burta puţin când Sara trecu pe lângă el.

Se înghesuită prin mulţimea de oameni panicaţi de cumpărături până găsiră două Jocuri libere la o cafenea. Ruben cumpără pentru amândoi ciocolată caldă cu aromă de scorţişoară şi portocală. Doar era Crăciunul. Şi, în plus, bezele.

— Nu te-am văzut de ceva timp, zise el când puse pe masă cănile fierbinţi şi se aţeză în faţa ei.

Ea îţi scosese geaca şi privirea lui se fixă în decolteul ei. Formele erau într-adevăr exact acolo unde trebuiau să fie.

— Ce mai fad? continuă e] încercând s-o privească în ochi.

— Destul de multe, răspunse ea suflând în ciocolată. Ultima noutate e că urmărim ceva ce credem că e o activitate teroristă. Câteva ferme care au raportat furturi de azotat de amoniu.

— Amoniu?

— Se foloseşte în compoziţia îngrăşămintelor. Dar se poate folosi şi pentru explozibili, dacă asta îţi doreşti. Verificăm acum dacă mai sunt şi alţii cărora li s-au furat chimicale de genul ăsta, care pot să fie precursori de explozibili. În cel mai râu caz, e cineva care face o bombă artizanală. Se mai întâmplă din când în când. De cele mai multe ori, dau greş. Bine,

furturile acestea pot să fie şi o simplă coincidenţă. Dar tot trebuie să verificăm. Şi apoi mai avem şi... de fapt n-am voie să zic, dar ştiu că pot să am încredere în tirte...

Sara se uită împrejur şi se aplecă spre Ruben.

— Ted Hansson, şopti ea.

— Preşedintele partidului Viitorul Suediei? întrebă Ruben încet, iar Sara confirmă din cap. Ce-i cu el?

— E implicat în nişte lucruri nasoale. Bineînţeles că suntem cu ochii pe mai mulţi politicieni, dacă e nevoie. De exemplu, serviciile de securitate ne-au rugat din nou să verificăm nişte posibile ameninţări la adresa ministrului justiţiei. Dar se pare că Ted Hansson are o groază de secrete îngropate. Deocamdată verificăm, dar cum am zis; e mult de lucru.

Ruben aprobă din cap în tăcere. Apoi îşi făcu curaj şi îl adresă întrebarea care-i dădea târcoale de câteva minute.

— Trecând de la una la alta. Ce ştii tu despre... activităţile mele din timpul liber?

În trecut povestea cu drag oricui voia $3 asculte despre viaţa desfrânată pe care o ducea. De fapt, le povestea şi celor care nu voiau să asculte. Apoi începuse să meargă la terapie la Amanda şi îţi dăduse seama că nu trebuia să trăiască aşa. Dar după aceea murise Peder, ceea ce schimbase totul. Când a început să iasă din nou la agăţat, a avut grijă să nu le mai spună şi colegilor. Şi pentru că îi era de fapt ruşine, şi pentru că lui peder nu i-ar fi plăcut. Aşa că nu înţelegea cum de ştia Sara.

— Fata mea a avut o profesoară tânără, răspunse ea zâmbind în colţul gurii. Când a auzit unde lucrez a început să-mi povestească despre poliţistul cărunt

pe care-l întâlnea când ieşea cu prietenele ei prin cluburi la sfârşit de săptămână...

Ruben îşi ascunse faţa în palme.

— Mă rog, ele au cam 25 de ani, continuă Sara. Cred.

— Poliţistul cărunt, gemu Ruben. Nu sunt chiar atât de bătrân.

— Despre asta e vorba? Te simţi bătrân?

El o privi atent. Anumite lucruri nu se spun. Nlcî măcar Amandei nu-i povestea tot. Dar privirea Sare! îl făcu să recunoască.

— Nu vreau să mor, şopti el.

— Cine vrea să moară? răspunse ea aplecându-se spre el şi mângâindu-i pe mână. Şi norocul tău că ţi-ai prelungit viaţa, cu încă una. A fiicei tale. Vrei să vorbim despre cadoul ei acum?

Mâna Sarei era peste a Lui şi era caldă de la cana cu ciocolată. Caldă şi vie.

— Face arte marţiale, răspunse el. Aşa că planul meu de rezervă e să-l cumpăr un afiş cu Bruce Lee. Dar se pare că nu mai există aşa ceva. Numai afişe cu formaţii de muzică pop despre care n-am auzit, Una parcă se numea Blackpink şi încă una prescurtată B... Habar n-am ce-i place. Şi ce e K-pop?

Sara râse şi sorbi din ciocolata caldă. Îl rămase o dâră subţire pe buza de sus, iar una dintre bezele căzu pe masă.

— Bruce Lee? Încă mai există speranţă, pnliţistule cărunt.

Julia aştepta cu răbdare să se facă linişte în încăpere. Poliţiştii se comportau câteodată exact ca nişte copii, dar nu-i întreceau pe jurnaliştii şi fotografii pe care îi avea acum în faţă. Începuseră

să pună întrebări încă dinainte să înceapă conferinţa de presă.

Adam era lângă ea, în caz că trebuia să intervină, şi se vedea că e nervos. Fusese nevoie să-l atingă de câteva orj mâna ca să se liniştească şi să nu certe publicul. Fireşte că era posibil să-] fi atins de mai multe ori decât era necesar. Dar era sigură că nu observase nimeni.

În sală erau ziarişti acreditaţi, de la presa de dimineaţă şi de seară, agenţii de presă, televiziuni şi radiouri. Julia recunoscu imediat reporterii de la *Aft&nbladet, Expressen, Dagens Nyheier, Svenska Dagbkidet* şi de la posturile de televiziune TV4, SVT şi TL Dar datorită legăturii cu Confido, numele Lui Jon Langseth atrăsese şi reprezentanţi de La publicaţii precum *Dagens Industri şi Re sume.* Julia nu considera că ar fi trebuit excluşi. Era mai bine să audă direct de La ea ce avea de Zis, în loc să se baieze pe zVonUrt Bănui că reporterul de la *Resuttic* era cel ce gesticula nerăbdător lângă masa cu cafea din spatele încăperii. Chiar dacă era departe de el, îl putu auzi clar când întrebă un paznic dacă putea să-i aducă un *latte.* Julia clătină din cap.

— Unştel ceru ea pe ton ridicat, apoi aşteptă ca toate privirile să se întoarcă spre ea şi Adam. Nu durează mult.

Reporterul nerăbdător se aşează nemulţumit pe un scaun din ultimul rând, cu o cană de cafea în mână.

— Jon Langseth, cel pe care toţi îl cunoaşteţi drept unul dintre fondatorii Confido, a fost găsit mort, continuă Julia. În momentul acesta nu putem să dăm mai multe detalii, având în vedere modul în care a fost găsit.

În încăpere se auzi un murmur.

— Putem să spunem că a fost o sinucidere? strigă un jurnalist de La Svensfca *Dagbladet.* Doar nu e credibil că a murit din cauze naturale, având în vedere controversele din jurul societăţii financiare.

— Deocamdată, nu am stabilit cauza morţii şi nu putem să spunem dacă a murit din cauze naturale sau nu, răspunse Julia. Nu e vorba că nu vă comunic eu, cu bună ştiinţă. Încă nu ştim. Ar putea foarte bine să fie vorba de un infarct. Autopsia este... complicată.

Murmurul din încăpere se transformă într-un mormăit puternic.

— Nu putem să excludem nimic, exact din motivul pe care l-ai precizat tu, interveni Adam, adresându-se jurnalistului de la ivensitn *Dagbladet.* Dar modul în care a fost găsit nu indică nici sinucidere şi nici vreo răzbunare de tip mafiot cum am mai văzut în alte cazuri. Bineînţeles că vom analiza toate teoriile posibile pentru a afla ce s-a întâmplat.

— Despre ce circumstanţe vorbiţi? strigă jurnalistul de la *Resume.* De fapt, de ce ne-aţi chemat aici? Trebuie să ne mai daţi şi alte informaţii.

Julia se uită la Adam, care Încuviinţă. Soţia lui Jon Langseth le dăduse permisiunea să spună. Poate ajuta cumva. Dar cu siguranţă o să fie titluri mari în ziare. Trebuiau să fie siguri că merită, iar ea hotărâse că da.

— Am găsit scheletul lui Jon Langseth, răspunse Julia. Mai mult de atât nu avem. Ştim că e ei. Şi ştim că oasele au fost curăţate cu grijă, profesional. Dar nu ştim cauza morţii şi nici motivul pentru care au fost curăţate oasele. Fireşte că pentru voi asta e o comoară şi de-asta v-am şi chemat. Sigur o să auziţi

zvonuri legate de locul în care l-am găsit. Dacă veţi publica informaţia, atunci populaţia, din curiozitate, se va duce acolo. Ceea ce poate duce ia producerea unor accidente. Din acest motiv, vreau să nu publicaţi detaliile. Dacă scrie vreunul din voi despre locul în care a fost găsit Jon Langseth, o să i se deschidă dosar penal pentru punerea în pericol a vieţii unei persoane Ne-am înţeles?

Se uită fix ia jurnalişti, care confirmară serioşi din cap. Dar bărbatul de la *Resimte* zâmbea în colţul gurii în timp ce sena de *zor* pe telefon. Julia nici măcar nu avea curaj să se gândească la articolele de a doua zi.

Milda pusese oasele pe o targS din metal lângă un perete. Erau aşezate cu precizie, iar Mina admiră din nou abilităţile legistei. Acolo era întins Jon Langseth, dacă făcea abstracţie de faptul că nu avea nici came, nici piele. Dar oasele erau acolo.

Mina şi Vincent veniseră direct de la restaurant Vincent arăta ca de obicei, ca şi cum Institutul de Medicină Legală, IML, nu era Jocul lui favorit de pe Pământ. Dar vedea ceva deosebit la oasele curate şi metalul strălucitor din jurul Ion Ceea ce zăcea acum acolo era sau fusese un om. Dar tot ce era scârbos, nesănătos şi contagios la om nu mai exista acum. Doar curăţenie. Simplitate. Reflectată perfect, fără nicio pată de grăsime, în metalul pe care se aflau acum oasele.

— Sunt acolo toate cele 206 oase, spuse Milda arătând cu capul către schelet. Cel care le-a curăţat a făcut-o cu atenţie şi îndemânare. E un cunoscător.

Milda le înmână Minei şi lui Vincent mănuşi de unică folosinţă.

— Eu am avut o teorie ca ar fi fost fiert, dar nu e

sigur că aşa a fost, Zise Vincent aplecându-se peste □ase.

— Cum adică? întrebă Milda.

— Am înţeles că muzeele folosesc terarii cu gândaci pentru a elimina toate resturile de came atunci când găsesc cadavre de animale. De obicei, au o încăpere sau cbiar o clădire specială, se mai numeşte şi *denttesinrium.* În orice caz, se pare că anumiţi gândaci, dar mai ales larvele lor, sunt foarte atenţi când e vorba de curăţat şi conservat oasele. E un proces mai bun. Sunt atât de buni, încât pot deveni o problemă pentru muzeele care vor să conserve anumite animale. Dar poate fi aplicată şi aici teoria asta?

— Dacă e o combinaţie? se auzi o voce din spatele lor. Ca să grăbească procesul.

Mina nici nu auzise când intrase Loke. Asistentul era, ca de obicei, invizibil, cbiar şi când era acolo. Dar după spusele Mildei, era cel mai bun pe căre i avusese.

Probabil şi singurul pe care îl convinsese să cânte împreună cu ea în timp ce lucrau.

Loke mirosea vag a fum de ţigară. Deci de-asta nu-l găsiseră acolo – îţi luase pauză de fumat. Minei i se păru că mirosul de ţigară întinează într-un fel sentimentul de curăţenie care o înconjura, dar nu era treaba ei să-l facă observaţie. Trebuia să ai o modalitate de refulare dacă lucrai la [ML. Mina avea muzica; Loke, ţigările.

— Întâi fiert şi apoi gândacii? continuă Loke. Şi în altă ordine de idei, nu sunt gândaci obişnuiţi, ci nişte gândaci din familia Dermaptera sau Dermestidae în latină.

Vincent gemu şi păru că e cât pe ce să-şi tragă o

palmă peste frunte.

— De aid şi numele de *demestariuml* exclamă eî. Fireşte, mulţumesc!

Loke zâmbi larg aprobând din cap.

— Şi dacă tot vorbim despre tratamentul corpului după moarte, continuă Vincent, presupun că, în domeniul vostru de activitate, aţi auzit de compost Uman. Când corpul uman se pune într-un recipient împreună cu, de exemplu, aşchii de lemn, paie şi ciuperci, iar natura e lăsată să-şi facă treaba, aşa încât corpul se descompune până devine pământ. Abia dacă obţii un metru cub de pământ dintr-un om şi restul materialelor de compost.

Milda confirmă din cap.

— Da, e o chestie deşteaptă. Deja e legal în Suedia şi în Marea Britarile. Şi începe şi prin unele state din America.

— De fapt, există o companie americană care e deja cu un pas înainte, interveni Loke entuziasmat. Plantează deasupra corpului aflat în compost un copac pe care îl alegi tu, ca rudă a decedatului. Copacul îşi ia elementele nutritive şi, implicit, moleculele din cadavru. Copacul creşte şi va fi din ce în ce mai mult ca ruda ta decedată. Aşa că până la urmă chiar poţi să zici că pomul e străbunica ta.

— Ce poetic! replică Vincent.

Mina se holbă la el. Chiar îţi pierduse minţile?

— Problema e scheletul care rămâne, continuă Milda. Nimeni nu pomeneşte ce se întâmplă cu oasele apoi.

— Apropo de oase, poate am putea să ne concentrăm la prezent şi la Jon Langseth, interveni Mina sec. Aţi reuşit să stabiliţi cauza morţii?

Milda clătină din cap.

— În principiu, e imposibil. Să presupunem că într-adevăr a fost omorât. Un glonţ poate cauza o fractură vizibilă în coaste, de exemplu. La fel, şi o lovitură de cuţit poate lăsa urme. Asta aş fi putut să văd. Aici de exemplu.

Arătă spre oasele de pe masă, pentru a evidenţia coastele,

— Fireşte că un glonţ sau un cuţit ar putea cauza moartea şi fără să lase urme pe schelet. Ca să nu mai vorbim despre asfixiere sau alte cauze care afectează doar părţile moL şi evident că ar fi putut muri şi din cauze naturale, nici pe astea n-aş putea să le determin.

— Ar fi putut fi fiert de viu, bombăni Loke.

— Mersi pentru imaginea asta! exclamă Mina.

Îl văzu pentru o clipă pe Jon Langseth, dezbrăcat, într-o oală mare. Ca într-o caricatură rasistă cu canibali. De fapt, nu era nimic amuzant.

— Mă surprinde povestea cu tunelurile de ia metrou, zise Vincent uitându-se ia oase. Au apărut tot felul de mituri în legătură cu tunelurile de sub oraş. Unele sunt chiar adevărate, deşi multe tuneluri au fost distruse din cauza lucrărilor de construcţie la Cltybanan şi noul Slussen. Dar vechile galerii pentru cabluri ale Companiei Naţionale de Telecomunicaţii încă există în multe locuri. Fireşte că acum e mai greu să pătrunzi acolo, de când au schimbat lacătele obişnuite cu închizători cu cod,

— Nici n-am de gând să întreb cum de ştii că acum au închizători cu cod, spuse Mina, Unde vrei să ajungi?

— Păi, tunelurile de la metrou sunt periculoase. Există altele mai sigure. Dacă cineva a vrut să-l ţină pe

Langseth sub pământ, (te ce nu a folosit unul dintre astea?

Mina îi făcu semn din cap Mildei, transmiţându-i că erau gata. Scheletul de pe masa metalică nu mai avea cu ce să o ajute. Milda se îndreptă spre o targă din mijlocul încăperii, unde era întins un alt cadavru la care trebuia să determine cauza morţiî. Dar de data asta era mai uşor, chiar şi pentru Mina. Un adolescent, împuşcat de mai multe ori în piept Nu trebuia să vadă tatuajul pentru a-şi da seama că era vorba de o reglare de conturi între bande. Nu înţelegea cum putea să facă faţă Milda.

— Asta, bineînţeles, dacă de fapt scopul nu era să fie găsit, zise Loke, întrerupându-i gândurile.

— Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru, răspunse ea. Personalul de la metrou umblă cu regularitate prin tunelurile alea. Dacă era într-un alt tunel, putea să fie găsit abia după câţiva ani. Sau nu-l mai găsea nimeni. Aici, era doar o chestiune de timp pană dădea cineva peste oseminte, ţi, cum am zis, de fapt nu ştim dacă a fost omorât. Ştim doar cum au fost plasate oasele după moartea lui.

Loke pipăi în buzunar şi apoi ieşi din încăpere. Se pare că era momentul pentru încă o pauză de fumat. Dar Vincent studia în continuare oasele.

— O înmormântare de vedetă, zise el gânditor ţinându-se de bărbie. 5ub pământ.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă ea.

Vincent tăcu o clipă înainte să răspundă.

— Înseamnă că e ceva mai mult decât înţelegem noi, răspunse el într-un final. Acum chiar sunt curios în legătură cu schimbarea aia de comportament de care mi-ai zis mai devreme.

— Cred că e cazul să te întâlneşti din nou cu

echipa de la poliţie. Julia a convocat o şedinţă după-amiază.

Vincent radia de bucurie.

— Da, a trecut mult prea mult timp de când nu l-am mai văzut! exclamă ei.

— Nu ştiu dacă toţi sunt de părerea asta, râse ea.

Mina îţi luă la revedere de la Milda. Loke încă nu se întorsese. Dar dacă următorul lucru pe care trebuia să*i facă era să o ajute pe Milda cu băiatul de pe masă, chiar 11 înţelegea.

— De când îţi bagi tu coada în treaba mea?

Julia simţi că se înfurie într-un fel care nu era deloc sănătos. Puţini oameni puteau s-o enerveze cum o enerva taică-su. În momente de luciditate, îţi dădea seama că se întâmpla doar pentru că semăna leit cu el» Pe birou avea o plăcuţă aurie gravată cu numele lui» Litere *serioase*, Egil Ham mar sten. Ea nu credea că în ziua de azi mai exista cineva care avea aşa ceva. Dar tatăl ei era de modă veche.

Julia nu luase numele de familie a] lui Torkel când se căsătoriseră. Dar apoi îţi dădu seama că greşise, pentru că, dacă i-ar îi luat numele, atunci legătura dintre ea şi comandantul poliţiei n-ar mai îi fost atât de evidentă» Dar şi dacă îi lua numele, ar fi fost încă o grijă în plus, ceva ce trebuia să rezolve în cazul în care se hotăra să-l părăsească.

— Nu-mi bag coada în treaba ta, răspunse tatăl ei» Munca de poliţie e *teamwork.* Mi-a şoptit o vrăbiuţă că DON face un studiu despre crima organizată. Şi printre altele, se uită şi la mafia sârbească»

— Mafia sârbească, condusă de nebunul de Dragan Marlojlovici? Ce treabă are el? întrebă Julia.

— Poate nimic. Sau poate totul. Şi, cum am mai

spus, oficial n-am auzit nimic. Dar aş comite o eroare dacă mi v-aş arăta calea.

— Să ne arăţi calea? Abia am început ancheta şi tu crezi că poţi să ne spui care e direcţia potrivită? izbucni ea.

Julia simţi că 1 se piţigăiase vocea şi nu era chiar atât de proastă să nu-şi dea seama că starea ei n-avea de-a face doar cu el, ci cu tot ceea ce însemna *familie Atât Torkel, cât şi tatăl ei o făceau să se simtă pusă la zid.**

— Julia, eu nu te critic în vreun fel, răspunse el calm» Ca să fiu sincer, am auzit multe lucruri bune despre tine, mai ales după ce s-a întâmplat astă-vară. Şi conferinţa de presă a fost un succes, între noi fie vorba, nu m-aş mira să stai tu într-o bună zi pe partea asta a biroului. După ce ies eu la pensie, bineînţeles.

Fără să vrea, se simţi flatată şi furia i se mai domoli puţin.

— OK, fireşte că vreau orice informaţie care poate să ne ajute în anchetă, oficială sau neoficială, spuse ea cu un ton mai liniştit. Dar mi se pare că e mult prea devreme să...

— Ce ştii despre Gustaf Brons? o întrerupse tatăl ei.

— Păi, este unul din fondatorii de la Confido, împreună cu Jon Langseth şi Peter Kroniund. Nimic deosebit în trecutul lui, cu excepţia faptului că e evident ia fel de scârbos ca şi ceilalţi. De ce întrebi?

— Pentru că informaţia pe care o am de ia DON, pe care evident că nu o am, arată că Gustaf a primit bani de la Dragan Manoţlovici. De la mafie. Şi nu vorbim de bani de buzunar.

Julia se holbă la tatăl ei, care oftă.

— Până şi tu trebuie să recunoşti că e ceva suspect, continuă ei, Unul dintre fondatorii de ia Confido dispare şi e găsit mort, în timp ce un altul primeşte sume de bani uriaşe de la liderul uneia dintre cele mai mari grupări criminale din Suedia.

— Nu ştiu, replică ea gânditoare. Nu e Obligatoriu să aibă vreo legătură. Dar bineînţeles că trebuie să verificăm toate informaţiile.

— Bine, deci suntem de acord că îl chemi pe Gustaf Brons la audieri. Îţi spun din experienţa pe care am acumulat-o în mulţi ani că am rezolvat cazul ăsta cu moartea lui Jon Langseth. E o crimă la comandă, semnată Gustaf Brons. Trebuie să te gândeşti că de obicei răspunsurile simple sunt şi corecte.

— Dar stai, încă nu suntem pregătiţi să...

— Julia, câteodată în viaţă e bine să faci ce şi se spune. Acum e bine să faci aşa.

Juiia deschise gura. Apoi o închise la loc. Se îmbujorase din nou şi ştia că are pete mari şi roşii pe faţă şi pe gât, Tatăl el avea un talent magic să le facă să iasă la suprafaţă.

— Bineînţeles, şefule, răspunse ea printre dinţi. Bineînţeles.

— Şi nu uita că ne vedem la noi acasă, în Ajunul Crăciunului, ia ora 13, strigă el bucuros când ea ieşi pe uşă.

Julia ou răspunse.

Mina îţi dădu seama ce schimbare se produsese în ultimii trei ani, de când îl prezentase pe Vincent colegilor ei. Atunci, toţi erau suspicioşi. Acum, toţi zâmbeau.

— Vincent! Ce plăcere să te revăd] Nu te-am mai văzut de multl

Julia îl îmbrăţişa lung pe Vincent, iar Mina, spre surprinderea ei, se trezi că e geloasă. Îşi trase îngândurată mânecile puloverului în jos, uitându-se la mâinile ei distruse de atâta spălat, cu unghii tăiate foarte scurt şi cu pieliţele arse de spirt, Julia parcă nici nu se chinuia, parcă se trezea din somn perfectă şi frumoasă.

Mina oftă şi se aşeză la masa din sala de şedinţe. Numai Vincent o făcea să se gândească la prostii din astea şi nu înţelegea de fapt de ce. Avea un respect enorm pentru creierul lui alert şi pentru cunoştinţele în anumite domenii, care o fascinau. Se simţi uşurată când Julia se desprinse din îmbrăţişare, iar el putu să se aşeze Lângă ea, după ce-i salutase pe toţi de la masă.

Dar acum trebuia să se adune. Îşi drese vocea pentru a le atrage atenţia tuturor. Când se uită în jur, observă că tabla din faţă se mai umpluse de la ultima întâlnire, iar acum era aproape plină de poze, notiţe şi articole de ziar despre Jon Langseth.

— Poate vă întrebaţi de ce l-am adus pe Vincent, începu ea, văzând zâmbetul larg al lui Ruben.

— Face vreo scamatorie cu cărţi de joc. Garantat. Sau poate a promis că scoate din joben salarii mai mari şi mai mult personal.

— Pe asta din urmă cred că nici magia adevărată nu o rezolvă, răspunse Vincent.

Ceilalţi de la masă zâmbiră amar în colţul gurii şi dădură aprobator din cap.

Mina îşi drese vocea din nou,

— L-am dus pe Vincent} a Milda. Pentru că el are o teorie în legătură cu oasele. Vincent, poţi să povesteşti tu? Din păcate, nu-mi aduc aminte nici măcar jumătate dintre expresiile pe care le-ai

folosit.

— Fireşte. [-am spus Minei, atunci când m-a contactat în legătură cu Jon Langseth şi cu modul misterios în care au fost aşezate oasele, că o asociez cu Mos Teutonicus.

— Sănătate, zise Ruben, iar Christer pufni în râs.

— Ruben! se răsti JuJia uitându-se serios La el.

El îţi dădu ochi) peste cap, dar tăcu din gură.

— Cum l-am povestit Minei, continuă Vjncent, Mos Teutonicus e o metodă folosită prin Evul Mediu. Când cineva din înalta societate murea departe de casă, trebuia transportat acasă pentru înmormântare. Dar nu e nici plăcut şi nici practic să transporţi un cadavru în putrefacţie. De aceea au inventat o metodă prin care fierbeau corpul pentru a elimina carnea de pe oase. În felul acesta, puteau să transporte rămăşiţele pentru o înmormântare cu fast acasă. Mos Tteutonicus.

— BJeah! exclamă Christer părând că îi vine să vomite.

— Şi ce a zis Milda? întrebă Julla curioasă. I s-a părut interesant? Ca teorie? Că ar putea să fie vorba despre Un fel de... ritual?

— A zis că e clar ceva ce ar trebui luat în considerare, răspunse Mina, confirmând din cap. Asistentul Mildei, Loke, a venit şi cu ideea că ar putea să fie o combinaţie. Mai întâi corpul a fost fiert şi apoi s-ar fi folosit larve de gândaci pentru a curăţa oasele aşa de bine cum erau când] e-am găsit noi.

— Dar de fapt eu am... începu Vincent, dar apoi tăcu.

— Larve, Izbucni Christer făcându-se şi mai verde la faţă,

— Ce gândaci? întrebă Adam spri|inindu-şi coatele de masă. Orice fel de gândaci sau e un fel anume?

— Cineva s-a uitat prea mult la CS/, bombăni Ruben, şi Julâa îi aruncă iar o privire ucigătoare.

— Chiar e o întrebare foarte relevantă, spuse Vincent. Cel mai probabil sunt unii din familia Dermaptera sau Dermestidae, în latină, aşa cum a zis Loke.

— Stai aşa! interveni Ruben ridicând o mână. Vreţi să spuneţi că hiaţi în calcul o teorie în care avem un criminal cate mai întâi fierbe oase şi apoi pune nişte gândaci mici şi scârboşi să cureţe resturile de came rămase? Am înţeles corect?

— Da, exact aşa, răspunse Vincent fără să pară că a înţeles sarcasmul din vocea lui Ruben.

— Doar mie mi se pare că e o nebunie? întrebă Ruben râzând. Vorbim de Stockholm, unde derbedeii se comportă ca derbedeii, nu vorbim despre un film de acţiune cu Tom Hanks care se plimbă prin Paris. Da, cu excepţia faptului că filmul *Codul lui Da Vinci* se bazează pe fapte reale. Spre deosebire de fanteziile astea pe care ie debitaţi voi acum.

— Păi, reluă Vincent calm, de fapt, nu este adevărat. Tot Codul *lui Da Vinci* se bazează pe un fals care a apărut pentru prima dată într-o altă carte, *Sfântul Sânge, Sfântul Graal,* Ideea a venit de Ja un oarecare PLantard. În 1956, a înfiinţat o organizaţie pe care a numit-o *Prieuré de Sion,* despre care a pretins că va păstra Istoria neamului copiilor lui Isus şi ai Mariei Magdalena. Iar prin asta se dovedea cine ar avea dreptul efectiv Ja tronul francez. PJantard a susţinut că el însuşi aparţinea acestei familii şi că, astfel, era regele de drept al

Franţei. Când a angajat un bărbat cu o imaginaţie plină de viaţă, Philippe de Chérisey, au început să producă împreună documente false pentru a-şi susţine afirmaţia, documente false care au fost plasate...

— Vincent! îl întrerupse Mina încet, aruncându-l o privire serioasă.

El se opri la jumătatea propoziţiei şi înghiţi în sec, ruşinat,

— Îmi pare rău. M-am pierdut în detalii. Din nou.

— Bravo! exclamă Ruben sarcastic. Mi-ai distrus acum şi filmul preferat.

— Vrei să spui cartea preferată? întrebă Vincent Ruben se uită la el în timp ce clătina din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Vincent! Tb habar n-ai de nimic. Este un film. Nu este o carte.

Vincent părea să ducă o bătălie internă. Nu ştia dacă să schimbe subiectul sau să continue.

— Nu este uşor să obţii oseminte atât de curate cum erau a lui Jon Langseth. E sigur vorba de o formă de intervenţie umană. Şi atunci, acesta este cel mai probabil scenariu.

— În continuare avem semne de întrebare în legătură cu motivul crimei, le reaminti Julia, Tocmai m-am întâlnit cu şeful poliţiei, care este convins că Gustaf Brons, al treilea partener din Confido, e implicat în chestia asta şi poate chiar e] este cei care l-a ucis pe Jon. Se pare că Gustaf a primit în total 1 000 000 de coroane de la Dragau Manojlovici. Nu trebuie să vă explic cine este Dragan. Presupunem că e vorba despre o plată pentru ceva. Dacă ne putem da seama pentru ce a primit banii, am putea găsi şi motivul crimei.

Mina auzi cum toţi din încăpere inspirară adânc la

auzul acestui nume.

— Deja se înrăutăţesc lucrurile, zise Christer.

— Gustaf a fost chemat la audieri, dar o să vină abia mâine, pentru că trebuie să fie de faţă şi avocatul lui, continuă Julia. Nu pot spune că teoria unei crime la comandă este nerezonabilă, dar tot nu explică modul în care a fost curăţat scheletul lui Jon.

— Sunt rari gândacii ăştia despre care vorbiţi voi? întrebă Adam. E greu să faci rost de ei?

— Încă nu ştiu, răspunse Vincent. Dar matn gândit să întreb pe cineva care ştie mai multe. Cunosc un entomolog bun, adică un expert în insecte, care cu siguranţă poate să ne ajute.

— O idee bună, zise Julia, întinzând mâna spre o cleme ntină de pe platoul cu fructe. Vedeţi dacă puteţi afla mai multe despre gândaci; oricum nu avem altceva până nu-l audiem pe Gustaf Brons,

Mina simţi cum păleşte cu gândul la gândaci. După ce sărise în containerul cu nurci moarte în Norrtälje şi apoi se târâse prin conducta de scurgere de la ferma lui John Wennhagen, micile insecte erau în fruntea unei liste foarte lungi cu lucruri de care nu mai voia să se apropie niciodată.

— Desigur, spuse Vincent, aruncându-i o privire Minei.

Ea se uită La el îngrozită.

— Şi, ca să înţeleg, continuă el, întorcându-se către Julia, presupun că atunci când spui *să aflăm* te referi la mine şi la Loke, asistentul Mildei. Ce] care chiar ştie despre ce gândaci ar putea fi vorba.

Mina răsuflă uşurată.

— Păi, nu ia asta m-am... Dar e o idee bună, răspunse Julia. O sun pe Mllda, să văd dacă poate să

se descurce fără el câteva ore.

Un parfum acrişor umplu camera când Julia începu să-şi cureţe clementina. Era un miros pe care Mina îi iubea. Produsele ei de curăţenie de acasă miroseau La ie], un parfum proaspăt de citrice. Julla Lua o bucăţică, iar chipul i se schimonosi în timp ce o mesteca. Era evident foarte acră,

— Apropo, *ctementirtâ* vine de la numele unul preot francez, Marie-Clement Rhodies, care a încrucişat un mandarin şi un portocal mediteraneean, începu Vincent vesel. EI...

— Vincentl îl întrerupse Mina, cu ton ridicat.

Ei tăcu ruşinat, iar Julia puse restul ciementinei pe masă şi se ridică.

— Christer, să cauţi mai departe în arhive. Şi, Ruben, tu continuă să sapi în rahatul de] a Confido. Câteodată, cel mai simplu răspuns este şi ce] corect.

— Da, briciul lui Occam, Interveni Vincent vesel. Este...

Mina îl lovi cu putere în tibie, iar Vincent ţipă şi ridică piciorul. Julia îşi înăbuşi un zâmbet.

— Adam, tu te dud şi vorbeşti cu personalul care lucrează de obicei în zona de la metrou unde au fost găsite oasele] uî Jon. Probabil ar trebui să-j faceţi o vizită şi celui care a găsit oasele. Verificaţi dacă ştie ceva sau dacă a văzut ceva. Nu cred că poate cineva să intre pur şi simplu la metrou şi să nu-l observe nimeni.

— Rezolv, răspunse Adam.

— În regută, atunci. Avem fiecare câte ceva de făcut. Christer îşi drese glasul înainte să apuce cineva să se ridice de la masă.

— Pentru că nu am mai putut avea petrecerea de

Crăciun cu feribotul, începu el şovăitor, Lasse vrea să ştie dacă vreţi să veniţi la o cină de Crăciun, aşa, spontană, la noi acasă. Tbţl aveţi deja liber în seara asta şi chiar şi poliţiştii trebuie să mănânce. Aşa a zis şi Lasse.

Tbţi cei din jurul mesei părură surprinşi*

— Ce idee minunată! exclamă Julia. Mulţumim mult!

Toată lumea aprobă din cap, dar Christer nu părea deloc fericit. Mina bănui că fusese doar ideea lui Lasse.

— Vino şi tu, Vincent, dacă n-ai nimic de făcut în seara asta, spuse Christer în timp ce se ridicau de la masă.

Mina îşi ţinu respiraţia, O dna de Crăciun fără Vincent sau o cină de Crăciun cu el erau două lucruri complet diferite, iar ea îl prefera La orice oră pe cel din urmă.

— Cu drag! Mulţumesc de invitaţie, răspunse Vincent vesel în timp ce-şi punea paltonul.

Apoi se întoarse către Ruben înainte să iasă.

— Auzi, chestia aia cu *Codul lui Da Vinci.* Ideea lui Dan Brown vine de la autorii cărţii pe care am menţionat-o, Michael Baigent, Richard Leigh şi Henry Lincoln, Chiar poţi să vezi referinţe la el în carte sau, mă rog, în film. De exemplu, personajul Sir Leigh Ttabing este o referire la Leigh şi Baigent. Bine, Leigh este evident, dar Tteabing este anagrama lui Baigent* Mişto, nu?

Mina chicoti, dar Ruben păru foarte nefericit.

Niklas ascultă încă o dată mesajul Lăsat în căsuţa vocală.

Naiv cum era, sperase că numărătoarea inversă se va opri, doar pentru că aşa îţi dorea el. Dar

firește că nu era cazul. Mai avea 12 zile. Avea moartea iminentă şi concretă chiar în faţa lui. Desigur, toţi ştim că vom muri, dar nimeni nu ia în serios lucrul ăsta; poate doar dacă aj vreo condamnare la moarte să te gândeşti mai mult* Dar altfel, pur şi simplu omul nu poate înţelege ce înseamnă. Devine ceva abstract. Însă Niklas înţelesese acum. Simţise în tot corpul.

Se sui pe scaun ca să ajungă la ceasul de pe perete, ÎI desprinse din cui şi apoi scoase bateria. Nu mai avea nevoie să i se amintească mai mult decât era necesar că timpul trecea. Apoi trimise un mesaj scurt.

Poţi să vii aici.

De fiecare dată când ÎL chema aşa pe Tor, se simţea ca un şef rău dintr-un film american din anii 1970, care îşi chema subalternii la interfon ca să-i concedieze sau să ţipe la ei. Trimiterea unul mesaj era doar o versiune modernă.

Însă Tor pleca rar de lângă el, aşa că nu putea fi departe. Şi bineînţeles că uşa se deschise în mai puţin de un minut, exact în momentul în care Niklas punea scaunul la Loc, după ce agăţase în perete ceasul care nu mai mergea.

— Ai dreptate, zise Niklas înainte să apuce Tor să spună ceva. Despre nevoia de securitate suplimentară. M-am răzgândit. De câte zile e nevoie ca să se rezolve?

Tor aprobă din cap, părând foarte mulţumit.

— Mi-am permis să încep deja demersurile. Sunt în discuţii cu serviciul de securitate, avem opinii uşor diferite despre nivelul de protecţie necesar, dar eu l-am cerut pe cel mai înalt. Acum fac tot posibilul să facă rost de personal şi analizează

posibilităţile tehnice de urmărire a apelurilor. De asemenea, am luat legătura şi cu DON.

— Departamentul Operaţional Naţional? De ce?

— Ca să ne anunţe dacă remarcă vreun comportament anormal la infractorii cu care trebuie să fim vigilenţi. Nu vrem să se repete ce s-a întâmplat vara trecută.

Niklas se uită pe fereastră la puţinii oameni care înfruntau zăpada. Un bărbat mergea cu capul plecat în faţa vântului. Chiar dacă Niklas stătea la căldură, se simţea exact ca omul ăla. Sfida puteri mai mari decât el. Şi îngheţase până în măduva oaselor.

Voia să-i explice lui Tor că pericolul nu vine din direcţia pe care o bănuiesc ei, ci că trebuie mai degrabă să fie atenţj la imprevizibil. Dar nu-i putea spune. Pentru că nu voia să i se pună întrebări la care nu putea să răspundă.

— Mulţumesc! zise el în schimb. Anunţă-mă când e totul gata.

Tor aprobă scurt din cap şi plecă.

Niklas se uită pe birou. Ceea ce fusese întotdeauna o ordine perfectă trecuse acum de limita haosului. Dar avea lucruri mai importante la care să se gândească. Timpul, de exemplu. Avea mult prea puţin timp. Nu mai putea pierde nido secundă la birou.

Îşi luă haina groasă de iama din cuierul de pe perete, se îmbrăcă şi băgă mâinile în buzunare. Ciudat. Crezuse că avea cartea de vizită în palton. Dar nu o găsi, probabil o scosese. Se uită la dezordinea de pe birou. Poate că era undeva pe acolo. Întruna dintre grămezi. Fireşte că bucata aia de hârtie nu era atât de importantă, oricum salvase deja numărul de telefon în agenda mobilului. Dar

prezenţa ei fizică era o aducere-aminte că de fapt totul era real şi nu doar un coşmar.

În drum spre lift, intră în biroul lui Tor.

— Mă duc pe jos până acasă. Nu e departe.

— Pe vremea asta?

Niklas observă că Tbr nu era foarte mulţumit. Dar de fapt nu era decizia lui. FJ mai avea foarte puţin timp în care putea să ia singur decizii. Totul se va schimba când nivelul de securitate din jurul lui va creşte. Atunci, o să fie ca un prizonier. Dar măcar o să fie viu.

Zăpada îi atinse faţa imediat ce ieşi în stradă împreună cu bodyguarzji. Tor nu avea de ce să-şi facă griji, nici măcar infractorii nu ieşeau din casă pe o asemenea vreme. Nâklas îşi Lăsă capul în jos ca să se ferească de zăpadă şi începu să meargă aproape robotic. Nu se uita în spate la fiecare sunet neaşteptat, dar nid departe nu era.

Odată ajuns acasă, îi salută din cap pe body guarzii care urmau să rămână la intrarea în bloc şi luă liftul până la apartamentul pustiu. Îşi scoase haina şi □ lăsă pe covorul din hol. Apoi îşi scoase pantofii plini zăpadă şi îi trânti pe jos, după care se duse în living şi se cufundă într-un fotoliu. Se aplecă şi aprinse veioza de Lângă fotoliu, pentru ca bodyguarzii de jos să ştie în ce cameră se află. Apoi Luă telefonul şi sună din nou la numărul cu pricina, în speranţa că mesajul nu mai era acelaşi.

Că va fi cruţat.

Dar mesajul era acelaşi. Puse telefonul jos şi închise pleoapele, h trecu prin faţa ochilor imaginea LuL Nathalie şi a Minei şi nu mai putu să reziste. Lacrimile începură să-i Curgă pe obraji.

Decoraseră frumos căsuţa din Stureby. De fapt,

nici Julia, nici Torkel nu erau prea încântaţi de sărbătoarea Crăciunului, dar ştiau amândoi că stai acasă de sărbători când ai copii mici. Hany avea doar un an, dar îi plăceau beteala, luminiţele şi tot ce strălucea, de parcă ar fi fost o mică divă. Julia îşi dădea seama că meritase tot efortul când îl auzea râsul molipsitor, de fiecare dată când mai descoperea ceva sclipitor.

Cu toate acestea, atmosfera asta falsă de Crăciun era doar o amintire dureroasă a realităţii familiei lor. După ce o bună perioadă încercaseră cu disperare să găsească drumul înapoi la ceea ce avuseseră cândva, acum se afundaseră într-o tăcere resemnată. Nici măcar nu re mai certau, doar re învârteau unul în Jurul celuilalt ca două corpuri cereşti, la o distanţă de milioane de kilometri.

— Când ajungi acasă direară?

Torkel stătea în pragul uşii, cu Harry în braţe. Băiatul era extrem de ataşat de mama lui şi întindea mâinile spre ea scâncind, dar ea voia doar să se îmbrace rapid şi îl ignoră.

— Nu ştiu. Dar nu Cred că foarte târziu. Top avem multe de făcut cu ancheta asta.

— Poate ies la o plimbare când ajungi tu acasă, dacă nu se face prea târziu.

Julia se opri brusc. Abia ce începuse să-ţi tragă pe ea dresul negru. Torkel îi evită privirea.

— Mă gândeam să Ies la o bere cu un prieten.

— Cu cine?

Torkel ezită.

— Cu Hlip.

— Ah, foarte bine.

Continuă apoi să-şi pună dresul, sărind puţin pe loc ca să-l ridice. Bărbaţii nu erau conştlenţt de cât

de norocoşi erau pentru că nu trebuiau să aibă de-a face cu îmbrăcămintea asta hidoasă. Dar, aşa cum spunea întotdeauna mama ei: rabdă baba la frumuseţe. Şi ea voia să fie frumoasă. Venea şi Adam în seara asta, şi oricât ar fi vrut să re împotrivească, tot voia să fie frumoasă pentru el.

— Încerc $3 mă grăbesc, spuse ea, întinzându-se după fustă.

Era fusta ei preferată. Şi o asortase cu bluza neagră cu un umăr gol.

— Ce frumoasă te facil Nu era doar o cină de serviciu? întrebă Tbrkel mutându-l pe Harry pe celălalt şold.

Julia ridică nonşalant din umeri şbşi trase puloverul peste cap.

— Am vrut doar să mă îmbrac mai frumos, în rest, port doar haine de serviciu.

Torke] nu păru să o creadă.

Bănuiala pe care o avea acum era ceva nou. De-a Lungul anilor petrecuţi împreună nu fuseseră niciodată geloşi. Dar acum se schimbaseră multe. Parcă dorinţa de-a avea un copil, care fusese satisfăcuta odată cu apariţia lui Harry, scosese La iveală prăpastia dintre ei.

Încercaseră şi terapia de cuplu, iar terapeutul le prezentase o teorie conform căreia timp de mulţi ani au avut un singur scop comun, acela de a deveni părinţi. Şi că în timpul ăsta problemele s-au înmulţit fără să-şi dea seama. Iar când a venit pe lume Harry şi scopul comun a fost atins, au rămas doar problemele.

Era o teorie cât se poate de rezonabilă. Dar nimic nu i-ar fi ajutat să ie rezolve. Aşa că nu mai mergeau nici la terapeut. Renunţaseră printr-un

acord tacit, însă niciunu] nu putea încă să pronunţe cuvintele cu voce tare şi nici nu reuşea să ia măsurile necesare.

Erau multe de rezolvat.

Şi punctul lor de legătură era Harry. Pe care îi iubeau amândoi dincolo de raţiune şi simţire. Julia se întinse spre el şi fu răsplătită cu un zâmbet larg şi braţele lui dolofane larg deschise.

— Chiar că e băiatul mamii, spuse Torkel zâmbind.

Julia era încântată să vadă în ochii lui Torke] o sclipire de tandreţe. O tandreţe pe care l-o arătase el cândva, dar care acum era îndreptată către hui lor.

— Da, eşti, eşti băiatul mamii, chiui Julia împungându-l pe Harry în burtică, până când băieţelul izbucni în râs. Mama pleacă în curând, dar până atunci, hai să ne uităm la bradul de Crăciun. La toate globuleţele alea frumoase şi roşii.

Li duse în llving, unde era bradul mare frumos împodobit, iar el începu să dea entuziasmat din mâini şi picioare, pomul de Crăciun era dragostea vieţii lui. Îi provoca fiului ei o fericire de proporţii epice. Julia îţi băgă faţa sub bărbia lui şi mirosi parfumul minunat de bebeluş. Tocmai atunci, primi o notificare pe telefonul mobil: venise taxiul. Îl îmbrăţişa şi-l pupă pe Harry înainte să 14 predea lui Torkel.

Când ieşi din casă, se uită încă o dată La ei, aşa cum stăteau lângă pomul de Crăciun. Era doar un brad, încercă ea să se convingă singură. Trase haina mai strâns în jurul ei în timp ce se îndrepta spre taxi. Spera că Adam îi va remarca bluza.

Se auzi soneria, dar Vincent era în dormitor gândi ndu-se ce cămaşS şi ce costum să aleagă pentru

cina de Crăciun.

— Poate să deschidă cineva? strigă el din dormitor. Niciun răspuns. Vincent oftă şi se duse către uşă.

Curiera de la Fedex Express ridică uşor din sprâncene când îl văzu în boxeri, dar reacţia ei nu dură prea mult. Probabil văzuse chestii mult mai ciudate în viaţa ei.

— Un pachet pentru Vincent Walder, spuse ea. Înţeleg că tu eşti?

— Aşa este.

Femeia îi întinse un pachet de mărimea unei cutii de pantofi.

— Se pare că este un cadou de Crăciun, zise ea zâmbind. Crăciun fericit!

— Crăciun fericit! răspunse Vincent şi închise uşa.

Pachetul era neaşteptat de greu pentru dimensiunea sa. Se duse în bucătărie şi luă un cuţit, apoi puse pachetul pe masă şi deschise cu grijă ambalajul. Înăuntru era o cutie de lemn neagră.

— Ce-ai cumpărat? întrebă Rebetka, intrând în bucătărie. Şi de ce n-ai haine pe tine?

— Taci, fetiţol Treaba asta e mult mai interesantă decât hainele. Vino să te uiţi.

Cutia era lucioasă şi părea scumpă. Pe capac era o plăcuţă de argint şi, când se uită atent, văzu că pe ea scria *Pentru Vincent Walder.*

Deschise capacul. Înăuntru era un cadru de lemn în care erau fixate patru clepsidre.

— O, n-am mai văzut aşa ceva de multă vreme! exclamă el $coţandu-le din cutie. Ce frumoase sunt!

— Ce-i asta? întrebă Rebecka.

— Clepsidre, Un mod vechi de a măsura timpul. Cele patru clepsidre au cantităţi diferite de nisip.

Când este întors tot cadru] de lemn, prima clepsidră se scurge după, de exemplu, 15 minute, a doua, după 30, a treia, după 45 şi ultima, după 60 de minute. Erau folosite, printre altele, în biserici, pentru ca preotul să poată şti cât durează predica. Cred că biserica Sf. Ragnhild din Södertälje încă are montată o clepsidră.

Vincent întoarse cadrul din lemn, iar nisipul începu imediat să curgă.

— Se spune că încă de pe vremea romanilor se folosea clepsidra pentru a calcula durata discursurilor politice în Senat. Se zvonea că instrumentul devenise din ce în ce mai mult o reflecţie a calităţii oratorilor. Cu toate acestea, prima documentare istorică a clepsidrelor a apărut abia în secolul al XI [1-lea. Nu-i aşa că este un obiect fascinant?

Întoarse din nou cadrul, astfel încât nisipul începu să curgă în cealaltă direcţie, şi îl ridică în lumină.

— Bine, să zicem că ceva-ceva din ce ai spus a fost interesant, comentă Rebecka. Dar nu înţeleg de ce ţi-a trimis cineva clepsidre.

— Chiar nu ştiu, răspunse eî, uitându-se din nou în cutie, în partea de jos era o hârtie, care fusese sub cadrul din lemn. Pe foaie, un scris de mână îngrijit, cu cerneală albastră. Puse jos cadrul din lemn, luă biletul şi citi cu voce tare.

Găsite-/ pe *cel de-al patrulea înainte să expire timpul.*

Cunoştea foarte bine scrisul. Îl văzuse de nenumărate ori în ultimul an şi jumătate, şi întotdeauna îl asocia cu un puzzle interesant şi bine construit.

— De când... chestia aia cu sora mea, spuse el,

fiind brusc nesigur dacă îi spusese vreodată Rebeckăi că el şi Mina erau să se înece Într-un rezervor de apă.

Dar trebuie să-i fi spus, nu?

— De atund, oamenii au început să-mi trimită tot felul de ghicitori şi puzzle-uri pe care vor să le rezolv. Ăsta e trimis de unul dintre cei mai deştepţi. Nu am nicio idee cine este, dacă e un el sau o ea, dar recunosc scrisul de mână. Este o persoană foarte cultă.

Clepsidrele erau cu adevărat incredibil de frumoase. Le întoarse din nou.

— Ţi despre ce este vorba? întrebă Rebecka. Ce este *al patrulea?*

Interesul ei era vizibil forţat.

— Nu ştiu. Poate că este un simbol a ceea ce reprezinţi clepsidra. Poate pentru că timpul se scurge implacabil sau, dimpotrivă, poate că polaritatea eternă a lui Schuon se schimbă pe un micro- şi macrocosmic...

— Desigur, poate fi vorba şi despre timpul efectiv necesar pentru ca nisipul să se scurgă, îl întrerupse Benjamin, care venise în bucătărie fără să observe Vincent. Poate că există un secret în a patra clepsidră, pe care-l vei descoperi atunci când se scurge tot nisipul. Şi de ce n-ai haine pe tine?

— Dar ce mă mai tocaţi la cap cu hainele asteal exclamă Vincent. Ai idei bune, dragul meu fiu, dar nu cred că este chiar atât de simplu. Mă ajuţi să cronometrez clepsidrele?

— Thtăl exclamă Rebecka. Haine. Acum. Înainte să te vadă cineva. Şi parcă te duceai la o cină?

Vincent oftă. Cel mai bine era să se supună. 5e mai uită o dată la clepsidre. Era ceva ciudat la ele.

Nu aveau nimic evident de rezolvat. Nicio provocare inteligentă. Era aproape ca şi cum clepsidra era mai degrabă un mesaj. Mişcarea continuă a nisipului îi aminti că, mai devreme sau mai târziu, totul avea un sfârşit.

Că el avea un sfârşit.

***Am ajuns la* întoarse din nou cadrul din lemn cu clepsidre înainte să plece din bucătărie.**

Întotdeauna împărţiseră totul. Aţa trăiseră. Aţa supravieţuiseră. Unii oameni nu puteau contribui. Nu făcuseră nimic. Dar nimeni nu fusese judecat.

— Ar trebui să fim recunoscători pentru că ni s-a oferit ocazia să ajutăm. Este un dar.

Uneori, afirmaţia i se părea puţin ciudată. Şi În acelaşi timp, tatai tui spunea întotdeauna că toată lumea trebuie să ajute. Dar era cert ca pentru unii dintre prietenii tatălui său nu era chiar atât de uşor să iasă la suprafaţă. Aia cu căciula galbenă era mereu drogat, plutind parca pe propriul nor, jar femeia care aduna paie credea că e în vacantă în Grecia cu cefe două fiice ale ei. Aceştia* nu *niciodată fa suprafaţă. Dar împreună avuseseră grijă şi de ei. Tatăl lui spunea mereu că ăsta era cel mai frumos cuvânt din limba suedeză: împreună.

Tatăl lui fusese profesor de limba suedeză, înainte să se îmbolnăvească. Asta însemna că ştia multe cuvinte frumoase. Ceea ce acum, când era Rege, era foarte folositor. Dar tatăl lui era Rege doar când era fericit. Când râsul se domolea şi el dispărea în întuneric, nu mai era Rege. Chiar el spunea că, atunci când se lăsa întunericul, el abdica. Era unui dintre cuvintele frumoase pe care le ştia. Abdică. Dar de fiecare dată când se întorcea, ¡1 încoronau din nou.

Ceilalţi aveau grijă de el când tatăl lui era plecat. Şi el avea grijă de ei. Erau o familie.

Acum erau adunaţi toţi în jurul focului. Era un butoi de tablă plin cu combustibil, care umplea tunelul cu fum şi îi făcea să tuşească. Dar **îi** *încălzea. Şi aveau lumină. Stăteau cu mâinile spre foc, simţind cum căldura le mângâia obrajii,* **fii timp** *ce împărţeau între ei ce aduseseră el şi tatăl lui de la vânătoarea lor de comori. Nu ştia dacă ceea ce simţea În piept era fericire, dar aşa credea,*

Bătrânul cu ochi buni îi dădu o bucata de sendviş cu şuncă, ft înghiţi aproape întreg; nu-şi dăduse seama până acum cât de foame îi era. Aşa era de obicei. Foamea îi devenise un tovarăş atât de firesc, că abia o mai observa. Doar când mâncarea îi atingea buzele, trupul parcă se trezea şi-şi dădea seama cum foamea îl cotropea.

— Mtaţi-vă în jur! spuse tatăl lui, ridicând braţul. Uitaţi-vă **fw /wr! Nu** *suntem norocoşi? Suntem protejaţi de lumea de sus, protejaţi de o lume care se prăbuşeşte. Suntem protejaţi. Suntem împreună. Suntem sătui. Ne este cald.*

Căciulă-galbenă fredona încet. Încerca să-şi dea seama ce, dar nu recunoscu melodia. Nu era unul dintre cântecele pe care i le cântase mama lui când era mic.

Mai avea **o bucala** *de sendviş* Îjt *mâna. Încă îi era foame, dar parcă o avea sub control. Îi dădu bucăţica rămasă femeii care era nouă acolo. Era foarte slabă. Şi întotdeauna înfriguratâ. Thtăi lui îi dăduse deja o jumătate de hamburger din plasa cea mare, dar ea încă tremura tare, aşa că îi dădu şi bucata lui de sendviş. Aveau grijă unii de ceilalţi. Erau o familie. Asta spunea mereu tatăl lui. Iar el*

nu-şi dorea nimic mai mult decât să fie ca tatăl său.

În timp ce parca la adresa pe care i-o dăduse Mina, Vincent simţi cum se răspândeşte în el bucuria Crăciunului. Luminile colorate sclipeau, iar el mai zăbovi puţin în maşină pentru a le privi. Toată partea din faţa casei era plină de figurine strălucitoare. Elfi, reni, oameni de zăpadă.

Îşi reaminti brusc de mesajul pe care îl primise dimineaţă de la Umbră şi j] străbătu un fior. Dacă mi-şi putea reprima îngrijorarea asta, toată seara avea să fie un eşec. Încet, respirând adânc, închise ochii şi vizualiza casa împodobită festiv din faţa sa. Încercă să simtă bucuria Crăciunului, bucuria din fiecare bec aprins. Şi lăsă senzaţia de bine să i se scurgă încet prin tot corpul. Apoi deschise ochii. În loc de griji, acum simţea în corp o bucurie care se putea traduce cu *Bună ziua. Moş Ctâciunl* Mult mai bine.

Era plin de luminiţe în grădină şi între figurinele aflate cel mai aproape de maşină era înfăşurat un şir luminos cu beculeţe roşii. Vincent numără câte becuri erau în şirul care legăna în vânt. Până la urmă ajunse la concluzia că erau 23.

La naiba! Nu era bine. O chestie de genul ăsta putea să-i provoace anxietate. Cobori cu grijă din maşină, uitându-se cu atenţie unde pune picioarele. Era alunecuş şi mai devreme fusese cât pe ce să cadă de două ori. Nu mai avea nevoie de încă vreo fractură acum, când abia i se vindecase piciorul rupt. Păşi cu grijă pe gazon şi începu să deşurubeze unul dintre becurile de la capătul şirului luminos.

22 de becuri. Aşa era mai bine. Cu numărul ăsta putea să fie împăcat.

Şirul luminos se stinse imediat ce deşurubă becul.

— Bine ai venitl E vreo problemă cu lumina?

Un bărbat elegant, de vreo 60 de ani, cu o căciulă de Muş Crăciun pe cap, apăru în pragul uşii şi îi făcu semn cu mâna. Probabil că era Lasse. Vincent palmă becul deşurubat şi se îndreptă spre uşă. Dinăuntru se auzea muzică de Crăciun, iar la ferestre se vedeau Luminiţe jucăuşe. Vincent realiză spontan că părerea Lui despre Christer nu era deloc în concordanţă cu ceea ce vedea acum. Avea să fie o seară interesantă.

— Ceilalţi au sosit deja, bem un vin fiert, vrei o cană? Da, sigur că vrei, e Crăciunul şi de Crăciun se bea vin fiert, nu-i aşa?

Lasse trăncănea bucuros în continuare în timp ce ti luă haina lui Vincent şi îl conduse într-un lăving mic, cu o privelişte minunată. Toţi erau deja acolo, fiecare cu câte o cană în mână, Vincent observă că Mina părea foarte stresată. Probabil că era insuportabil pentru ea să fie în casa altcuiva, având în vedere toate bacteriile care erau acolo. Şi pe deasupra mai era înconjurată şi de o groază de ornamente de Crăciun: spiriduşi de porţelan, şiruri de luminiţe sclipitoare, tonomate care se învârteau încet, perdele cu turtă dulce şi feţe de masă cu fundiţe de Crăciun. Se uită în fur. La fiecare prag atârna câte un bucheţel de vâsc. Adora chestia asta.

— Bună, Vincentl i] întâmpină Adam. Mă bucur că al putut să vii!

Ruben şi Julia erau îmbujoraţi, ceea ce însemna că băuseră deja o cantitate mai mare de vin fiert. Vincent ceru vin fără alcool, pentru că era cu maşina.

Simţi o atingere pe picior şi când privi în jos, îl văzu pe Bosse care se împingea în el nerăbdător,

pentru a fi scărpinat. Câinele purta, în cinstea petrecerii, o diademă cu coame de ren strălucitoare.

— Cam exagerat, nu? întrebă Christer în timp ce se aşează lângă Vincent. Dacă aş fi ştiut că Lasse e un maniac cu Crăciunul, nu ştiu dacă l-aş fi lăsat să se mute la mine.

— Mi se pare că e minunat, răspunse Vincent serios.

— Sigur e cumva, mormăi Christer.

Vincent îl scărpină pe Bosse după ureche, în timp ce-l privea pe ceilalţi. Era ciudat să-l vadă într-un alt mediu decât la Palatul Poliţiei, dar era o ocazie să afle mai multe despre ej. Mina se retrăsese stingheră într-un colţ. Ruben stătea alături, dar era evident că renunţase să încerce să mai stea de vorbă cu ea, iar acum se uita pe telefon. Adam şi Julia stăteau de vorbă, dar foarte aproape unul de celălalt. Interesant.

Se duse către Mina, asigurându-se că toţi ceilalţi erau ocupaţi. Apoi scoase becul roşu pe care-l luase de afară.

— Nu întreba nimic, şopti. Pune-l doar în buzunar.

Lasse îşi drese glasul din pragul micii sufragerii.

— La masă, vă rogi

Vincent îi oferi Minei braţul, dar ea ezită o clipă înainte să-l atingă.

— Costumul este proaspăt spălat, şopti el făcându-i cu ochiul.

— Norocul tău că mi-ai oterit braţul şi nu mâna, având în vedere la ce ai folosit-o de curând, remarcă ea, făcând semn din cap către Bosse.

— Deci tu visezi să ne ţinem de mână? întrebă el cu un zâmbet şugubăţ.

— Ha, ba! răspunse ea dându-i drumul braţului şi

intrând înaintea lui în sufragerie.

Când trecu pragul, Vincent ridică privirea spre vâsc şi apoi se uită la spatele Minei. Chiar atunci, Mina se întoarse şi-i zâmbi. Cu buzele ei frumoase şi roşit Privirea lui zăbovi o secundă prea mult.

Apoi ea se întoarse şi se îndreptă către masă. Se apropie şi el de masa bogată, trase scaunul pentru Mina şi se aşeză lângă ea. Ei urmări pe Julia şi pe Adam în timp ce îşi găseau locurile, tot unul lângă altul, dar fără ca Adam să-i tragă scaunul Juliei. Bunul-simţ chiar era pe moarte. Sau poate că Adam avea un alt motiv să fie distant. Foarte interesant.

— Ce crezi că ne dau de mâncare? întrebă Mina încet. Poate ar fi trebuit să mănânc înainte?

Vincent înţelese imediat că întrebarea ei nu se referea la experienţa în arta culinară a lui Christer şi Lasse, era mai degrabă la grija ei de a fi nevoită să mănânce ceva asupra căruia nu avusese control. Ştia cât de mult sacrificase ca să fie prezentă la această cină.

— N-aş paria pe Christer ca bucătar. Ne punem speranţele în Lasse.

— Dacă zici tu, replică Mina puţin nesigură. Dar în caz că va fi necesar să fac spălături gastrice, o să te oblig să vii cu mine.

— Vine aperitivul! se auzi brusc din uşă vocea lui Christer.

Apoi apăru împreună cu Lassc, ţinând în echilibru farfuriile pe mâini şi pe antebraţe, şi le aşezară cu grijă pe masă, iar Vincent se uită surprins la farfuria din faţa lui. Christer bătu din palme pentru a le atrage atenţia.

— Pentru aperitiv, am făcut o spumă de trufe şi ciuperci Karijában.

— La naiba, Christer, spuse Ruben în timp ce se uita când la colegul lui, când la creaţia elegantă din farfurie. Habar n-aveam că ştii să găteşti! La serviciu te arzi şi cu cafeaua. Aia de la automat.

— Christer e minunat! exclamă Lasse, uitându-se drăgăstos la iubitul său, Mereu îi spun că s-ar putea angaja oricând la noi la restaurant, la Ulla Winbladh,

— Eiî, e doar un hobby, răspunse Christer înroşinduse, începeţi să mâncaţi acum, vin şi eu imediat. Mal am ceva de făcut pentru telul principal.

Toţi începură să mănânce în linişte. În fundal, se auzea discret Şi/ewf

— Incredibil! repeta Ruben iar şi iar, clătinând din cap foarte mirat. Incredibil!

— Ai mai auzit ceva după conferinţa de presă? □ întrebă Mina pe Júlia.

— Un subiect de conversaţie extrem de nepotrivit. Mina, îi şopti Vincent,

Mina nu se atinsese de aperitiv, iar Vincent îl înlocui discret farfuria cu a lui. Nu era un sacrificiu dificil. Aperitivul îi gâdilase papilele gustative într-un fel în care nu credea că era posibil.

— Şşşşt, nu vorbim de serviciu în seara asta, spuse Lasse dând din deget. În seara asta, vreau să vă cunosc ca oameni şi să nu mai aud despre moarte şi mizerie. Aud asta mereu de La Christer. Să începem cu tine, Mina. Care e viaţa ta?

Mina p3ru îngrozită. Nu era o plăcere pentru ea să fie forţată să socializeze cu străinii, dar, din bu n-simţ, trebuia să răspundă la întrebare.

— N-am prea multe de povestit. Sunt poliţist de aproape zece ani, am o fiică adolescentă şi un fost soţ. UKuiesc în Ârsta. Asta e tot.

— Pe lângă faptul că ai avut rolul principal în două dintre cele mai complicate cazuri de până acum, completă Julia. Mina are una dintre cele mai strălucite minţi din poliţie. Norocul nostru că nu se prea ştie în secţie şi o putem păstra noi. Dar e doar o chestiune de timp.

Mina se uită surprinsă la Julia. Apucară să povestească toţi câte ceva până ce ajunseră la Adam, iar în timpul ăsta Christer se întoarse şi îi anunţă că urmează felul principal.

Felul principal era la fel de uimitor ca şi aperitivul Friptură de căprioară cu cartofi dulci şi un sos făcut cu vin exact cât trebuia. Şi pe măsură ce se goleau sticlele de vin, conversaţia din jurul mesei devenea tot mai animată. Cu coada ochiului, Vincent îi văzu pe Julia şi Adam. Aşa deci. Nu interpretase greşit.

Mina gustă puţin din mâncare, dar mai mult învârti legumele din farfurie. Vincent îi Luă pe furiş un cartof şi o bucată din came, iar ea îl privi recunoscătoare.

Desertul fii o pavlova cu multe agrişe. Ruben se resemnase în uimirea lui şi devoră tot ce se afla pe farfurie.

— Incredibil, ce bun! exclamă el după ce termină şi desertul, bătându-se cu palma pe burtă.

— Nu pot să mai mănânc nimic, gemu Julia.

— Pot să merg acasă cu tine? şopti Mina, iar Vincent încuviinţă,

Nu-şi dorea nimic mai mult decât să meargă cu ea acasă. Dar înţelesese că nu la asta se referise.

— Putem să plecăm acum, dacă vrei, îi şopti el.

Panica din ochii ei fusese evidentă în ultima jumătate de oră. Vincent se ridică şi-şi drese glasul.

— Lasse, Christer, totul a fost absolut minunat. Vă

mulţumesc pentru invitaţie. Din păcate, o să fiu primul care pleacă. Soţia mea nu este acasă şi bona trebuie să plece. Mă tem că trebuie să sar peste cafea, deşi sunt convins că e cea mai bună cafea pe care am gu$tat-o vreodată, Mina, îmi pare rău dacă îţi stric seara „dar ţi-am promis că te duc acasă, aşa că trebuie să plecăm deja. Îmi cer scuze dacă ai mai fi vrut să stai.

El văzu nerăbdarea în ochii Minei, care făcea tot posibilul să pară calmă, prefăcându-se că e dezamăgită, pentru a nu le jigni pe gazde. Le mulţumi şi-şi luă rămas-bun.

Frigul iernii Le ciupi obrajii când ieşiră din casă. Mina oftă Lung, iar Vincent observă cum începea să se relaxeze.

— Mulţumesc. Nu mai rezistam decât câteva secunde, zise ea în timp ce se îndreptau spre maşină.

— Mai al becul pe care şi l-am dat? o întrebă el.

Ea îl scoase din buzunar şi i-l dădu, după care văzu şirul luminos care nu mai funcţiona.

— Câţi ani ai tu, de fapt?

Vincent însurubă becul şi tot şirul începu să Lumineze din nou. Cu 23 de becuri. Apoi deschise portbagajul şi scoase un sul de hârtie de împachetat, după care deschise portiera din partea pasagerului.

— Din păcate, n-am plastic pentru scaunul tău, spuse ei fluturând sulul de hârtie. Dar am hârtie de cadouri. Dacă vrei să stai pe niţte pitici. Cine ştie, poate îi sufoci. Prinzi doi Iepuri dintr-o lovitură.

Mina îl lovi cu pumnul în umăr.

— Vrei să spui că sunt grasă? Ai grijă, că poate mă aşez peste tine.

Apoi roşi.

— Adică... n-am vrut să...

Vincent roţi şi el şi începu să chicotească, apoi se urcă în maşină şi o aşteptă. Mal dură câteva secunde până intră şi ea.

— Nu mai zâmbi! îl avertiză.

Vincent pomi maşina şi ieşi de pe alee.

— Apropo, de când se culci Julia cu Adam? Mina se uiţi la el cu gura căscată.

Ruben venise acasă de vreo oră. În timpul ăsta, nu făcuse altceva decât să se holbeze la sulurile de hârtie de împachetat împrăştiate pe masa din bucătărie, nesigur pe care să-l aleagă. Încercase şi să-şi revină din beţie. Nu-i plăcea Moş Crăciun de pe hârtia lucioasă. Probabil că şi Astrid ar crede că e copilăros,

Cealaltă hârtie era roşie, mată. Poate că se potrivea mai bine unor adulţi sau poate că j-ar fi plăcut şi ei. Habar n-avea. Nu se pricepea la chestii din astea.

Jar faptul că acum trebuia să se ţină de colţul mesei ca să stea drept nu era tocmai idea]. Vinul fiert ai lui Christer fusese incredibil de bun şi cursese cu generozitate toată seara. Aşa că abilităţile motorii ale Lui Ruben nu erau la nivelul maxim în momentul ăsta. Eh, era mai bine cu hârtia roşie. Luă vreun metru şi începu să împacheteze cadoul. Împături hârtia de câteva ori, nu avea idee de câta avea nevoie, dar probabil că era suficient să-l împăturească de vreo cinci ori. Fireşte că pachetul se făcu mult prea gros şi acum era imposibil să-i îndoaie capetele. Căută scotch-ul. Bineînţeles că, al naibii scotch, căzu pe podea. Se întinse după el fără să dea drumul pachetului din

cealaltă mână. Dar nu era comod, încercă să ajungă La ei cu piciorul, dar reuşi doar să-l împingă şi mai mult. La naiba! Oare cum se descurca în general lumea cu chestia asta?

Primi un mesaj pe telefon şi consideră că era o binecuvântare. Apucă mobilul cu mâna stângă, deoarece cu mâna dreaptă trebuia să ţină hârtia de pe pachet.

Mesajul era de la fata al cărui nume se termina cu litera *y,* cea care dormise toată noaptea La el. Ruben nu ştia de unde avea numărul lui de telefon, probabil că fusese neglijent. Îl întreba dacă poate să treacă pe la el ca s «-j *dea un cadou de Crăciun,* în fotografia ataşată mesajului zâmbea purtând o căciulă de Moş Crăciun. Altfel, era despuiată. În cazul în care mesajul nu fusese destul de clar. Doamne, cât de despuiată era!

Ruben ridică privirea spre tavan şi oftă.

— P se pate amuzant, nu, Peder? spuse el cu voce tare.

Dură o vreme până scrise un răspuns cu degetul mare de la mâna stângă. De fapt, ţi-ar fi dorit să vină pe la el. Dar acum avea alte priorităţi. Îi spuse că, din păcate, era plecat într-o misiune importantă în seara aceea. Într-un fel, era adevărat. Trebuia să reuşească să împacheteze cadou] pentru Astrid, chiar dacă era ultimul lucru pe care-l făcea.

MAI RĂMAS UNSPREZECE

Pe Ruben îl enerva ceva la Peter Kronlund. Adam şi Julia nu aveau nicio noutate după ce vorbiseră cu el. Dar chipul lui îi aducea aminte de ceva, iar Ruben nu uita niciodată o faţă.

Intră pe internet, pe Linkurile unor articole despre scandalul de la Confido. Peter Kronlund

apărea fotografiat în aproape toate articolele. Întotdeauna îmbrăcat impecabil De cele mai multe ori în costum albastru, cămaşă roz-deschis şi cravată asortată, în dungi sau în carouri. Şi un ceas scump, desigur. Ruben miji ochii, mări una dintre poze şi văzu că nu avea un Rofex, ci nifjjtrea *cunoscătorului.* Doar bogătaşii djscreţi aveau aşa ceva. Cei care ştiau. Un Patek Philippe.

Din curiozitate, Ruben căută pe Googie un site pentru ceasuri scumpe. Fluieră. Pentru un ceas ca ăla pe care îl purta cu dezinvoltură Peter Kronlund la încheietura mâinii drepte, trebuia să plăteşti aproximativ un milion. Îl purta la dreapta şi nu la stânga, pentru ca fetele care mergeau cu maşina lui scumpă să-l observe mai bine. Ruben zâmbi, şi el făcuse aşa ceva la viaţa lui. Dar sigur că niciodată cu ceva atât de scump. Un astfel de ceas era fatal, Indiferent ia care mână era pus. Furturile de ceasuri deveniseră o obişnuinţă, mai ales pe Östermalm. Să te plimbi pe-acolo cu un ceas ca ăsta era ca şi cum ai cere să fii jefuit.

Se încruntă. La naiba, Peter ăsta îi părea foarte cunoscut! Ceva legat de sprâncenele groase întunecate şi buzele subţiri îi era familiar. Ruben se concentra. Săpă în memorie. În mintea lui erau depozitate toate feţele pe care le văzuse vreodată. La bine şi la rău. Mai erau şi câteva pe care ar fi vrut să le şteargă din memorie,

Peter... Peter... Parcă ceva, ceva. Încercă să se relaxeze. Nu-l ajuta dacă era stresat. Încercă în schimb să lase memoria să lucreze, fiecare gând şi fiecare impresie să se conecteze în vreun feJ cu chipul de pe monitorul din faţa sa.

Peter... Petei... Peter Manej io vicii Asta erai Omul

care era cunoscut în presă sub numele de Peter Kronlund fusese iniţial Peter ManojlovicL Un nume de familie pe care îl auzise de multe ori în ultima vreme. Probabil că asta îl ajutase să facă asocierea în cele din urmă.

Căută rapid pe Google. Peter ştiuse să elimine pozele publicate pe vremea când purta numele vechi, dar Ruben bănuia că-l ajutase cineva. Era clar că intenţia lui Peter Kronlund fusese să şteargă toate legăturile cu familia, dar informaţiile de pe intemet dispar rar sau deloc. Şi Ruben găsi în sfârşit ce căuta într-un articol vechi din *Aftonbladet,* Fotografia alb-negru nu era foarte clară, dar nu era nicio îndoială că unul dintre bărbaţii din imagine era Peter Kronlund. Ttextul de sub poză era: Victor, Milan şi Peter Martojlovici, fiii celebrului Uragan ManojloVici.

Îl cuprinse un val de satisfacţie. Ruben începu să caute frenetic în baza de date a poliţiei şi nu-şi putu stăpâni zâmbetul larg în timp ce se revărsau informaţiile. Numele de familie *Meut&ţlovid* era ca o fântână informaţională în baza de date. Primele înregistrări erau despre tatăl lui Peter, Dragan Manojlovici, şi apoi, pe măsură ce treceau anii, baza de date se umpluse şi cu isprăvile criminale ale fiilor: Victor, Milan şi Peter Manojlovici. Numele lui Peter dispăruse brusc acum vreo 15 ani. După o căutare rapidă pe Google, află că numele de fată al soţiei lui Peter fusese Kronlund „iar el luase numele ei. Peter făcuse, în mod evident, tot posibilul pentru a-şi ascunde trecutul. Îşi schimbase numele, adresa şi cercul social. Nu mai exista nimic care să-J poată lega de viaţa anterioară.

Ruben se încruntă. În rapoartele poliţiei despre

Confido nu apăreau informaţii despre trecutul lui Peter. Acuzaţiile se refereau ia criminalitate financiară, iar anchetatorii se concentraseră pe ceea ce se întâmplase în cadrul companiei. Nu avuseseră de ce să cerceteze familiile acuzaţilor. Dar era ceva ce-ar trebui să descopere presa. La urma urmei, din asta trăia. Din dezgropat toate scheletele. Era puţin probabil să fi ratat un subiect senzaţionaL Şi totuşi, Ruben nu găsise un cuvânt pe tema asta.

Exista doar o singură explicaţie logică. Ziariştii *descoperiseră* că Peter provenea din cea mai cunoscută familie criminală a Suediei, cu rădăcini în Serbia. Dar nu îndrăzniseră să publice nimic. Sau fuseseră presaţi să nu publice. Familia Manopovici era în spatele multor afaceri cu droguri şi prostituţie. Lista era Lungă.

Peter părea să fi dispărut din afacerea familiei, renăscând ca om de afaceri de succes. Dar Ruben ştia bine că nimeni nu părăsea o familie ca Mano| lovicL

Niklas stătea în uşa studioului de la SVT – Televiziunea Suedeză – şi se uita la masa aranjată pentru micul-dejun.

În mod normai, era foarte atent la ce mânca dimineaţa. Fresh de portocale. Iaurt natural cu afine proaspete* Cafea, Un ou. Dar viaţa părea dintr-odată mult prea scurtă pentru astfel de îngrădiri*

Ar fi trebuit să-şi potolească foamea. N-ar fi fost bine dacă ar fi început să-i chiorăle maţele în timp ce se afla în direct,

— Ce onoare că ministrul justiţiei a venit pe la noi în această dimineaţă! se auzi o voce cunoscută.

Era Micke Niedermann Möller, cel mai prietenos

om de televiziune, care apăru lângă el cu un microfon mic în mână.

**— Mă gândeam să ţi-l pun deja, continuă el, o să intrăm în direct în vreo cinci minute* Al destul timp să mănânci dacă vrei*

— Mulţumesc, răspunse Niklas desfăcându-şi sacoul, ca să-i poată prinde Micke microfonul.

După ce acesta se declara mulţumit de poziţia microfonului, Niklas luă o felie de pâine prăjită pe care întinse un strat gros de unt şi marmeladă. Nici nu trebuia să se uite ia Tor, care stătea rezemat de perete, ca să ştie că secretarul de presă avea ambele sprâncene arcuite. Tor mânca tel mult o jumătate de grepfrut la micul-dejun. El o numea dieta Fredrik Reinfeldt. Niklas devoră sendvişul în mai puţin de un minut.

Poate ca n-ar fi trebuit să accepte invitaţia la MoryotJsWiiJfi.

Dar în acelaşi timp, asta făcea parte din munca lui* Iar secretarul de presă verificase în avans toate întrebările, pentru a se asigura că interviul va merge în direcţia potrivită. Trebuia să se gândească ce Imagine lăsa Niklas Stockenberg în urma lui*

— Intrăm? întrebă Micke, care apăruse brusc lângă el. Îţi pot duce eu asta, dacă vrei.

Bărbatul arătă spre ceaşca de cafea, neagră şi sobră, fără logouri, din mâna Lui Niklas. Banii publici nu se cheltuiau aiurea. Niklas aprobă recunoscător şi îi întinse ceaşca.

— Să mergem.

Niklas îl văzu pe Tor cum se desprinde de perete şi dă o comandă scurtă în microfonul minuscul de pe guler, Niklas nu-i văzuse pe noii bodyguarzl, dar asta nu însemna că nu erau pe acolo. Probabil că îi

urmăreau fiecare mişcare. Şi nu doar a lui, cj şi ale tuturor celorlalţi. Operatori, luminişti, tehnicieni, toţi erau verificaţi în timp real.

Niklas îl urmă pe Micke în studioul unde prezentatorii Karin Magnusson şi Alexander Letic tocmai anunţaseră titlurile zilei. Micke îi făcu semn să aştepte în spatele camerei şi apoi dispăru. Un ceas roşu număra secundele rămase până când avea să înceapă următoarea înregistrare şi să fie oprite camere live. Niklas nu avea nevoie să vadă înregistrarea ca să ştie despre ce este vorba, Fusese acolo când se întâmplase.

Micke reveni şi îi arătă un scaun lângă Karin şi Alexander. Cana de cafea era deja la locul ei, Iar Niklas admiră eficacitatea cu care se desfăşurau Lucrurile la matinalul de la SVT

Abia avu timp să dea mâna şi să-i salute scurt pe prezentatori înainte să revină în direct.

— Da, aşa arăta pe Öland la sfârşitul verii, preciză Karin Magnusson uitându-se la camera de filmat. Alături de noi se află acum ministrul justiţiei, Niklas Stockenberg, ce] care a fost ţinta acestui atac. Bine al venit!

— Mulţumesc, răspunse Niklas, afişând un zâmbet ministerial.

— Niklas, ai fost atacat cu un cuţit în plină stradă. Făptuitorul a vrut în mod evident să te rănească sau chiar să te omoare, Ce părere al? Cum te simţi azi?

— Bineînţeles că mă simt minunat dacă e să compar cu starea pe care aş fi avut-o dacă reuşea tentativa, răspunse Niklas zâmbind ironic, dar apoi deveni rapid serios. Este dar că aşa ceva îşi lasă amprenta. Vreau să mulţumesc încă o dată serviciului de securitate, care a observat cu mult

înaintea mea ce se întâmplă.

— Există speculaţii conform cărora nu a fost actul unui nebun singuratic, iar în spatele atacului s-ar afla forţe organizate, TU ce părere ai?

Nâklas ezită. Avea şi el propriile bănuieli, care erau în concordanţă cu diverse teorii ale conspiraţiei de pe TWitter, dar ştia şi că uneori era necesar să protejezi cetăţenii de lucruri pe care nu voiau să] e afle.

— Cred că procurorul a făcut o treabă excelenta în procesul împotriva lui Albin Johannesson, prezentând corect faptele. Albin este acolo unde trebuie să fie şi aş vrea să profit de ocazie pentru a discuta despre Legătura dintre criminalitate şi aşa-zisa reformă a sănătăţii mintale din anii 1990.

Îi aruncă o privire rapidă lui Tor, care stătea în umbră, în spatele camerelor.

Tor aprobă scurt din cap. Adevărul era că, indiferent dne fusese în spatele atacului, Tor îi salvase viaţa. Dacă n-ar îi fost ochiul lui antrenat şi reflexele bune, Niklas n-ar fi putut să stea acum acolo şi să Vorbească despre asta.

— ’Nu ţi-ai luat concediu medical, d te-ai întors direct la serviciu, spuse apoi Alexander Letic. A afectat acest atac modul în care te raportezi Ja postul de ministru al justiţiei?

Niklas luă o înghiţitură de cafea, ca să pară că se gândeşte. Adevărul era că i se pusese această întrebare de nenumărate ori.

— Nu chiar, răspunse el. Noi muncim pentru a crea o societate sigură, iar punctul meu de vedere asupra acestei chestiuni nu s-a schimbat. Am fi putut evita situaţia de pe Öland dacă aveam mai mulţi poliţişti pe străzi? Poate. Dar în acelaşi timp

poliţiştii sunt doar un bandaj pe o rană care deja sângerează. Bandajul e important, dar noi trebuie să ajungem în primul rând la cauza acestei răni. Ca să ne putem asigura că nu se mai repetă. Acesta e ţelul nostru în societatea de astăzi.

— Ce le spui celor cărora le e frică? îl întrerupse Karin Magnusson, citind de pe o hârtie.

Era o întrebare pe care Tor insistase $3 o includă „iar Niklas era puţin surprins că redacţia fusese de acord.

— Frica este o emoţie şi este greu să o faci să dispară. Dar este important de ştiut că Suedia este una dintre cele mai sigure ţări din lume. Uitaţl-vă la Jran. Rusia. China. Egipt. Turcia. Afganistan. Qatar. Acolo ai motive să-ţi fie frică. Dar aici? Avem □ ţară incredibil de sigură din punct de vedere al criminalităţii. Dacă nu eşti implicat personal în criminalitate, riscul de a fi expus La ceva periculos este de fapt infim.

Prezentatorii aprobară din cap cu seriozitate.

— Chiar şi pe Öland, adăugă el, încercând să mai destindă atmosfera.

Luă ceaşca de cafea de pe masă şi sesiză ceva aspru chiar sub degetul mare. Simţise şi ultima dată când ridicase ceaşca, dar atunci nu-şi făcuse griji. Se uită mai atent şi văzu o bucată de scotch verde pe toarta cănii Era genul de scotch folosit de tehnicieni şi de personalul din televiziune. Probabil cineva îi scrisese numele pe scotch, ca să nu-i confunde ceaşca.

— Dar dacă intrăm puţin în spaţiul personal? întrebă Alexander Letic. După un astfel de eveniment, cât timp ţi-a luat până când nu ţi-a mai fost frică de umbra ta?

Niklas clipi mirat. Întrebarea asta nu era printre cele aprobate. Nu-i plăcea să vorbească despre viaţa lui, pentru că exista întotdeauna riscul să fie criticat că amesteca viaţa personală cu politica. Probabil că şeful departamentului de presă va trebui să-l tragă la răspundere pe prezentatorul SVT.

Zâmbi uitându-se la prezentator şi încercă să-şi dea seama dacă întrebarea fusese pusă din pură curiozitate sau exista vreun motiv ascuns. Apoi se uită din nou la ceaşcă. Mută degetul mare. Avusese dreptate, era ceva scris pe scotch. Dar nu era numele lui.

Era numărul 8.

Cu jumătatea inferioară coloratã.

Acelaşi simbol ca pe cartea de vizită.

Şi apoi numărul 11.

Mai rămăseseră 11 zile.

Cineva din televiziune pusese ceaşca acolo, în ciuda supravegherii atente. În duda tuturor body guarzi lor, îl cuprinse brusc panica, năvălindu-i în tot corpul Braţele şi picioarele parcă îl înţepau. Nu-şi dorea decât să fugă, dar trebuia să rămână pe loc. La urma urmei, era în direct] a televizor. Se uită La ceaşcă până în momentul în care simţi că s-a Liniştit. Abia atunci ridică din nou privirea.

Tor păru totuşi că îi remarcase îngrijorarea. Niklas îi observă şoptind ceva la urechea producătorului, iar acesta le făcu semn prezentatorilor să întrerupă interviul.

— E dificil să te gândeşti la asta? continuă Alexander Letic, care nu văzuse că producătorul dădea din mâini şi interpretase, evident, reacţia lui Niklas drept un răspuns la întrebarea lui.

— Uneori, răspunse Niklas, dregându-şi glasul. Dar pentru a răspunde La întrebarea ta, tot timpul ţi-e frică de umbra ta.

Bodyguarzii se plasară la toate ieşirile, într-o desfăşurare de forţe impresionantă. Dar Niklas ştia că n-avea nicio importanţă. Cel care îl căuta nu mai era acolo. Pentru că încă nu-i venise vremea.

Mesajul era însă clar. Nu conta ce făcea. Sau câţi bodyguarzi avea. Nimeni şi nimic nu l mai putea ajuta, când îi venea rândul. Nu putea să scape.

Christer reuşea să ignore muzica de Crăciun de la birou mai bine ca de obicei. Ceea ce se afla La periferia memoriei lui îi ocupa din ce în ce mai mult din orele de veghe. Acum căuta şi alte persoane date dispărute, ca să vadă dacă ar putea găsi asemănări cu cazul lui Jon Langseth. Cu puţinul pe care îl ştiau acum. Trecuse în revistă de nenumărate ori registrele de persoane dispărute, dar fără să găsească nimic concludent. Pagină după pagină cu fotografii ale unor oameni ce păreau să fi fost şterşi de pe faţa pământului.

Unele cazuri aveau o explicaţie mai pertinentă decât altele. Olga, bolnavă de Alzheimer, care plecase de la azilul de bătrâni şi nu mai fusese găsită niciodată. Jorge, cu antecedente penale care se întindeau pe câteva pagini, care era evident afiliat la o bandă criminală şi care dispăruse, după spusele partenerei sale, după o *întâh*rin? *cu nişte tipi.* Sau Elva, în vârstă de 19 ani, care fusese eliberată pentru a treia oară din secţia de psihiatrie după tentative repetate de sinucidere. În toate cazurile astea se putea găsi o explicaţie pertinentă.

Câteodată se deprima când citea prea mult despre destinele acestor străini. Dar măcar listele la

care se uita acum erau cu persoane care fuseseră date dispărute. Existase cineva care observase că dispăruseră.

Erau groaznice cazurile în care nimeni nu-şi dădea seama că o persoană dispăruse. Cineva putea să zacă mort în apartament luni în şir, fiind descoperit în cele din urmă doar pentru că nu-şi plătise chiria, şi pentru el ar fi fost la fel dacă n-ar fi fost colegii lui. Nimeni în afară de ei nu l-ar fi simţit lipsa, nimănui nu t-ar ft fost dor de el. Înainte. Totuşi, acum era altfel. Acum îl avea pe Lasse. Şi îl era frică să nu piardă cumva şansa asta pe care i-o dăduse viaţa. Şansa unei noi vieţi. Şi nu numai atât. Adevărul era că se simţea fericit.

Poate de aceea nu-şi dădea seama ce anume îi măcina. Ştia că e ceva. Poate că era prea fericit şi de-asta nu putea să-şi facă treaba cum trebuie? Sau era doar vreo boală incipientă?

Christer continuă să se uite. Chip după chip. Soartă după soartă. Ştia că undeva acolo, în arhivă, trebuia să fie ceva legat de Jon Langseth.

— Ce faci?

Christer tresări Ja auzul vocii. Simţise nişte paşi apropiindu-se, dar apoi cântecul *Aprinde o lumânare* acoperise orice alt zgomot din birou.

— Sunt bine. Sau nu, de fapt, nu sunt bine deloc. Ştiu că este ceva aici de care ar trebui să-mi dau seama. Ceva ce am văzut. Dar nu-mi dau seama despre ce e vorba.

— Ai auzit că Ruben a descoperit că Peter Kronlund este fiul lui Dragau Manoflovid, nu-i aşa?

Christer confirmă din cap.

— Da, memoria lui Ruben este evident mult mai bună decât a mea. Interesantă legătură. Am auzit că

Julia a luat foc Dar asta nu mă ajută pe mine cu blestemata asta de amnezie, E vârsta, ştii, parcă memoria mi se scurge ca printr-o sita acum.

Christer Se scărpina în cap gânditor şi se împinse cu scaunul departe de birou.

— Nu te-ai gândit să ceri ajutorul lui Vincent? întrebă Mina cu grijă.

— Vincent? chicoti Christer încet. Cu te ar putea ei să mă ajute? Cu vreun hocus-pocus? îmi aduce memoria înapoi?

— Pe mine m-a ajutat să-mi amintesc un lucru important. M-a hipnotizat. Fără asta, n-am fi găsit niciodată buncărul la ferma lui John Wennhagen.

Mina anin că o privire spre scaunul de lângă Christer, gândindu-se să se aşeze, dar apoi se hotărî să rămână în picioare. O înţelegea. Tbpiţeria aia avusese zile mai bune.

— Al naibii să fiu dacă las eu pe cineva să mă hipnotizeze, în primul rând, toată lumea ştie că e doar o scamatorie, că lucrurile nu prea funcţionează aşa. Şi în al doilea rând, sigur ar profita şi m-ar face să sar într-un picior şi să măcăn ca o raţă sau ceva de genul ăsta.

— Deci vrei să spui că nu funcţionează, dar că te-ar face să măcăni ca o raţă?

Mina ridică din sprâncene amuzată. Christer se holbă la ea. Apoi întoarse din nou scaunul spre birou, în semn că discuţia se încheiase.

— Prostii! mormăi el cu spatele] a ea. N-am timp de prostii.

— Oricum vine în curând, spuse Mina. Mai gândeşte-te.

Nu auzi paşii Minei îndepărtându-se, dar presupuse că plecase. El avea treabă.

Vincent întârziase. Ştia că Mina îi aşteaptă în holul de la Palatul Poliţiei şi parcă putea să-i simtă nerăbdarea. Parcase maşina şi intrase doar să cumpere o cafea pe drum, dar în timp ce se afla ia cafenea, furtuna se înteţise şi devenise o urgie în care nu s-ar fi aventurat nicio persoană sănătoasă la cap.

Rămase o vreme în cafenea, dar viscolul nu dădea semne că are de gând să se potolească, aşa că, în cele din urmă, îşi trase hilarul peste nas şi plecă.

Se simţea ca un om de zăpadă îngheţat când intră în Palatul Poliţiei, deşi nu avusese mult de mers pe Jos. Mina îl întâmpină cu mâinile în şold, pe bună dreptate. Îl rugase să vină, dar mi-i spusese şi de ce.

Oare era în pericol din cauza lui? N-ar fi putut să permită aşa ceva. Dar nici nu ştia cum ar putea preveni asta, în cazul în care Umbra decidea să o implice şi pe ea.

— Am cumpărat cafea pe drum, se scuză el. Dar se pare că s-a transformat În gheaţă.

Aruncă paharul din carton reciclat într-un coş de gunoi.

— De ce n-ai căciulă, Virtcent? oftă Mina. Ai părui complet alb.

El îşi scutură capul, iaz zăpada se împrăştie în jurul lui.

— Pentru că sunt adult şi nu vreau să port căciulă?

— Vrei să spui că eşti fudul. Şi apropo, cafeaua de la automatul nostru nu este chiar atât de proastă cum crezi,

Vincent îşi scoase fularul, îşi descheie paltonul şi îl scutură. Pe jos se împrăştie şi mai multă zăpadă.

— Există riscul să rămânem înzăpeziţi aici, remarcă el. Din fericire, mai sunt câteva zile până în Ajunul Crăciunului, aşa că avem timp să dăm la lopată,

— Chiar atât de mult nu o să ne distrăm, răspunse Mina folosind cârdul de acces ca să treacă de barieră.

— O să te fac să apreciezi Crăciunul. Chiar dacă o să fie ultimul lucru pe care o să-l fac, replică el.

Trecură prin coridorul familiar care ducea spre sălile de interogatoriu.

Vincent observă că părul ei revenise aproape la lungimea pe care o avusese când se întâlniseră pentru prima dată. Era din nou strâns într-o coadă de cal şi asta îi accentua trăsăturile feţei. Of, Doamnei Trecuseră trei ani? Pentru el parcă fusese ieri.

— Putem să începem cu un film de Crăciun, continuă ei. Ce zici de un maraton cu *Singur acasă, Kmmpus fi Poveste de Crăciun?*

Mina se opri şi se holbă la el.

— În primul rând, eşti aici să munceşti, îi aminti ea. Concentrează-te pe treaba asta. Şi în ai doilea rând, ilsteu sunt filmele tale preferate de Crăciun?

— Da, mi se pare că *Gremlinii* e exagerat, răspunse elf zâmbind ironic.

— Cum am spus, muncă...

— Bine, bine. Fără Crăciun. În momentul ăsta. Aşa, de ce am venit aici astăzi?

Mersetă mai departe.

— Eşti aici pentru că o să avem primul interogatoriu al lui Gustaf Brons. Şeful poliţiei este convins că ei este criminalul, cel care l-a omorât Jon Langseth.

Virtcent aruncă o privire spre Mina, exact când razele soarelui de iama îi luminau chipul prin fereastră. Când o vedea din anumite unghiuri, uneori îi era greu să respire. Îi era ruşine de gândurile astea superficiale, dar adevărul era că ar fi putut să se uite la ea ore în şir. Sau să o asculte. Vocea Minei avea atât o asprime, cât şi o plenitudine care îl fascina. Nu mai auzise niciodată o voce asemănătoare. Sau poate doar că nu ascultase niciodată atât de atent pe nimeni altcineva.

— Ce bine... că a putut să vină atât de repede, replică ei, încercând să revină la conversaţie, înainte să observe ea cum o privea. Mai ales dacă el e într-adevăr criminalul.

— Da, pentru un posibil criminal este surprinzător de cooperant. Din păcate, nu pot spune acelaşi Jucru despre avocatul său.

— Când ai spus că o să *avem* interogatoriul, ai vrut să spui nor, adică tu şi cu mine? întrebă eL

Mina aprobă din cap. Era evident că nud plăcea foarte mult pe Gustaf.

Vincent se scutură brusc. Îngheţase afară şi înăuntru era aproape la fel de frig. Îşi Imagina că poate vedea aburul respiraţiei. Dar frigul nu părea că o deranjează pe Mina.

Avea un tricou polo, cu mâneci scurte. Nu glumise când îi zisese că-i place frigul.

— De ce am impresia că nu eşti de acord cu tatăl julâei? întrebă el.

Mina oftă.

— Colegul lui Jon este un dobitoc. Poate foarte bine să elimine pe cineva. Era şi îngrozit că Jon o să fie un laş şi o să discute cu presa când a început

scandalul cu compania. Dar Gustaf Brons e mai degrabă un dobitoc-care-înţală-penslonari-luându-le-banli. În niciun caz un dobitoc-care-fierbe-cadavrul-după-crimă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Fireşte că nu trebuie să fi fost ideea lui. Asta cu curăţarea scheletului. Dar mi-e greu să cred că un mercenar ar fi făcut un efort atât de mare dacă n-ar fi fost plătit să o facă. Şi de ce zâmbeşti aşa?

Vincent îşi muşcă buzele. Mina tocmai spusese dobitoc de trei ori. Nu o mai auzise niciodată vorbind aşa. Nu voia să fie în pielea lui Gustaf Brons, oricine ar fi fost el.

— Şi ce vrei să fac eu? întrebă ei. Presupun că acest Gustaf o să declare că e nevinovat şi oricum mi se pare că şi tu eşti de aceeaşi părere, nu?

Mina râse scurt, ironic. Se opriră în faţa unei uşi pe care era scrisă cifra 3 şi Mina puse mâna pe clanţă.

— Gustaf este cu siguranţă vinovat de multe, răspunse ea, privindu-l în ochi. Şi poate să fie vinovat şi de crimă. Cum am zis, şeful poliţiei este convins. Dar Gustav Brons are cel mai scump avocat din Europa şi nu vreau să pierd timpul cu el,

— Deci eu sunt colacul tău de salvare?

— TU eşti colacul meu de salvare. Trebuie să mă ajuţi să-l citesc.

Intrări În mica sală de interogatorii îi aşteptau doi bărbaţi îmbrăcaţi impecabil. Vincent se simţi dintr-odată ca un snob în costumul lui de la Oscar Jacobson. Îşi puse paltonul îmbibat în zăpadă pe un scaun de lângă uşă. Cei doi bărbaţi parcă se întreceau în eleganţă. Vincent se aşteptase să vadă cearcăne măcar la unul dintre ei, care să-i indice care era Gustat. Dar aparent cremele scumpe fac

minuni.

— Cine e ăsta? o întrebă unul dintre bărbaţi pe Mina. Am fost suficient de cooperanţi şi am venit aici. Dar nu am fost de acord să avem şi public.

Cu siguranţă că ăsta era avocatul. Nici măcar nu se uitase la Vincent. Mina îi povestise că Gustaf, spre deosebire de Peter Kronlund, scăpase de arest.

Iar Vincent înţelese de ce. Probabil că avocatul ăsta ar fi putut să-l ajute chiar şi pe ucigaşul Lui Palme să evite închisoarea. Chiar dacă el recunoscuse crima. Nu le va fi uşor.

— Vincent. Lucrează cu noi, explică Mina scurt.

— Este OK, interveni Gustat dând din mână, ştiu cine e. Un simplu magician pentru copii. Dacă poate încetini activitatea poliţiei, e OK.

Vincent aruncă o privire spre Mina. Nu era prea sigur dacă era un colac de salvare sau mai degrabă un obstacol.

Gustaf o măsură pe Mina din cap până în picioare şi zâmbi mulţumit. Ea se aşeză în faţa lui, fără să pară afectată de comportamentul lui.

Vincent luă un scaun şi se aşeză la o oarecare distanţă de el, mai aproape de perete, astfel încât să poată să-i vadă şi pe Gustaf, şi pe avocat.

— Mulţumesc că aţi venit, începu Mina întorcându-se către Gustaf. Nu vreau să te fac să-ţi pierzi timpul, aşa că hai să începem. Care a fost rolul lui Jon Langseth la Confido?

— Jon? exclamă Gustaf, evident surprins că întrebarea nu se referea la eh Păi... El reprezenta brandul. El vindea produsul nostru. Dar cred că ştii deja.

Mina confirmă.

— Da, ştiu. Mă refer la cât de implicat era el în...

afacerile voastre?

Avocatul îşi drese glasul şi bătu cu palma în masă.

— Întrebarea asta se referă la informaţii comerciale confidenţiale fi clientul meu nu e obligat să răspundă.

Mina îşi puse coatele pe masă şi-şi sprijini bărbia în mâini, fără să-şi ia ochii de la Gustaf.

— Nici măcar dacă asta ar putea să-l absolve pe clientul tău de crimă?

Omul de afaceri tresări şi colţurile gurii i se arcuită în jos. Mina îi făcu semn din cap, încurajându-l să vorbească.

Avocatul păru că vrea să-i întrerupă din nou, dar Gustaf îi făcu un semn cu mâna.

— Făi, Confido a fost o idee comună, răspunse eî, lăsându-se pe spate fi depărtându-şi considerabil picioarele.

Gustaf era evident încântat că putea în sfârşit să vorbească despre el.

— Toţi aveau o cotă egală. Dar Jon a fost întotdeauna cel căruia îi era frică. Cel care nu îndrăznea să-şi asume riscuri. Aşa că Peter şi Cu mine nu-l implicam în toate deciziile. L-am lăsat deoparte când am considerat că n-ar face faţă.

— Sau ţi-era teamă că Jon ar da informaţii despre ce se întâmpla în companie? întrebă Mina, care nu părea să reacţioneze deloc la etalarea lui de masculinitate.

— Ne-a fost teamă că va da informaţii care ar fi putut afecta compania, confirmă el. De exemplu, către presă.

— Înţeleg, zise Mina. Şi la ce te-ai gândit când a dispărut?

Gustaf îşi ridică inconştient sprâncenele, astfel

încât ele se înclinară puţin. O expresie facială subtilă, o expresie ce emana tristeţe, Era cu siguranţă marcat, chiar dacă încerca să pretindă contrariul. Mina zâmbi deodată cald, Iar Gustaf îl zâmbi şi e] automat. Se aplecă spre ea cu câţiva centimetri, pentru a-i câştiga încrederea.

Vincent trebui să-şi acopere gura cu mâna ca să-şi ascundă zâmbetul larg. Bărbaţii ca Gustaf credeau că ei sunt darul lăsat de Dumnezeu femeilor. Nu puteau să-şi imagineze că ei sunt cei manipulaţi.

Mina tot nu reacţiona la afişarea masculinităţii lui Gustaf, ceva ce probabil că era foarte neobişnuit pentru el şi-l determină să înceapă, inconştient, să caute confirmarea din partea ei. Aşa că, atunci când Mina îi zâmbi, el căzu imediat în plasă şi începu să-şi schimbe comportamentul pentru a continua să-i atragă atenţia.

Vincent era impresionat. Dar Mina era cea mai deşteaptă persoană pe care o cunoştea.

— În ceea ce priveşte afacerile, sigur că am răsuflat uşurat când a dispărut, explică Gustaf, cu un ton mai blând ca înainte. Dar n-a fost uşor pentru Josephine. Adică soţia lui Jon. Apropo, el ce face, doar stă acolo?

Gustaf făcu semn din cap în direcţia Lui Vincent. Avocatul îşi drese glasul din nou.

— Prin declaraţia sa, clientul meu vrea să spună, desigur, ca a fost profund preocupat de prietenul său La nivel personal, dar că la nivelul companiei asta a facilitat comunicarea, explică el.

— Deci nu ai nimic de-a face cu dispariţia lui Jon? întrebă Mina, aplecându-se câţiva centimetri spre Gustaf.

— Bineînţeles că nu. Sunt om de afaceri, nu

criminal.

— Atunci de ce ai primit sume considerabile de La Dragan Manojlovici?

Întrebarea parcă se pierdu în tăcerea care urmă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, ripostă Gustaf,

Privirea lui devenise dintr-odată ca de gheaţă,

— Unde vrei ajungi? se răsti avocatul, ţintoind-o cu privirea pe Mina.

Totuşi, păru nesigur o clipă.

— Nu este cazul să-ţi pierzi timpul şi să-ţi risipeşti energia negând, replică Mina. Avem detalii despre flecare plată, despre fiecare coroană. Al primit bani de la Dragan Manojlovici şi nu e nevoie să-ţi explic despre cine vorbim. Pe lângă faptul că este tatăl lui Petei Kronlund, desigur. Aţa că mă întreb ce avea el de-a face cu Confido. Sau era ceva personal?

Gustaf clipi. În sfârşit, o reacţie. Mina începuse atacul, iar Vincent se gândi că era cel mai bine să continue şi să vadă ce urmează.

— L-ai omorât împreună cu Peter? continuă ea. Peter, pentru că era loial familiei, iar tu, pentru bani? Aproape un milion. Nu fi atât de surprins, ştim că asta e suma pe care ai primjt-o de la Dragan. O sumă deloc nerezonabilă pentru o crimă.

Nu îşi luă nicio clipă ochii de la Gustaf. Dar el părea din nou calm. Avocatul se aplecă şi îi şopti ceva La ureche,

Gustaf aprobă din cap.

— *Cofiee hausing,* îi spuse el avocatului, ridicând din umeri.

Avocatul lui nu-i răspunse, ci îşi îndreptă spatele, îşi luă servieta şi dădu din cap către Gustaf.

— Am venit aici pentru a demonstra nevinovăţia şi bunăvoinţa clientului meu, spuse el ridicându-se

brusc. Nu ca să fie acuzat de ceva. Am terminat acum, şi vom face o plângere penală pentru defăimare.

— Stai puţin, interveni Gustaf cu un zâmbet ironic. Nu mă grăbesc. Înainte să plecăm, sunt curios ce are magicianul de spus despre asta.

Se întoarse către Vincent.

— Bănuiesc că eşti aici să mă analizezi. Ce zici, sunt vinovat? De... ce a zis ea mai devreme, o crimă pentru bani?

Vincent se uita ia el o clipă. Apoi se ridică şi se apropie încet.

— În acest moment, probabil că pot spune un singur lucru, răspunse Vincent.

Se aplecă şi şopti ceva la urechea lui Gustaf, destul de încet ca să nu audă ceilalţi. Când se ridică din nou, văzu că omul de afaceri se albise vizibil la faţă şi avea lacrimi în ochi.

Gustaf Brons se ridică repede, dădu scurt din cap spre Mina şi apoi ieşi din încăpere fără să-i arunce vreo privire lui Vincent sau avocatului, care, luat prin surprindere, se repezi după clientul său.

— Deci? întrebă Mina după ce se închise uşa. Ce poţi să-mi spui?

Vincent se rezemă de marginea mesei gânditor. Erau multe de spus despre comportamentul lui Gustaf, dar nu era uşor să-ţi dai seama dacă erau mecanisme de apărare sau pur şi simplu era modul lui firesc de a se comporta.

— Gustaf *ar putea* avea ceva de-a face cu dispariţia lui Jon, răspunse el într-un final. Când ai vorbit despre ei, a reacţionat involuntar cu o expresie facială de tristeţe.

— Tristeţe?

— Da, dar expresia de vinovăţie arată exact la fel. Jar strategia lui Iniţială de a încerca să ne dezechilibreze atât pe tine, cât fi pe mine, insultându-ne şi încercând apoi să controleze situaţia, nu îl ajută deloc. Mă face să cred că e vinovat. Ascunde ceva. Mă întreb doar *de ce* anume este vinovat. Şi-a jucat bine rolul când ai întrebat de plăţile făcute de Dragam Dar a clipit prelungit, de parcă ar fi încercat să evite întrebarea, iar asta arată că ai atins un punct sensibil. Cred că ai observat şi tu. Apropo, vorbind despre limbajul corpului, ai făcut o treabă bună. Tactica ta a funcţionat incredibil de bine.

Mina râse. Un râs profund, care îi înmuie inima lui Vincent.

— M au afectat ultimii ani petrecuţi alături tine. Atunci eşti de acord cu şeful poliţiei? Ar trebui să-l arestăm pe Gustaf? Aş vrea să-l întreb mai multe despre Dragan, Confido şi despre plăţile făcute. Dar acum totul depinde de bunăvoinţa lui.

Vincent clătină din cap,

— Nu ştiu ce să zic, Este implicat cumva, Dar nu pot să spun că l-a ucis pe Jon sau că ar fi comandat crima. Şi în ceea ce priveşte Mos Teutonicus... putea s-o facă oricine altcineva. Poate cineva care a găsit cadavrul din greşeală. Habar n-avem. Pot fi chiar mai multe persoane implicate. Apropo, ai remarcat cum s a oprit Gustat când a venit vorba despre Josephine Langseth? în locui vostru, aş mai vorbi o dată cu ea. S-ar putea să ştie de ce se simte el vinovat.

Mina aprobi, dusă pe gânduri. Coada i se mişcă uşor odată cu clătinarea capului, iar Vincent simţi o nevoie puternică să-i atingă părul. Îşi băgă mâinile

sub fund. Pentru orice eventualitate.

— Bine, zise ea. Bine de ştiut. O să vorbesc cu ceilalţi. Trebuie doar să ştiu un singur lucru. Ce i-ai şoptit la sfârşit? Mai avea puţin şi începea să plângă.

— Am încercat ceva, răspunse Vincent. Dar nu reacţionezi ca el fără motiv. Dacă nu eşti psihopat, desigur, iar el nu pare să fie. Aşa că i-am spus doar că acum s-a terminat. Şi că nu este singurul care a fost supus bullyingului când era la şcoală. Dar că s-a răzbunat de mult. Şi că probabil cel vinovaţi au primit ce meritau.

Mina se uită la el cu o expresie pe care el nu o putu descifra.

— Te grăbeşti? întrebă ea. Dacă ai timp, m-am gândit ca ai putea să-l ajuţi pe Christer cu ceva.

Să se grăbească să plece de acolo? Dacă ar fi putut să-l înţeleagă... Se grăbea întotdeauna să ajungă acolo. Dar niciodată să plece. Niciodată să o lase acolo.

— Îl ajut pe Christer cu plăcere. Dar Gustat şi avocatul lui parcă n-au cum să iasă singuri de aici? Nu trebuie să le dai tu drumul din clădire?

— Ba da. O să-şi dea seama în curând. Dar putem aştepta aici până se întorc.

Vincent râse. Trebuia să aştepte acolo împreună cu Mina.

Christer bătea nervos cu degetele pe coapsă. Rezervase o sală de şedinţe mai mică pentru a avea puţină intimitate, dar acum se simţea mai degrabă ca în cabinetul unui psiholog. Hipnoză, ce prostie mai e şi asta? Nu-i plăcea. Şi probabil nici nu funcţiona ia el. Nu ca la Mina.

Ridică privirea spre tavan şi văzu că un neon era

stricat. Încăperea era per total foarte sterilă, cu nişte perdele hidoase bej. Cineva ar fi trebuit să i atragă atenţia designerului poliţiei că n-ar fi stricat puţină culoare. Zâmbi în sinea lui. Acum jumătate de an, probabil că nu s-ar fi gândit la aşa ceva. Dar apoi îi întâlnise pe Lasse.

Gândurile îi fură întrerupte când se deschise uşa, iar Vincent intră împreună cu Mina.

— Deci, Christer, voiai să-ţi aminteşti ceva? întrebă mentalistul aşezându-se pe un scaun vizavi de eL

Mina rămase în picioare.

— Este OK dacă rămân şi eu? întrebă ea.

Christer ridica din umeri,

— Faci cum vrei. Oricum n-o să funcţioneze. Eu nu sunt ca tine, Mina. Nu siint atât de... receptiv.

— Receptiv la ce? întrebă Vincent, aplecându-se înspre eL

— Nu ştiu, răspunse Christer, încrucişându-ţi braţele. Scaunul zgârie podeaua când se trase puţin înapoi.

— Hipnoză? explică el. Nu asta trebuie să faci? Să mă hipnotizezi?

— Nu, dacă nu vrei. Putem să stăm de vorbă, pentru început?

Christer aprobă din cap. Cât nu era hipnotizat, era bine.

— Ca să poţi să-ţi aduci aminte, e bine să-ţi foloseşti imaginaţia, continuă Vincent. Şi ştiu că ai o imaginaţie bogată. Dar putem face un mic exerciţiu. Vreau să-ţj pui mâna dreaptă pe coapsă şi să-ţi Imaginezi că mâna este de fapt o parte din osul tău. Parcă ar fi lipită de coapsă, parcă ar 6 turnată în beton, parcă s-ar fi contopit cu osul. Încearcă să

simţi asta.

Christer se încruntă, dar făcu ce-i spusese mentallstul. Era un exerciţiu ciudat. Dar de ce nu? Spre surprinderea lui, observă că putea foarte bine să-ţi imagineze că are mâna lipită de os.

— Mă întreb, spuse Vincent, ce anume este mai ferm lipit de os, degetele sau palma?

Christer încercă să-şi dea seama* palma era ciudat de grea, parcă nu se desprindea. Dar putea să-şi mişte degetele.

— Palma, răspunse el. Dar de ce*..

— Excelent. Acum concentrează-te] a degete şi vezi câte secunde sunt necesare ca să se lipească şi ele, la fel ca palma. Asta ar trebui să înceapă să se întâmple... acum. Să-mi zici când simţi că s-au lipit şi ele.

Christer observă surprins că, pe măsura ce se gândea, simţea degetele mai lipite. Nu înţelegea deloc ce se întâmplă, dar era destul de plăcut. Dădu încet din cap*

— Cred. *, cred că am mâna lipităl exclamă el. Dar nu înţeleg. *.

— Nu contează, îl linişti Vincent. Te simţi hipnotizat?

Christer clătină din cap. Fireşte că nu era. Era deplin conştient de tot ce se întâmpla. Simţea scaunul pe care stătea, iar draperiile erau la fel de hidoase. În plus, Vincent nu fusese în încăpere mai mult de cinci minute, iar el ştia că durează mult mai mult de-atât să hipnotizezi pe cineva. Văzuse la televizor.

— Aşa aţi făcut şi voi? întrebă el aruncând o privire spre Mina*

— Nu chiar, răspunse ea zâmbind.

— Ce se întâmplă dacă încerci să ridici mâna? Interveni Vincent, Poţi?

Christer încercă să ridice mâna. Aşa ceva? Se încruntă din nou. Mâna era într-adevăr lipită* Oricât ar fi încercat să o ridice*

— Ce naiba...

— E OK, continuă Vincent, aplecându-se către el şi atingându-i mâna. Demonstrează doar că ai o memorie foarte bună. Nimic altceva. Greutatea pe care o simţi acum în mână va urca spre braţ, gât şi apoi cap. Iar când greutatea asta va ajunge în mintea ta, poţi doar să închizi ochii şi să te relaxezi şi mai mult.

Christer nu numai că se simţea greoi, ci şi foarte obosit Oftă adânc şi observă brusc că se întunecase. La un moment dat, probabil că începuse să închidă ochii. Dar ce] puţin nu fusese hipnotizat. Şi era în regulă câtă vreme nu era hipnotizat.

— În faţa ta sunt trei uşi, care duc în trei încăperi diferite, explică Vincent. În prima e metroul din Stockholm. Tunelurile dispar înăuntru împletindu-se. Ascund ceva. Un secret. În a doua încăpere se află scheletul lui Jon Langseth. Dar este dezmembrat, este pus într-o grămadă. Poate chiar într-o movilă de pietriş.

Christer văzu trei uşi în faţa lui. Şi fireşte că, în acelaşi timp, nu le vedea deloc, O parte din creierul lui îi spunea că nu era real, şi totuşi uşile erau acolo.

— În cea de-a treia încăpere există ceva despre care doar tu ştii, dar care în acest moment este necunoscut chiar şi pentru tine, continuă Vincent. Încăperile comunică între ele. Intră în primele două, în ordinea pe care o vrei şi stai cât vrei în fiecare,

până ce ajungi în a treia încăpere. Şi între timp spune-ne ce vezi.

Christer întinse mâna şi deschise a doua uşă, cea care ducea în camera cu Jon. Se uită în jur. Jon era acolo. Şi oasele lui erau acolo. Îşi dădu imediat seama de ceva. Ceea ce căuta n-avea de-a face cu omul Jon Langseth. CI cel mai probabil cu osemintele lui.

Simţea că oasele erau cumva... mai importante.

Luă un femur din grămadă şi văzu cum pietrişul îi cade la picioare, deşi ştia că stă pe un scaun în sala de şedinţe din Palatul Poliţiei. Părăsi încăperea şi intră în prima, unde erau tunelurile.

— Sunt la metrou acum. Şi am cu mine unul dintre oasele lui Jon. Dar ceva nu e în regulă cu tunelurile.

— Ce vrei să spui? se auzi vocea Minei de undeva, de departe.

— Nu pot să explic. Dar osul pe care îl ţin în mână... ştiu ce caut aici. Caut un loc. Dar nu trebuie să fie atât de aproape de metrou.

Continuă să meargă pe şine, încercând să înainteze în tunel.

— Atunci unde e? întrebă VIncent,

— Într-un loc mai sigur. Undeva unde poţi să trăieşti invizibil.

Continuă să meargă până când tunelurile îşi schimbară înfăţişarea, şi în acelaşi timp, nu se mişcă de pe scaun. O experienţă ciudată. Dar şinele dispărură, iar el intră într-un alt sistem de galerii. Arătau ca nişte canale pentru ţevi de căldură şi ţevi de scurgere. Din tavan atârnau becuri cu lumină slabă şi vedea saltele uzate şi bucăţi de carton pe pământ. Christer confirmă din cap. Parcă simţea că e locul potrivit.

— Am găsit locul! exclamă el, fată-11

Deodată, cineva trase de osul pe care îl ţinea în mână.

— Ăsta e al meu! se auzi un bărbat în spatele Lui.

Christer se întoarse. Bărbatul era incredibil de murdar, cu o barbă încâlcită şi părul lung ia fel de încâlcit. Pe cap avea o căciulă care probabil fusese roşie cândva, dar acum era asemenea hainelor zdrenţuite pe care Le purta, gri ca pereţii tunelului. Christer îl cunoştea. Sau poate nu-l cunoştea, dar ştia cine e. Bărbatul zâmbi fără dinţi, luă osul şi fugi.

Iar Christer îşi dădu seama ce era în a treia încăpere. Rezolvarea misterului.

Deschise cea de-a treia uşă şi fu întâmpinat de un solo asurzitor de chitară. Pe o scenă se afla un tânăr, ovaţionat de public pe fundalul unor artificii. Christer îşi ţinu respiraţia,

— Mark Eric, spuse e!, deschizând ochii.

Se simţi imediat ameţit.

— Lânişteşte-tel îl calmă Vincent închide ochii şi respiră adânc de câteva ori înainte să mergi mai departe.

Christer îl ascultă, dar până ce închise din nou ochii, apucă şi vadă reacţia Minei.

Vincent numără până la cinci şi spuse ceva Indescifrabil, ceva care trebuia să-l facă pe Christer să se simtă puternic şi odihnit. Când ajunse la cinci, Christer deschise automat ochii. Se simţea mai odihnit.

— Mark Eric! exclamă e] entuziasmat. Artistul ăla care a dispărut acum vreo doi ani? Câteva luni mai târziu, a fost găsit un bărbat fără adăpost care purta geaca lui Mark. Şi în nişte pungi de plastic

avea □ parte dintre rămăşiţele Iţii Mark. Sau, mă rog, oasele Lui. Atunci s-a presupus că bărbatul îl ucisese pe Mark şi apoi îl mâncase, oricât de ciudat ar părea. Dar omul ăsta era într-o stare deplorabilă şi fusese imposibil să obţină informaţii de la eL A fost ţinut în izolare până când a murit, la scurt timp după aceea.

— Trebuie să & citit şi tu despre asta, zise Mina întorcându-se către Vincent. Toate ziarele au scris despre *canibalul* care a mâncat o vedetă rock.

Vincent clătină din cap.

— Dacă a fost după ce au încercat să ne omoare Jane şi Kenneth, atunci... am încercat să evit ştirile □ vreme, mai ales orice avea de-a face cu poliţia.

Mentali stul părea să roşească.

— În fine, spuse Christer. Dacă am greşit? Dacă nebunul ăla nici nu l-a ucis şi nici nu l-a mâncat pe Mark Eric? Până la urmă, singurele dovezi au fost geaca şi oasele pe care ie căra cu el. Dar poate că doar găsise oasele pe undeva. Dacă vedeta rock a fost victima aceluiaşi ucigaş ca şi Jon?

Mina se holbă la eL

— Să-l ceri lut Lasse un puplc când ajungi acasă, Christer, replică ea. Ai făcut o treabă foarte bună. Trebuie să vorbim cu rudele lui Mark Eric,

Transpira abundent. Împachetatul cadoului lui Astrid durase mai mult decât trebuia. Cu toate acestea, lui Ruben i se părea că pachetul lui arăta ca un accident cu fund iţe în comparaţie cu pachetele perfecte de sub bradul lui Ellinor.

— Ce bine că ai putut veni! îl salută El Unor. Astrid ţi-a dorit foarte mult să petrecem Crăciunul cu tine înainte să plecăm la cabana de la munte*

Stătea ghemuită pe canapeaua mare, cu o ceaşcă

de ceai în mână şi îmbrăcată cu un pulover lăjâu cu care totuşi îi stătea bine. Astrid aprinsese multe lumânări, iar strălucirea lor dădea încăperii o lumină aurie aproape ireală. Ruben începu brusc să lăcrimeze; probabil că de la fumul lumânărilor.

— Îmi cer scuze pentru bradul urât, râse El Unor. Nu m-am grăbit, iar urâtul ăsta era singurul care mai rămăsese.

Bradul chiar nu era mare, Iar Ruben nici măcar nu era sigur că era brad. Erau atât de multe globuleţe agăţate în el, încât ramurile practic atârnau pe |os şi era înfăşurat în atât de multă beteală, încât n-ar fi îndrăznit să parieze ce nuanţă avuseseră crengile la început.

I se păru oricum că este perfect*

— Mai este ceai? întrebă el puţin nesigur*

Ellinor încuviinţă, se ridică de pe canapea şi dispăru în bucătărie.

Astrid stătea pe jos şi mânca bomboane într-un ritm impresionant.

— Tita, pot să deschid pachetul de la tine? întrebă ea în timp ce muşca din altă bomboană.

— Desigur, răspunse Ruben, Astăzi este Ajunul Crăciunului nostru. Şi dacă îmi dai o bomboană înainte să se termine,

Astrid ţipă de bucurie şi aşeză cutia de bomboane pe canapea lângă Ruben,

Apoi începu să tragă de sfoara de la pachetul lut Când se întoarse mama ei, tocmai desfăcea hârtia. Ellinor puse o cană cu ceva cald şi aburind în mâinile lui Ruben, dar el era mult prea preocupat să-şi privească fiica.

Înăuntru erau alte două pachete. De aceea durase atât de mult.

— Doamne! exclamă Eliinor bătând din palme. Un cadou dublu!

Ruben îşi dădu seama că probabil avea pe chip un zâmbet tâmp. Într-un pachet era o carte. Fusese ideea Sarei. Intraseră jntr-o librărie şi Sara întrebase personalul ce recomandă pentru un adolescent de 13 ani. Ruben încercase să protesteze, aducându-i aminte că Astrid avea doar zece ani, dar Sara nu se dăduse bătută. Ruben nu auzise niciodată de cartea recomandată, dar coperta sugera o dragoste adolescentină interzisă. Fusese puţin cam sceptic, dar judecând după reacţia iul Astrid, n-avea de ce să-şi facă griji.

— Oii, mulţumeeeeeescl exclamă ea, Toată lumea zice că-i bună!

Îi străluceau ochii de bucurie când se uita la copertă. Ruben nici nu îndrăzni să-i arunce o privire lui Eliinor.

În celălalt pachet erau două beţe negre de lemn, unite la un capăt cu un lanţ. Un *nunchak.* Asta fusese ideea tui. Astrid se încruntă ia început, pentru că nu-şi dădea seama ce e; apoi înţelese.

— Ca Brute Lee! exclamă ea. Haaaail

— Cine? întrebă Eliinor nedumerită.

— Nu trebuie să ştii tu, mamă, explică Astrid. Şi nici despre carte nu trebuie să ştii tu.

Ascunse cartea sub hârtia ruptă.

Eliinor îl înghionti pe Ruben zâmbind, iar ei răsuflă uşurat. Nu fusese chiar un dezastru.

— Şi eu am un cadou pentru tine, tată, continuă Astrid mândră, ridicându-se. Staţi aici!

Ruben se uită surprins la Eliinor.

— Nu îmi asum niclo responsabilitate, se apără ea. A ales singură.

Astrid se întoarse cu un pachet mare şi rotund, cu hârtie foşnitoare.

— Deschide l acum, tată! îl îndemnă ea nerăbdătoare aşeza tidu-se pe jos în faţa lui.

Ruben dezlipi atent scotch-ul, ca să nu sfâşie hârtia. La urma urmei, fiica lui împachetase cadoul. Dar până la urmă tot trebui s-o rupă. În pachet se afla cea mai mare căciulă pe care o văzuse vreodată. Era maro şi blănoasă, cu apărători peste urechi. Genul pe care îi poţi lega sub bărbie.

— Astrid a ales-o, râse Ellinor. Dar evident că am plătit-o cu plăcere.

Ruben îşi puse solemn căciula pe cap şi o legă cu grijă sub bărbie.

— Mi se pare perfectă1

— Poţi să o iei când lucrezi iama, îi explică Astrid. Ca să nu îngheţi.

Ruben se uită la fiica luL şi pentru prima dată după multe luni, fantoma lui Peder nu mai era prezentă.

Vincent trecu împreună cu Mina prin parcul Râlambshov, aflat nu departe de Palatul Poliţiei Parcul le era familiar. Prima dată intraseră împreună acolo ia sfârşitul iernii şi îşi aminti cum li se lipea atunci de tălpi zăpada umedă. Dar acum zăpada era ca o pătură groasa şi îngheţată aşternută peste tot parcul Lumina felinarelor se reflecta în zăpadă de-a lungul aleilor, dar altfel parcul era cufundat în întuneric. Şi cerul era înnorat. Nici măcar stelele nu se vedeau. Era una dintre cele mai întunecate zile ale anului.

Ei ar fi evitat cu drag plimbările prin parc când era atât de frig, dar Minei îi plăcea frigul. Iar ei voia să facă ce-şi dorea ea. Şi, în plus, investigaţia ei îi

făcuse să se gândească la altceva decât La ameninţarea Umbrei, îi era teamă că va înceta să-i funcţioneze creierul dacă se gândea prea mult la asta. Şi acum, mai mult ca niciodată, trebuia să fie în deplinătatea facultăţilor mintale.

— Nu pot să nu mă gândesc La Gustai Brons şi la banii pe care i-a primit, începu Mina. De ce ar accepta bani de la Dragan Manojlovid?

— Cum am mâi Spus, ar trebui să Vorbiţi cu soţia lui Jon. Ceva din atitudinea lui Gustaf din timpul interviului îmi sugerează că e vorba despre o relaţie personală. Nu ştiu în ce fel. Puterile mele magice de a citi gândurile nu merg mai departe, restul depinde de voi, muritorii de rând.

— Muritor de rând eşti tu! mormăi Mina. Aţa, canibalul, ca să schimbăm subiectul. Ce crezi despre el?

— La prima vedere, n-are nimic de-a face cu Jon Langseth, răspunse ei gândindu-se la ce spusese Christer. Cu excepţia faptului că e vorba despre oase şi o persoană care a trăit prin tuneluri. Şi în momentul ăsta se pare că n-ai mai multe informaţii, Dacă nu se dovedeşte în cele din urmă că şeful poliţiei are dreptate în privinţa lui Gustaf Brons. Îmi pare rău că nit am un răspuns mai bun, dar nu pot să vă ajut cu altceva.

— Vrei să spui că nu avem de rezolvat niciun puzzle complicat?

El zâmbi cu capul în jos. Merseră în tăcere o vreme prin parcul întunecat.

— Apropo, am un cadou nou pentru tine, zise brusc Vincent oprludu-se şi scoţând borcanul mic de sticlă pe care îl avea în buzunar, ceea ce era destul de complicat cu mănuşile groase. În loc de lutul pe

care l-ai primit.

Îi întinse borcănaşuj. Nu-l împachetase, ci pusese doar o fundă pe capac, ca să se vadă conţinutul brun-ruginiu.

— Ce i asta? întrebă ea sceptică, învârtind borcanul.

— Este *umbra.* Unul dintre cei mai comuni pigmenţi de culoare din istoria modernă. De fapt, este un tip de sol cu un conţinut ridicat de oxid de mangan, de aici culoarea deosebită. Cel mai cunoscut provine din Cipru, dar exista o mulţime şi în zona din jurul Libanului şi Siriei şi prin Turcia, S-au găsit picturi unde s-au folosit pigmenţi de *umbra* dataţi cu 200 de ani înainte de Hristos. Chiar numele *umbra* înseamnă Umbră în latină sau chiar *cea mai întunecată umbră,* umbra de bază, pentru că de obicei era folosit pentru a picta doar umbre.

— Deci cadoul meu este o lecţie de istorie?

— Nu, nu, o să te duci la un curs de pictură în Lot de cel de olărit. Nu te murdăreşti la fel de tare.

Mina se uită la el, apoi clătină din cap şi puse borcanul în buzunar. Nu era sigur, dar spera că se bucurase de cadoul ăsta mai mult decât de lut.

Îţi continuată drumul.

Puzzle, chiar! Ştia că uitase să-i spună ceva.

— Apropo de puzzle-uri, continuă eL Am primit unul de la o persoană necunoscută, un admirator cred. Am recunoscut scrisul, persoana mi-a trimis în trecut ghicitori care au fost întotdeauna distractive. Am în continuare câteva în bibliotecă. Dar ăsta este diferit. Sunt patru clepsidre într-un cadru de lemn. Fiecare măsoară timpul în diferite forme. Problema este doar că nu ştiu ce trebuie să rezolv. Nu sunt decât cele patru clepsidre şi un indiciu care spune

ceva de genul că trebuie să-l *găsesc pe cel de-al patrulea.* N-am nicio idee de unde să încep. Până acum n-am avut problema asta. Probabil că nu mai sunt la fel de inteligent. Am început deja să-mi fac griji.

Nu voia să spună că era de fapt îngrijorat de clepsidre şi de mesajul primit.

Mina părea săd fi ascultat doar cu jumătate de ureche şi acum îi privea nedumerită.

— Clepsidre? Ce legătură au clepsidrele?

Vincent ridică din umeri şi-ţi continuată drumul în tăcere.

— Apropo de clepsidre, Frithjof Schuon scria prin 19frâ despre simbolismul clepsidrei, explică el. Fireşte că nisipul ne aminteşte că timpul este finit şi curge într-o singură direcţie, fie că ne place sau nu. Nisipul este de fapt steril, nemilos, iar când a curs tot, încetează orice mişcare. La fel ca moartea. O clepsidră are doua sfere, care pot fi definite ca divin şi pământesc, rai şi iad. Yln şi Yang. Sau lumea vizibilă şi lumea invizibilă. Doi poli opuşi, dintre care singurul disponibil pentru noi este cel de jps. O interpretare pozitivă este, desigur, cea cosmologică, potrivit căreia curgerea nisipului poate fi comparată cu toate posibilităţile imaginabile care sunt disponibile şi, până când acestea nu sunt complet epuizate, nisipul nu încetează să curgă. Şi cum am mai spus, am primit patru. Dar nu ştiu de ce.

Tăcu din nou. Ştia că vorbeşte prea mult, chiar dacă Mina nu-i atrăsese atenţia. Aşa că evită în mod deliberat să mai discute paradoxul dintr-o clepsidră, pasajul dureros dintre cele două sfere care, potrivit germanului Jiinger, este locul unde se creează

iluminarea umană. Sau acea conexiune erotică destui de evidentă despre care a scris Yuklo Mishima.

Se uită la Mina, care clătina din cap.

— O să-ţi pictez o clepsidră în nuanţa umbrei la cursul ăla, îi promise ea zâmbind şi luându-l de braţ.

AU MAI RĂMAS ZECE ZILE

— E mult mai puţină lume aici decât o să fie în ianuarie, zise Sara amuzată, provocându-i Lui Ruben o tresărire*

Făcea exerciţii pentru picioare în sala de sport a poliţiei* Spera că Sara nu verificase cât de multe – sau mai degrabă cât de puţine – greutăţi folosea* Fantoma lui Peder revenise rapid ieri, când ajunsese acasă, după ce sărbătorise Crăciunul împreună cu Astrid şi Ellinor* Anxios, plecase la Spy Bar, unde rămăsese până la ora închiderii* Deci azi nu era tocmai în formă.

— Se pare că suntem doar noi doi, răspunse el ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu un prosop. Tu ce faci de Crăciun?

Se aşeză astfel încât să ascundă greutăţile la spate.

— Am copiii La mine, răspunse Sara strălucind.

— Îi ai o dată la două săptămâni? întrebă el, dându-şi seama că voia să afle mai multe despre colega lui de la DON.

— Nu, slavă Domnului! Tatăl lor a rămas să locuiască în SUA şi după 1 000 de discuţii în Instanţă, am obţinut în sfârşit custodia exclusivă, dar cu câteva cerinţe privind întâlnirile lor. O dată la trei ani de Crăciun, o dată la doi ani vara şi avem şi un program mai complicat legat de vacanţe. Dar funcţionează. De când are o nouă iubită şi s-a aflat

că vor avea un copil în martie, s-au mai calmat disputele* E nasol să fii singur de Crăciun, aşa că sunt foarte fericită că îi am cu mine anul ăsta...

Se aşează pe banca pentru exerciţii abdominale* Ruben încercă să nu se uite la decolteul ei, evident vizibil în maioul strâmt, cu textul *Sironger* pe piept.

— Eu am sărbătorit în avans ieri cu Astrid şi Ellinor* A fost plăcut şi mulţumesc că m-ai ajutat cu cadoul, a fost încântată de carte* Sunt foarte recunoscător că am putut să fiu acolo. Şi Astrid a părut să fie bucuroasă că m-am dus.

— Bineînţeles că a fost! replică Sara zâmbind u-i.

Zâmbetul ei Lumină toată încăperea mohorâtă, iar Ruben se simţi stânjenit.

Nu voia să fie derutat de un zâmbet. Pe e] îl atrăgeau sânii şi fundul.

Nu un zâmbet cu gropiţe. Chiar dacă zâmbetul ăsta îl topi un Loc care fusese îngheţat mulţi ani. Probabil încă de pe vremea lui Eilinor.

— Apropo, cum a fost cu bomba aia? continuă el în speranţa că va putea să-ţi controleze emoţiile. A fost reală sau nu?

Sara se uită în jur înainte de a răspunde, deşi sala era goală.

— Nu ştim încă, dar este îngrijorătoare cantitatea de azotat de amoniu care lipseşte, şopti ea. Îţi aminteşti de explozia din portul Beirut, de prin 2020? Peste 5 000 de oameni au fost răniţi şi vreo 200 au murit. Au fost afectate 300 000 de locuinţe şi a fost distrusă o mare parte din oraş.

— Îmi amintesc, răspunse Ruben. Nu-i aşa că parcă cei de la vamă depozitaseră câţiva ani, fără nicio măsură de siguranţă, azotat de amoniu confiscat, care până La urmă s-a încins atât de tare,

încât a făcut explozie?

— Exact. Azotatul de amoniu nu explodează neapărat de La sine, dar dacă se încălzeşte suficient, atunci poate să sară în aer. Ce s-a întâmplat la Beirut a fost una dintre cele mai mari zece explozii din Istorie.

— Dar parca acolo a fost vorba de câteva mii de tone? Atât lipseşte acum?

— Nu, din fericire. În prezent, în Suedia există un deficit de peste zece tone. Dar crede-mă că, dacă ajung în mâini greşite, nu e de bine.

Ruben se holbă la ea.

— Cât de mare gaură poate face?

— Nu vrei să ştii. Dar îmi pot imagina că persoana care intenţionează să facă aşa ceva o să amestece substanţa şi cu alte materiale, ca să amplifice efectele.

Dacă aşa ceva ar exploda, de exemplu, în centrul Stockholmului, n-ar mai rămâne mare lucru din oraş. Mii de morţi. Sistemul de sănătate s-ar prăbuşi în încercarea de a avea grijă de toată lumea.

Ruben se uită la ea.

— Nalba! exclamă el, Sper că este o alarmă falsă»

— Apropo, cum merge cu ancheta ta?

— Bine. Rău. Nu ştiu, oftă el. Progresăm, dar încă mi se pare că totul e incredibil de ciudat şi fără logică, însă avem nişte indicii bune. Unul din cei interogaţi, proprietarul de la Confido, este Peter Kronlund. Chestia e că înainte nu-l chema Peter Kronlund, ci Peter Manojlovici. Deci el este fiul lui...

— Dragan Manojlovici, completă Sar a îndreptându-se de spate. Capul mafiei sârbeşti din Suedia. Ştiu, Zi mai departe!

— Nu ştiu mai mult de atât. E cea mai bună pistă pe care o avem până acum. Care sunt şansele sa găsim o victimă care a fost apropiată de familia Manojlovici şi să n-aibă nicio legătură cu el? Pot să pun pariu că sârbii sunt implicaţi cumva. Dar cum adică ştii? Ştiai că Peter este fiul lui Dragan? De ce n-ai SpuS nimic?

Ruben se şterse de transpiraţie cu prosopul. Transpira încontinuu şi mirosea puţin a alcool. Spera din suflet că Sara nu observase nimic.

Se auzi o bătaie în uşă şi în sală intră un coleg. Se îndreptă direct spre gantere, după ce-i salută scurt din cap pe Sara şi Ruben. Avea corpul tipic al cuiva din vechea gardă. Braţe late şi burta mare. *Arme bune* era un concept al poliţiştilor acelei generaţii, care credeau cu tărie că braţele musculoase se consolidau cu burgeri şi piure de cartofi.

Sara se aplecă mai aproape de Ruben. Instinctiv, el dădu să se tragă în spate, ca să nu simtă ea mirosul de vodcă care îi ieşea prin pori, dar n-avea loc.

— Îmi pare rău, şopti ea. Ştii politica internă de aici. DON face o cercetare asupra crimei organizate din Suedia. Familia Manojlovici este, desigur, pe primul loc al listei. Toate informaţiile sunt secrete, aşa că e mai bine să nu ne povestim unul altuia ce ştim. Ca să nu punem în pericol propria anchetă. A fost tevatura naibii la DON când s-a aflat că aţi primit informaţii despre Gustaf Brons.

— Poliţiştii nu se ajută între ei, oftă Ruben, clătinând din cap. Deci e mai bine să lucrăm la dublu?

— Da, după unii, dar nu eu sunt de acord, Dacă tu vorbeşti cu JuUa şi eu vorbesc cu şefii mei, poate o

să fie de acord să facem schimb de informaţii. Cred că am avea de câştigat amândoi.

— Da, bineînţeles, spuse Ruben nerăbdător* Presupun că nu vrei să-l vizitez pe Peter până când nu vorbesc între ei şefii.

— Cred că ar fi cei mai potrivit. În plus, nu cred că înţelegi cât de periculoşi sunt oameni ăştia. Ce ştie publicul larg este doar o parte. Dar noi avem informaţii care... mă rog... Fii atent doar.

Pentru o clipă, îi sări inima din piept la gândul că Sarei chiar îi păsa de el. Insa probabil că era vorba doar de colegialitate. Sigur aşa i-ar fi spus oricărui coleg poliţist.

Ruben se ridică* Mirosul de vodca devenea mult prea pregnant şi nu Voia decât să se îndepărteze câţiva paşi de Sara. Într-o lume perfectă, ar fi vrut şi să mute bara de la greutăţi înainte să vadă ea cât ridicase de fapt.

Sara se ridică în acelaşi timp cu el. Rămaseră în tăcere o clipă mult prea lungă unul în faţa celuilalt. Colegul de la greutăţi răcnea ca un măgar în timp ce se străduia să-şi mărească şi mai mult circumferinţa bicepşilor în cele din urmă Sara rupse tăcerea.

— Auzi... poate e o nebunie. Nu ne cunoaştem* Dar*., este foarte trist că trebuie să fii singur în Ajunul Crăciunului. Nu vrei să vii la noi? Nu e mare chestie, mâncăm ceva bun, dar nu mâncare de Crăciun, ne uităm ia un film. Şi iară cadouri între noi. Poţi să aduci ceva pentru copii dacă vrei, dar deja am prea multe cadouri pentru ei sub brad. Ştii cum e, un părinte despărţit care vrea să supracompenseze...

Ea dădu nonşalant din mâini, iar Ruben încercă să pară la fel de nonşalant când ridică din umeri.

— Sigur, răspunse el, întinzându-ţi gâtul. Ar merge. La ce oră?

— Ora 17?

— Perfect,

Ruben schimbă aparatul de exerciţii abia după ce se întoarse ea să plece.

Apoi scoase rapid bara de la 80 de kilograme şi o fixă la 200. Brusc, voia să fie în cea mai bună formă în Ajunul Crăciunului. Mai avea o oră până trebuia să se vadă cu Christer.

Mina se uită amuzată la Ruben, care intră în birou oi părul umed şi a geantă de sport atârnată pe umăr.

— A fost bine la sală? întrebă ea.

— Da, răspunse ei, punând geanta jos. De ce rânjeşti aşa?

Se înroşi tot. Dar înainte să-l poată întreba ea despre motivul îmbujorăril, se aşează, far zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— Mi-a spus o vrăbiuţă că Dragau Manej loviei va ti chemat în judecată, spuse el.

— Aha, şi ce ţi-a mai spus Sara? Am văzut-o când pleca de la sala de sport.

Îmbujorarea. Începu să i se întindă acum pe gât.

— Eeee, termină! Da, bine, ea mi-a spus. Am auzit şi că Gustai Brons a apelat La trucul cu avocatul când a fost aici. Nu crezi că ar fi momentul să-l aduceţi aici mai ofidal?

— Trebuie să avem mai multe date. Banii sunt cheia. Unde se duc. Şi de ce avea Gustai nevoie de ei. Venitul lui din ultimii ani nu e mic. De ce trebuia să accepte bani negri de la mafia sârbească? Un milion de coroane înseamnă O mulţime de bani pentru majoritatea oamenilor, dar pentru Gustai

Brons este probabil suma pe care o cheltuie într-o săptămână pe Riviera Franceză.

— Droguri, femei sau jocuri de noroc, spuse Ruben. Din experienţa mea, aşa este întotdeauna. Sau poate o combinaţie.

— Droguri, femei sau jocuri de noroc...

Mina îţi aduse aminte vag de ceva. Ceva ce spusese Gustat Brons, dar nu-şi putea aminti exact despre ce era vorba. Făcea asocierea cu cafea, dar nu-şi putea da seama deloc ce voia creierul ei să-i transmită.

— Poate că Dragan spăla bani prin Confido? gândi ea cu voce tare.

— Deci renunţi la teoria că banii erau plata pentru uciderea lui Jon? întrebă Ruben.

Scoase prosopul din geantă şi-şi şterse puţină transpiraţie de pe frunte.

— Nu renunţ la nimic. Dar încerc să-mi lărgesc perspectiva.

Ruben se ridică şi băgă din nou prosopul în geantă.

— Tu ce ai de făcut azi? continuă Mina uitându-se în ceaşca de cafea.

Deasupra cafelei reci din cană se formase o peliculă strălucitoare, care aducea puţin a benzină.

— Mă întâlnesc cu Christer în curând, îi facem □ vizită mamei lui Marcus.

Mina se uită la e] fără să înţeleagă.

— Adică Mark Eric, o lămuri el.

— Da, exact răspunse Mina absentă.

Mintea ei era ocupată să-şi aducă aminte un detaliu de la interogatoriul lui Gustai Brons. Se ridică să-şi mai pună cafea. Uneori o ajuta să nu mai încerce să se gândească.

Vincent se trezi pentru că îl trăgea cineva de umăr. Era imposibil să fie deja dimineaţă; avea impresia că abia adormise. Dar cineva tot ÎJ trăgea de umăr.

— Tată! se auzi o voce nerăbdătoare, foarte aproape. Tatăl

Vincent se chinui să deschidă ochii şi încercă să se concentreze. Aston era lângă pat şi trăgea de pilotă,

— Ce-i? mormăi Vlncent. S-a întâmplat ceva?

Miji ochii către ceasul antic de pe noptieră.

Limbile arătau că era 5:55 dimineaţa. Aston smuci din nou de pilotă, iar Vincent o trase înapoi.

— La-ţi altă pilotă, mormăi el. De ce mă trezeşti? Şi de ce tu te-ai trezit deja?

— Pentru că astăzi este prima zi din vacanţa de Crăciun! strigă Aston fericit. Şi afară e multă zăpadăt Hai, tatăl Dacă sapi tu, eu construiesc!

Vincent îşi trase pilota peste cap şi gemu.

— Du-te să joci jocuri video, ca un copil normal. Şi să n-o trezeşti pe maică-ta!

— Dar nu doarme.

Vincent dădu pilota deoparte şi se uită în cealaltă parte a patului. Aston avea dreptate: Maria nu era acolo. Partea ei nu numai că era goală, era chiar neatinsă. Patul era făcut. Cunoştea o singură persoană în toată lumea pe care o interesa să strângă doar o jumătate de pat. Maria putea părea liniştită, dar el se întreba de fapt care dintre ei avea cu adevărat cea mai mare nevoie de un control. Probabil că se trezise de ceva vreme.

— Vin, spuse el, dând din mână către Aston. Doar... lasă-mă un pic.

Aston scoase un ţipăt de bucurie care se auzi

probabil şi în oraş vecin, iar apoi dispăru din dormitor. Vincent oftă, dădu nervos pilota laoparte, se ridică şi îşi puse halatul. Îşi caută o vreme papucii. Podeaua era foarte rece şi nu s-ar fi dus nicăieri fără un strat pufos protector la picioare.

Când ajunse în bucătărie, constată surprins că Maria nu era nici acolo. Nu era nici în living. Sau în baie. Şi era mult prea devreme să fi plecat cu treburi.

Vincent îngheţă brusc, deşi se îndurase în halat, Cuvintele din mesajul Umbrei îi răsunau în cap.

O sd-/i distra# ***familia. Apoi şi pe tine. Şi tu nu poţi să faci nimic***

— Marâal Eşti aici? Maria!

Fără panică. Sigur exista o explicaţie firească pentru absenţa soţiei lui.

În timp ce se întorcea în bucătărie, auzi un zgomot care-l făcu să tresară, Venea din camera Rebeckăi; parcă se răstumase o bibliotecă. Apoi uşa se deschise şi Rebecka scoase capul ciufulit.

— Ce faci? ţipă ea furioasă. E miezul nopţii!

— Ai văzut-o pe Maria? întrebă Vincent repede. Nu o găsesc nicăieri. Şi apropo, ce zgomot a fost ăla?

— Am căzut din pat când al ţipat.

— Îmi pare rău, spuse Vincent, strâmbând u-se. Dar ai vazut-o?

— În toiul nopţii, răspunse fiica lui, mijind ochii la el. Nu, du **am văzul-o şi o să mă prefac că nici pe tine nu te-am văzut.**

Se holba la el câteva secunde înainte să dispară în camera ei. Chiar atunci, se deschise uşa de la intrare, iar Maria intră cu ziarul în mână. Avea o pijama subţire şi o geacă de puf pe deasupra şi tremura foarte tare.

— Brrr, ce frig el exclama ea.

— Ce faci aşa devreme? o întrebă Vincent răsuflând uşurat.

— Nu puteam să dorm, răspunse Maria agăţându-şi geaca în cuier. Şi chiar atât de devreme nu e, e 6. Aştept un pachet care trebuia să ajungă astăzi, e nebunie cu magazinul online şi aproape că am epuizat stocul de îngeri, în special cei de bronz cu aripile mari, aşa că sper să vină, pentru că trebuie să-i trimit azi ca să ajungă până în Ajunul Crăciunului,

— Te referi la cel care îl reprezintă de fapt pe Metatron, vocea lui Dumnezeu, despre care unii zic că l-a oprit pe Avraam când a vrut să-l omoare pe fiul său, Isac? La îngerul ăla te referi?

Maria ridică din umeri.

— Oricum se vinde bine de Crăciun. Cred că oamenilor le place aS-L **aibă la fereastră.**

— De Crăciun? Dar Metatron nu este de fapt creştin, ci evreu...

Tăcu. Nu era important. Important era că Maria e acolo. În siguranţă. Întrebarea era doar dacă familia lui era în siguranţă cât stătea în aceeaşi casă cu el.

O sfl-p *distrug familia. Apoi* şi *pe tine,*

— Mă duc să pregătesc micul-dejun, spuse Maria îndreptându-se spre bucătărie. Dacă tot v-aţi trezit.

Vincent o urmă, dându-şi seama că trebuie să-i scoată pe top din casa aia.

— Nu te-au invitat părinţii tăi să petreceţi împreună anul ăsta? întrebă el cât de nonşalant putea. Cred că ar fi o idee grozavă să nu stal acasă de Crăciun.

Maria tocmai deschisese uşa unui dulap cu căni şi se întoarse spre el mirată.

— Te-ai lovit La cap? Părinţii mei ne-au Invitat pe noi şi pe Ulrika în fiecare an, doar ştii foarte bine. Dar tu nu vrei să mergi niciodată.

— M-am răzgândit, răspunse el, întinzându-se spre o cană roşie cu motiv de Crăciun. Astăzi Suntem în 21, mai sunt doar trei zile până în Ajun. Ce zici să te duci de mâine la ei?! l iei şi pe Aston cu tine. Ştiu că nu ţi-al văzut de mult părinţii. Rebecka pleacă în Franţa mâine, iar după aceea venim şi Benjamin şi eu mine.

Maria luă o cană cu textul *My halis are bigger titan yours.*

— Te-ai lovit la cap, comentă ea zâmbind. Dar sigur că ar fi frumos.

— Dacă n-aveai de gând să faci altceva azi? replică el, arătând spre calendarul de perete unde soţia lui încerculse data de astăzi.

— Ce? Nu, n-am încercuit eu. Dar ştii, chiar este o idee grozavă, zise ea punând mâna pe braţul lui. Dacă promiţl că vii şi nu te răzgândeşti. Ar fi bine dacă părinţii mei ar vedea că nu te-am inventat.

Maria umplu cafetiera cu apă. Ca şi Vincent, prefera acum cafetiera după ce se plictisiseră de aparatul cu capsule.

— Apropo, ai vorbit cu Ulrika? întrebă ea în timp ce măsura cafeaua proaspăt măcinată.

— Nu, nu încă.

Maria râse încântată.

— Imaginează-ţi ce faţă o să facă în momentul când o să apărem acolo cu toţii. Fără să fi divorţat Voi trăi din asta ani în şir.

Maria se opri cu dozatorul de cafea în aer. Apoi îl puse pe masă şi se întoarse către Vincent. Rasul fusese înlocuit cu o privire suspectă.

— Dar de ce nu poţi veni imediat? Aston a luat vacanţă, Rebecka poate să aibă grijă de ea, Benjamin învaţă La distanţă şi tu nu ai niciun spectacol acum. Grija asta bruscă poate se bazează doar pe faptul că ai de gând să fii singur cu Mina câteva zile? Poate chiar în patul nostru? Asta e planul tău?

Vincent oftă. Credea că trecuseră peste gelozii de genul ăsta. Aproape.

— Mamal striga Aston care veni în fugă, Tată, trebuie să ne îmbrăcăm acum, o să ieşim afară să construim!

Aston trase salopeta care era la uscat deasupra caloriferului şi începu să se îmbrace.

— Ar fi bine să-ţi economiseşti energia pentru Mina, nu mai ai 25 de ani, mormăi Maria, strângându-şi buzele şi întorcându-se nervoasa spre aparatul de cafea.

Vincent ciufuli părul fiului său şi îşi legă din nou halatul.

— Aston, putem măcar lua micubdejun mai întâi, spuse el. Trebuie să mănânci ceva dacă vrej să sapi.

— Mănâncă zăpadă! strigă fiul său, fugind pe uşă. Eu mănânc zăpadă!

'telefonul lui Vincent începu să sune. Un memento că planificase o întâlnire cu Umberto în cursul zilei. Vincent oftă. Managerul lui nu se va bucura când îi va povesti.

Se duse în living să hrănească peştii, tl pocni brusc o durere de cap foarte puternică, de parcă ar fi fost lovit de tren. Trase aer în piept şi se sprijini de acvariu. Trebuia să mai ia o pastilă. Încercă să se concentreze asupra peretelui din spatele acvariului, dar fără să-i fie de ajutor. I se păru că era ceva scris

ceva pe perete, deşi ştia clar că singurele lucruri de pe perete erau fotografiile înrămate cu familia Lui.

Dar convingerea că era ceva acolo îl copleşi. Vederea l se înceţoşa, îşi aminti de vremea când era mic şi mergea la şcoală, şi încercau să facă să dispară obiecte plasându-le în punctul orb al ochiului. Ca să funcţioneze, trebuia să privească drept înainte, iar obiectele să fie la marginea câmpului vizual. Exact acelaşi sentiment îl avea acum. De parcă ar fi văzut ceva şi în acelaşi timp parcă nu.

Închise ochii şi se concentră asupra respiraţiei.

În cele din urmă, durerea de cap începu să cedeze. Dar nu de tot. De la o vreme, nn-i mai trecea de tot. Era mereu acolo, o durere vagă, dar constantă.

Ca un sunet tulburător pe care nu ÎL observi până nu dispare. Se uită afară prin uşa deschisă. Poate că-i plăcea Crăciunul, dar ura iama.

— Putem intra? întrebă Christer.

Faţa care îi privea pe deasupra unui lanţ de siguranţă, prin uşa îngustă, era slăbită şi ridată. Femeia tăcu o clipă.

— Bănuiesc că nu eşti aici să-mi vinzi bilete de loterie, spuse ea apoi cu o voce hotărâtă.

— Ai dreptate, răspunse el. Vrem să vorbim cu tine despre Marcus, dacă se poate.

Femeia se uită din nou la ei. Apoi uşa se închise, iar ei auziră clinchetul lanţului. Lumina din hoi străluci primitor în faţa lor când uşa se deschise complet. Christer intră înaintea lui Ruben şi îşi scuturăpantofii înzăpeziţi pe preţul din faţa uşii, care avea un desen cu Moş Crăciun.

Mama lui Mark Eric îşi purta cu demnitate cei 70

de ani pe care îi avea şi era opusul modului în care arăta Mark în fotografiile din cariera sa.

O uniformă militară atârna frumos pe un umeraş în hol.

Marcus Eriksson nu avusese timp să-şi întemeieze o familie şi nu avea nici fraţi, aşa că după moartea timpurie a tatălui său, nu-i rămăsese decât mama. În casă se auzea în fundal muzică de Crăciun şi mirosea a vin fiert şi scorţişoară.

— Intraţi şi încălziţi-văl îi îndemnă femeia, conducându-i în bucătărie.

— După cum ştii, o să-l. *. Aducem din nou la suprafaţă pe Mark, şovăi Christer, nesigur dacă alesese termenul potrivit, în timp ce se aşeza pe unul dintre scaunele din bucătărie.

Pe masă era deschis un rebus, completat pe fumătate, alături de o pereche de ochelari de citit.

— Oh, te rog, spune-i Marcus, îl rugă femeia, turnând vin fiert dintr-un ibric în trei căni mici. Iar numele meu este Gudrun. Dar mi se spune Gun, explică ea tn timp ce punea cănile aburi nde în faţa lor. Marcus nu era... Mark Eric. Nu pentru mine. Asta era doar teatru, un rol pe care l-a fucat. Pentru mine, el a fost întotdeauna Marcus al meu.

— Cum era ca persoană?

Christer gustă din vinul fiert, dar se strâmbă pentru că era fierbinte şi aşează cana din nou pe masă. Gun zâmbi.

— Ah, era un băiat tare bun! întotdeauna am fost doar noi doi. Am fost cei mai buni prieteni. De când s-a născut. Avea demonii lui, numai Dumnezeu ştie. Dar şi-a găsit calea în viaţă. Altfel, nu ştiu cum ar fi fost.

— Am citit raportul poliţiei. Dar poţi să ne

povesteşti şi tu despre dispariţia lui?

— Păi...

Foşnea fără rost cu rebusul şi păru că se cufundă în gânduri.

— Şi bunica mea Astrid face rebusul ăsta, spuse Ruben arătând cu degetul. Indicii în imagini. Primele două sunt probabil Leii GW Persson şi Viktor Frisk, dar cine sunt ceilalţi doi?

Gun zâmbi şi se uită La bărbaţii din rebus.

— Unul cred că e un bucătar celebru, răspunse ea. Celălalt.. Cred că e cântăreţ. A apărut peste tot în ultima perioadă.

Apoi îşi puse mâinile peste rebus şi se uită la ele.

— Marcus începuse din nou să aibă probleme. Avusese şi cu mulţi ani în urmă. Dar nu m-am gândit niciodată că va recidiva.

— Te referi La droguri? întrebă Christer cu grijă.

Gustă din nou din vinul fiert, care acum era numai bun de băut.

— A trecut atâta timp! spuse Gun fără să răspundă de fapt La întrebare.

Trecu cu mâna peste rebus.

— Benjamin Ingrosso! exclamă Ruben pe neaşteptate.

Christer tresări şi se uită la el, Gun zâmbi, luă pixul şi completă cu atenţie rebusul.

— Aşa e, zise ea punând pixul pe masă. Asta explică multe. Mă rog, Marcus a avut o perioadă mai grea cu mulţi ani în urmă. Era vorba şi de droguri, dar nu numai de asta. Medita. Căuta. Credea că va găsi în droguri ceea ce căuta. Dar în sufletul lui, el a fost întotdeauna un băiat înţelept. Însă a trăit într-un abis o vreme. Pleca noaptea şi nu ştiam dacă se mai întoarce acasă. Ai avut vreodată coşmaruri în

care copilul tău sare în faţa unui tren sau de pe un pod?

Christer clătină din cap. Subiectul îi era necunoscut, dar nu voia să recunoască,

— Să fii bucuros, continuă Gun. Dar, cum ziceam, şi-a revenit la un moment dat. A început odată cu cariera muzicală. De atunci nu s-a mai atins niciodată de droguri. Nici de alcool. Toată chestia aia... *bad bay* sau cum scriau ziarele. Era doar o faţadă. Ceva inventat de casa lui de discuri. Marcus avea o viaţă liniştită când nu era în turneu. Stăteam mult timp împreună. N-a avut niciodată o familie, aşa că... pe mine mă avea.

— Ce frumos! remarcă Ruben. Având în vedere cât de apropiaţi aţi fost unul de celălalt, ţi-a spus vreodată ceva care ar putea explica de ce a dispărut?

Christer observă că Ruben aruncă o privire melancolică la rebus. Se părea că făcuse ceva rebusuri împreună cu bunica lui.

— Nu, nu explicit, răspunse Gun, încruntată. Dar cu câteva săptămâni înainte să dispară, a început să se comporte diferit. M-am gândit mult] a asta, să ştii.

— Ce vrei să spui? întrebă Christer, apiecându-se înspre ea.

— Nu ştiu cât timp a fost, pentru că nu l vedeam în fiecare zi. Dar îi era frică. Îţi verifica tot timpul telefonul. Parca maşina în spate şi era tot timpul cu ochii pe ea cât stătea pe aici. Am presupus că era din nou vorba de droguri. Chiar l-am întrebat, dar a negat.

Gun se ridică şi începu să încălzească din nou vinul, cu spatele ia ei.

— Ce o să se întâmple cu el acum? întrebă ea cu un uşor tremur în voce.

Christer nu prea ştia ce să-i răspundă. Vorbeau despre rămăşiţele singurului ei copil.

— Per Morberg! exclamă Ruben cu voce tare. Christer tresări din nou şi vărsă nişte vin.

— Per Morberg, repetă Ruben puţin mai încet arătând spre rebus. Bucătarul.

— Osemintele vor fi examinate din nou de medicii legişti, explică Christer uitându-se la colegul său. Credem că mai sunt nişte detalii în plus de descoperit în legătură cu dispariţia şi moartea lui. Există... există asemănări cu un alt caz.

Gun aprobă din cap şi se aşează după ce le mai turnă nişte vin fiert în căniţele de ceramică. Luă pixul şi completă cu atenţie *Per Morberg* în pătrăţelele goale care coborau vertical de la imaginea lui.

— Faceţi ce aveţi de făcut, spuse ea în timp ce în fundal se auzea încet O *stea străluceşte.* Aveţi binecuvântarea mea. Faceţi ce trebuie.

— Da. Crăciun fericit! şopti Christer. Sau ceva ce genul ăsta.

Plecară, iar Gun rămase la masa din bucătărie, aplecată peste rebus, cu un rid adânc de concentrare pe frunte, în timp ce completa pătrăţelele goale.

— O să mă duc să o văd pe bunica mea cât de repede pot, spuse Ruben când ieşiră afara din apartament. Timpul trece mult prea repede. Şi brusc se termină.

Momentul acela dintre vis şi realitate era cel mai real.

În vise o prindea greu, tar când era treaz, îi era

greu să-i vadă limpede trăsăturile feţei. Dar în seiundde *de după vis, înainte să-l lovească realitatea, o vedea mereu clar. Soarele nostru,* ff *spunea tata. Şi, ca întotdeauna, tata avea dreptate. Era înconjurată de o strălucire, de parca avea* un *soare propriu care o urmărea mereu şi care o lumină şi pe ea, ţipe toţi cei care se apropiau de ea.*

De aceea era mereu atât de frig când apunea soarele. De aceea tata alesese să-l ia cu el jos, în întuneric, atunci când soarele opusese pentru totdeauna. Pentru că era mai bine să trăieşti complet fără ceea ce avuseseşi odinioară. Fără mama dansând în bucătărie, fără masa cu faţa de masă în carouri şi scaunele desperecheate pe care ea le recuperase de la gunoi.

Nu-i spusese tata, dar îţi dăduse seama singur. /Ud, *jos, în întuneric, durerea nu era la fel de profundă ca la suprafaţă. Aici, jos, erau în siguranţă. Aici, jos, erau iubiţi, îngrijiţi şi puteau avea grijă unii de alţii. A da şi a lua, Era important, spusese tata.*

Un şobolan se strecură pe lângă cartonul pe care stătea întins, atât de aproape încât îi *putea număra mustăţile. Era Raster. Îl recunoscu după cicatricea de pe nas. Uneori îi dădea firimituri. Îl amuza să-l vadă ţinându-te. Între lăbuţele lui mici, nerăbdător, cu nasul în aer.*

A da şi a lua.

Unul dintre cei not voise să-l omoare pe Raster. Dar tata îl oprise. Apoi ff *condiţiile pentru a face parte din familia de aici, de jos. Orice viaţă era respectată. Viaţa era sfântă. Nu era dreptul omului să ia viaţa cuiva, spunea tata. Aţa că Buster a putut să plece liniştit.*

Căâulă-galbenă delira **rn somn,** ***dar încetă când se întoarse pe o parte.***

Zgomotul trenurilor il adormea, era liniştitor.

Se întoarse şi el pe o parte şi se înveli mai bine cu pătura. Când închidea ochii, simţi că visul pune din nou stăpânire pe el. Era acasă. Era **i>i** ***siguranţă.***

— Vrei să mergem să vorbim cu cineva despre Tom* Nebunul? întrebă Christer uitându-se întrebător la Ruben. Poate că ar trebui să aflăm cum au fost de fapt găsite rămăşiţele lui Mark.

— Da, m-am gândit şi eu, răspunse Ruben întorcând maşina spre Huddinge.

Unitatea de psihiatrie criminalistică Helix era situată lângă spitalul Huddinge şi cunoşteau împrejurimile. Fuseseră acolo nu o dată. Top cel de la Helix erau condamnaţi ia internare într-o clinică psihiatrică în ioc de închisoare, pentru că se considerase că suferă de boii mintale prea grave.

Christer se deprima de fiecare dată când mergea acolo. Dar era foarte fericit când pleca, tocmai pentru că putea să plece, Cel pe care îi vizitau trebuiau să rămână. Oftă adânc.

Le luă ceva timp până să ajungă la clădirea maro urâtă, pentru că Idioţii cu cauciucuri de vară tot insistau să conducă pe vremea asta.

— Al naibii orăşeni! mormăi Christer, Nu pricep niciodată că iarna vine în fiecare an.

— Dar şi tu eşti din Stockholm, nu? exclamă Ruben.

— Ştiu,

Au parcat şi s-au îndreptat către intrare. Gradul de securitate era evident – clădirea era înconjurată de un zid de protecţie şi un gard electrificat.

— Crezi că mai e cineva care a lucrat aici pe

vremea lui Tom-Nebunul? Au trecut aproape doi ani de când a murit şi bănuiesc că schimbă personalul destul de des, zise Christer sumbru când păţiră în clădire.

Ruben ridică din umeri.

— O să vedem.

La intrare, un brad de plastic mohorât, decorat cu câteva globuleţe şi beteală decoloratã, era singurul lucru care vestea Crăciunul. O femeie cu ochelari mari şi cercei uriaşi îl privea miratã în timp ce se apropiau de ghişeu,

— Nu v-am chemat noi, nu? întrebă ea.

— Nu, nu, răspunse Ruben, dând din mâini. Avem un caz cu unul dintre foştii dumneavoastră deţinuţi, care a decedat între timp. Am vrea să luăm legătura cu cineva dintre cei care l-au îngrijit. Tom-Nebunul, cel căruia i se spunea Canibalul.

— Ştiu cine a fost Tom-Nebunul, replică femeia cu dispreţ. Ştiu şi că Amold a avut cel mai mult de-a face cu d. E de serviciu, îl sun imediat.

Se aşezară pe scaunele incomode din sala de aşteptare.

Ceasul de pe perete ticăia încet, iar lui Christer i se păru că limbile se mişcă nefiresc de lent. Era ca şi cum ai fi fost într-o altă lume, o lume izolată. Se întreba cum 0 fi să lucrezi acolo. Ca poliţişti, el şi colegii săi mai întâlneau oameni cu diverse tulburări, dar acolo era ceva constant. Iar cu unii dintre cei închişi acolo nu prea era de joacă.

— Vine el, a zis că oricum voia să fumeze.

Femeia cu cercel mari închise telefonul şi se întoarse la nişte documente. Christer continuă să se uite la limbile ceasului, care se mişcau cu încetinitorul în timp ce aşteptau. Dură doar câteva

minute până când veni spre ei un bărbat gras, cu o barbă cenuşie stufoasă. Parcă era un Moş Crăciun pentru Cei instituţionalizaţi. Mergea gâfâind şi se părea că pachetul de Marlboro din mână nu era o idee foarte bună.

— Hai să ieşim! spuse el iuând-o înainte.

Odată ajunşi afară, îşi aprinse cu degete tremurătoare o ţigară şi trase adânc în piept înainte să se întoarcă spre ei cu o expresie liniştită.

— La naiba, mi-a fost dor!

— Ruben Hook şi Christer Bengtsson, investigăm moartea lui Marcus Erlksson.

— Marcus Eriksson?

Arnold se încruntă în timp ce pufăia adânc

— Mark Erk, explică Christer.

Simţea frigul prin geaca groasă de poliţie. Nu-l plăcuse niciodată iarna. Mama lui îl obliga de multe ori să stea afară ore în şir când era copil, dar Christer nu-şi dorise niciodată să se joace în zăpadă. Se aşeza chircit sub vreun brad, aşteptând ca mama lui să-l cheme din nou la călduţă.

— Aaa, Mark. Atunci vorbim despre Tom-NebunuL Ştiţi că e mort, nu? S-a spânzurat în camera lui. Nimeni nu putea să prezică aşa ceva. Nu am avut niciun indiciu că avea asemenea gânduri. Dar aşa e cu unii. Le dispare brusc pofta de viaţă,

— Ce ştii despre caz?

— Ştiu multe, răspunse Arnoid, sufiând un ine] de fum care se ridică spre cerul gri. Şi n-am crezut nicio clipă că Tom-Nebunul ha omorât şi mâncat pe tipul ăia. Tom, sau mă rog, Tomas pe numele lui adevărat, era unui dintre cele mai curate suflete pe care le-am întâlnit vreodată. Poate e un clişeu, dar n-ar fi omorât nici măcar o muscă.

— Dar oasele lui Marcus au fost găsite în plasele lui. Printre bunurile sale.

Arnoid ridica din umeri, astfel că barba cenuşie i se clătină.

— Nu înseamnă nimic. A fost condamnat fără dovezi concludente. N-a existat nicio dovadă ca Tom l-ar fi ucis sau mâncat. A fost judecat pentru ceea ce era, un bătrân nebun care părea periculos. A susţinut întotdeauna că a găsit oasele, era chiar mândru. Cum spunea el, era o colecţie aproape completă. Tom aduna de toate.

— Colecţie completă? întrebă Ruben.

— Corpul uman conţine parcă 206 oase? Tom-Nebunul găsise 200.

— Remarc că şi tu spui că le-a găsit. Şi atunci, unde le-a găsit?

— Nu departe de locul în care stătea. Povestea că toate oasele erau într-o grămadă în staţia Bagarmossen. La metrou, adică,

— Bagarmossen, spuse Christer gânditor. Ştii ce căuta acolo?

Trebui să aştepte răspunsul până Arnold mai trase un fum.

— Acolo stătea ei. În tuneluri. Sigur, nu e voie, dar unii stau ascunşi acolo. Şi mai ales într-o iarnă ca asta, este mult mai caid decât pe stradă, şi au şi un acoperiş deasupra capului.

Ruben fluieră încet.

— Crezi că mai găsim pe-acolo pe cineva care să-l & cunoscut?

— Bănuiesc că mai trăiesc cel puţin patru-cinci dintre foştii prieteni ai luj Tbm-Nebunul, răspunse Arnoid aruncând ţigara. Sau cineva care să ştie ceva de ei. Sunt mai mul şi oameni fără adăpost ca

niciodată în Stockholm.

Christer se uită la Ruben, ca să vadă dacă se gândea şi el la acelaşi lucru. Mai erau şi al şi oameni în tuneluri. Alţii care ar fi putut vedea ceva. Care poate chiar îl văzuseră pe ucigaşul lui Marcus şi Jon. Singura întrebare era cum sS-i găseşti pe cei care voiau să se ascundă.

Pe piatra funerară scria „Marcus Eriksson". Lui Adam i se părea că era un nume foarte comun pentru o persoană extrem de extravagantă.

— Presupun că ai un motiv foarte bun să vii aici la deschiderea mormântului, spuse el aruncând o privire spre Julia,

— Ştiu toate cântecele lui pe de rost, răspunse ea, zâmbind timid. Bărbatul ăsta a fost un geniu muzical. Un geniu dezordonat cu viaţa lui* Dar majoritatea geniilor sunt aşa, nu?

— Ehh, eu cred că sunt destul de organizat...

— Vai, taci!

Julia îl înghionti cu cotul.

Adam îţi întoarse privirea, Ştia că ochii săi vor dezvălui ce încerca el cu disperare să ascundă. Cât de neputincios, total fi fără limite era îndrăgostit de ea.

Dar nu voia să o preseze* Ea avea d familie. Iar el înţelegea mai bine ca oricine valoarea unei familii. Mai ales că acum era singur pe lume, de când mama sa, Minam, murise. Nu putea să oblige pe nimeni să-ş! destrame familia. Aşa că se mulţumea cu firimiturile primite. Dar în acelaşi timp, tânjea CU intensitate la mai mult. Nu era vorba de sex, deşi bineînţeles că şi sexul era minunat. Nu, cel mai mult tânjea la viaţa de zi cu zi alături de ea. Să tragă nervos de pilotă când ea i-o fura. Să se certe despre

cine trebuia să ducă gunoiul. Să se îmbolnăvească de stomac împreună. Probabil că puteau părea visurile unui nebun. Însă doar atunci când vomiţi alături de cineva ştii că împărţi cu adevărat totul.

— Acum scot sicriul, şopti Julia plecând uşor capul.

Făcu şi el la fel.

Cimitirele aveau ceva care trezea în om o spiritualitate ce nu exista în viaţa de zi cu zi. Şi lui i se păruse mereu că se simte cel mai bine în cimitirul Skogskyrkogården. Cu câţiva ani în urmă, locuise o vreme într-un apartament cu două camere în Enskede şi alerga des pe acolo. Cimitirul nu numai că era frumos, dar era fi mare, dura ceva până îi dădeai ocol.

Cu toate acestea, evitase întotdeauna partea cu mormintele copiilor.

În faţa lor, un sicriu alb era ridicat încet din pământ

— Ce crezi despre legătura cu sârbii7 întrebă el în timp ce urmărea sicriul cu privirea.

Julia oftă frustrată.

— Cred că e o teorie bună. Dar am două probleme cu ea. Pe de-o parte, pentru că se potriveşte doar în cazul lui Jon, nu şi al lui Marcus. Şi pe de altă parte, pentru că şefii s-au speriat şi îmi întârzie orice încercare de-a merge înainte cu această teorie. Sunt îngrijoraţi că se va intersecta cu o anchetă mai amplă în legătură cu crima organizată din Suedia.

— Am înţeles, răspunse Adam scurt.

Apoi trase adânc aer în piept şi puse întrebarea care-l măclna de câteva zile.

— Cum e acasă?

Se lăsă o tăcere răsunătoare. Era întrebarea

interzisă. Fuseseră de acord să nu vorbească despre ceea ce Julia numea *realitate.* Aventura lor putea să existe doar într-o lume paralelă, iar el ştia foarte bine, înţelegea. Respecta asta. Cu toate acestea, întrebarea îi ieţise pe gură şi rămăsese suspendată, la fel ca sicriul aflat acum în aer.

Scoteau abur alb, care se ridica învârtind u-se şi amestecându-se în golul dintre ei.

— Cred că vreau să divorţez.

Cuvintele Juiiei îl loviră direct în timp ce sicriul lui Marcus Eriksson căzu cu o bufnitură pe pământul acoperit de zăpadă.

Adam nu îndrăzni să se uite la ea. Stătea nemişcat. Dar pe dinăuntru, sângele ţâşnea dintr-o inimă care bătea brusc mai tare.

Se îndreptară spre sicriu, în aceeaşi tăcere răsunătoare.

Vincent se lăsă pe spate în fotoliul exclusivist. Încă mai mirosea a nou. Se părea că ShowLife Productions merge bine, având în vedete modernizarea mobilierului. Şi nu doar a mobilierului, îşi zise el privind în jur. Totul în birou era nou. Până şi pereţii aveau o culoare mai închisă, luxoasă.

— Îmi place cum aţi aranjat! comentă el.

Umberto, agentul lui Vincent, zâmbi mândru ca un copil.

— Nu-i aşa că a ieşit frumos? spuse el bătând din palme. Nu prea sunt sigur de chestia aia, dar nu sunt eu şeful.

Umberto arătă deasupra capului lui Vincent.

Pe peretele din spatele Lui atârna un autoportret imens al artistei Lisa Love, care se îmbrăcase ca o regină, dar în haine formate din cărţi de joc. Lui

Vincent îi plăcea; îi amintea de *Alice în Ţara Minunilor.* Dar înţelegea îngrijorarea lui Umberto. Ţinând cont că zicala preferată a reginei din Ţara Minunilor era „Tăiaţi-i capul?, era uşor să vezi fotografia ca pe o ameninţare voalată despre ce s-ar ti întâmplat dacă Umberto nu şi-ar fi făcut treaba.

— Cu siguranţă au contribuit şi veniturile din turneul tău, continuă Umberto. Dar înseamnă şi că de-acum înainte vei fi servit cu prăjituri mai gustoase.

Pe noua masă din marmură dintre ei erau două espressouri duble din boabe proaspăt măcinate, pe care probabil că Umberto le comandase special, şi un platou cu prăjituri care arătau incredibil de bine.

— Le-am comandat de La cofetăria lui Magnus Johansson, îi explică Umberto fericit. Este în cealaltă parte a oraşului, dar merită.

— M-am plâns eu vreodată de biscuiţii Balerina? întrebă Vincent uitându-se la prăjituri.

Trebuia să admită că erau perfect simetrice. Cofetarul ăla ştia ce face.

— Biscuiţi Balerina, râse Umberto, Să nu te audă Magnus Johansson.

— Dar apropo de cât de bine vă merge, spuse Vincent, bând jumătate din espresso dintr-o înghiţitură. Am luat o hotărâre. O să fac o pauză cu turneele.

Umberto se opri cu mâna deasupra unei prăjituri. Se albi brusc la faţă, dar nu spuse nimic. Cu toate astea, se uită La Vincent cu bine cunoscuta privire care spunea „despre-ce-prostii-vorbeşti-acum?”.

— Au apărut unele lucruri pe plan personal de care trebuie să mă ocup, continuă Vincent.

Nu voia să dezvăluie ameninţările pe care Je

primise.

— Şi, sincer, nu mă simt prea bine. Mă doare capul după aproape fiecare spectacol şi e din ce în ce mai rău.

— Probabil că eşti doar epuizat, răspunse Umberto, zâmbind în colţul gurii. Amico *mlo,* tu faci un efort enorm pe scenă, nu e de mirare că nu mai al energie. Dar o punga cu dulciuri după spectacol poate fi un remediu. Pot să o trec pe lista ta, dacă vrei,

— Ei, nu-i chiar adevărat că al nevoie de multă energie ca să gândeşti. E un studiu care arată că un creier suprasolicitat necesită o cantitate de energie suplimentară mai mică decât conţinutul de zahăr dintr-o zecime de Tic Tac. Dar mai există un studiu nou interesant al lui Antonius Wiehler de la Paris, care arată că, atunci când te concentrezi intens, produsele reziduale de glutamat se acumulează în lobii frontali, unde avem gândirea raţională. În cele din urmă, funcţiile cognitive sunt forţate să-şi încetinească activitatea, ca să permită creierului să elimine tot glutamatul care n-ar trebui să fie acolo. Acesta este motivul pentru care luăm mai uşor decizii care necesită un efort minim după o concentrare intensă. Nu mai suntem capabili să activăm cele mai avansate funcţii cognitive, Plzza şi Netflix după serviciu. Mă întreb dacă ăsta ar putea fi şi motivul durerii mele de cap. Nu am niciodată posibilitatea de a elimina glutamatul.

Umberto se holbă la ei.

— Glutamat în creier, spuse el încet. Acesta este motivul? Ştii că, doar pentru spectacolul tău, plătim acum patru iuminişti, doi şoferi, un manager de turneu şi un manager de proiect? Lor ce crezi că ar

trebui să le spun?

Vincent ridică din umeri.

— Că am luat o pauză.

— Pauza, repetă Umberto, de parcă ar ti fost un cuvânt scârbos. N-o să primeşti cadouri de Crăciun de la colegi anul acesta. Nici de la mine. Cât timp vrei să iei pauză?

— Cred că... pe o perioadă nedeterminată de fapt.

Umberto se prăbuşi în fotoliu. Fără nicio prăjitură în mână. Acum era şi mai alb la ţaţă.

— Vrei să mă pedepseşti? Pot să merg după colţ, la Coop, şi să-ţi cumpăr biscuiţi Balerina dacă asta vrei...

— N-are nimic de-a face cu tine. Sau cu biscuiţii. Sunt convins că sunt foarte buni. Trebuie doar să iau o pauză de la... de la tot.

— Fanil tăi nu vor & mulţumiţi, oftă Umberto. Apropo, încă primeşti corespondenţă aici.

Se ridică să ia ceva de pe birou şi apoi îi întinse două cărţi poştale, adresate lui Vincent.

— Erau ia recepţie săptămâna trecută. De fapt, a doua zi după ce ne-am întâlnit. Habar n-am cum a intrat persoana respectivă fără să fie observată.

Vincent le întoarse şi văzu că de fapt era o singură carte poştală mai mare, tăiată în două. Adresa era VjTrccrâi *Waider / ShawL ife Productiorts,* Fără ştampilă. Deci cineva trebuie să o fi lăsat personal. Şi apoi evident că a plecat fălă să observe nimeni. Mesajele scrise erau foarte ciudate.

Pe prima scria: Un *jgheab* care *curge în vreme de ploaie şi o femeie arţăgoasă sunt ia fel.*

Iar pe a doua: O *cursă este pentru om sa afierosească Domnului ceva în grabă şi după ce a făgăduit să-i pară rău.*

Fără semnătură.

— Sunt proverbe suedeze? întrebă Umberto, Ce înseamnă?

— Habar n-am, răspunse Vincent, îndesând cărţile poştale în buzunarul gecii. N-am nicio idee. Dar mulţumesc.

— Deci... Pauză, atunci, zise Umberto nemulţumit. Dacă spui tu.

Privi tabloul în care Regina din Ţara Minunilor se uita la el fi oftă adânc.

— M-am tot gândit la ce ai spus, sper că eşti mulţumit.

Loke se opri şi o privi surprins. Apoi continuă să împingă targa pe care era un cadavru.

Un bărbat în vârsta, expus în toată goliciunea lui. Era cusut frumos în formă de *I,* dar în afară de asta părea că doarme în timp ce Loke îl împingea uşor într-un dulap frigorific,

— Ucidere din milă, explică ei. Era bolnav de cancer în stadiu terminal. Mai avea câteva luni. A îndurat mult, dar a refuzat să fie internat în spital. Aşa că soţia Lui l-a ucis. Cu aprobarea lui sau, mai bine Zis, la îndemnul lui. Acum o să-şi petreacă ultimii ani de viaţă în închisoare.

— Legea este dată, spuse Mina, încruntându-se. Nu ai voie să ucizi altă fiinţă umană, indiferent de circumstanţe. Ce fel de societate am avea altfel?

Loke nu-i răspunse. Tşî scoase mănuşile de unica folosinţă şi luă o pereche noua. Apoi se întoarse spre ea.

— S-a schimbat ceva?

— Ăă? Ce zici? întrebă Mina gândindu-se încă la bărbatul din dulapul frigorific.

Milda întârziase din nou, ceea ce era extrem de

neobişnuit. Şi asta o obliga pe Mina să vorbească mai mult cu asistentul ei.

— S-a schimbat ceva? Că te-ai gândit la ceea ce am spus despre cum e să fii mulţumit?

— Ah, da! răspunse Mina, luându-şi privirea de la dulapul frigorific. Nu ştiu dacă s-a schimbat ceva. Dar acum am ceva la care să mă gândesc. Poate să-mi fac bilanţul vieţii. Ce este bun? Ce este rău? Ce pot schimba? Ce nu pot schimba?

— Da-mi liniştea sufletească să accept ceea ce nu pot schimba, curaj să schimb ceea ce pot şi înţelepciunea să înţeleg diferenţa.

— Rugăciunea minţii. 12 paşi? Şi tu?

Loke ezită o clipă. Luă apoi o cârpă şi începu să cureţe o targă care deja părea sterilă. Apoi se opri şi se întoarse spre Mina.

— Nu eu. Cineva... care mi-a fost aproape. Într-o altă viaţă.

Ea aprobi din cap. După mulţi ani în programul în 12 paşi, ştia ci e mai bine să nu pună întrebări.

— Scuze, scuze, scuze! se auzi Milda cate intră grăbită, aprinsă la faţă şi gâfâind. Se pare că nu mă descurc cu toate acum.

Apoi îi făcu semn Minei să o urmeze spre o targa unde era plasat un schelet. Începuse să fie un *âejâ-vu* să vină la morgă şi să privească schelete, iar repetiţia o îngrijora pe Mina. Îi amintea dar că exista cineva care poate a ucis mai mult de două persoane. Şi poate că nici nu-şi terminase opera. Oare de câte ori trebuia să vină acolo şi să se uite la oase, aşezate anatomic corect pe o targS de metal, fără să înţeleagă de ce?

— Pot spune că în ultimele zile am repetat într-una poziţia oaselor în corpul uman, comentă Milda

sec.

Îi făcu semn lui Loke să se apropie, iar el puse cârpa jos, îşi scoase mănuşile şi luă altă pereche. Minei îi plăcea. Flecare pereche nouă de mănuşi făcea ca totul să pară curat, nou, steril. Dacă ar fi fost acceptabil din punct de Vedere social, ar fi purtat şi ea mânuţi tot timpul.

— Loke, poţi să povesteşti tu, ai spus nişte lucruri înţelepte mai devreme.

Milda se dădu deoparte, făcându-l ioc asistentului să se apropie de oase. Loke le privea fascinat, aproape cu dragoste.

— Ce vedem acum este o muncă imensă, zise ei. Ştiu că abia îmi pot ascunde fascinaţia pentru ceea ce vedem aici, dar, ca şi la Jon Langseth, aceste oase sunt curăţate cu o precizie nemaipomenită.

— Cum au fost curăţate? La fel ca ale lui Jon?

Mina se aplecă pentru a examina oasele mai atent. Loke avea dreptate: erau foarte curate. Fără resturi de carne, tendoane, piele sau orice altă formă de ţesut moale.

— N-am de unde să ştiu. Pot doar să ghicesc, spuse Loke, în timp ce atingea uşor oasele. Dar da, aed că presupunerea mea este corectă. Că oasele au fost întâi fierte şi apoi s-au folosit gândaci.

— Deci nu pot să fie atât de curate doar dintr-o fierbere? întrebă Mina.

— Nu cred. Probabil că nu.

Loke păru să se gândească o clipă şi apoi se înseninâ brusc.

— Aş putea încerca. Să fac un experiment*

— Cu... oase umane? întrebă Mina.

— Oase umane? Nu, nu, spuse Loke, clătinând serios din cap. N-ai voie să faci aşa ceva. M-am

gândit ia un animal, desigur. O vacă. Sau un porc.

— Mi se pare o idee minunată! exclamă Milda punând o mână pe umărul Lui Loke. Experimentul ăsta ne poate oferi o mulţime de informaţii valoroase.

— Mai aveţi ceva de spus pe baza oaselor? Cauza morţii? întrebă Mina.

— O să mă mai uit o dată la ele. Dar n-am speranţe prea mari. N-am găsit nimic care să indice vreo cauză a morţii, lar oasele lui Mark sau... Marcus Eriksson sunt complet curate, singurul luau pe care l-am găsit este materialul rezidual de la sicriu şi pământ. Nimic altceva*

— Bine, oftă Mina dezamăgită. Dar anunţă-mă după ce ai fiert... porcul, poate vom avea vreun indiciu.

— O să te sun imediat! spuse Loke entuziasmat. Mina nu se îndoia nici măcar o secundă.

Christer se uita pe documentul afişat pe monitor. Revenise la lista persoanelor dispărute în ultimii doi ani, dar de data asta ştia ce caută. Nu văzuse imediat Legătura dintre Jon Langseth şi Mark Eric. Şi poate că era doar o iluzie, dar credea că în sfârşit găsise măcar o mică piesă din puzzle.

Pentru că adevărul era că atât Jon, cât şi Mark fuseseră oameni importanţi. Mark fusese o persoană publică şi avusese o carieră muzicală remarcabilă. Fireşte că Jon n-ar fi devenit niciodată atât de mediatizat dacă nu era Confido, dar oricum era şi el o vedetă în lumea financiară.

Şi dacă existau două vedete, puteau să existe şi mai multe. Deci primul pas era să găsească persoane care ieşiseră în evidenţă. Ale căror cariere îi aduseseră în top şi care erau considerate

personalităţi de frunte în domeniul lor. Şi care apoi au dispărut.

După o oră de lectura, în afară de Jon şi Mark, găsise încă trei asemenea potenţiali candidaţi Un lector motivaţional de renume internaţional, un designer de modă şi o arhitecta. Christer citi rapoartele poliţiei despre dispariţia fiecăruia.

Arhitecta plecase într-o călătorie în Brazilia şi nu se mai întorsese. Fraţii ei contactaseră ambasada Suediei şi autorităţile braziliene, dar nu fusese găsită.

Christer spera, oricât de naiv era probabil, că pur şi simplu se săturase să fie arhitectă şi acum se distra pe plaja din Rio, nedorind să fie găsită. Dar, indiferent de ce i se întâmplase, nu o era victimă a fantomei care bântuia pe la metroul din Stockholm.

Cu creatorul de modă era o altă poveste. Într-o *zi* plecase din casa lui de vacanţă din Österlen şi nu se mai întorsese. Se bănuia că se înecase şi curenţii duseseră trupul departe. Era o presupunere rezonabilă, având în vedere că dispăruse după o petrecere unde se consumase alcool peste măsură şi că fusese furtună în ziua respectivă.

Dar lectorul motivaţionai era Interesant. O anume Erika Säveiden. Numele îi era vag familiar. Oare nu ţinuse vreo prelegere La care conducerea voise să-i tihnită pe toţi acum câţiva ani? Da, sigur. În broşură erau prezentaţi Henrik Schyffert, un tip de la Apple, şi Erika savelden. Acum era sigur. Erau oameni cunoscuţi.

Raportul preciza că Erika nu avea familie, aşa că a fost dată dispărută abia atunci când nu s-a prezentat la o conferinţă.

Sora ei, Diana Săvelden, fusese cea care

contactase poliţia. Trecuse pe la sora ei, dar găsise un apartament gol. Nu se mai ştia nimic de Erika de atunci. Şi trecuse mai mult de un an.

Christer luă telefonul şi formă numărul surorii ei, care răspunse aproape imediat.

— Alo, Diana la telefon,

— Bună ziua, numele meu este Christer Bengtsson şi sunt de la poliţie. Deranjez?

Se făcu linişte câteva secunde. În fundal, Christer auzi zgomote din trafic.

— Nu, mă întorc de la masa de prânz, răspunse Diana în cele din urmă. Dar pot să vorbesc. E în legătură cu Erika?

Christer auri tremurul din Vocea ei, în duda zgomotului din fundal. Diana trăise în incertitudine în Legătură cu sora ei timp de un an întreg. Nu-şi putea imagina ce e în sufletul ei, dar bănuia că teama că ai putea primi într-o zi veşti proaste este groaznică. Şi ceea ce avea să-l spună acum ar fi putut să-i dea Lumea peste cap.

— În primul rând, vreau să spun că, din păcate, nu am nicio veste despre Erika. Mi-aş fi dorit să am. Dar tocmai am citit raportul privind dispariţia ei şi aş vrea să ştiu ceva ce nu reiese din raport. Cum era ea ca persoană? Nu numai la maturitate. Cum era când eraţi mici?

Sunetul de fundal de la telefon se schimbă. Părea că Diana Intrase undeva şi zgomotul străzii dispăruse.

— Ştiu că a început şedinţa, se auzi ea vag. Dar am o convorbire importantă. Îmi pare rău, acum putem vorbi mai bine, adăugă. De ce vrei să ştii despre copilăria Erikăi?

— Încerc doar să înţeleg cine a fost. Ca să avem

mai multe şanse s-o găsim.

Christer evită să-i explice în ce stare ar fi putut să o găsească în cel mai rău caz.

— Ce să spun? răspunse Di ana. Eu eram sora mai mare, Erika era mai mică decât mine. Deci era mereu o competiţie între noi. Cel puţin aşa zicea ea. Ea trebuia să fie întotdeauna cea mai bună. Mal ales în tot ce făceam eu. Şi pentru că eu jucam tenis, ea hotărâse încă de când era micuţă că va deveni cea mai bună jucătoare de tenis din Suedia.

În timp ce Diana îi povestea, Christer intră în fâşierul cu pozele din apartamentul Erikăi.

În living se vedea o vitrină cu mai multe trofee.

— Şi a fost? Cea mai bună din Suedia?

— A fost bună. Mult mai bună decât mine. Dar nu cea mai bună. A încercat mult timp, dar n-a reuşit niciodată. Aşa că a intrat într-o depresie acum... vai, câţi ani au trecut! Dar să zicem cam acum vreo 20 de ani. N-a mai vrut să se atingă de rachetă şi a stat doar în pat câteva luni. Nu mânca aproape nimic. Erika a fost întotdeauna fragilă, deşi se prefăcea, dar perioada aceea a fost neobişnuit de neagră. De fapt, mi-a fost teamă că se va arunca de pe vreun pod sau ceva de genul ăsta. Vorbea despre aşa ceva în momentele de slăbiciune.

Nimic din toate astea nu era în raport. Christer înţelegea şi de ce, o cădere psihică de acum 20 de ani nu părea foarte relevantă când era vorba despre o dispariţie din prezent. Dar în mintea lui începuseră să apară nişte gânduri vagi. Care, încet-încet, se limpezeau. Era ceva ce tocmai spusese Diana.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Chiar nu ştiu. Şi-a revenit singură. Când era în

cea mai adâncă depresie, s-a hotărât brusc să devină cel mai bun lector motivaţiona] din Suedia şi să vorbească despre experienţa el. Nu ştiu de unde j-a venit ideea. Dar de atunci cu asta s-a ocupat. Şi i-a mers mult mai bine decât cu tenisul.

— Vrei să spui că de data asta a fost cea mai bună?

Diana tăcu din nou câteva secunde.

— Îmi pare rău, dar trebuie să închid curând, spuse ea. Şeful meu gesticulează ca nebunul că trebuie să intru La o şedinţă. Dar Erika era specială. Nu cred că şi-a dat seama cât de bine îi mergea, îşi făcea tot timpul griji că s-ar putea, brusc, să nu mai aibă suficiente contracte. Chiar dacă făcea mereu naveta între Stockholm şi Londra, Dubai, LA... Era constant iritată că altora Le merge bine, în timp ce ea trebuia să se chinuie din greu să aibă succes. Ştii cum e, pentru unii paharul nu este niciodată pe jumătate plin, ci pe jumătate gol.

Da, Christer ştia foarte bine. Fusese şi el aşa. Dar apoi îi cunoscuse pe Lasse, care îi umpluse din nou paharul. Erika nu avusese norocul ăsta. Fusese singură, iar munca era pe primul loc. Aşa fusese şi el.

— Aşa a fost până a dispărut? întrebă el. Crezi că pur şi simplu a cedat?

Diana tăcu câteva secunde.

— Acum, că ai zis, mi-am adus aminte că de fapt s-a întâmplat ceva, răspunse ea. Chiar înainte să... dispară. Cam cu două săptămâni înainte. De unde era persoana care face planuri pe cinci ani înainte, a devenit preocupată doar să trăiască clipa. Începuse să mă sune mai des. Nu mai voia contracte noi. Voia să ieşim cât mai des la o cafea. Parcă în sfârşit se

liniştise. Ne am întrebat cu toţii ce s-a întâmplat. Dar a dispărut înainte să aflăm. Şi toată agitaţia din jurul dispariţiei ei m-a făcut să uit complet de cât de calmă era cu câteva săptămâni înainte. Dacă n-ar suna atât de macabru, aş putea spune că îşi găsise... pacea.

Semnalele de alarmă din capul lui Christer erau acum aproape asurzitoare. Erika Sâvelden suferise o schimbare de personalitate. Cu două săptămâni înainte să dispară. Şi era o vedetă în domeniul el. Îl mulţumi Dianei pentru timpul acordat, îi promise că va reveni dacă va mai avea alte întrebări şi apoi închise telefonul.

Îşi trecu mâinile peste faţă şi se uită la fotografia de pe monitor a Erikăi. Trebuiau să mai caute încă un schelet la metrou.

— Simt o energie oarecum pozitivă în această încăpere, spuse Júlia uitându-se la fiecare dintre ei.

Se întoarse cu spatele la ei şi privi tabla plină de informaţii, diferite notiţe şi hârtii care începuseră să se întindă şi alături, pe perete. Arătă cu degetul către o poză care înfăţişa o femeie stilată şi machiată profesional, cu un zâmbet larg pe buze.

— Christer, spune-ne ce ai găsit!

Júlia se dădu deoparte şi se sprijini de perete. Îşi încrucişa braţele peste piept uitându-se ia el. Mina observă că privirea lui Adam îi căuta decolteul.

Vincent avusese dreptate. Şi odată ce observai, era evident. Era clar că Júlia şi Adam aveau o relaţie.

Simţi privirea lui Vincent în spate. Venise în grabă de la 1ML şi avuseseră timp doar să schimbe câteva cuvinte înainte să înceapă şedinţa.

Bosse se ridică în momentul în care Christer îşi

drese glasul şi împinse scaunul, puse pe masa prăjitura cu şofran şi îşi scuturǎ zahărul de pe mâini.

— Erika...

Cuvintele nu erau foarte limpezi, pentru cǎ tocmai muşcase din prăjiturǎ, aşa cǎ îi Lăsă să aştepte până înghiţi.

— Erika Săvelden, continuă el cu glas mai limpede şi arătă către fotografie. A dispărut cu puţin peste un an în urmă, la fel de inexplicabil ca şi Jon Langseth şi Mark Eric. A fost lector motivaţional, cu siguranţă aţi auzit de ea. Ca şi ei, a avut o carieră de succes şi a fost lider în domeniul său. Asta e prima asemănare pe care am descoperit-o, dar mai sunt şi altele.

Făcu o pauză şi privi în jur.

— *Drama queen,* oftă Ruben dându-şi ochii peste cap. Christer îl ignoră.

— Există şi asemănări comportamentale înainte de dispariţie. Am vorbit cu sora Erikăi ca să aflu mai multe. La fel ca şi Jon şi Mark, a dat semne de schimbare comportamentală. Dar invers. Jon şi Mark au devenit amândoi paranoici, purtându-se de parcă h ar fi urmărit cineva. Dar dacă e să ne luăm după sora ei, dintr-o persoană extrem de stresată şi aproape colerică, Erika a devenit un om calm şi fericit. Mulţumit. Sora ei a spus că începuse să trăiască în prezent.

— Poate că a ştiut ce avea să se întâmple, la fel ca Jon şi Matcus, interveni Vâncent. Înţelegerea că moartea e inevitabilă şi iminentă îi poate face pe unii să găsească o linişte interioară pe care n-au avut-o niciodată înainte.

— Aşa este, de aceea multe sinucideri sunt o

surpriză pentru cei apropjaţi, explică Christer, încuviinţând posomorât. Au un prieten sau vreo rudă care nu s-a simţit bine o perioadă, dar care dintr-odată pare că e bine, fericit şi pozitiv. Aşa că rudele răsuflă uşurate şi cred că pericolul a trecut, în loc să-şi dea seama că starea de spirit pozitivă este cel mai mare semnal de alarmă.

— Deci toţi au ştiut că o să se întâmple ceva, şopti Ruben, fluierând apoi încet.

Mina văzu cu coada ochiului cum Bosse se apropia din ce în ce mai mult de prăjitura pe care o lăsase Christer pe marginea mesei.

— Cred că Erika a avut aceeaşi soartă ca şi Ceilalţi, spuse Christer mutând prăjitura, spre dezamăgirea câinelui.

— Bună treabă, Christer! spuse Julia. Ştiţi cu toţii ce înseamnă. Trebuie să căutăm amănunţit în tuneluri, să vedem dacă sunt acolo oasele Erikăî. Cu puţin noroc, putem să începem chiar mâine. Va trebui să-i căutăm şi pe prietenii lui Tom-Nebunul, cei care încă mai trăiesc acolo, dar asta cu altă ocazie. Le luăm pe rând.

Mina înghiţi în sec. Aproape că auzea zgomotul făcut de şobolani şi simţea mirosul de urină şi de gunoi stătut Dar în acelaşi timp era la fel de dornică ca şi ceilalţi să facă progrese în anchetă, în cazul în care Christer avea dreptate şi Erika Savejden se număra printre victime, iar oasele ei se aflau în tunelurile de la metrou, atunci ar putea să facă alte descoperiri în anchetă. Criminalii erau şi ei oameni.

Făceau greşeli. Osemintele Erikăi ar fi putut să ie dea puterea de a merge înainte.

— Mina, ştiu că vrei să continui să-l verifici mai atent pe Gustaf Brons, iar conducerea este total de

acord cu tine, spuse juiia. Vezi dacă poţi găsi vreo Legătură între ei şi celelalte victime.

Se întoarse spre ceilalţi.

— Pe de altă parte, vreau să daţi toţi dovadă de mare prudenţă în ceea ced priveşte pe Dragau Manej loviri, încă aştept ordine de sus despre cum ar trebui să abordăm ancheta, în aşa fel încât să nu încurcăm pe nimeni. Investigaţia de la DON este într-o fază delicată acum. Aşa că, dacă nu sunteţi siguri cum să procedaţi, veniţi La mine şi încerc să găsesc o soluţie.

Julia se întoarse din nou către Mina.

— Şi tu al fost la 1ML, dar n-am apucat să stăm de vorbă. Al aflat ceva? Exhumarea reprezintă o încălcare a integrităţii personale şi aş vrea să ştiu ca n-a fost degeaba.

— Da şi nu, răspunse Mina. Nimic nou de fapt, doar ca oasele lui Marcus Eriksson erau exact în aceeaşi Start ca şi ale lui Jon Langseth. La fel de curate. Iar Loke, asistentul Mildei, este acum complet convins de teoria lui Vincent, că metoda folosită este mai întâi fierberea şi apoi folosirea gândacilor.

— La naiba! exclamă Adam, părând că-i vine să se scarpine pe tot corpul.

Mina observase că avea o anumită aversiune faţă de insecte. Un păianjen mic era de ajuns să-i facă să fugă în celălalt capăt al încăperii. $1 era total de acord cu ei în această privinţă. Doar cuvântul *gândac* o făcea să tresară.

— E logic, spuse Vincent în spatele ei.

Se întoarse spre el.

— Este o teorie foarte plauzibilă, continuă el. Mi-ar plăcea să o testăm.

— Loke a sugerat de|a asta, zise Mina. O să încerce cu bucăţi de porc, ca să vadă dacă obţine aceleaşi rezultat ca la oasele găsite la metrou.

— De unde ia gândacii? întrebă Ruben, iar Adam se făcu verde la faţă.

Acum se scărpina intens pe braţe, iar Mina rezistă impulsului de a face la fel. Pielea ei tocită de atâta spălat nu suporta să fie zgâriată cu unghiile.

— Asta... n-am întrebat, înghiţi ea în sec.

— Apropo, mă duc ia Loke după şedinţă, anunţă Vincent. Mergem să ne întâlnim cu entomologul, să ne spună câte ceva despre gândaci.

— Da, s-a bucurat ca un copil când am sunat-o pe Milda să o întreb, comentă Julia.

Îşi trecu mâinile peste geacă. Se pare că era afectată de subiect.

— Cred că suntem gata pentru moment, continuă ea. Încă un lucru*

îţi drese glasul de câteva ori.

— Apropo de copii fericiţi, am pregătit câteva cadouri de Crăciun pentru tripleţi.

Îşi întoarse privirea către scaunul gol al lui Peder*

— Şi un coş cu delicatese de Crăciun pentru Anette* Cine vrea, poate să meargă cu mine în seara asta să i le dăm*

Tăcerea care se lăsă în încăpere nu era tulburată decât de acordurile din *All 1 want fur Christmas* care se auzeau în fundal.

O clipă mai târziu, toţi aprobară din cap înainte să se ridice şi să lasă din sala de şedinţe.

Mina îi opri pe Vincent când ieşeau.

— Ştiu că te grăbeşti ia o întâlnire cu expertul în insecte, dar ai un minut?

— Sigur că da, răspunse el confirmând din cap.

Am tot timpul din lume. Despre ce e vorba?

Se dădură laoparte pentru a nu le sta în cale celorlalţi.

— E vorba de interogatoriul cu Gustai Brons, răspunse ea. Am vorbit cu Ruben despre motivul pentru care Gustai ar ft avut nevoie de bani de la Dragan, iar ei a zis că întotdeauna este vorba de droguri, femei ori jocuri de noroc. M-a pus pe gânduri ceva din ce-a zis, dar nu ştiu exact ce. Singurul lucru care mi-a venit în cap a fost o ceaşcă de cafea. Îţi dai tu seama de ce?

Mina ştia cât de nebunesc suna, dar Vincent zâmbi.

— A, atât era! exclamă el. Îţi garantez că la Gustai e vorba de Jocuri de noroc.

— Jocuri de noroc? întreba Mina.

— Da. La interogatoriu, a folosit un termen din poker, dar nu unul Obişnuit. Trebuie să fii jucător serios ca să ştii despre ce e vorba. Saâi cineva care are cunoştinţe legate de cărţi de joc, ca mine.

— Ce a spus? întrebă Mina confuză. Nu-mi amintesc să & folosit niciun termen de poker. Şi ce legătură are cu cafeaua?

— La plecare, i-a spus avocatului *ctffee hoiising.* A zis că asta făceai tu.

— N-am auzit niciodată expresia.

— Exact la asta mă refer. Majoritatea oamenilor care au jucat poker vreodată în viaţă au auzit probabil expresii precum *bluf, caii, fald* şi aşa mai departe. Dar *coffee hfiusing* este mult mai rar.

— Şi ce înseamnă? Am făcut eu ceva?

Se pregătea pentru o prelegere din partea lui Vincent. Era întotdeauna un risc dacă Îl întrebai ceva despre sensul lucrurilor. Dar trebuia să ştie.

— Înseamnă să vorbeşti despre cărţile din mâna ta în timpul jocului, de multe ori cu intenţia de a-ţi păcăli adversarul. Cred că asta spunea că ai făcut tu când bai întrebat dacă a fost plătit să-l omoare pe Jon. În cercurile jucătorilor de poker, *eoffee h&using* e ceva Imoral şi chiar există unele cazinouri cu reguli care interzic aşa ceva.

— Deci există o mare probabilitate ca Gustai să fie implicat în jocuri de noroc? Dependenţa de jocuri de noroc a devorat averi mai mari decât a lui.

— Da, este o presupunere cu grad mare de probabilitate.

Mina răsuflă uşurată. Aflase ce voia, iar prelegerea lui Vincent fusese, spre deosebire de alte dăţi, foarte scurtă.

— Apropo, ştiai că există trei teorii foarte diferite despre cum a apărut Jocul de poker? continuă el chiar când ea se îndrepta spre uşă.

Părea exaltat acum.

— Una din ele este că jocul îşi are originea în China din secolul al XIX-lea, un fel de dezvoltare a jocului de domino care exista pe vremea împăratului Mu-Tsung. Alta teorie este ca vine de la un joc de cărţi persan numit *aS-naS,* inventat cândva în secolul al XVI-lea. Şi a treia este că imigranţii din Franţa au adus Jocul francez de *pocque* cu ei când s-au mutat în New Orkans, iar acolo jocul s-a schimbat treptat până a devenit *poker.* Eu aş spune că asta din urmă este cea mai probabilă, pentru că pokerul are multe asemănări cu *poajue.* Însă primele seturi de cărţi de joc aveau doar 20 de cărţi în loc de 22, cum avem astăzi, iar culorile, simbolurile erau ca la cărţile de tarot Deci monede, bâte, cupe şi spade. Şi taro tul, apropo, este foarte

interesant în contextul...

Mina îl auzi făcând o pauză ca să-şi tragă sufletul înainte de a continua, dar ea plecase deja.

După discuţia cu Mina, Vincent se duse direct la garaj să-şi ia maşina. *Coffee housing.* Şi Mina se gândise la o ceaşcă de cafea, firii şi ştie de ce. Vincent zâmbi în sinea lui, în timp ce conducea către Djursholm. Mina începuse să gândească la fel ca el.

Odată ajuns în Djursholm, coti pe Strandvägen. Bineînţeles că strada principală din cea mai luxoasă suburbie a Stockholmului avea acelaşi nume cu cea mai scumpă stradă din centru] oraşului. Înţelesese de la Milda că Loke avea o grămadă de bani, dar tot era impresionat. Pe o parte se înălţau case uriaşe, dintre care unele păreau nişte castele în miniatură. Pe cealaltă parte era apa. Şi, bineînţeles, ambarcaţiunile de milioane ale proprietarilor caselor.

GPS-ul îi anunţă că ajunsese la adresă, dar mai verifică o dată, pentru orice eventualitate. În faţa lui era o poarta automată Imensă; probabil ca avea trei metri înălţime. După poartă, un drum ducea până La o clădire mare de cărămidă care se întrezărea printre copaci.

Loke veni pe partea cealaltă a porţii cu o ţigară în colţu] gurii.

Când îl sari pe Vincent, zâmbi şi stinse ţigara. Ieşi pe o uşă laterală din poartă şi se grăbi spre maşină în timp ce-şi freca mâinile.

— Bună, Vincent! spuse el urcând în maşină. La naiba, ce frig e! Mergem?

Vincent porni maşina. În ultimii aproape trei ani, se întâlnise ocazional cu Loke şi întotdeauna i se

păruse că parcă îşi cerea scuze pentru existenţa lui de îndată ce intra într-o încăpere. Chiar se gândise de câteva ori să-l dea o carte despre stima de sine. Dar tânărul care era acum lângă el era plin de energie şi aproape ţopăia entuziasmat.

— Deci mergem la unul dintre cei mai vestiţi entomologi din ţară? întrebă Loke tare.

Vincent nu-l mai auzise vreodată vorbind atât de tare.

— Da, răspunse Vincent Ieşind din Djursholm spre autostrada E4 sud. Chiar e expert în gândaci. M-am gândit că s-ar putea să şi se pară interesant, şi cred că tu ai putea interpreta informaţiile pe care o să le primim azi dintr-o perspectivă pe care eu nu o am. La urma urmei, tu eşti cel care lucrează cu cadavre în fiecare zi.

Vincent făcu o pauză şi îi aruncă o privire. Aşa făcea pentru a putea dti oamenii, pentru a vedea cum se simt cu adevărat, pentru a şti cum să le vorbească. Dar Loke era un mister. Nu putea săd citească deloc. Parcă s-ar fi uitat] a o foaie albă de hârtie. Ceea ce, desigur, nu era vina lui Loke. Dar Vincent nu se simţea deloc confortabil din cauza asta.

— Trebuie să te întreb ceva, continuă el. Nu mă înţelege greşit acum. Dar am văzut unde locuieşti. De ce lucrezi la IML? Se pare că nu ai nevoie de bani.

Loke se uită surprins la el.

— Am o licenţă în osteologic, spuse el. Expert în schelete şi oase. E pasiunea mea. Tu ştii foarte bine ce binecuvântare e să lucrezi în domeniul care te interesează? Iar Milda este un geniu. Aş lucra acolo şi dacă ar trebui să plătesc eiu

Vincent aprobă din cap. Fireşte că ştia cum e. Şi n-ar fi trebuit să fie surprins că există cineva care consideră oasele un hobby, având în vedere cu ce se ocupa el.

— Apropo, s-ar putea să-l cunoşti pe entomolog, pare că ştii câte ceva şi despre insecte. I] cheamă Sebastian Bagge şi locuieşte în Häringe.

— Da, e un hobby pentru mine. Dar nu-] cunosc. Şi nu se poate să-l cheme Bagge1 şi să lucreze cu insecte, nu?

Loke scoase un ţgomot ciudat despre care Vincent presupuse că era o tuse tabagică amestecată cu râs.

— Ai auzit de determinism nominativ, nu? întrebă Vincent. Teoria care spune că numele de familie poate determina alegerea profesiei cuiva?

— Vrei să spui că în Anglia există foarte mulţi brutari care au numele de familie Baker, iar Sigmund Freud, ai cărui nume înseamnă bucurie, era foarte interesat de sexualitate? Parcă Jung a fost cel care a scris despre asta?

Vincent aprobă mulţumit din cap. Loke ştia despre ce era vorba.

— Şi acum ne vom întâlni cu Sebastian Bagge, continuă Loke zâmbind, JVamen est omerr.

— E numele un semn? Asta vine de la cineva pe care îl cheamă Loke.

— Cunosc câţiva care ţi-ar da dreptate, răspunse Loke, dregându-ţi vocea.

Vincent coti chiar înainte de castelul Häringe. O casă pompoasă, albă, ca un conac îţi făcu apariţia pe măsură ce se apropiau de adresa de pe GPS.

În peisajul de lamă, arăta ca o sculptură uriaşă de zăpadă.

— Aşa ceva! şopti Loke. Nu ştiam că entomologii câştiga atâţia bauL Milda ar trebui să-şi schimbe meseria.

— Dar gândeţte-te La farmec, replică Vincent. Entomologii au probabil mult mai puţine *grvupie* decât osteologii.

Loke îţi drese Vocea din nou.

Vincent parcă lângă ’m Hyundai în curtea din faţa casei.

De îndată ce coborî din maşină, Loke îţi aprinse o ţigară. Îi întâmpină un bărbat subţire, cu părul cărunt, de vreo 70 de ani, îmbrăcat cu o haină din blană albă.

— Intraţi, intraţi! îi pofti el. O să îngheţaţi aici!

Loke trase rapid câteva fumuri, aruncă ţigara în zăpadă şi o strivi cu piciorul. După ce se uită rapid la Sebastian Bagge, ridica chiştocul de pe jos şi îl băgă în buzunar.

Sebastian îi salută scurt din cap şi-i invită în hol, unde îţi scoaseră gedle.

— Ăsta e conacul familiei mele. Sunt norocos că l-am moştenit şi că s-a transmis din generaţie în generaţie, pentru că locuiesc gratis aici. Entomologia este o pasiune, dar n a contribuit prea mult la pensie.

Vincent îi aruncă o privire lui Loke, ca să-şi dea seama dacă se gândeau La acelaşi lucru. Era evident că se înşelaseră în privinţa situaţiei financiare a lui Sebastian. Buclele lui albe erau aranjate perfect, iar el era îmbrăcat într-un costum alb impecabil, cu croială safari. Ca un explorator de modă veche.

Vincent se uită în |ur. Se aşteptase la o casă excentrică, plină de animale împăiate şi stive de

cărţi până în tavan*

în schimb, casa era la fel de ordonată ca şi omul, într adevăr, pereţii erau plini cu insectare în interiorul cărora se aflau diferite specii de gângănii, dar erau amplasate simetric, la o distanţă exactă una de cealaltă.

Sebastian îl conduse în Living, unde se aşezară fiecare într-un imens fotoliu din piele. Fotoliile erau extrem de confortabile, în ciuda faptului că arătau la fel de ponosite şi vechi ca restul casei, Vincent îşi imagină toate generaţiile Bagge care stătuseră în acele fotolii. Stătuseră acolo decenii întregi, cu hainele Lor de exploratori, citind cărţi importante,

— Pe frigul ăsta, mă tem că nu-i suficient un ceai, spuse Sebastian, ducându-se spre bar. Vă servesc cu ceva mai tare.

— Eu nu beau, mormăi Loke.

Revenise la ce] dinainte, liniştit şi retras.

— Iar eu conduc, adăugă Vincent. Dar apreciem amabilitatea.

Sebastian ridică din umeri şi îşi umplu paharul cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Apoi luă o pipetă, trase apă dintr-un alt pahar şi puse patru picături în paharul lui înainte de a se aşeza într-un fotoliu.

— Ded vrei să aflaţi câte ceva despre gândaci? întrebă el. Dermestidae. Creaturi amuzante. Ştiţi că există S50 de specii de gândaci? Din păcate, în Suedia avem doar 36. Micii curăţători ai naturii, asta sunt,

— La ce te referi? întrebă Vincent.

Fotoliul scârţâj când îşi schimbă poziţia,

— Gândacii, fiind gândaci, se dezvoltă bineînţeles prin metamorfoză, răspunse Sebastian, sorbind din

pahar.

— Desigur, aprobă Loke.

Vincent nu-şi putea da seama dacă era ironic sau chiar ştia şi el. Probabil că era vorba de a doua variantă.

— Ei trec prin cele patru etape – ou, larvă, pupă şi adult, Ultima este gândacul complet format* Când s-au dezvoltat complet, se hrănesc cu polen şi nectar, ca toate celelalte insecte. Dar în stadiul de larve mănâncă în principal hrană animală.

— Mănâncă toate tipurile de animale? întrebă Vincent.

— Cât sunt moarte, da, răspunse Sébastian, confirmând din cap. Gândacii se hrănesc cu cadavre. Devorează animalele moarte în sălbăticie.

— Sunt necrofagi, mormăi Loke*

— Exact! exclamă Sébastian fericit. Şi s-au specializat în domenii diferite, Attqgenus *peliio,* cunoscut şi ca gândacul de blană, preferă, cum spune şi numele, să mănânce blană. Şi pentru că şi lâna este o formă de blană, e foarte nociv pentru puloverele de lână dacă ţi-a intrat în casă. De fapt, şi pentru alte materiale textile. *DermesteS iardafiuS,* gândacul de carne, dacă e să traducem mot-à-mot, este altă specie care în Suedia se găseşte aproape doar în case, unde se îmbuibă, printre altele, cu păr şi resturi de piele.

Vincent se strâmbă. Mina habar n-avea cât de norocoasă era că nu e acolo. N-ar fi putut dormi o săptămână dacă ar fi auzit aşa ceva.

— Dar desigur că vreţi să şi vedeţi, spuse entomologul. Aşteptaţi o clipă!

Sébastian dispăru, dar se întoarse destul de repede cu un insectar asemănător celor de pe

pereţi, pe care i-l dădu lui Vincent. În insectar erau mulţj gândaci micuţi, toţi având o fâşie minusculă de hârtie cu informaţii despre specia din care făceau parte.

— N-am întâlnit foarte multe feluri de *Antrenus* în Suedia, pentru că majoritatea nu pot trăi aici, explică Sébastian, aşezându-se din nou în fotoliu. Doar patru pot supravieţui. Uită-te la cea din stânga jos.

Vincent văzu o insectă discretă, maronie, cu semne albe.

— E *Antrenat museorum,* continuă Sebastian, sorbind din pahar. Gândacul de muzeu. Un fomist. Larvelor le place să trăiască în cuiburi de păsări şi de viespi, dar se găsesc şi în sacii de ouă ai păianjenilor şi mănâncă ouăle care nu ecluzează... Asta, dacă n-are noroc şi dă de nişte muşte moarte.

Vincent se gândi imediat că Mina nu trebuia să afle acest detaliu.

— De ce i se spune *de* muzeu? întrebă el. Înţeleg gândacii de blană şi de carne, dar *gândac de muzeu?*

— Pentru că, dacă pătrunde în muzee, mănâncă toate animalele împăiate. Mănâncă blană, lână, covoare, mătase, pene, piei. E cel mai groaznic coşmar al oricărui muzeu de istorie naturală.

Vincent dădu din cap gânditor. Era ceva familiar în ceea ce spunea Sebastian.

— Căutăm pe cineva care ar putea avea o colecţie mai mare de gândaci de muzeu. Cum putem să dăm de o astfel de persoană? Există vreun forum sau poate Vreo asociaţie pe care am putea să o contactăm? îmi imaginez că nu e foarte obişnuit să ai o colecţie de gândaci vii.

Sebastian îşi termină băutura înainte de a răspunde.

— *Anthrenus museorum* este cea mai comună specie de *Anthrenus pe* care o avem aici. Este peste tot. Şi, cum am spus, chiar şi acolo unde n ai vrea să fie.

Vincent aruncă o privire spre fotoliul în care stătea Sebastian. Imaginea generaţiilor precedente care stătuseră în el nu mai era la fel de plăcută. Toată pielea, toate firele de păr care căzuseră în el decenii întregi, ca o masă festivă pentru gândaci. Vincent făcu un efort imens să nu cedeze impulsului de a se ridica imediat. Se simţi brusc exact ca Mina.

— Dar este puţin mai complicat de-atât, continuă Sebastian. Gândacii cel mai des folosiţi pentru curăţarea oaselor sunt de un alt soi. În străinătate se folosesc *Dermestos maculatus,* În Suedia, în schimb, lucrăm cu *Dermestes haemorrhoidalis.*

Se uită pe fereastră,

— Şi Ja temperaturile astea, este necesar un terariu temperat pentru a păstra larvele în viaţă, în plus, gândacii se dezvoltă într-o lună şi jumătate, deci larvele de toamna trecută sunt acum gândaci. Trebuie să ştiţi ceea ce răutăţi dacă vreţi să găsiţi ceva. Pot să vă spun un secret?

Sebastian se întoarse către Vincent, băgându-ţi mâinile în buzunare şi ridicând din sprâncene. Vincent dădu din mână.

— Orice, dacă ne ajută.

— Chiar sper că aveţi vreo pistă bună. Să nu ziceţi că v-am spus eu. Dar oamenii interesaţi de insecte sunt puţin eludaţi.

---

1 Skalbsgge (Bagge) înseamnă gândac în limba suedeză. Ţ\r. R)

— Deci o să fii Moţ Crăciun?

Mina arătă cu capul spre sacul pe care îl pregătea Christer.

— Da, cum a remarcat şi Ruben, am cea mai bună burtă pentru rolul ăsta, răspunse Christer.

Evită privirea Minei. Tot ce avea legătură cu peder era încă dureros şi trist pentru toţi.

— Dar nu-i aşa că mergi şi tu? întrebă el.

Mina negă rapid din cap.

— Ştiu că nu e frumos din partea mea. Dar pur şi simplu nu fac faţă. Nu încă. Trebuie să gestionez asta în ritmul meu...

Auzi şi ea cât de aiurea sună. Cât de laşă fusese că-i evitase pe Anette şi pe tripleţi. Ei nu puteau scăpa de durere. Trăiau învăluiţi în ea, în fiecare minut şi în fiecare secundă.

— E OK, o încurajă Christer, bătând-o stânjenit pe umăr, înainte de a-şi trage repede mâna. Îmi pare rău, n-am vrut.

— E-n regula, îi răspunse Mina serioasă.

Christer zâmbi fără să mai spună nimic. Continuă să-şi împacheteze recuzita de Moş Crăciun şi împături cu grijă o mască de Moş cu o barbă lungă, albă, pe care o puse apoi în sac.

— Oricum, vreau să te uiţi la ceva înainte să pleci, continuă ea deschizând un fâşier pe calculator. Dacă poţi.

— Sigur, răspunse Christer închizând sacul, apoi ridicându-l pentru a-i simţi greutatea. Despre ce e vorba?

— Jocuri de noroc. Nu înţeleg de ce Gustaf Brons ar trebui să accepte bani de la sârbi având în vedere veniturile sale din ultimii ani, dacă nu erau o plată pentru ceva, O explicaţie poate să fie

dependenţa de jocuri de noroc. Poţi să urmăreşti banii, să contactezi companiile de pariuri şi să vezi dacă găseşti ceva care să ne arate dacă Gustaf Brons a pierdut sume mari?

— Asta înseamnă că trebuie să-i fac să-mi dea informaţii despre clienţi: lor, spuse Christer gânditor.

Presupun că n ai vreun mandat de la procuror în buzunar?

Mina clătină din cap.

— Nu încă. Fă ce poţi fără să încâlci Legea. Ştiu că ai nişte relaţii, m-am gândit că ai putea... să discuţi puţin cu ei. Şi, în acelaşi timp, să verifici ce se poate venii ca legat de situaţia financiară a lui Gustat în ultimii... cinci ani?

— Nicio problemă, răspunse Christer, luându-şi geaca pe el.

Aruncă sacul peste umăr.

— Nu te-ai răzgândit?

— Nu, Am nevoie de timp. Dar te rog să o îmbrăţişezi pe Anette din partea mea.

— Moş Crăciun promite că va da o îmbrăţişare. *Ho hoho!*

Christer se lovi peste burta rotundă.

Mina zâmbi şi se uită după el. Încă simţea pe umăr căldura mâinii lui.

Julia era conştientă că nu erau suficiente cadourile. Dar era oricum ceva. O încercare de a-i face pe Anette şi pe tripleţi să trăiască normal. Era primul Ajun al Crăciunului pe care il petreceau copiii fără tatăl lor, iar Anette, fără soţul ei. Primul dintre toate ajunurile care aveau să vină. Nu existau cadouri pe lumea asta care să compenseze durerea lor.

Şi totuşi, Christer, îmbrăcat în Moş Crăciun, trăgea de un sac.

Era singurul lucru pe care îi puteau face pentru ei. Asta şi faptul că erau acolo cu ei. Statura împreună, aproape toată echipa, în faţa casei, aşteptând o clipă pentru a-şi aduna gândurile. Nimeni nu zicea nimic. Ruben se concentra să-ţi dea jos zăpada de pe cizme. Julia căuta privirea îui Adam, dar el se uita în pământ, ca şi ceilalţi. Trase aer în piept şi apoi sună la uşă.

Auzi tripleţi i venind în fugă şi apoi:

— Mama! Sună la uşăl

— Cine este, mama?

Trecură câteva secunde pană când Anette deschise uşa şi tripleţil năvăliră în zăpada din jurul picioarelor ei. Molly se lumină la faţă când îl văzu pe Christer.

— Chister! ţipă ea, aruncându-se în jurul picioarelor lui şi aproape dărâmându-l, cu sac cu tot. Moţ Chister!

Apoi zâmbetul fu înlocuit cu o încruntare.

— Dar... unde este unchii? Asse?

Julia se uită mirată la Christer. Nu ştiuse că Lasse şi Christer obişnuiau să-i viziteze.

— Ce? întrebă el în timp ce încerca să-şi recapete echilibrul. Eu ştiu cu cine îţi petreci tu timpul liber?

Avea dreptate în privinţa asta, desigur. Iar zâmbetul pe care îl văzu în colţul gurii lui Adam îi reaminti că era foarte norocoasă că infromaţia încă nu ajunsese la Christer.

— Înfrăţi! îi pofti Anette, făcându-k semn să vină în hol, unde îţi agăţară gecik în cuier.

Julia îi întinse coşul cu delicatese şi o îmbrăţişă.

— Am adus nişte brioşe, spuse Adam, întinzându i

o pungă.

— Şi eu am adus vin fiert, adăugă Ruben, Doar să adaugi condimente.

— Sper că e foarte tare, răspunse Anette aruncând o privire în living, unde tripleţii îl târâseră pe Christer, după ce-şi scosese pantofii.

Intrară în living, în timp ce Ruben se dusese Ja bucătărie cu Anette. După o clipă, veniră cu cafea şi prăjituri. Anette se aşează pe canapea oftând adânc. Se părea că tripleţii uitaseră pentru moment de cadouri, căţărându-se în schimb pe Christer, care se întinsese pe jos, complet copleşit.

— Cred că e primul meu moment liber din ultima lună, oftă Anette lăsându-se pe spate cu ochii închişi.

— Cum vă descurcaţi? întrebă Julia încet.

Anette deschise ochii şi ridică din umeri,

— Încerc să găsesc în fiecare zi o clipă în care să fim fericiţi, răspunse ea. Pentru că este dificil. E foarte uşor să te simţi vinovat pentru că eşti fericit câteodată.

O umbră se abătu peste chipul lui Anette. Julla o privi. Privi tripleţii care se căţărau peste colegul ei şi care asediaseră livingul cu jucăriile lor. Dacă nu te uitai atent, Anette şi copiii păreau o familie normală. Dar tristeţea era prezentă. Ochii ei erau rar fericiţi. Familia îi fusese sfărâmată de un nebun cu un pistol. Nu mai putea să repare asta niciodată.

Julia nu avea un pistol, dar era cam acelaşi lucru având în vedere ce făcea ea propriei familii. Lui Torkel şi lui Harry. Dar, spre deosebire de Anette, ea avea de ales. Putea să-şi salveze familia. Dacă încă avea o familie.

Trebuia să stea de vorbă cu Adam. Cât mai repede

posibil.

Când ajunse acasă Vincent, Benjamin şi Rebecka erau deja în bucătărie şi mâncau. Tăiţei instant. Vincent nu era sigur dacă putea să-i califice ca un aliment nutriţional.

— Al cui e rândul să gătească în seara asta? întrebă el din hol în timp ce se descălţa,

Benjamin ridică din umeri,

— Cred că e rândul tău. Dar am făcut noi ceva* Frigiderul e cam goi*

Vincent oftă* Uitase să se oprească la cumpărături. Unul dintre lucrurile pe care ie uitase în ultimele zilele. Şi colac peste pupăză, durerea de cap revent brusc în timp ce îţi agăţa haina în cuier.

— Tată, ce-i asta? întrebă Benjamin fluturând o hârtie*

Vincent Intră în bucătărie şi luă hârtia din mâna fiului său. Era una dintre cărţile poştale pe care le primise de La Umberto* Cele fără expeditor, aduse la recepţia de la ShowLife Productions* Vincent dădu din umeri şi luă şi cealaltă carte poştală, apoi le puse pe amândouă pe masă în faţa lui Benjamin*

— Înainte de Instagrûm, trebuia să Scriem de mână pe cărţi poştale aberaţiile, scuzele, cuvintele înţelepte, explică el. Astea sunt de ia un admirator secret. Bucură-te de măreţia tatălui tău.

Rebecka luă una dintre cărţile poştale.

***— Un jgheab cate curge în vreme de ploaie şi o femeie arţăgoasă sunt la ţel,* citi ea. Vai, valorile de la începutul secolului trecut. Frumos, tată! De fapt, ce fel de fani ai?**

— 0 *cursă este pentru om să afierosească Domnului ceva în grabă şi după ce a făgăduit să-i pară rău,* ci ti Benjamin pe a doua carte poştală*

Sunt de acord că sunt puţin ciudate. Dar mă gândeam mai ales la formularea în sine. Parcă deranjează semantic. De parcă ar fi traduse. Sau, cum spui tu Rebecka, vechi.

Vincent aproape că începu să râdă. Bineînţeles că Rebecka făcuse imediat o analiză a persoanei care trimisese cărţile poştale. Aţa era ea, lega totul de contexte sociale* în timp ce Benjamin se concentrase pe structura gramaticală. Creierul analitic al fiului său începuse probabil deja să caute tipare printre litere. Era ca şi cum Vincent şi-ar fi externalizat două dintre trăsăturile personalităţii.

Uşa de la intrare se deschise şi Aston năvăli îmbrăcat în salopeta groasă, cu mănuşi şi căciulă, acoperit de zăpadă din cap până jn picioare.

— Trebuie să fac cacaaaaaaaal ţipă e] dispărând în baie fără să-şi scoată ghetele.

Vincent oftă şi se îndreptă spre debara, de unde luă un mop. Dacă Benjamin şi Rebecka erau două aspecte ale lui, atunci Aston care parte era? Nu era prea sigur că voia să ştie.

— Sper că ai mâncat multă zăpadă, strigă el către uşa închisă a toaletei. Pentru că am uitat să fac cumpărături.

Probabil că trebuia pur şi simplu să-l ducă pe Aston în mallul din Tyresb şi să-i dea un hamburger. Şi celorlalţi, dacă prin absurd ar fi vrut să meargă cu ei.

Nu era surprins că Maria nu era încă acasă, dar, pe de altă parte, nu-şi putea aminti ce avea ea de făcut azi. Desigur, lucrul ăsta putea să fie remediat uşor, printr-un telefon, dar ml avea puterea să vorbească cu ea. Pentru că ea ar întreba doar de Mina. Şi ei ar trebui să-i răspundă.

Deodată, văzu ceva cu coada ochiului şi-şi întoarse privirea spre living.

Nu era nimic acolo. Trebuie să i se fi părut. Dar o clipă crezu că văzuse ceva pe perete. Ca nişte litere. Sau un cuvânt. Se încruntă, iar obişnuita durere de cap începu să-i dea târcoale din nou.

AU MAI RĂMAS NOUĂ ZILE

De data asta, Mina era mult mai bine pregătită pentru tunelurile de la metrou. Ieri după-amiază îşi luase o pereche de cizme robuste, pe care se gândea să o arunce imediat ce termina căutările. Purta mănuşi, pentru că era foarte frig, dar peste mănuşile din piele avea şi mănuşi de unică folosinţă mărimea XI.. Mal avea cinci perechi în buzunar. Şi bineînţeles că avea şi mască la gură.

Lângă ea, Ruben nu purta niciun echipament de protecţie. Asta dacă nu socotim căciula imensă cu urechi pe care o avea pe cap. Se pare că era un cadou de Crăciun de la fiica lui, dar arăta foarte ciudat.

— La naiba, ce frig e aici, jos! mormăi el, strângându-şi braţele pe lângă corp când coborâtă de pe platforma de la Odenplan şi intrară în tunel. Am crezut că o să se mai cald.

— Îhm, n-a fost planul meu să-mi petrec aşa ultimele zile dinaintea Crăciunului, răspunse Mina, gândiriduse la Nathalie, care se mutase la ea şi pe care abia avusese timp să o vadă.

Reprezentanta TS1 şi MTR1, care venise cu ei din motive de securitate, nu făcu decât să zâmbească.

— Dar nu este interesant, cu toate poveştile de aici? întrebă ea apoi. Cum ziceai că te cheamă... Ruben? îmi pare rău, dar chiar trebuie să-ţi pui casca de protecţie aici.

Primul lucru pe care i] făcuse Mina fusese să-şi dezinfecteze casca. Ruben încă o ţinea în mână.

— Căciula de ia Astrid este tot ce-mi trebuie, explică el, holbându-se La femeia de la TS.

Femeia avea în principiu dreptate în privinţa poveştilor de la metrou. Fuseseră interesante, cei puţin la început, cele de la primele staţii pe care le vizitaseră. Dar farmecul dispăruse după un timp.

Teoria de lucru era că, din moment ce oasele lui Jon Langseth fuseseră găsite relativ aproape de un peron, ca şi ale lui Marcus Eriksson, şi daci era să îl creadă pe Tom-Nebunul, ucigaşul chiar dorise să fie găsite. Deci în cazul în care mai existau şi alte oase în tunelurile astea, sigur erau şi ele amplasate în apropierea unui peron. Ceea ce ar fi fost bine. Pentru că era Imposibil să cauţi prin tot sistemul de galerii.

— Reţeaua metroului din Stockholm are 100 de staţii, mormăi Mina. 47 dintre ele sunt subterane şi noi ne îndreptăm spre a treia. Cred că Adam şi Julia au fost la patru. Dacă şi celelalte două ecbipe au reuşit să viziteze tot atâtea într-o singură zi, ar trebui să ne pregătim să sărbătorim Crăciunul în subteran. Pentru că vom rămâne aici o vreme.

Îţi aprinseră lanternele şi continuată să înainteze în tunel. Lumina de pe peronul din spatele lor devenea tot mai slaba, iar în scurt timp se îndepărtaseră destul de mult. Nici aici nu era vreo movilă de pietriş, iar Mina era de|a dezamăgită că nu găsiseră nimic. Chiar dacă o noua descoperire ar fi fost, de fapt, o tragedie. Începu să-i sune telefonul, Iar ea U scoase din buzunar. Era Julia.

— Da?

— Bună, spuse Julia, fără sudare. Suntem la

Karlaplan. Şi am găsit încă o grămadă. De oase. Adam a chemat tehnicienii, dar încă n-au ajuns. Oricum pot să pun pariu că este vorba de lectorul motivaţional dispărut, Erika Săvelden, aşa cum a zis Christer.

Lanterna Minei lumină puţin mai departe. Ruben îşi ţinu respiraţia, iar ea se opri brusc.

— Dar dacă acolo o ai pe Erika, aici cine e? şopti Mina la telefon.

Conul de lumină era fixat pe o movilă de pietriş aflată în faţa lor. O movilă suficient de mare pentru a ascunde un schelet de om. Şi dintr-o parte ieşea ceva alb.

---

2 Tratitportol în comun din Slockhdm. (iVL)

J Sfetroiii din StocMiolm. (N.f.)

— Nu vrei să vă duc la tren? întrebă Vincent. E o călătorie destul de lungă până la părinţii tăi.

Maria şi Aston erau în hol şi se îtnbrăcau. Maria avea o valiză mare, iar Aston se lupta cu un rucsac care cu siguranţă nu fusese conceput pentru capii. Iarna, bagajul era întotdeauna mult mai voluminos.

— Ne descurcăm, răspunse Maria scurt. Putem să luăm autobuzul până la gară. Doar ştij cât de mult îl place luj Aston să meargă cu autobuzul. Şi ar fi aiurea să fii ocupat dacă ar avea pe neaşteptate nevoie de tine în... ancheta aia a poliţiei.

Vincent înţelese exact la ce se referea soţia lui. Sau mai degrabă la cine. Dar nu mai avea putere să se apere. Nu din nou. În plus, trebuia să admită că acuzaţiile constante ale Mariei începuseră să capete o tentă de adevăr. Se gândea din ce în ce mai mult la Mina. Ştia că nu putea să fie niciodată mai mult decât atât. Dar mai ştia şi că era complet pierdut fără Mina.

Din păcate, nu putea spune acelaşi lucru despre soţia sa. S-ar putea să fi fost aşa cândva, dar se întâmplase cu mult timp în urma. Norocul lui era că Mina nu avea altfel de sentimente pentru el, pentru că atunci totul ar fi devenit dificil.

— Mergem şi cu autobuzul, şi cu trenul! ţipă Aston bucuros, punându-şi în sfârşit rucsacul pe spate. O să stau pe scaunul din faţă la autobuzl

— Dacă nu e vreo persoană în vârstă care să aibă nevoie de locul ăla, da, explică Maria cu înţelepciune. Atunci va trebui să te muţi.

— Dacă vine un bătrân, poate să stea în poala mea şi să-mi spună poveşti.

Vincent îl zâmbi băiatului şi apoi se uită la soţia lui. Realiză cât de puţine ştia despre ea după atâţia ani La început, între ei fusese doar pasiune. Poftă carnală pură. Trăiau deja împreună când Maria îi spusese că *nu mai era necesară.* Fără să se cunoască cu adevărat. Maria făcuse multe încercări să-J înţeleagă, ştia bine. Dar era nesigur în privinţa rezultatului.

Chiar e posibil să ştim ceva despre altcineva umană, ceva ce să nu fie de fapt doar propriile proiecţii şi ipoteze neconfirmate? Probabil că nu.

Bineînţeles că i-ar fi dor de ea dacă nu ar mai fi căsătoriţi. Dar cât de mult? îndrăznea măcar să-şi pună această întrebare?

Maria, care tot căuta o pereche de mănuşi uscate pentru Aston, se opri brusc şi se uită la el. De parcă ti citise gândurile.

— Al fost foarte tăcut în ultima vreme. E totul în regulă?

Vincent clătină din cap. Nu era chiar în regulă.

— Mă doare îngrozitor capul aproape tot timpul,

răspunse el. Şi am o formă de nelinişte care mă cuprinde din ce în ce mai mult cu fiecare zi ce trece.

— Probabil că nu ţi-a prins bine că ai stat atât de mult acasă în toamna asta, zise ea. Şi acum, cu iama asta întunecată, singurătatea devine şi mai apăsătoare.

Îi dădu lui Aston mănuşile. Apoi se întinse şi-l sărută pe Vincent pe obraz, după care puse mâna unde tocmai ÎL sărutase şi se uită în ochii lui,

— Promiţi ca vil? întrebă ea.

— Îţi promit, răspunse el, luându-i mâna într-a lui* Dar nu pot să-ţi promit că o să mănânc picioarele de porc ale tatălui tău.

— Bunicul are picioare de porc? întrebă Aston îngrozit. Nu le-am văzut niciodată!

— Să-l pui să-ţi arate, îi şopti Vincent, conducându-i La uşă. Sunt mari şi păroase!

Când ieşiră din casă, îl lovi brusc sentimentul că nud va mai vedea niciodată. Aproape că-l doborî. Îi venea să fugă în şosete prin zăpadă, să-i ia în braţe şi să le spună cât de mult îi Iubeşte şi că nu trebuie să plece. Dar nu făcu decât să tragă aer în piept şi să închidă uşa.

Mina ajunse în apartamentul ei; Julia îl dăduse voie să meargă acasă şi să facă un duş după ce fusese în tunelurile de la metrou. Hainele groase de lamă, mănuşile şi masca îţi făcuseră treaba, dar tot simţea că murdăria începe sări pătrundă prin pori. Cizmele le lăsase deocamdată în faţa uşii, Se dezbrăcă în hol, cât de repede putu; îşi scoase pantalonii, îşi trase puloverul peste cap şi apoi văzu pantofii.

După o ¡umătate de secundă, îşi dădu seama ai cur erau. Nathalie. Mina uitase complet că fiica ei

avea acum chele de] a apartament. Îşi trase repede puloverul înapoi peste cap şi luă pantalonii de pe jos, apoi se opri brusc.

Uşa de la birou era deschisă.

Uşa pe care o ţinuse tot timpul încuiată. În living erau câteva stive cu cutii. Ştia foarte bine ce conţineau. Ch Hoţii şi maiouri le ei de unică folosinţă. Dezinfectant pentru mâini. Produsele de curăţat care ocupau restul încăperii zăceau într-o grămadă lângă stiva de cutii. Şi dacă asta nu era de ajuns, o auzi şi pe Nathalie cum scotocea prin cameră.

— Mamă? strigă Nathalie, scoţând capul pe uşă. Bună! Fac doar puţin curat. Nu înţeleg de ce al atât de multe cutii şi lucruri aici, pare mai degrabă un depozit decât un birou, dar m-am gândit că aş putea să mă mut eu în camera asta acum. Mă simt prost că mi-ai dat mie dormitorul şi tu dormi pe canapea. Camera asta e perfectă dacă o aranjăm puţin. Şi de ce n*ai pantaloni pe tine?

Mina se uita în gol. Nu ştia ce să spună. Intră mecanic în llving şi îşi puse pantalonii pe o cutie de carton.

Şi acolo era viaţa ei. Modul el de a-şi trăi viaţa. Un mod perfect rezonabil pentru o perioadă lungă. O ruşine pe care o ascunsese de toată lumea, ca să nu fie considerată complet anormală. Şi acum secretul ej era acolo, pe jos, în living. Şi fiica ei era tot acolo.

— Nuţi-am dat voie... începu Mina. Nu am...

Îţi drese glasul şi o luă de la capăt. Cum putea sări spună?

— Bănuiesc că trebuie să-ţi... explic ceva.

— Vrei să spui că eşti complet nebună? întrebă Nathalie râzând. Asta ştiu deja. N-am mai întâlnit pe

nimeni care să aibă nevoie de 200 de perechi de chiioţi.

— Astae... şopti Mina.

Era cât pe ce să spună *viaţa mea,* dar se opri în ultimul moment.

— N-ai niciun drept să faci asta. Unele lucruri sunt private. Pur şi simplu nu poţi veni aici şi să...

— Dar, mamă, o întrerupse Nathalie, sunt doar chestii pentru curăţenie. Şi nişte lenjerie intimă. Bine, e o cantitate absurdă de lenjerie intimă. Doar n-am găsit un beci unde biduieşti copii sau ceva de genul ăsta. Sunt doar lucruri. Însă dacă ne organizăm puţin, sigur cea mai mare parte din ele o să încapă în dormitorul tău.

Fiica ei o privi înainte de a continua.

— Sper că ai ceva mult mai privat decât asta, de care pot să dau data viitoare când o să fiu singură acasă. Nu e chiar atât de distractiv să te tachinez pentru lenjerie şi dezinfectant pentru mâini.

Mina se uită la fiica ei. Încercă să observe bătaia de joc din ochii ei. Dezaprobarea în colţul gurii. Sau frica de un părinte bolnav. Dar nu găsi nimic din toate astea. Nathalie părea doar... bucuroasă.

— Hai, vino şi ajută-mă să fac curăţenie! continuă Nathalie cu un zâmbet larg, întinzându-i o pereche de mănuşi, deşi ea nu purta.

Mina înghiţi cu noduri. Cetatea nu era doar capturată şi cucerită. Acum ieşeau la Iveală şi fantomele cetăţii. Nu era absolut deloc pregătită pentru aşa ceva. Dar bănuia că probabil nici nu va ft pregătită vreodată. Şi trecuse prin lucruri mult mai groaznice – fusese jos, în tunelurile de la metrou) din Stockholm – şi supravieţuise. Duşul îl lăsă pe mai târziu. Înghiţi din nou cu noduri. Apoi zâmbi.

— Curăţenie, zici? exclamă ea luând mănuşile. Lasă-mă să-ţi arăt cum face curăţenie un profesionist.

Niklas stătea la fereastra din biroul lui, aşa cum făcuse adesea în ultima vreme, Oamenii de pe stradă erau îmbrăcaţi în geci călduroase de iarnă, cărau pungi şi pachete şi păreau fericiţi. Dar oricare dintre el putea să-i vrea răul. Cu fiecare zi care trecea, creştea probabilitatea ca soarta să-l aştepte acolo jos, pe stradă.

— Am vorbit cu toţi cei care erau de serviciu la studio în urmă cu două zile, spuse Tor din spatele lui. Serviciul de securitate a făcut şi o verificare suplimentară a antecedentelor lor. Au verificat şi reţelele de socializare şi s-au uitat şi la conexiunile politice.

— Conexiuni politice? întrebă Niklas întorcând u-se spre Tor. Chiar avem voie?

Tor ridică din umeri.

— Acum am făcut-o. Dacă vrei, poţi să te prefaci că nu ştii-

Niklas se aşează pe scaun şi îţi şterse faţa.

— Şi? întrebă el. Ce aţi găsit?

Tor înghiţi în sec înainte de a răspunde, iar mărul lui Adam i se mişcă de sus în jos.

Stinghereala acestui om compact putea să fie oarecum comică, dacă nu ţineai cont de faptul că subiectul nu era deloc amuzant.

— Nimic, răspunse Tor, cu vocea tremurândă. Nimic la nimeni. Cu excepţia unei aventuri, dar mi-e greu să cred că ar avea vreo importanţă în contextul nostru. Întreaga echipă editorială de la *Morgoiistudion* este răvăşită, conducerea SVT îşi cere scuze neoficial şi „

— Neoficial? întrebă Niklas, ridicând din sprâncene.

Tor îşi drese glasul.

— Vrem să păstrăm totul secret. Ca să nu-l încurajăm pe autor. Şi SVT nu poate prezenta scuze oficiale pentru ceva care nu s-a întâmplat Prezentatorii, oamenii de la studio şi cameramanll care au lucrat atunci sunt cu nodul în gât pentru că s-a întâmplat aşa ceva chiar de faţă cu ei.

— Deci persoana în cauză a venit şi a plecat fără să observe nimeni?

— Imposibil, răspunse Tor. Paznicii ar fi observat imediat dacă era acolo o persoană neautorizată.

Niklas întoarse scaunul ca să poată privi din nou pe fereastră. Un bărbat mergea pe stradă cu capul plecat, ferindu-se de viscol.

— Atunci e cineva care lucrează acolo?

— Mă tem că nici asta nu este probabil. Am verificat în avans antecedentele tuturor celor prezenp. Tbţî fuseseră acceptaţi de serviciul de securitate.

Omul acela de pe stradă. Niklas îl mai văzuse.

— Uită-te acolo jos, arătă e] pe fereastră. Cel de acolo. L-am văzut de mai multe ori, mereu aici, afară. Ce caută aici? îţi spun eu că mă spionează. Sunt sigur că ai vreun paznic jos, roagă-l să-l salte imediat!

Tor se uita pe fereastră şi oftă.

— E portarul, zise el. Se duce acasă în fiecare zi la ora asta.

Desigur. Acum îl recunoscu şi Niklas. Asta îi mai Lipsea, să devină paranoic. Se uită din nou la bărbatul care înainta în viscol. Portarul va continua să meargă acasă în fiecare zi, poate la familia sa de

pe Södermalm care îi ducea dorul sau poate la apartamentul lui de burlac din Upplands Väsby.

Niklas habar n-avea. Ideea era că portarul va face asta şi săptămâna viitoare. Şi săptămâna care urma. Dar atunci Niklas nu va mai fi.

Închise ochii şi văzu simbolul în faţa ochilor.

Cifra opt cu partea inferioară colorată.

— Poţi pleca acum, îi spuse el obosit lui Tor, cu ochii încă închişi.

Poate, doar poate, că era timpul să accepte realitatea. De ce nu? Ultimii 20 de ani fuseseră minunaţi. Dar, mai devreme sau mai târziu, toată distracţia avea un sfârşit. Peste nouă zile se va termina. Atunci el nu va mai exista. Se întrebă dacă Nathalie va înţelege. Şi spera că nu-l va durea prea tare când îi va veni rândul.

Mina îl aştepta pe Vincent în parcul Kionoberg, pe dealul din vecinătatea Palatului Poliţiei. Avea nevoie de o schimbare de mediu şir în acelaşi timp, să se răcorească după ce făcuse curăţenie împreună cu Nathalie. Nu mai putea să facă duş de câte ori voia, acum, când tata stătea la ea, Era suficient unui singur.

Expiră şi se uită fascinată la suflarea el îngheţată, care plutea în faţa ei. Poate că doar îşi imagina, dar era convinsă că putea vedea cristalele de gheaţă care se formau din răsuflarea ei. Şi care apoi se evaporau în aer.

Nu-i plăcea iarna, dar gerul era fascinant. Gerul conserva, dezinfecta. Se menţinea în timp şi spaţiu. Ceilalţi nu înţelegeau că îi făceau de fapt un compliment atunci când o numeau regina zăpezii.

În celălalt capăt al parcului apăru un bărbat blond, îmbrăcat cu un palton negru. Vincent. Şi

printre gândurile geroase se răspândi brusc o căldură surprinzător de plăcută. *CăJdtitâ* era de fapt un cuvânt mult prea nesemnificativ. Pe măsură ce se apropia de el, temperatura corpului ei creştea. Până când se simţi fierbinte Ca un cuptor şi trebui să se descheie la geaca de puf ca să se răcorească puţin.

— Vai, chiar atât de cald e? întrebă Vincent când ajunse la ea.

Mina nu ştiu ce să-i răspundă şi simţi cum roşeşte şi mai tare. Ce se întâmpla cu ea?

— Să facem câţiva paşi, spuse ea şi începu să meargă.

— Deci în ce fază suntem? întrebă el.

De parcă ar fi fost cea mai firească întrebare din lume. Dar ea habar n-avea ce să răspundă.

— Hm, eu... noL... începu ea înainte ca Vincent să o întrerupă.

— La anchetă mă refer. Văd că al dosarul cu tine.

Mina coborî privirea spre dosarul pe care îl avea în mână şi de care uitase complet.

— Am... am găsit de fapt încă două movile de oase, răspunse ea, dregându-şi glasul. Deci acum avem patru. A patra este un mister deocamdată, pentru că nu se potriveşte cu niciuna dintre persoanele date dispărute în ultimii ani.

Vincent părea concentrat.

În parc se auzeau, ceva mai departe, râsete de copii. Când Mina şi Vincent se apropiară, văzură un mic dea] plin cu copii de grădiniţă care se dădeau cu sania.

— Vino! exclamă Vincent, cu ochii sclipind.

O prinse de mână şi începu să urce repede spre vârful dealului, iar Mina nu avu de ales şi trebui să-l

urmeze.

— Va mai fi şi o a cincea grămadă, cu oase de mentalist, dacă o să faci ceea ce cred eu că vrei să faci, îl ameninţă ea,

— N-ai zis tu odată că este important să faci lucruri normale când te văd alţii? întrebă el zâmbind şi luă în mână sforile a două sănii libere.

Copiilor nu părea să ie pese deloc de bărbatul adult cu palton, nici măcar când se aşează pe o sanie mult prea mică, pe care scria *Grădiniţa Coroanei*

— Dar parcă am spus la un moment dat 0 că nu eşti întreg la minte? replică Mina clătinând din cap.

El arătă spre sania de lângă el, iar ea se aşează fără tragere de inimă.

Trebui să-ţi îndoaie picioarele ca să aibă ioc ţi, în timp te se străduia să-ţi păstreze echilibru], cu dosarul sub braţ, îţi dădu seama că ninsoarea se oprise de ceva vreme, iar acum zăpada de pe dea] sclipea în lumina soarelui.

Vincent se rezemă de ea râzând şi ţinându-se de sania ei. Prin hainele groase de iarnă, prin ţipetele fericite ale copiilor şi imposibilitatea situaţiei, Mina ÎL simţi mirosul, inspiră profund, conştientă că mirosul era format doar din particule şi că era ultimul lucni pe care îl dorea să-l aibă în nas. Dar erau particulele luL Mirosul Lui.

— Dacă vine personalul de la grădiniţă, o să le spun că sunt pe tale să te arestez, continuă ea, scoţând apoi un ţipăt când Vincent îi împinse sania, care o luă în jos pe deal.

Nu putu apoi abţine să nu râdă în hohote. Ei ajunse jos la scurt timp după ea, aterizând în mijlocul copiilor şi chinuindu-se o vreme până reuşi să se ridice în picioare.

— Mulţumesc pentru împrumut, spuse Vincent, dând săniile unor hăieţi cu ochii mari, îmbrăcaţi în salopete de iarnă supradimensionate.

Apoi porni de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Zăpăcitule! mormăi Mina, constatând că de fapt nu se putea opri să zâmbească.

— Aţi mai aflat ceva în anchetă? întrebă Vincent după o clipă.

Mina clătină din cap.

— Am primit doar un text detaliat de la Loke despre gândaci, pe care bineînţeles că nu-l voi citi niciodată în viaţa mea.

Vincent părea gânditor.

— Briciul Lui Occam, cum zic eu de obicei, identitatea victimei nu a dus la niciun rezultat. Nici tratamentul ciudat al rămăşiţelor. Şi nici măcar rămăşiţele în sine. Sau conexiunea cu metroul, dacă există Vreo Conexiune. Ce ne rămâne atunci?

Se opri brusc.

— Aveţi poze cu movilele de pietriş? Adică aşa cum arătau înainte să scoateţi scheletele?

Mina deschise dosarul şi scoase cele patru rapoarte. Câte unul pentru fiecare victimă, precum şi unul pentru grămada de oase neidentificate.

— Tehnicienii au documentat totul cu atenţie înainte să atingem ceva. Prima movilă bineînţeles că era deja cam răvăşită din cauza celui care a găsit-o, dar probabil că nu contează prea mult. Sunt doar movile de pietriş.

Deschise apoi dosarele unul câte unui şi îi dădu lui Vincent pozele. El le privi, le răsfoi, Je compară. Mina era convinsă că, dacă i-ar da foc acum paltonului, el nu şi-ar da seama, atât de concentrat era.

— Uite aici! exclamă el în cele din urmă. Ai dreptate când zici că toate movilele arată ia fel. Toate sunt, de fapt, doar movile de pietriş. Dar uită-te la pământul din jurul lor.

ArătS spre una dintre poze. În pietrişul din jurul grămezii, se vedea un cerc mai întunecat.

— Cineva a desenat cercuri în jurul lor, probabil cu un băţ, spuse ea aprobând din cap.

Apoi se uită la ceas.

— La naiba, trebuie să mă întorc deja. Mă duc cu Ruben din nou la Josephine Langseth. După cum ai sugerat tu.

— Nu sunt cercuri, zise Vincent, întinzandu-i pozele. LJită-te din nou.

Avea dreptate. Pe trei dintre ele putea vedea cum cercul mai întunecat se încrucişa cu el însuţi în spatele movilelor de pietriş, dispărând mai departe în întuneric.

— Fotografiile sunt făcute din unghiuri uşor diferite, continuă Vincent, dar pare să fie aceiaşi tipar aproape peste tot. Nu pot să-mi dau seama de ce lipseşte la a patra movilă, cea cu oasele neidentificate. Dar să ne concentrăm asupra locurilor în care victimele au fost identificate.

Mina se uită la poze şi încercă să creeze o imagine tridimensională cu detaliile din fotografii.

— Sunt două cercuri unui peste altul, spuse ea în cele din urmă. Ca un opt mare, iar grămada de pietriş este plasată în cercul inferior al numărului.

— Interesant că tu vezi un număr, replică Vincent. Pentru că eu văd altceva. O clepsidră, unde tot nisipul se află în partea de jos. O clepsidră...

— ... în care s-a scurs nisipul, completă Mina.

Habar n-avea ce înseamnă. Dar îl strânse pe

Vincent de braţ. Soarele dispăruse din nou şi norii încărcaţi de zăpadă se întorseseră pe cer. Îi răsunau în cap propriile cuvinte. Auzise acum câteva zile pe cineva spunând ceva asemănător. Că totul se apropie de final.

Oare la ce se referea persoana în cauză? La... asta? La clepsidră şi grămezi de oase?

Se temea acum că ucigaşul nu-şi terminase încă treaba. Şi că următoarea victimă era cineva cunoscut.

Când intră în cameră, bunica Astrid stătea pe pat şi-l aştepta, părând mai fragilă ca de obicei. Probabil din cauza iernii. Unele persoane aveau deficit de vitamina D şi depresie din cauza lipsei luminii solare. Zece milioane de oameni palizi ca nişte fantome mergeau timp de patru Juni cu umerii ridicaţi, ferindu-se de frig. Şi pentru bătrâni era şi mai rău, aşa că nu e de mirare că nu arăta prea bine.

Dar Astrid se înseninã când îl văzu pe Ruben, Zâmbetul îi lumină toată faţa şi încălzi camera ca soarele în iulie.

Observă că se aranjase pentru Crăciun, cu puloverul pe care i-l tricotase bunicul, care fusese croitor şi avea obiceiul să o îmbrace pe soţia Lui cu cele mai uimitoare creaţii. Vecinele din Älvsjö fuseseră întotdeauna invidioase, iar bunica păstrase o grămadă de haine de pe vremea aceea.

— Domnişoară, aţi văzut cumva unde a plecat bunica mea? întrebă Ruben părând surprins. În camera asta stătea înainte o doamnă în vârstă. Sau uităm de ea şi mai bine să va scot pe dumneavoastră ia un dans?

Astrid chicoti încântată.

— Şi tu, ce elegant eşti, cu sacou şi tot tacâmul! spuse ea. Un adevărat cavaler.

Astrid se ridică şi se uită afară pe coridor. Apoi închise uşa.

— Te servesc cu un fursec de migdale? întrebă ea conspirativ, scoţând o cutie din noptieră.

Personalul renunţase de mult să mai încerce să o convingă să nu mai mănânce fursecuri de migdale. Bineînţeles că nu erau bune în cantităţi mari, dar ea era atât de bătrână acum, încât îndemnurile lor erau cam cu jumătate de Inimă. Astrid, în schimb, era foarte serioasă şi k ascundea în mare taină, deşi probabil că ştia toată lumea unde sunt.

— Da, mulţumesc. Şi p-am mai adus o rezervă.

Scoase dintr-o pungă o cutie cu fursecuri de migdale proaspete, legată cu o fundă roşie.

— Vai, dar ce cadou de Crăciun l ciripi Astrid fericită şi luă cutia. Stai jos acum şi spune! Ce face strănepoata mea cu nume superb?

Bunica era în continuare foarte mândră că Ellinor îi pusese fiicei lui Ruben numele ei.

— Astrid este o fată minunată. Îi place să picteze, ia fel ca mama ei. Şi încă face arte marţiale, dar nu atât de des, pentru că acum face şi balet. Vrea să fie poliţistă când va fi mare.

Bunica miji ochii şi zâmbi.

— Şi atunci, cărei problema? întrebă ea, înipingându-l uşor. E vizibil. Te comporţi ca un adolescent.

Ruben se fâstâci. Bunica lui avusese întotdeauna capacitatea să-l citească imediat. Încă de când era mic, fusese inutil să încerce să aibă vreun secret. Ar fi putut inventa o scuza, dar ea şi-ar fi dat seama pe Loc.

Însă pur şi simplu nu ştia cum să înceapă.

— Păi, e mult prea devreme să zic ceva, explică el, fâstâcindu-se şi mai mult. Dar... s-ar putea să fi cunoscut pe cineva.

— Doamnei ţipă Astrid bătând din palme şi împrăştiind în toate părţile firimiturile de la fursecuri. Era şi timpul! Cine e?

— O cheamă Sar a. Am lucrat puţin împreună vara trecută şi a fost grozav. De atunci n-am mai văzut-o, până acum trei zile, de când ne am întâlnit în oraţ. Şi e chiar... Bine, ea probabil nici nu ştie că exist. Nu în felul în care mă gândesc eu. Nici măcar nu sunt genul ei. Abia ne cunoaştem, dar parcă...

— Ruben! îl întrerupse bunica tăios. Eşti ameţit ca un tânăr de 17 ani, la un fursec de migdale până nu leşini

Ei o ascultă şi luă un fursec.

— Îmi pierdusem orice speranţă, continuă ea. După ce te-aj despărţit de Ellinor, nu te-al purtat deloc frumos. Am fost foarte supărată pe tine. Ştiu că m-at minţit în legătură cu viaţa ta. Dar n-am zis nimic. La urma urmei, te iubesc.

— Îmi pare rău, şopti el.

— Nu te scuza. Pentru că până la urmă ai scos-o la capăt. Ai aflat că ai o fiică, şi te porţi minunat cu ea. Nici măcar Ellinor nu pare să mai fie supărată pe tine. Deci probabil că te poţi descurca şi cu chestia asta. Fii atent doar. Lasă-l deoparte pe poliţistul macho-Ruben şi totul o să fie bine,

— Nu e niciun risc, nu e impresionată de aşa ceva. Şi apropo, vom sărbători Crăciunul împreună,

— Deja îmi place de ea, spuse bunica ridicând cu greu capacul noii cutii cu fursecuri.

Se opri brusc.

— Îi plac fursecurile de migdale, sper? întrebă ea suspicioasă.

— Cui nu-i plac? răspunse Ruben râzând. Nu e nebună, să ştii.

Astrid aprobă din cap mulţumită. Mai băgă un fursec în gura şi-l savură. Bunica poate păruse fragilă la început, dar acum era din nou ca de obicei.

— Mă aştept să-mi povesteşti totul despre ea data viitoare când ne vedem, exclamă ea. Sau mai bine adu-o aicil Am hotărât. Aşa facem.

— Pas cu pas, bunico, râse Ruben. Pas cu pas.

Dar ştia deja că va face exact cum dorea bunica, întotdeauna era aşa.

— Mina! strigă Christer, alergând oi paşi grei în spatele ei pe coridor.

Mina se întrebă dacă era cazul să caute defibrilatorul despre care ştia că se află undeva în incintă. Christer era roşu la faţă şi se auzea un şuierat la fiecare răsuflare.

— Am găsit ce m-ai rugat, gâfâi el, aplecându-se cu mâinile pe genunchi. La naiba, mergi foarte repede şi nici nu auzi când te strig.

— Nu sunt aici. Mi-am luat rămas-bun de la Vincent în parcul Kronoberg acum două minute şi acum mă duc să-l iau pe Ruben şi piecăm direct către Josephine Langseth. Nu m-ai văzut.

— Deci nu vrei să ştii despre Gustai Brons?

Mina se opri brusc.

— Gustaf Brons? Lasă-mă să ghicesc. Are datorii la focuri de noroc?

— O grămadă, răspunse Christer, încă se auzea un şuierat din piept când respira.

— A cheltuit sume enorme. N-a mai rămas nidun

ban din ce-a furat prin Confido. Dimpotrivă, are datorii imense. Şi bineînţeles că are datorii doar la oamenii ne potriviţi. Acolo s-au dus banii de La Dragan Manojlovici. S-a împrumutat peste tot. Viaţa roz s-a cam terminat pentru Gustaf Brons. Gata cu hotelurile de Lux, restaurantele rafinate sau excursiile excentrice. Ca să nu mai vorbim de avocatul ăla scump pe care-] târăşte după eî. Ar trebui să fie fericit dacă mai are bani pentru pâine.

În vocea lui Christer se simţea o oarecare bucurie meschină.

Gândurile Minei se învolburară. Gustaf Brons. Datorii la jocuri de noroc. O parte din puzzle era mai limpede acum, dar multe lucruri erau încă neclare. Ca de exemplu de ce erau morţi Jon, Mark şi Erlka.

— Mulţumesc, Christer, spuse ea, aruncându-î o privire plină de milă. Respiraţia aia nu sună bine deloc, ştii, nu? Avem o sală de sport la subsol. Pot să-ţi desenez o hartă, dacă nu o găseşti.

— Foarte amuzant. Am o condiţie fizică excelentă, mulţumesc pentru întrebare. Doar că nu sunt în formă în acest moment.

— În formă? Da, poţi să-i spui şi aşa.

Christer o privi furios, apoi îi întoarse spatele. Mina îl auzi cum bombăne în timp ce se îndepărta,

— Te dai peste cap să-ţi faci treaba. Şi ce primeşti? Un rahat.

Mina zâmbi în sinea ei şi pomi în direcţia opusă. Probabil că era mai bine să-i deseneze harta. Voia să-l poată tachina pe Christer în continuare mulţi ani de-acum înainte. Şi trebuia să se gândească şi la Lasse.

Apoi se opri brusc.

Ceva ce-i spusese despre hotelurile de lux o

pusese pe gânduri. Se gândi la Josephine Langseth. După o căutare rapidă pe Google, găsi un număr de telefon. Formă grăbită numărul, în timp ce se grăbea pe coridor să-i ia pe Ruben.

Casa din Stureby nu mai era refugiul sigur care fusese cândva.

Mina şi Julia se duseseră amândouă acasă să facă duş. Pielea căpătase o tentă cenuşie din cauza prafului, după o zi întreagă petrecută în tuneluri.

Dar de ceva vreme Julia se simţea inconfortabd când intra în casă. De parcă păşea în casa unui străin* Într-un fel, aşa şi era. Torke] devenise un străin pentru ea. Iar ea devenise un străin pentru ea însăşi, întotdeauna ştiuse cine este. Rolul ei era în mod constant definit în raport cu ceilalţi. Fiica şefului poliţiei. Cel mai bun student de La Academia de Poliţie. Soţia lui Torke]. Şeful unei secţii din cadrul poliţiei. Mama lui Harry. Amanta lui Adorm

Dar undeva pe parcursul vieţii, se pierduse. Uitase cine era dacă nu se raporta la cineva, Şi nu ştia dacă era dispusă să afle.

Ce-i spusese lui Adam la exhumarea rămăşiţelor lui Marcus Eriksson o surprinsese şi pe ea. Şi o îngrozea. Nu era încă pregătită să-şi asume consecinţele. Şi folosise cuvântul *cred.* Sincer, nu-i spusese că vrea cu siguranţă să divorţeze.

În casa Anettei, se simţise ca o ticăloasă care era pe cale să-şi distrugă familia. Dar aici, acasă, nu simţea că are o familie. Oare ce distrugea în căzu] ăsta?

Zgomotul din baie îi spuse că Torkei făcea duş. Oare de ce în timpul zilei? Presupuse că Hanry dormea şi aruncă o privire în dormitor, care îi confirmă presupunerea. Era întins pe spate, cu

braţele deasupra capului, gura pe jumătate deschisă şi bretonul uşor transpirat. Nu era nimic mai minunat decât să-l priveşti dormind. Se înmuie toată.

Chiar ar putea ea să-l schimbe lumea? Să i-o distrugă? Ea şi Torkei, împreună, sub acelaşi acoperiş, era tot ce ştia el.

Ceva străluci pe noptiera lui Torkei. Din reflex, se uită într-acolo, O notificare pe telefonul lui.

Julia se apropie şi apăsă pe ecran, care însă se stinse. Notificarea era tot acolo. Miji ochii. I se părea că citise aiurea. Sau că era un fel de reclamă.

Dar notificarea era foarte concretă. Torkel avea o serie de potriviri pe Tinder. Sau nu Torkel. *StwebypappanSI* avea o serie de potriviri.

Cu mâinile tremurând, formă codul de deblocare pentru telefonul lui Torkel. Era acelaşi ca şi al el. În altă lume, cu mult timp în urmă, avuseseră atât de multă încredere unul în celălalt, încât aleseseră acelaşi cod PIN pentru telefoane. Acum codul ăsta era poarta către iad.

Se aşeză pe marginea patului, deschise aplicaţia şi citi. Era un sentiment ciudat să păşească direct în creierul lui Torkel. Să vadă cum a comunicat el cu alte femei. Ce glume a făcut. Ce a spus despre el. Ce complimente le-a făcut. Era îngrozită că ar putea găsi vreo *dickpkk* sau poze cu organele genitale ale femeilor, dar din fericire nu era nimic de genul ăsta, însă firește ca partea asta a conversaţiei putea să fie rezolvată prin SMS sau e-mail... Simţi cum i se face rău.

Stătea parcă paralizată cu telefonul în mână şi aplicaţia Tinder deschisă când Torkel ieşi de la duş cu un prosop în jurul taliei.

— Vrei să-ţi fac o poză şi să o trimit la *hatmamainthecity95?* întrebă JuHa ridicând telefonul.

Torkel se albi la faţă.

— De ce te uiţi în telefonui meu?

— Chiar crezi că asta e întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem acum? Nu cumva problema aici este de ce ai Tinder?

Îşi dădu ochii peste cap şi începu să se bâlbâie.

— Da... eu... da, deci... Tindere o aplicaţie mult mai bună decât celelalte. Este uşor de utilizat şi are şi o frecvenţă mai mică de profiluri false decât, de exemplu, Ashley Madison.

Julia se holbă la el. Harry scânci în somn, iar ea coborî vocea.

— Eşti complet idiot?! Nu te-am întrebat de ce ai ales Tinder, te-am întrebat de ce eşti pe Tinder!

Torkel se foi pe loc. Sub el se formase pe jos o mică baltă de apă.

— Ehh... eu... da, dar ce naiba, nu mai eş. Ti prezentă! Câtă atenţie îmi dai? Nu e de mirare că trebuie să caut confirmare în altă parte! Nu fac nimic altceva, doar vorbesc cu ele. E complet nevinovat!

Tonul lui indignat şi expresia defensivă o făcură să explodeze în interior, Se ridică încet, îi aruncă telefonul pe pat şi se apropie de el. Mirosul familiar al gelului de duş cu parfum de mere o Izbi brusc şi pentru o secundă se în muie. Apoi furia dinăuntru] ei crescu din nou. Pistolul imaginar pe care credea că îl are era cu siguranţă pregătit.

— Cum îndrăzneşti să dai vina pe mine? Vrei să spui că e vina *mea* că *tu* stai şi cochetezi cu o mulţime de gagici? Pentru că nu primeşti suficientă

atenţie? Când avem un copil de un an? Iar eu lucrez cu normă întreagă? Nu eşti normal la cap!

Ieşi din dormitor strângându-şi pumnii rapid de mai multe ori în timp ce se îndrepta spre hol. Era al naibii de bucuroasă că încă o chema Hammerstone.

Amintirile îi fugeau prin creier. Corpul lui Adam deasupra el Gura lui pe gura ei. Ştia că folosea două măsuri. Ştia că făcuse ceva mult mai grav decât să fie pe Ţinden Dar asta nu o ajuta să fie mai puţin supărată.

Trânti uşa de la intrare în urma ei şi pe maşina lui Torkel căzu an morman de zăpadă de pe acoperiş. Nu se opri. Era problema lui Torkel. Nu a ei.

De data asta nu erau la fel de impresionaţi de apartament ca atunci când îi văzuseră prima dată. Acum ştiau la ce să se aştepte. Şi nu mai aveau nicio bucurie privind camerele mari. Josephine Langseth părea slabă şi slăbită.

Peste tot erau cutii. Conform ziarelor de scandai, apartamentul mare al lui Jon Langseth de pe Narvavägen urma să fie vândut, pentru a compensa □ parte din banii dispăruţi în afacerea Confido.

— Când vă mutaţi? întrebă Mina, incapabilă să-ţi ascundă mila pentru Josephine.

Ruben încă îţi scutura zăpada de pe pantofi, dar le urmă curând.

— Weekendul ăsta. Până duminică trebuie să predăm apartamentul, răspunse Josephine cu voce tremurată.

Mina ştia că n-ar trebui să-l fie milă, pentru că Josephine şi Jon Langseth trăiseră bine mult prea mult timp pe banii altora, o viaţă luxoasă pe bani pe care de fapl nu-i aveau. Dar jucăriile copiilor împrăştiate printre cutii o făceau să nu se poată

abţine să o compătimească femeia asta slaba.

— Putem să Stăm jos? întrebă Ruben, arătând Spre canapea, care era singura piesă de mobilier rămasă.

— Sigur. Deja au luat tot restul mobilei, răspunse Josephine lăsându-se cu grijă pe marginea canapelei în timp ce ei se aşezară lângă ea.

— E scoasă la vânzare ia Bukowski săptămâna viitoare.

Zăpada începuse din nou să cadă dincolo de ferestrele mari. În curând, maşinile de deszăpezire vor umple străzile. Narvavăgen era cu siguranţă o stradă cu prioritate, care avea să fie curăţată repede.

— Avem o întrebare despre şederea de la Ellery Beach House. Ai menţionat că aj fost acolo chiar înainte să dispară Jon, nu?

— Da, răspunse Josephine, cu îngrijorare în ochi. Da, am trei copii sub opt anf. Uneori trebuie să plec şi să fiu singură, şi Jon a fost întotdeauna generos. A rugatei pe dădaca noastră să se mute în apartament şi să aibă grijă de copii, ca să pot avea şi eu un weekend doar pentru mine.

— Şi a fost? Adică un weekend doar pentru tine? întrebă Mina în timp ce o privea cu atenţie pe Josephine.

Uneori ura această parte a muncii ei. Nu voia să ştie nimic despre viaţa intimă şi murdară a oamenilor Nu voia să aibă o perspectivă asupra părţilor mai puţin bune din vieţile lor. Dar de cele mai multe ori trebuia. Intimitatea oamenilor era strâns Legată de crimele comise; iar poliţia trebuia desigur sa excludă această posibilitate.

— Da... am fost singură acolo, de ce?

Tonul era reţinut şi Josephine se mută şi mai departe, pe marginea canapelei.

— N-ai dat peste cineva pe care îl cunoşti la hotel? întrebă Ruben.

— Nu... nu. „sau ce vreţi să spuneţi?

Se uita când la Ruben, când la Mina.

— Avem informaţii că ai fost acolo cu cineva.

Mina îşi ţinu respiraţia. Cuvintele lui Christer despre Gustaf şi despre hotelurile scumpe o făcuseră să-ţi aducă aminte că Josephine pomenise Elâery Beach House, cel mai nou hotel din Stockholm care atrăgea oameni cu bani. Văzu privirea mirată a lui Ruben cu coada ochiului, dar îi făcu discret un semn să tacă şi să aştepte răspunsul lui Josephine. Oamenii aveau un instinct firesc de a dori să rupă tăcerea. Şi tăcerea care plutea în aer după afirmaţia ei era evident inconfort abilă.

Dură mult. Dar, în cele din urmă, Josephine păru să se hotărască. Umerii i se lăsară şi se predă.

— Am fost acolo cu Gustaf.

— De cât timp vă... vă vedeţi? întrebă Ruben.

Se sprijini de spătarul canapelei şi puse picior peste picior. Mina observă că avea o gaură mare în şosete.

— Nu de foarte mult timp. Cam şase luni. A început la petrecerea din vară, acasă la Peter Kronlund. Al treilea acţionar. Neam cam îmbătat, Jon a ajuns într-o cameră cu o influenceriţă de vreo 20 de ani care era pe acolo pentru compania unuia din conducere, şi Gustaf... Gustaf m-a văzut.

Îţi întoarse privirea şi culese un fir invizibil de pe braţul canapelei.

— Jon ştia? întrebă Mina.

Urmări cu ochii fulgii de nea care cădeau încet

spre asfalt.

Josephine clătină violent din cap.

— Nu, nu, sunt sigură de asta. N-ar fi acceptat niciodată. Nu ştia nimic.

— Crezi că ar fi putut să fie un motiv ca Gustaf să scape de Jon? întrebă Ruben.

— Nu, Doamne, Gustaf nu este un criminal! Nu i-ar face niciodată rău lui Jon... Şi sunt destul de sigură că va rezolva şi mizeria asta, cu Confido. Înţeleg cum pare, dar pentru mine e ceva mai mult decât o aventura. Am vorbit mult după dispariţia lui Jon. A fost un sprijin enorm pentru mine şi probabil că va continua să fie aşa, pentru că vrem să avem un viitor împreună. Doar... să-şi rezolve lucrurile acasă mai întâi.

— Oh, chiar aşa? Aşa o să facă? izbucni Mina, ascunzându-şi cu greu dispreţul. Ce bine că e dragoste pură, pentru că şi ei va avea nevoie de tot sprijinul tău. Ţinând cont de situaţia financiară în care se află.

— Situaţia financiară? întrebă Josephine confuză.

— Mă refer ia faptul că Gustaf şi-a pierdut întreaga avere, zise Mina. E frumos din partea ta să-i oferi un umăr pe care să plângă.

Josephine pali. Nu spuse nimic, doar îşi trase suflarea, ca un peşte care tocmai fusese aruncat din mare pe uscat.

— Mulţumim pentru timpul acordat, o să te contactăm dacă mai avem întrebări, adăugă Mina ridicându-se.

Josephine rămase pe canapea, în mijlocul cutiilor, în timp ce Ruben şi Mina ieşiră în hol să se îmbrace.

Liftul strâmt, cu uşă de fier cu un model complicat, cobora încet.

Mina respira pe nas în timp ce se uita în oglinda antică din lift. Câteva şuviţe de păr se desprinseseră din coada de cal şi atârnau enervant peste obraji. Ruben îi întâlni privirea oglindă şi râse încet.

— Cred că şansele lui Gustai de a ajunge la Josephine au scăzut drastic, spuse el. Nu ştiam că aj porniri sadice. A fost foarte amuzant*

— Te anunţ data viitoare, ca să poţi să-ţi iei floricele.

— Dar n-am crezut nimic din ce a spus despre Gustat, că nu i-ar face niciodată rău lui Jon. Poate că ar trebui să analizăm posibilitatea s-o fi făcut împreună. Gustaf şi Josephine*

— Sunt de acord. Cu siguranţă trebuie să-i verificăm mai bine.

Clopoţelul de la uşă suna de fiecare dată când intra sau ieşea cineva şi, cu fiecare clinchet, Adam se gândea la filmul *O viaţă minunată.* Fusese filmul preferat ai mamei lui şi se uitaseră la el an de an, de Crăciun. Ea ştia replicile pe de rost, iar el, de îndată ce auzea clinchetul de la uşă, auzea şi vocea mamei sale spunând: *Every tinje a* Mf *riugs, an angel gets his wlngs.*

Nu simţea că vreun înger va primi aripi în seara asta, ce] puţin nu la restaurantul indian ponosit la care îşi dăduseră întâlnire.

— Ştii că n-ar fi nimic ieşit din comun să fim văzuţi împreună? Lucrăm împreună. Nu-i mai ciudat decât să-i vezi pe Ruben şi Christer că ies împreună ia masă.

— Ştiu, ştiu, sunt doar... atent.

Julia îşi puse agresiv *tikka maşala* din tigaia mică de cupru aburi ndă.

— Am putea spune că... este un lucru bun că Torkel merge mai departe? întrebă el cu grijă, fiind conştient că păşeşte pe teren minat.

În orice clipă, risca să audă o mină detonându-se sub picioarele lui.

— Un lutru bun? în ce senă bun? Mi se pare mai degrabă că este destui de dezgustător că stă acasă şi se uită pe Tinder.

Adam nu spuse nimic. Luă o bucată de pâine *naan* şi o înmuie în sosul aromat.

Julia era o femeie inteligentă. Era unul dintre lucrurile pe care le iubea la ea. Trebuia să observe că făcea şi el ia fel. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Julia puse jos tacâmurile şi bătu iritată cu unghiile în masă,

— Ştiu, ştiu. Este culmea ipocriziei că îmi arog dreptul să fiu supărată. Eu sunt cea care are o aventură, eu sunt cea care se culcă cu altcineva.

Adam nu spuse nimic nici de data asta, dar îl duru să o audă că vorbeşte aşa despre relaţia lor. Aventură. Se culca cu el. Era rece, impersonal. Nu ca doi oameni care împărtăşeau ceva special, ceva ce depăşea sexualitatea. Mai iuă o bucată de pâine şi o înmuie în sos. Încerca să câştige timp. Pentru că, sincer, nu ştia ce să spună.

— E bun?

Chelnerul venise şi îi privea cu speranţă. Amândoi zâmbiră şi dădură din cap. Era adevărat. Decorul şi mâncarea nu se potriveau deloc, mâncarea era fantastică.

— Nu ştiu, Adam, nu mai ştiu ce este bine şi ce este rău. Nu mai ştiu nimic

— Dar *tu ce* vrej?

Vocea lui Adam era blândă, dar în el năvăliră o

mie de emoţii. Ştia ce-şi dorea să-i răspundă Julia, dar în acelaşi timp nu voia să o forţeze, voia ca ea să ştie ce vrea, ca ea să-şi dorească acelaşi lucru ca şi el.

— Ştiu. Dar nu ştiu, răspunse Julia încet. Ştiu că nu pot merge mai departe cu Torkel. Dar nu ştiu cum să-i despart familia lui Harry. Vreau să fiu cu tine. Dar văd o mie de probleme. Vreau ca Torkel să fie fericit. Dar nu vreau să agaţe femei pe Tinder. Ştiu că nu pot să-l judec, dar nu pot să nu mă supăr şi să nu mă simt dezamăgită. Chiar dacă eu îl dezamăgesc. La naiba, Adam! Nu poate viaţa să fie uşoară? Puţin? Uneori?

Arătă cu degetul mare şi cu degetul arătător exact cât de puţin înseamnă puţin, iar Adam îi Luă mâna şi □ ţinu strâns. Observă pe faţa ei că voia să-şi smulgă mâna dintr-a lui, de teamă să nu-i vadă cineva.

Dar pentru prima dată o ignoră.

— Julia, ascultă! Nu este nimeni aici căruia să-i pese de noi şi nu-ţi dau drumul până când nu auzi ce am de spus. Da, nu al niciun drept să-l judeci. De fapt, nu ai dreptul să spui nimic despre ce face Torkel. Dar înţeleg că te simţi trădată şi probabil că şi eu aş fi reacţionat exact la fel. Va trebui să treacă un timp, pur şi simplu. N-am copii, aşa că nu pot spune că ştiu cum e. Pentru mine e important acum doar să ştii că sunt alături de tine.

Îi eliberă mâna. Ea nu-l răspunse, dar îl zâmbi puţin.

Se auzi un clinchet la uşă,

— De fiecare dată când sună un clopoţel, un înger îşi primeşte aripile, şopti Adam.

— Ce ai spus? întrebă Julia confuză.

El a ridică din umeri.

— Nimic. N am zis nimic. Mănâncă acum, înainte să se răcească. Mâncarea e prea bună ca să lăsăm ceva în farfurie.

Milda se uită cu admiraţie la Loke, care înfăşură cu grijă o bucată de os în folie cu bule şi o lipea cu scotch. Evlavia şi respectul pentru cei morţi erau esenţiale în meseria el. Părea simplu, dar era uşor să uiţi când aveai de-a face cu regularitate cu cadavre sau oase.

Dar Loke nu uitase. Trata oasele vechi cu evlavie, de parcă erau la fel importante ca atunci când persoana căreia îi aparţineau era în viaţă. Iar MUdei i se părea că aşa era corect

Aşează pachetul lângă celelalte, care erau deja ambalate.

— Cât crezi că o să-i ia GuniHei să examineze oasele? întrebă el începând să pună oasele împachetate într-o cutie,

— Aş vrea eu să ştiu. Gunilla este cel mai bun antropolog pe care îl avem, probabil că foloseşte metode pe care nici nu le ştim. Dar având în vedere că este un caz cu prioritate... cel puţin două zile, poate trei? Depinde câţi oameni poate să convingă să lucreze cu ea de Crăciun,

Loke puse craniul înfăşurat în cutia pe care Milda trebuia să l-o ducă Guniliei când termina el de ambalat.

— Dar de ce nu-i dăm doar o parte din schelet? întrebă el cu oarecare îngrijorare. Chiar trebuie să-l ia pe tot?

— Da, nu vreau să-l împart, răspunse ea. Mai bine să aibă tot, ca să poată folosi doar ceri trebuie. N-are nimeni altcineva nevoie de oase acum.

Loke păru că are ceva de obiectat, dar nu spuse nimic. În schimb, închise cutia şi o sigilă,

— Dar ni-J dă înapoi? întrebă el puţin nesigur.

— Ni-J dă înapoi.

— Bine. Datoria noastră e să avem grijă de aceşti oameni. Trebuie să se ocupe cineva până aflăm ce s-a întâmplat.

Milda îl privi amuzată. Nu ştia dacă ar trebui să fie îngrijorată sau impresionată de atitudinea lui.

— Nu pleacă departe, ştii bine, îl linişti ea. În definitiv, Gunilla e în aceeaşi clădire. Şi, cu puţin noroc, examinarea oaselor o să ajute la identificare. Poate nu mai trece mult şi aflăm ce s-a întâmplat.

— Sper să ai dreptate, spuse Loke, plimbându-şi ochii peste schelete.

Jon, Erika şi Marcus, întinşi fiecare pe câte o targa de metal.

— Sper să ai dreptate.

Mina scoase cutia cu cafea din dulapul din bucătărie. În cutie era o pungă ermetică pe care *o* resigila cu grijă de fiecare dată.

— M-am gândit Ja ceva, strigă Nathalie din living. Ştii cumva de ce tatei i s-a părut că e foarte important să vin să stau aici? îmi place mult, nu e vorba de asta» Dar totul parcă a fost prea brusc.

— De fapt, şi eu am vrut să te întreb acelaşi lucru, strigă Mina din bucătărie în timp ce punea cafeaua în cafetieră.

O porni, luă două căni gri marca littala şi se îndreptă iar spre Uving.

— Ţi-am mai zis că s-a schimbat după cina noastră de Crăciun, adăugă Nathalie. De parcă e... grăbit. Dar nu înţeleg de ce. E nervos, tresare la cel mai mic sunet. N-a fost aşa nici vara trecută, după

atentat. Nu cred că se simte foarte bine.

Mina puse cănile pe masă şi văzu căzând o bucăţică de hârtie. Era biletul pe care scrisese Nathalie adresa ei. Mina făcuse un efort imens să nu o ia de pe masă, ca să nu-ţi dea seama fiica ei cât de ciudată era ea. Asta fusese înainte ca Nathalie săi scoată la lumină secretul ruşinos când începuse să-i facă curat în birou. Apoi Mina uitase, iar bucata de hârtie rămăsese pe masă.

Mina o luă de pe jos şi văzu că avea ceva Imprimat pe spate.

Era evident o carte de vizită. Dar în loc de nume era doar un număr de telefon. Şi o cifră mare, un opt, colorat în partea de jos.

În cap îl răsună vocea lui Vincent.

Interesant ca iu vezi un număr. Pentru că eu văd altceva. O clepsidra, unde tot nisipul se află în partea de* /os. O *clepsidră. —, în care s-a scurs nisipul.

Îşi aduse aminte brusc. Cine-i spusese că totul se va termina în curând.

NIklas,

Nikias spusese asta.

— Ce-i asta? întrebă ea cu vocea stinsă.

Nathalie ridică din umeri. Apoi se încruntă şi se iută mâi atent la cartea de vizită,

— Asta... vai, nu am ştiut pe ce am scris! Tata o să se supere foarte tare dacă observă că i-am luat-o. Am mai văzut cartea asta de vizită. Era sub scaunul lui după cina de Crăciun. Era cât pe ce s-o arunc, dar tata a luat-o razna. A zis că e foarte importantă. Ceea ce ml s-a părut foarte ciudat, pentru că era pe jos.

Mina simţi că o strânge de gât o mână rece.

Niklas fusese stresat şi nervos încă de la cina de Crăciun. O schimbare de comportament. Iar după cină, Nathalie găsise o carte de vizită pe care nu o mai văzuse până atunci.

Cu acelaşi simbol care era în jurul grămezilor de schelete de la metrou.

Îşi dădu seama brusc. Nlklas nu voia neapărat ca Nathalie să stea cu ea, ci mai degrabă să nu stea cu el.

Încerca să-şi protejeze fiica,

— Poate ar trebui să sun la numărul ăsta de telefon, spuse ea, încercând să se poarte cât se poate de normat

Luă telefonul de serviciu şi formă numărul de pe cartea de vizită. Sună de trei ori înainte ca apelul să se conecteze.

— Bună, Nlklas Stockenberg, se auzi o voce blândă de femeie.

Mina era pe cale să răspundă că nu era Niklas, când îşi dădu seama că era de fapt o voce înregistrată. Avea rezonanţa centreior de telefonie, unde mesajele erau create dintr-o bază de date cu fraze gata făcute, înregistrarea continuă.

— Sperăm că ai fost mulţumit de serviciile noastre în această perioadă, care acum a ajuns la final. Mai ai... nouă zile... şase ore... şi... 20... şi trei minute... de trăit,

Apelul se încheie. Mina se uită la Nathalie, care pălise. La naiba, auzise şi ea. Mina formă din nou numărul. Sigur era ceva în neregulă.

— Bună, Niklas Stockenberg, repetă vocea prietenoasă. Sperăm că ai fost mulţumit de serviciile noastre în această perioadă, care acum a ajuns ia final Mai ai... nouă zile... şase ore... şi...

20... şi două minute... de trăit.

— E o glumă, nu? şopti Nathaiie. Asta trebuie să fie. O glumă, nu?

Minei îi era greu să respire, parcă cineva îi umpluse gâtul cu pământ. Dar nu voia să vadă şi Nathaiie cât de speriată este.

— Nu cred că e o glumă, răspunse ridicându-se repede. Haldei Trebuie să mergem la Niklas.

Nathaiie rămase aşezată, privind în gol.

— Asta explică de ce e atât de ciudat, exclamă ea, ridica ndu-se hotărâtă.

Mina răsuflă uşurată, N-avea timp să aibă grijă de cineva în stare de şoc, cel puţin nu în momentul ăsta. Propriile sentimente îl erau de-ajuns.

La ieşirea din apartament, observă o dâră de pietriş lăsată de pantofii lui Nathaiie. Dintr-odată nu mai era deloc important.

Rebecka îţi deschise valiza în mijlocul livingului ca să verifice dacă avea totul cu ea. Vincent era în pragul uşii de la bucătărie şi o privea. Nu voia să intre în living. De câte ori trebuise să Intre acolo, evitase peretele de lângă acvariu, deşi era pe deplin conştient de comportamentul său Iraţional. Dar durerea de cap spunea multe. Indiferent dacă era psihosomatică sau nu, se agrava mereu în Jivjng, Şi până nu ştia exact de ce, era mai bine să evite locul.

— N-al făcut o listă? întrebă el. Doar trebuie să ai mai multe cu tine decât ce ai acolo?

— Lenjerie de corp, haine de schi, telefon mobil, paşaport, răspunse Rebecka arătând cu degetul. Câteva lucruri de schimb. Periuţa de dinţi. Echipament închiriem acolo. De ce crezi că mai am nevoie?

Vincent ridică din umeri. Încă era surprins că fiica

Lui se descurca atât de bine singură. Cu doar un an în urmă ar fi fost de neconceput să o trimită pentru o săptămână în străinătate. Dar copiii lui deveneau tot mai independenţi pe zi ce trecea. În curând nu vor mai avea nevoie de el. El era cel câre avea nevoie de ei.

În timp ce Rebecka închidea valiza, Vincent se uită la gazonul acoperit de zăpadă şi pădurea din spate. Casa era într-adevăr înconjurată de iarnă: totul era alb. Patru păsări negre stăteau înşirate lângă fereastră, între prima şi celelalte trei era un gol şi o adâncitură în zăpadă, de parcă tocmai zburase de acolo o a cincea pasăre. Habar n-avea ce păsări sunt, dar credea că sunt corbi.

Avea impresia că se uitau la el, complet nemişcaţi. Aproape nefiresc de nemiţcaţi. De parcă ar fi fost împăiaţi. Vincent se strânse de nas cu degetul mare şi arătătorul şi închise ochii.

Cine ar pune păsări împăiate pe gazonul lui? [deea era complet absurdă. Trebuia să aibă grijă să nu piardă legătura cu realitatea. Nu acum, cu doar două zile înainte de Ajun şi ameninţarea Umbrei în legătură cu ce se va întâmpla atunci.

Mai rămăseseră două zile până când trebuia să fie pregătit pentru orice.

— Gata, mergem! anunţă Rebecka ieşind în hol. Mă duc doar până la baie.

Benjamin ieşi din camera lui uitându-se la ceva ce ţinea în mână şi se împiedică de valiza de pe jos.

— Wă, ştii cartea poştală tăiată pe care ai primit-o? Naşpa cu opritoarea asta în mijlocul casei*

Vincent clipi şi avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă ce voia să spună fiul său.

— Cărţile poştale cu zicale ciudate?

— Exact! răspunse Benjamin fluturând cărţile poştale. Am aflat de unde sunt. Zicalele. Sunt din Biblie.

— Nu mi se pac tocmai biblice, comentă Rebecka, care tocmai se întorsese de la toaletă. Sau poate, având în vedere cum sunt privite femeile, par de pe vremea Facerii. Eşti gata, tată?

— Zicalele provin în orice caz din ceva care se numeşte Cartea Ihoverbelor, explică Benjamin. Am notat numerele versetelor.

Îi întinse cărţile poştale lui Vincent. Benjamin făcuse notiţe frumoase pe margine, cu un marker negru.

Vincent citi. Pe prima carte poştală, *lângă un jgheab care curge în vreme de ploaie şi o femeie arţăgoasă sunt la fii,* Benjamin scrisese Cartea Proverbelor 27:15. Pe a doua carte poştală, care avea textul *O cursă este pentnt om să afâeroseastă Domnului ceva* rn *grabă şi după ce a făgăduit să-i pară rău,* notase Cartea Proverbelor 20:25.

— Am găsit traducerile în suedeză în *Nubibein,* continuă Benjamin. E o nouă traducere a Bibliei care ar trebui să fie mai uşor de citit, dar în acelaşi timp porneşte de la textele ebraice, ceea ce este destul de neobişnuit. Şi, în plus, şi cele din aramalcă şi greacă. Asta s-a întâmplat doar de cinci ori în trecut.

Rebecka oftă.

— Nu l mai distrage pe tata! se răsti ea. Ştii doar căi place să se implice în Lucruri de genul ăsta. Dar dacă tiu prind trenul, vei £ personal responsabil în faţa prietenilor mei. O răstignire e nimica toată faţă de ce* o să păţeşti tu.

Vincent nu se putu concentra la ceea ce spunea

copilul său. Adună automat cele patru numere ale versetelor: – 27:15 şi 20:25. 27 + 15+20 + 25 egal 87.

8 iulie.

Ziua de naştere a mame! lui.

Dacă înainte şâar fi permis să nu fie sigur de la cine vin cărţile poştale, acum îndoiala dispăruse. Brâu de la

Umbra lui. Ceea ce bănuise de fapt tot timpul. Dar de data asta nu fuseseră trimise acasă, ci lăsate ia biroul de la ShowLife, Mesajul era clar. Umbra nu numai că îi cunoştea rutina, dar era şi capabilă să se strecoare neobservată în locurile în care se a0a Vincent.

Sau el, mă rog, Umbra putea să fie şi un ei?

— Tata! Trebuie să plecăm! strigă Rebecka din hol.

Se îmbrăcase fără ca Vincent să observe. El stătea parcă împietrit, avea gura uscată şi înghiţea greu. Oare cărţile poştale însemnau că Umbra putea intra în orice moment şi acolo? în caia lui?

Nu se mai putea descurca singur. Trebuia să stea de vorbă cu Mina, pentru că avea nevoie de ajutorul ei.

Dar fusese avertizat.

& va *întâmpla oricum, chiar dacă anunţi poliţia. Doar că mult mai rapid.*

Măcar Maria şi Aston plecaseră deja. Rebecka pleca în curând. Erau în siguranţă. Mai avea o zi să scape de Benjamin în vreun fel. Trebuia să fie singur în casă în Ajunul Crăciunului, pregătit să-şi înfrunte chinul. Se mai uită încă o dată pe fereastră înainte să iasă în hol la Rebecka. Cei patru corbi erau tot acolo, privindu-l.

— Nu-ţi face griji! o îndemnă maică-sa.

— Să nu-mi fac griji? Când tu arăţi de parcă ai văzut o fantomă?

Nathaiie se holbă ia Mina. Îi ura pe adulţi şi minciunile lor. Nu înţelegeau că nu mai era un copil Că nu trebuie să discute cu ea de parcă ar ti copil, Era suficient că aşa făcea taâcă-su, nu-i mai trebuia să facă şi Mina la fel.

— Trebuie doar să găsesc un loc de parcare.

În timp ce căuta un loc unde să lase maşina, clădirea Guvernului se ivi înaintea lor în toată splendoarea sa.

— Parcare? O amendă contează acum? Doamne, o plătesc eu dacă primeşti vreunal

— Încetează cu atitudinea asta!

Mina găsi un loc şi parcă foarte elegant.

— Îmi pare rău, mormăi Nathaiie fără tragere de inimă.

Nu voia să se certe cu mama el. Erau încă la început şi părea neplăcut să te cerţi cu Mina. Era obişnuită cu tatăl ei. Se certaseră mult de-a lungul anilor, ştiau până Unde pot merge, ştiau care sunt *na i/ones* şi ce era permis. Mina era însă un teritoriu neexplorat.

— Hai!

Mina deschise uşa nerăbdătoare şi aproape alunecă pe un petic de gheaţă când coborî din maşină.

— E timpul să-ţi pui ghete cu crampoane? chicoti Nathaiie, fericită că găsise o portiţă să detensioneze atmosfera,

— Ha-ha, foarte amuzant! Râzi tu, razi, dar să vezi cum e când stau cu femurul rupt şi tu trebuie să ai grijă de mine în fiecare zi.

— Te-aş îmbăia numai cu spirt,

— Of, taci!

Mina îi zâmbi şi Nathaiie simţi cum o cuprinde căldura. Care atenuă o parte din anxietatea care o sfâşia. Nu era singură. O avea pe mama ei. Care era şi poliţist. O să facă tot posibilul să afle ce i se întâmplase tatălui ei. O să-l salveze, împreună. Nattie şi Mina, cea mai tare echipă.

Intrară prin uşa grea de lemn, trecură de controlul de securitate, iar apoi Nathalie o conduse către biroul lui Niklas, printr-un labirint de coridoare.

Tor ridică întrebător din sprâncene când le văzu venind spre el.

— Bună! Tbată familia în vizită! Unde e Niklas? A trebuit aâ-l acopăr toată ziua.

— Nu-i aici? întrebă Nathalie.

] se puse un nod în gât. Presupuseseră că era la serviciu. Unde era de obicei. Desigur, sunaseră şi nu răspunseseră nici Niklas, nici Tor, dar nu era ceva neobişnuit. Viaţa de zi cu zi a unui ministru al Justiţiei era plină de şedinţe importante şi nu putea mereu să răspundă familiei la telefon. Nathalie ştia foarte bine. Deci bănuise că era la serviciu şi că era ocupat. Foarte ocupat.

— Credeam că e cu voi, răspunse Tor îngrijorat ridicându-se de pe scaun. Acasă nu e. S-a întâmplat ceva? Mă îngrijoraţi. Ce s-a întâmplat?

Nathalie se lăsă pe scaunul din faţa biroului lui Tor şi Mina se aşeză pe scaunul de alături. Nathalie se uită La mama ei şi aprobă din cap. Mina scoase cartea de vizită şi i-o dădu cu mâna tremurândă lui Tor.

— Sună la numărul de pe cartea asta de vizită.

— Sună La numărul de... Ce e ăsta? Un fe] de joc? N-avem timp de aşa ceva acum, trebuie să-l găsim pe ministrul justiţiei. A ratat trei şedinţe în dimineaţa asta, l-am sunat ca un nebun, am verificat acasă, dar în cele din urmă am presupus că doar chiuleşte şi că e cu voi. De la o vreme, parcă nu a mai e el şi m-am gândit că poate are de-a face cu. „situaţia de faţă...

Făcu un semn cu mâna către Mina şi Nathalie.

— Am sunat! spuse Nathalie. De multe ori! Pe tinel Dar n-ai răspuns!

— Nu, eu te-am sunat, dar *tu* n-aj răspuns! ripostă Tor indignat.

Nathalie deschise gura pentru a protesta. Dar apoi îşi aminti.

— Telefonul meu e mort. Am sunat de pe telefonul mamei.

Tor confirmă din cap.

— Am avut mai multe apeluri de ia un număr necunoscut. Nu răspund la numere necunoscute.

— N-avem timp de asta acum, exclamă Mina, holbându-se la Tbr. Formează naibii numărul ăla de pe cartea de vizită.

Tbr trase adânc aer în piept, pentru a putea face faţă grosolăniei. Dar apoi luă telefonul, îţi puse ochelarii de citit şi formă numărul de pe cartea de vizită. În timp ce asculta, se albea la faţă din ce în ce mai mult.

— Ce-i asta?

Puse telefonul pe masă $1 îţi scoase ochelarii.

— Este o carte de vizită pe care a primit-o Niklas de la cineva, zise Mina.

— Când a sunat la uţă! exclamă deodată Nathalie.

Nu se gândise la asta pana acum.

— În timpul cinei, adică. Atunci a fost, siguri Pentru că după aceea a început să devină ciudat, paranoic.

Mama ei aprobă din cap şi nu se putu abţine să nu fie mândră. Fata ei rezolvase un mister. Ca un poliţist adevărat.

— Doamnei spuse Tor. Dar ce... ce înseamnă asta? Este adevărat?

Luă din nou cartea de vizită, se uită la ea şi o puse apoi la loc.

— Nu ştim, dar credem că s-a întâmplat ceva cu tata. Nu răspunde la telefon şi habar n-avem unde este. Şi al auzit şi tu robotul ăla groaznic. Ceva s-a întâmplat!

Nathalie îţi auzi disperarea, dar nu se putea abţine.

— Nathalie are dreptate, spuse Mina, privindu-l pe Tbr foarte serios. Şi eu cred că s-a întâmplat ceva.

Tbr tăcu câteva clipe, ca şi cum s-ar fi gândit la soluţii.

Apoi luă telefonul fără să-ţi dezlipească privirea de la Mina.

— Îl sun pe ţefu] serviciului de securitate. Sigur nu e niciun pericol.

Dar tonul vocii lui nu se potrivea cu cuvintele liniştitoare pe care tocmai le rostise,

— Era urgent?

Vincent încercă să-şi stăpânească îngrijorarea. Undeva, în mintea lui, existase întotdeauna temerea că Mina va fi prinsă în ceea ce se întâmplă în viaţa lui. O văzu în cel mai îndepărtat colţ întunecat din restaurantul aproape go] din oraşul vechi,

Mina abia îşi ridică privirea când se aşează în faţa ei, iar e] simţi cum inima îi bătea cu putere în piept.

Oare Umbra lui luase legătura cu ea?

Gândul ăsta îl făcu să vrea să se ridice şi să se bată. Fără să ştie cu cine.

Ea nu spuse nimic, dar îi întinse o carte de vizită. Observă că Mina nu părea să reacţioneze în niciun tel La faptul că masa nu era ştearsă, ceea ce însemna că această carte de vizită avea o semnificaţie importantă.

— Ce-i asta? întrebă el ridicând cartea de vizită.

O ţinea în mână. Hârtie groasă, calitate premlum. Luxoasă.

— Sună la numărul de telefon de pe ea, răspunse Mina.

O chelneriţă care mesteca gumă veni la masa lor.

— Aveţi de gând să comandaţi ceva sau nu? întrebă ea, arătând spre meniul aşezat într-un suport de lemn pe masă.

— O cafea fără lapte, răspunse Vincent, privind-o întrebător pe Mina.

Ea clătină din cap.

Chelneriţă dispăru îmbufnată în direcţia bucătăriei.

Vincent scoase telefonul şi forma numărul de pe cartea de vizită. Mina se întoarse brusc şi o strigă pe chelneriţă care se întoarse fără tragere de inimă la masa loc

— M-am răzgândit, spuse Mina. Un pahar de Chablis. Unul mare,

Vin, ziua în amiaza mare. O nouă faţă a Minei. Era dar că era ceva în neregulă.

La telefon răspunse o voce de femeie, iar Vincent o ascultă.

— Bună, Niklas Stockenbeig. Sperăm că al fost mulţumit de serviciile noastre în această perioadă,

care acum a ajuns la final. Mai ai... nouă zile... trei ore... şi... 13 minute... de trăit.

Vincent puse încet telefonul pe masă şi îi întinse cartea de vizită Minei, care îl privea atent.

Cheineriţa se întoarse cu o cană de cafea într-o mână şi un pahar uriaş cu vin în cealaltă.

— De unde e? întrebă Vincent în timp ce încerca să-ţi ia cana de cafea fără să se ardă.

Cafeaua părea că stătuse mult prea mult pe o plită încinsă. Avea o peliculă uşor uleioasă şi un miros ce-i amintea de gudronul ars.

— Niklas a primit-o prin curier, răspunse Mina. Când eram La el, împreună cu Nathalie, la cină.

— Şi nu ştii cine a trimis-o? Niklas ce zice?

Mina ridică paharul şi luă o înghiţitură mare de vin. Acum era evident că era foarte mâhnită, având în vedere că paharul din care bea nu părea că văzuse vreo maşină de spălat vase în viaţa Lui şi avea nenumărate urme de amprente.

— Niklas 5-a prefăcut că nu e nimic, răspunse ea. Dar nu *a* spus nimănui. Nici poliţiei, nici măcar propriului departament de securitate. Iar acum a dispărut. Ce naiba e asta, Vincent?

— Habar n-am, răspunse el precaut. Pot să fie o mie de Lucruri. O ameninţare din partea unui nebun din cauza serviciului lui Niklas. *Prartk* de la vreun *yoiituber.* Vreun ritual de la cine ştie ce asociaţie din care face parte. Şi pot să continui, sunt mult prea multe posibilităţi.

— Chiar eşti de mare ajutor, spuse Mina. *Prorik* de la vreun *vontuberâ*l Chiar ţl se pare că asta e? Şi de ce pe cartea de vizită e acelaşi simbol ca în pietrişul din Jurul grămezilor de oase de la metrou?

— Nu ştiu, zise el încercând să ignore faptul că nu

era prea încântată de e) în momentul ăsta. Dar nici măcar nu e sigur că este vorba despre acelaşi simbol. Poate că e doar creierul nostru care interpretează lucrurile aşa. La urma urmei, am văzut doar câteva cercuri în pietrişul ăla.

— Creierul nostru... Crezi că este mai credibil că nu există nicio Legătură? Chiar crezi?

Vincent sorbi cu grijă dIn cafea pentru a evita să-i răspundă. Era la fel de dezgustătoare precum arăta.

— Nu, răspunse ei* Nu ştiu cum, dar cred că au legătură. Şi, în altă ordine de idei, mesajul ăla mă duce vag cu gândul la Faust.

— Faust? Cum aşa? întrebă Mina, Luând încă o gură de vin.

Vincent se gândi să-i spună cum arată de fapt paharul ăla, dar până la urmă se hotărî că e mai bine să se abţină.

— Într-un fel, povestea este despre cineva care a folosit *servicii* şi al cărui timp s-a scurs. Dar, după cum am spus, a fost doar un gând trecător. Probabil e vina sinapselor mele, care funcţionează aiurea.

— Am auzit doar vag despre Faust, nu e ceva legat de diavol?

— Ba da, diavolul joaca un rol important. Dar Faust este de fapt tjmpu] şi ce facem cu Viaţa noastră. Cel puţin asta e interpretarea mea. Are rădăcinile în Literatura populară germană, o poveste despre tânărul Faust, care îşi vinde sufletul lui Mefistofel, adică diavolului. Din povestea lui Faust vine de fapt adjectivul *ftiustiant* care se referă la o persoană ambiţioasă care îşi sacrifică integritatea morală pentru a obţine putere într-un timp relativ scurt.

— De ce îşi vinde sufletul? Ce primeşte în schimb?

Lui Vincent i se păru că ridurile care îi apăruseră între sprâncene erau încântătoare.

— Păi, diavolul apare într-un moment critic În viaţa lui Faust şi îi promite că îl va lăsa să experimenteze toate lucrurile bune şi minunate din viaţa asta, iar după moartea lui, diavolul îi va lua sufletul.

— Şi ce face atunci?

— Diavolul?

— Nu, Faust. Ce face cu şansa pe care io oferă diavolul?

— Din păcate, nu prea multe, răspunse Vincent, gândindu-se dacă să guste cafeaua din nou, dar până la urmă împinse ceaşca deoparte.

— Faust caută puterea, iubirea, sensul vieţii. E mereu în căutare de mai mult, vrea mereu altceva şi este mistuit de propria anxietate. În drumul său calcă peste alţii, dar, în mod ciudat, Goetbe, cel care a scris cea mai cunoscută lucrare despre Faust, nu-] lasă să sufere niciodată, nu există nicjo consecinţă a acţiunilor sale. Potrivit lui Goetbe, Mefistofel e un simbol al revoluţiei franceze, dar majoritatea oamenilor de cultură preferă să-l vadă ca alter egoul lui Faust, adică părţile lui reie pe care nu vrea să le recunoască.

— Ca în Fţfht *Club'}* întrebă Mina, luminând u-se la faţă.

— *Fight Club?* Interesantă comparaţie. Ştii că filmul este considerat unul dintre principalele exemple de boli mintale descrise în cultura populară, pentru că personajul principal are o tulburare de identitate disociativă.

— Diso... ce?

— Ceea ce pe vremuri se numea tulburare de

personalitate multiplă. Când părţile personalităţii cuiva sunt separate una de cealaltă. Este rar, dar se întâmplă. Persoanele care suferă de tulburarea asta au adesea dificultăţi să înţeleagă cine sunt şi li se pare că nu deţin controlul asupra acţiunilor lor. Totuşi, filmul evită să menţioneze că această tulburare de identitate disociativă îşi are, în principiu, rădăcinile într-o traumă din copilărie. Klm Nobk, un caz celebru din viaţa reală, a avut 100 de personalităţi diferite ca urmare a abuzurilor pe care le-a suferit în copilărie. Majoritatea acestor personalităţi nu îşi aminteau despre lucrurile oribile care se întâmplaseră şi puteau astfel să o protejeze.

Mina aproape că terminase vinul

— Pari foarte bine informat despre acest subiect. Vincent ridică din umeri.

— Mi se pare interesant. Creierul este şi cel mai mare duşman al nostru, dai şi cel mai bun prieten. Este remarcabil ce poate face pentru a ne proteja. Acestea fiind spuse, Mefistofel ar putea să fie doar o parte a lui Faust. Psihologul Norman F. Dixon a spus că *uneori suntem chiar noi duşmanii noştri.*

Mina învârti paharul cu vin.

— A mai fost vreun alt motiv să te gândeşti la Faust când ai auzit mesajul?

— Nu, cred că a fost doar chestia asta cu *timpul,* răspunse el. Un *serviciu* făcut şi timpul care se scurge.

— Deci când o să se scurgă timpul, diavolul o să-t la sufletul lui Niklas? întrebă Mina, iar Vincent înţelese imediat unde voia să ajungă.

] se citea îngrijorarea în ochi şi Vincent ştia că nu *e* cazul să încerce să o calmeze. Cu Mina putea doar să fie onest.

— Faust este doar o poveste, răspunse eL Şi mai aveţi câteva zile ca să-l găsiţi.

Era adevărat.

— Apropo de timp, trebuie să mă duc acasă, la Nathalie, zise Mina aruncând O privire către telefonul mobil. A plecat înaintea mea şi nu vreau să rămână prea mult singură. Dacă afli ceva, orice ar putea să fie de ajutor, sună-mă imediat.

Ridică paharul să mai ia o gură de vin, dar se opri brusc.

— Vai, cum arată! E dezgustător!

Îl scăpă din mână ca şi cum ar fi arso, iar paharul căzu pe masă şi restul vinului se vărsă în direcţia lui Vincent, Minei nu păru să-i pese şi-l ţintul cu privirea.

— Al văzut? De ce n-ai spus nimic? întrebă ea.

Vincent se răsuci stângaci. Orice ar fi făcut, nu era bine.

— Plătesc eu nota, spuse el. Nu e mult. Tu grăbeşte-te să ajungi acasă.

Uitându-se lung la el, Mina îţi şterse gura cu un şerveţel umed pe care-i scosese din buzunarul gecii.

Apoi plecă. Vincent luă telefonul şi formă din nou numărul de pe cartea de vizită, pentru a asculta vocea prietenoasă feminină.

În spatele vocii, îl tot auzea pe Mefistofel râzând din abis.

AU MAI RĂMAS OPT ZILE

Mergeau la Institutul de Medicină Legală şi, pentru prima dată, nu aveau să se vadă cu Milda şi Loke. Mina ezită cu mâna pe clanţă, destul de mult ca să i-o ia Vincent înainte.

Spre ei veni o femeie blondă, scundă, cu o vârstă nedeterminată. Avea o privire vioaie, iar ochii

radiau fericire, într-un contrast puternic cu clădirea în care se aflau acum şi cum arăta înăuntru.

— Gunilla Stromquâst, antropolog criminalist, se prezentă ea.

Spre surprinderea Minei, fără să dea mâna cu ei.

De altfel, era un obicei pe care nu l prea înţelegea. Era un contact uman complet inutil, cu transfer de bacterii şi *o* apropiere total incomodă faţă de un străin. Japonezii înţeleseseră mult mai bine, pentru că se aplecau unul în faţa celuilalt de la o distanţă considerabilă. Era igienic şi mult mai decent.

— Jntraţit Scuzaţi debandada, ies la pensie, aşa că strâng pe aici.

Mina ridică surprinsă din sprâncene. Crezuse că femeia avea vreo 50 de ani, în niciun caz cu mult peste 60.

— Staţi să mut câteva lucruri din drum, ca să aveţi loc să vă aşezaţi.

Gunilla ridică o colecţie ciudată de obiecte de pe două scaune din faţa unui birou imens, care era atât de aglomerat, încât nu se mai vedea nicio bucăţică din tăblie. Printre lucrurile pe care le luă de pe scaune se aflau un craniu al unui animal neidentificat, un bibelou în formă de inimă, o carte despre muşte şi un tricou cu textul *Death rocks.*

— Doamne, cât de multe adună omul de-a lungul anilor! spuse Gunilla veselă, părând că trânteşte fără nicio logică toate lucrurile în cutiile de carton. În profesia mea primeşti adesea cadouri ciudate. Dar voi, care sunteţi ofiţeri de poliţie, înţelegeţi cu siguranţă ce vreau să spun. Se dezvoltă un anumit tip de umor în profesiile noastre.

— Cuvântul *umor* provine din latinescul hwmores,

care înseamnă lichide, ştiaţi? întrebă Vincent. Şi asta, la rândul său, provine dintr-o presupunere veche că există o legătură între fluidele din corp şi temperamentul unei persoane. Să ai simţul umorului este considerat de obicei că ai un simţ a ceea ce este distractiv ţi, de asemenea, capacitatea de a identifica şi accepta imperfecţiunea existenţei noastre. Ceea ce este evident că se potriveşte bine cu ce faceţi voi aici. Imperfecţiunea existenţei, adică. O altă descriere a umorului este că poate â un proces emoţional şi cognitiv cu o bază fiziologică. O experienţă care constă în descoperirea şi aprecierea unor Idei, evenimente şi situaţii absurde şi amuzante. Şi nu în cele din urmă, în sistemul de diagnostic american DM5-5, umorul este descris ca un mecanism de apărare care ne ajuta să facem faţă conflictelor emoţionale sau factorilor de stres prin concentrarea asupra aspectelor amuzante sau ironice ale Vieţii. Cu alte cuvinte, tricoul acela e un exemplu excelent. *Death rocks.* Pentru că ştim cu toţii că moartea nu e amuzantă, aşa că un astfel de text devine...

— Vincent, am înţeles!

Mina ridică o mână pentru a-l opri.

— Interesant, foarte interesant, replică Gunilla, care acum eliberase scaunele pentru ei.

Ea se aşează pe un scaun de cealaltă parte a biroului, dar dispăru complet în spatele câtorva teancuri de cărţi, astfel încât i se vedea doar creştetul blond.

— Of, nu e bine!

Se ridică, luă teancurile de cărţi, le băgă întruna dintre cutii şi apoi se aşează din nou.

— Aşa deci! Unde rămăseserăm? Aţi venit în

legătură cu oasele pe care le-am primit de la Milda, da. De fapt, e ultimul caz la care voi lucra şi trebuie să spun că este foarte interesant. Un schelet La metrou. Am văzut multe la viaţa mea, dar asta e ceva nou.

— Am identificat toate celelalte oase pe care le-am găsit, cu excepţia celor pe care şi le-am trimis ţie, zise Mina. Am fi recunoscători dacă ne-ai putea ajuta cu vreo informaţie în legătură cu vechimea lor.

— Da, sigur ca pot.

Mina se lăsă pe spate în scaun şi simţi ceva sub tund. Băgă mâna şi apucă un obiect îngust şi dur. Îl scoase, se uită la el şi îi trebui că câteva secunde ca să-şi dea seama ce era.

— Acolo erai Degetul lui Oscar!

Gunilla întinse mâna şi luă osu] din mâna Minei, care se uită] a Vincent şi văzu că o privea amuzat.

— Oscar? întrebă Mina, fără să fie sigură că voia să ştie răspunsul.

— Scheletul nostru. Un iei de mascotă.

Puse osul deoparte, pe un raft.

— Pe Oscar nu-l iau cu mine. Celorlalţi le-ar fi tare dor de el.

— E. „adevărat? întreba Mina, încă nesigură pe ea.

— Bineînţeles că nu. Sau poate?

Gunilla îi făcu cu ochiul. Apoi deveni serioasă.

— Oasele. Din tunel. După o analiză Vizuală iniţială, în timpul căreia m-am axat pe uzura osului pelvian, bănuiesc că bărbatul avea între 40 şi 50 de ani la momentul decesului. Apoi am folosit metoda de datare cu radiocarbon, pentru a determina o dată de naştere şi, după cum probabil ştiţi, este

foarte precisă când vine vorba de vârstă, în special având curba de calibrare ca instrument de lucru.

— Curba de calibrate?

Mina nu pricepea despre ce vorbeşte femeia.

— De fapt, este destul de interesant, zise Vincent, dregându-şi glasul. Până în 1955, nivelurile de carbon-14 din lume era stabile. Dar după aceea marile puteri au realizat peste 2 000 de explozii nucleare deasupra solului. Ştii, toate fotografiile şi ştirile în care apare un nor mare în formă de ciupercă şi oameni care-l privesc bucuroşi cu ochelari de soare în timpul unul picnic. Un efect secundar al acestor explozii e că nivelul de carbon-14 din atmosferă a crescut foarte mult. Şi acum metoda se poate folosi la determinarea vârstei. Nu-i aşa?

— Bravo! exclamă G unii la impresionată, uitându-se apreciativ la Vincent. Ai explicat foarte corect. Nivelul de carbon-14 a Început să scadă din nou, dar doar după ce s-au oprit testele la suprafaţă, în 1963. Carbon-14 este un izotop radioactiv al carbonului, format de radiaţia cosmică în biosferă şi preluat apoi de plante prin fotosinteză. Oamenii mănâncă plantele şi izotopii ajung în corpurile noastre. Atomii de carbon, inclusiv carbonul-14, se leagă atunci când celula se divide, creând astfel un fe] de *dată de naştere* detectabilă a celulelor noastre.

Explicaţia Gunillei era doar pentru Mina, care încerca din răsputeri să înţeleagă.

Probabil că antropologul criminalist presupunea că Vincent ştia deja.

— Variaţiile conţinutului de carbon-14, printre altele şi datorita curbei de calibrate, se folosesc

pentru a determina data creării diverselor materiale biologice. Cu o marjă de eroare de doi ani.

— Dar curba de calibrare parcă e cam controversată, pentru că nu se potriveşte cu modelul Berna? întrebă Vincent.

Gunilla gestiedă din mâini.

— Este suficient pentru scopul nostru, răspunse ea scurt.

— Testaţi oasele? întrebă Mina.

Gunilla clătină din cap.

— Nu, în acest caz am testat dinţii. Conţinutul de carbon-14 în smalţul dentar,

— Şi care e legătura cu... curba de calibrate?

În capul Minei era totul vraişte. Ar fi preferat să treacă direct la rezultat, dar după o groază de ani în care lucrase cu cercetători ca Gunilla, ştia că nu va putea, Trebuia să i se povestească tot.

— În 1963, curba de calibrate a fost la cel mai înalt nivel. Atunci nivelul izotopilor de carbon-14 în atmosferă era aproape de două ori mai mare decât cantitatea naturală normală. După 1963, a scăzut în fiecare an. Înseamnă că ştim nivelul pentru fiecare an şi nivelul îţi lasă amprenta în dinţi, printre altele. Valorile mai mari sunt stocate în dinţii formaţi începând din anul 1955. Dar şi oamenii născuţi cu 13 ani înainte, adică în 1942, pot avea niveluri mai mari de carbon-14 în molarii de minte,

— Pentru că el se formează ultimii, spuse Mina gânditoare, în timp ce începea să înţeleagă.

— Exact,

— Şi despre ce an vorbim?

— Aşa cum am zis, există o marfă de eroare. În ambele sensuri. Acestea fiind spuse, aş putea să determin anu] naşterii în jur de 1960. Reţine totuşi

că ar putea însemna atât 1958, cât şi 1962. Dar aţi vrut să ştiţi şi când a murit. Aşa că am studiat coastele.

— Coastele? întrebă Mina.

— Da, probabil că ştii deja că toate celulele din organism se înnoiesc din când în când. Acest lucru este valabil şi pentru schelet, Şi el se reface. Coastele sunt poroase şi moi, ca să ajute respiraţia, de aceea trebuie să se refacă mai des. La fiecare zece ani, aproximativ. Am putut observa că ultima dată a fost în 1998, când bărbatul avea vreo 40 de ani. Aşa că moartea datează undeva între anii 1998 şi 2008.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Din moment ce coastele, după cum am spus, se refac cam la fiecare zece ani, aş îi observat refacerea din 2008 dacă ar mai fi trăit atunci. Dar nu am găsit o. Desigur, nu este o ştiinţă exactă, aşa că anii sunt aproximativi. Înţeleg totuşi că aţi vrea să aveţi o dată mai exactă a morţii, şi nu un interval de zece ani. Din fericire, am găsit licheni pe unele oase şi aş zice că au cel puţin 20 de ani.

— Deci oasele au zăcut în tuneluri cel puţin atât, conchise Vincent, Atunci sigur a murit mai aproape de 1998 decât de 2008.

— Exact, confirmă Gunllla.

— Mulţumesc mult, spuse Mina. Ne-ai ajutat foarte mult.

— Magnific' exclamă Vincent cu admiraţie, iar Gunilla păru că începe să radieze de fericire.

Ridurile din jurul ochitor ei formau un evantai când râdea.

— Da, Doamne, o să-mi fie dor de asta. Dar am şapte nepoţi, aşa că nu o să fiu nevoită să stau în

parc să hrănesc porumbeii.

Tor ţinea telefonul departe de ureche şi număra în gând până la cinci pentru a-şi păstra calmul înainte de a continua convorbirea cu jurnalistul.

— Nu, Niklas nu s-a întors încă de la întâlnire, spuse el în receptor, ştiu că ai avut programat un interviu ieri şi că el nu a fost disponibil. Şi nici azi nu este, din păcate... bineînţeles... Da, ştiu că e ziua dinainte de Ajun. Dar orice ai crede tu, când vrei să ai o societate sigură din punct de vedere juridic nu-ţi poţi lua o zi liberă nici măcar de Crăciun... Da... Mulţumesc.

Închise telefonul şi îl puse cu grijă pe biroul din faţa sa. Îl aşează astfel încât să fie perfect drept, paralel cu marginea hiatului. Apoi se lăsă pe spate în scaunul ergonomie şi urlă,

Egon, unul dintre bodyguarzi, dădu imediat năvală în încăpere.

— Nu e nicio problemă, explică Tor. Sunt doar puţin „, frustrat

Egon, care avea capul ras şi maxilarul ascuţit, aprobă scurt din cap. Uneori, Tor bănuia că instrucţia serviciilor de securitate consta îh parte în vizionarea Unor filme de acţiune, astfel încât agenţii să-şi poată îndeplini rolui cu tot cu clişee.

— Aveaţi o singură misiune, oftă Tor. Una singură. Să vă asiguraţi că Niklas Stockenberg este mereu în siguranţă. Aşa că explică-mi, te rog, cum, după o zi întreagă, încă nu am dat de ei?

— Nu ştiu, răspunse Egon. Dar dacă a plecat din oraş, vom afia în curând unde este, acum extragem înregistrările de la radare pe o rază de zece mite. Ştii, înregistrările a tea care de fapt nu există. Am primit şi informaţii despre numerele de

înmatriculare ale maşinilor care au trecut pe la punctele de taxare din oraş şi analiştii de la poliţie ne ajută acum să te verificăm.

Tor aranja din nou telefonul pe masă. Nu era mulţumit de cum îl aşezase ultima dată, îl roti cu grijă la 90 de grade, foarte atent să-l atingă doar cu vârful degetelor.

— Şi dacă e în oraş? întrebă el încruntându-se.

— Indiferent cine ba răpit, îl vom găsi, răspunse Egon. Îţi promit.

— Atunci fă-o mai repede, spuse Tor, al cărui telefon începuse să sune din nou, Jurnaliştii ăştia nenorociţi au simţit deja ceva. E a 15-a oară când sună astăzi.

Numără din nou până la cinci. Apoi răspunse.

Vincent nu se putu abţine şi zâmbească văzând-o pe Mina că îşi schimbă cizmele de iarnă cu o pereche de cizme mult mai groase. Cele noi arătau ca şi cum ar fi putut face faţă unei drumeţii de 10 kilometri. În condiţii de iarnă geroasă.

— De ce ai o pereche de cizme în plus la serviciu? întrebă ei şi se aşează pe marginea biroului. Vrei să te apuci de alpinism în cantină?

După întâlnirea cu antropologul legist. Mina se întorsese la Palatul Poliţiei, iar acum Vincent înţelegea de ce. Trebuia să se schimbe în haine de miner*

— Ha-ha-haî râse ea cu amărăciune în timp ce se lupta cu şiretul cizmei. Pot să te informez că în timp ce tu te jucai cu expertul în gândaci, Julia ne-a ordonat să ne întoarcem în tuneluri. Imediat ce terminăm cu Gunilla. Ceilalţi mă aşteaptă deja.

TUneluri. Pur şi simplu ÎL trecu un fior numai la gândul ăsta.

— Ai fost acolo de curând, nu? întrebă el. Doar nu crede că mai sunt oase de găsit, nu?

— Nu oase. Dar ar putea fi acolo aşa-zişii prieteni ai lui Tom-Nebunul. Un îngrijitor de la Helix le-a zis lui Ruben şi Christer că Tom-Nebunul a găsit osemintele lângă metrou, în Bagarmossen. Dar nu ştim dacă este adevărat. Tbm-Nebunui a murit, dar vreunui dintre prietenii Lui s-ar putea să mai trăiască şi să fie prin zonă, aşa cum a spus Julia. Poate că a văzut cineva ceva sau ştie cum a descoperit Tom-Nebunul rămăşiţele lui Marcus Eriksson. Julia a avut nevoie de ceva timp să obţină aprobările necesare ca să coborâm în subteran; se pare ca excursiile noastre nu sunt uşor de administrat. Cei de la TS au emoţii de fiecare dată.

— Şi încă n-aţi găsit nido legătură între celelalte victime şi Gustai Brons?

— E un câmp minat, răspunse Mina oftând. Am încercat să sap cât de mujt am putut în informaţiile despre datoriile la jocuri de noroc ale lui Gustaf Brons, fără să intervin în dosarul de urmărire penală pe care bănuiesc că au început să-l construiască împotriva lui Dragan ManojlovicL Dar n-am găsit nimic. Şi n-am găsit nici nimic care să arate că Gustai şi Josephine au acţionat împreună. Mai degrabă se pare că au fost ocupaţi să se întâlnească pe la diferite hoteluri din Stockholm, înainte de dispariţia lui Jon. Sincer, nu înţeleg cum au avut timp să aibă grijă de copii, să conducă afaceri sau să piardă bani la jocuri de noroc şi, mai ales, să nu ucidă pe nimeni, dacă ne uităm ia frecvenţa cu care au vizitat hotelurile. Dar nu exclud nimic, Ruben o să discute cu Peter Kronlund în această după-amiază şi vom vedea ce are de spus

despre tatăl său.

— Înţeleg. Din păcate, nici eu nu am nimic nou de adăugat.

Vincent îşi dădu seama că se aşezase pe o pereche de mănuşi groase. Se ridică şi 1 le întinse, iar Mina aproape ca i le smulse din mână.

— Şi te rog să nu spui niciun cuvânt despre ţinuta mea, replică ea. Mănuşile de unică folosinţă din cutie, te rog.

Văzu lângă el o cutie cu mănuşi de unică folosinţă şi i-o întinse. Adevărul era că Mina era tot frumoasă, în ciuda faptului că pusese pe ea atâtea haine, încât următorul pas era să se îmbrace şi cu un combinezon de protecţie chimică.

Şi nu numai că era frumoasă, era sexy. Nidun strat de îmbrăcăminte şi nicio mână înroşită n-ar fi putut să diminueze lucrul ăsta. Oare avea voie să gândească aşa despre ea?

Da, hotărî el. Avea voie. Atât timp cât ştia doar el.

— Există haine potrivite şi pentru tine, continuă ea, după care luă o geacă groasă de pe un cârlig de după uşă, tuşi şi i-o întinse. Ca să poţi merge şi tu.

— În tuneluri? întrebă el tresărind. Păi, tunelurile nu-mi plac prea mult. Dacă îţi aminteşti, ultima dată când am fost într-un tune], a trebuit să înşir numere prime. Cred că e mai bine să stau aid, la birou, să parcurg din nou toată documentaţia. Ca să nu pierdem nimic din vedere.

— Laşule! exclamă Mina, atârnând geaca La loc.

Dar el observă că zâmbea.

— Între timp, poţi să dai câteva ture cu liftuL Aţa, ca terapie, continuă ea. Însă data viitoare, dacă o să mai existe o dată viitoare, atunci nu mai ai de ales. Atunci vii cu mine acolo jos, în întuneric. *Deal?*

El o privi,

— *Deal,* răspunse el cu o oarecare ezitare în glas.

Trebuia să stea de vorbă cu Julia şi să obţină de la ea o garanţie că nu va trebui să mai coboare nimeni prin tuneluri. Nu putea să facă faţă.

— Ne vedem mai târziu, zise Mina. Distrează-te cu liftul.

Rămase aşezat pe birou după ce plecă ea şi se gândi La ce spusese. Atwrd vii *cu mine acolo fos, în întuneric,* De-ar fi ştiut ea câtă dreptate avea!

TS îi ajutase să-ţi planifice căutările în tuneluri şi fusese un efort masiv. Ultima dată când ajunseseră în subteran, căutând mormane cu oase, Mina se gândise că era imposibil să ajungi în întregul sistem de galerii. Dar fără să ştie cum, Julia primise aprobările necesare. Pe un ton ferm, serioasă şi hotărâtă, ea distribui zonele echipelor de poliţişti.

— Văd o mulţime de cretini pe aici, bombăni Ruben în timp ce se uita suspicios la colegii lui.

— Trebuie să fim recunoscători că ne-au fost repartizaţi atât de mulţi oameni, având în vedere că vine Crăciunul, răspunse Mina categoric. Şi că TS a fost de acord, fără s-o ia razna.

De fapt, înclina să fie de acord cu Ruben; şi ea văzuse câţiva colegi mai puţin reuşiţi.

— Suntem trei în zona noastră. Adam vine cu noi, continuă ea.

— Ce Crăciun de ratiatl rânji Ruben. Noroc că am simţul umorului.

— Vrei să spui *iwmores,* replică Mina.

— Ce? Eşti beată?

— Nu, din păcate. Mi-ar fi uşurat munca, explică ea, trăgându-şi mănuşile de unică folosinţă peste mânecile gecii. Dar e bine că tu vezi ceva amuzant

în toată chestia asta.

Şi-ar fi dorit să fi venit şi Vincent, dar îl înţelegea.

— E timpul să mergem, spuse Adam trecând pe lângă ea şi îndreptându-se spre intrarea tunelului unde aveau să-şi înceapă căutările. Am eu harta, ştiu care e zona noastră.

Mina şi Ruben i] urmară.

Ea simţi încă de La intrarea în tunel o apăsare în piept şi, brusc, începu să respire cu dificultate.

— Ţi ne-te de mine, o îndemnă Adam, continuând să meargă într-un ritm alert.

Se auzi un zdrăngănit în apropiere. Un sunet pe care Mina alese să-l ignore. Se concentra în schimb asupra respiraţiei, în timp ce se afundau din ce în ce mai mult în beznă.

Zece minute mai târziu, ajunseseră în zona desemnată.

— Astari o idioţenie, mormăi Ruben. În primul rând, majoritatea celor care locuiesc aici jos sunt complet ieşiţi din minţi. Bolnavi mintal sau drogaţi. În al doilea rând, nu sunt foarte îndrăgostiţi de poliţie în generai, aşa că nu înţeleg de ce ar fi de acord să vorbească cu noi. Asta, dacă mai au vreun neuron.

Întunericul pâlpâia ciudat. Erau nişte becuri, dar funcţionau doar câteva, jar uneie dintre ele clipoceau neregulat.

— Da, ai dreptate, ca întotdeauna. Părerea mea e să ne băgăm picioarele. Hai să bem o bere1, exclamă Mina sarcastic.

— Nu trebuie să fii ironică doar pentru că am un argument logic, se răsti Ruben, continuând să lumineze cu lanterna în tunel.

Ceva sări rapid prin faţa razei luminoase, iar ei se

opriră brusc

— Alo? strigă Adam cu ecou. Am vrea să vorbim cu voi.

Ruben strigă la fel de tare, tot Cu ecou.

— Suntem de la poliţie, ţipă Mina. Şi n-avem nimic cu voi. Nu suntem aici pentru a aresta pe cineva sau pentru că ne pasă ce faceţi sau ce nu faceţi aici. Vrem doar să vorbim puţin. Despre oasele pe care le-am găsit În tuneluri. Şi despre Tom-Nebunul.

Tăcere. Doar tăcere. Mina ezită. Oare era cineva acolo care să4 5 auzit?

— Bun-venit în Paradis!

Mina se sperie atât de tare, încât simţi că rămâne fără aer. Un bărbat uriaş apăru brusc în faţa lor, cu braţele întinse în lateral. Mina văzu că Ruben îţi mută încet mâna spre pistol.

Ea îi puse o mână pe umăr.

— Johnny! Vino aici! Nu-i speria!

O femele făcu un pas înainte în lumina lanternelor şi ridică mâinile.

— Nu e periculos. E mare. Dar nu e periculos. E băiatul meu. N-ar face rău nici măcar unei muşte.

Când se uită mai atent, Mina observă că bărbatul nu putea avea mai mult de *25* de ani, dar barba şi statura îl făceau să pară de două ori mai bătrân.

— Am vrea să vorbim cu voi, îi explică Mina încet femeii din lumina lanternei. Despre oasele găsite. Apoi plecăm şi vă lăsăm în pace, îţi promit.

Tăcere. Simţea ezitarea, voia să spună mai multe, dorea s-o lămurească, dar ştia că era mai bine să lase tăcerea să o convingă.

— Sigur, haide! zise în cele din urmă femeia dispărând din lumină.

Mina îndreptă lanterna în direcţia în care plecase

şi îi observă spatele în timp ce intra într-un tunel din partea stângă. Uriaşul le făcu nerăbdător semn cu mâna să-i urmeze. Drumul trecea prin mai multe intersecţii unde tunelurile se despărţeau. Mina spera din tot sufletul că vor găsi drumul înapoi spre casă.

După un timp, zăriră o Licărire vagă. Tunelul dădea într-un spaţiu mai mare.

Pe măsură ce se apropiau, văzură un grup mic de oameni adunaţi în |und unui foc. Stăteau pe Jos, fără să pară deranjaţi de fumul care plutea greu în încăpere.

Ruben începu să tuşească şi Mina observă că Adam îşi ţinea mâna peste nas şi gură. Probabil că era o idee bună, aşa că făcu şi ea acelaşi lucru şi simţi imediat că poate respira puţin mai uşor.

— Te obişnuieşti, îi asigură femeia, tâcându-le semn să se apropie.

Uriaşul Johnny îl imită gestul cu un rânjet fericit.

— Nu este cum ar fi trebuit să fie, continuă femela, mângâi ndu-şi fiul cu tandreţe pe obraz. Deci aici suntem. Întrebaţi.

Arătă cu mâna spre grupul pestriţ de oameni Cinci, inclusiv femeia şi Johnny. Toţi cu feţe suspicioase. Mina ezită un moment, apoi făcu un pas înainte.

— Numele meu este Mina. O să trec pe La fiecare să mă prezint, dacă e OK.

Niciun răspuns.

Trase adânc aer în piept şi simţi cum fumul îi arde plămânii. Apoi făcu câţiva paşi hotărâţi înainte şi întinse mâna către un bărbat.

— Mina.

— Kjelle.

Trecu la următorul. O femeie.

— Mina.

— Nataşa.

— Mina.

Următorul bărbat refuză să dea mâna cu ea şi o privi furios.

— N-am de gând să-ţi spun cum mă cheamă. Guvernul mă caută pentru omorul Lui Palme, trebuie să mă ascund aici, vor să mă bage la închisoare. Aveam aceleaşi Iniţiale ca el, a fost suficient, ştii. Imediat am intrat în vizorul Lor.

— OP este puţin... suspicios, explică femeia care îl condusese acolo. Numele meu este Vâvian.

— Nicio problemă. Doar cei care vor dau mâna cu mine, spuse Mina.

După ce îi saluta pe toţi, cu excepţia lui OP, o parte din ea simţi nevoia să plângă şi să fugă de acolo, acasă, la duş, acasă, la apă fierbinte şi la tot săpunul disponibil în Suedia. *Ura* să dea mana cu cineva. Dar în aceiaşi timp simţise că era important. Erau oameni. Locuiau acolo, ajunseseră acolo cu un motiv. Poate avuseseră o familie, pe cineva care i-a iubit, altă viaţă.

Îşi dădu seama că, într-un fel, traiul lor acolo era dovada supremă că omul are un puternic instinct de a supravieţui cu orice preţ, chiar şi atunci când pare că nu mai are motive să trăiască.

— Putem sta jos? întrebă Mina.

Atât Ruben, cât şi Adam o priviră surprinşi şi uşor îngroziţi.

Îi protesta tot corpul. Nu voia să se aşeze în moloz şi mizerie. Dar poliţiştii nu puteau să fie superiori celorlalţi dacă voiau să aibă o conversaţie normală cu ei.

— Poftiţi! răspunse Vivian. Aici.

Le dădu cu generozitate câteva bucăţi de carton. Cei trei poliţişti le luară de parcă ar fi fost daruri preţioase şi le aşezară cu grijă sub eL

— După cum am spus, suntem interesaţi de oase, zise Mina.

Scoase telefonul şi pomi înregistrarea, apoi îl puse discret pe cartonul din faţa ei. Adam şi Ruben rămaseră tăcuţi şi pasivi. Observaseră că Mina avea un oarecare contact cu oamenii ăştia. Faptul că era femeie era un lucru bun, pentru că în acest mediu nu era o ameninţare.

— Ştiam că Tom-Nebunu] este nevinovat, începu OP, uitându-se ia Mina. Dar odată ce statul a decis ceva, e imposibil să-i faci să se răzgândească. La fel şi cu Palme.

— De ce eraţi siguri că e nevinovat? întrebă Mina curioasă.

Observă că schimbară priviri între ei,

— Nu te uita la mine, se apără Nataşa într-o suedeză proastă. A fost înainte să vin eu alcL Nu l-am cunoscut pe Tom-Nebunu l.

— Eu l-am curloSCut, zise Vivian.

Îl mângâia uşor pe Johnny, care începu să se legene pe loc.

— Foame, spuse el monosilabic. Lui Johnny îi e foame.

Vivian scotoci prin buzunarele fustei şi îi dădu o jumătate de ciocolată. Ei o devoră dintr-o singură îmbucătură şi păru mulţumit pentru moment.

— Tom-Nebunu l a fost într-adevăr nebun, adăugă ea. Cum sugerează şi numele. Dar n-ar fi făcut niciodată rău cuiva. A fost cel mai bun om din lume. Dar ar fi trebuit să ştie că nu era cazul să ia oasele

de la locul lor de odihnă.

— Locul lor de odihnă? întrebă Mina curioasă.

Ceva mic o gâdilă pe mâna cu care se rezema de carton, şi o trase rapid înspre ea. O, Doamnei Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră. Trosnetul focului o ajută să-şi păstreze calmul.

— Nu avea ce să caute în Bagamnossen, explică Vivian.

— Se pate că ştiţi multe despre oasele astea.

Tăcere. Şi lat priviri între el.

— Am mai văzut înainte. Aşa că, atunci când le-a găsit Tbm-Nebunul, am ştiut ce înseamnă. Este un semn de respect. Pentru cel care a murit. Pentru moarte. O onoare.

— Când înainte? întrebă Ruben.

— Cu mult timp în urmă, răspunse Vivian, strângând buzele.

Era clar că nu mai voia să vorbească despre asta. OP începu să râdă în hohote.

— Regele ştia că sunt urmărit pentru omorul lui Palme, explică el. El a încercat să-şi asume vina. S-a sacrificat. O manevră. Un Rege demn. Dar chiar şi aşa... El nu renunţă. A murit degeaba.

Mina îl ignoră. Paranoia lui nu avea legătura doar cu guvernul, uciderea lui Palme şi statul, era şi cu Casa Regală. Mai avea întrebări de pus, chiar dacă risca să nu-i placă lui Vivian.

— Dar nu aveţi idee cine a lăsat oasele pe care le-a găsit Tom-Nebunul? întrebă ea. De unde ştiţi că a fost o onoare?

Vivian se uită la OP, după care ridică din umeri.

— Nu este evident din felul în care erau puse? Ca un fel de altar?

— Regele nu a vrut să moară, mormăi OP. Nu a

vrut să moară, dar întunericu] a pus stăpânire pe ei. În cele din urmă, întunericul a pus stăpânire pe el.

— Pentru mine nu este evident, spuse Mina. Dar dacă zici tu, atunci aşa e.

Luă telefonul şi dădu să se ridice, dar se opri brusc, de parcă şi-ar fi amintit ceva.

— Da, mai era ceva, Am găsit mai multe movile de oase în ultimele zile. În tunelurile voastre.

Era greu să vadă reacţiile celorlalţi în lumina pâlpâitoare a focului, dar i se păru că zăreşte câteva priviri rapide între Vivian, Nataşa şi OP.

Nimeni nu se uită la ea. Johnny privea în pământ. Orice ar £ ştiut, *dacă* ştiau ceva, nu avea să afle acum. Se ridică şi-şi scutură pantalonii,

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, spuse ea cât putu de amabil. S-ar putea să ne întoarcem. Sper să fie OK.

— Să aduceţi buşeuri atunci, chicoti Johnny, cu barba lui stufoasă.

— Vă conduc eu, ca să nu vă rătăciţi, se oferi Vivian, arătând spre tunelul din care veniseră.

Mina se uită recunoscătoare la ea. Nu dorea nimic mai mult decât să ajungă departe de întuneric şi murdărie. Acasă, la duş.

Vincent uitase pentru moment de rapoartele pe care trebuia să le citească. Erau împrăştiate În faţa lut pe biroul Minei, când un SM3 îi distrase atenţia. Benjamin avusese de gând să doarmă la un prieten care tocmai se mutase de la părinţi, ceea ce era perfect pentru Vincent. Voia să fie singur. Pentru orice eventualitate.

Dar Benjamin tocmai îl anunţase că prefera să doarmă acasă, pentru că era seara de Ajun. Vincent ştia că ar trebui să fie impresionat că fiu] său cel

mare prefera să-ţi petreacă dimineaţa de Ajun cu tatăl său în locul prietenului său. Dar de data asta nu era.

Îi răspunsese că e în regulă, că se pot vedea mai târziu în cursul zilei şi că e mai bine să-i acorde puţin timp şi prietenului său.

Dar el tot voia să vină acasă.

Vincent nu putea să nu se simtă mândru. Desigur, probabil că mai degrabă patul era cel care îl atrăgea pe Benjamin, având în vedere că alternativa era să doarmă pe jos la prietenul său, dar nu conta. Şi aşa cum am mai spus, ar 6 fost grozav, în orice altă zi.

Stătea cu telefonul în mână, neţtiind ce să răspundă.

La urma urmei, Benjamin era aproape adult. Putea proteja măcar *un* membru al familiei. Trebuia să-ţi amintească să cumpere buţeuri cu ţofran pe drum spre casă.

— Eşti concentrat, te uiţi la filme porno?

Vocea Minei îl făcu să tresară. Era lângă birou, aplecată ca să-i vadă ecranul telefonului.

— Nid pe departe, oftă el. D-ale familiei.

Simţi un miros vag de dezinfectant care-l făcu să se gândească la gresie aibă şi bazine de înot. Apoi văzu că părul Minei era umed, Şi avea alte haine pe ea.

— Ai fost să înoţi?

Mina păru confuză.

— De ce aş fi... începu ea, dar apoi oftă. Da, Vincent. Am fost să înot. Exact, în timpul programului. Ai descoperit ceva?

El îţi drese glasul încercând să-şi şteargă din minte imaginea Minei în costum de bale.

Se încruntă de parcă s-ar fi concentrat şi începu

să răsfoiască hârtiile de pe birou. Luă câteva foi în mână.

— Ei bine, m-am mai gândit ia ceva în legătură cu victimele, răspunse ei într-un târziu. Mama Juî Marcus Erâksson a povestit că băiatul avusese o perioadă mai grea în urmă cu mulţi ani. Că era mereu în căutare. Şi după aceea totul s-a schimbat. Sora Erikăi Savelden a spus că Ejika a avut o depresie cu vreo 20 de ani în urmă. Şi după aceea cariera ei a avut o ascensiune abruptă. Şi Peter Kronlund le-a zis lui Adam şi Juliei că Jon Langseth a avut *o perioadă* /bârfe *grea* în urmă cu câţiva ani, despre care nu voia să vorbească. Toţi trei au fost practic într-un abis, Iar apoi întreaga viaţă li s-a transformat brusc. Fireşte că poate să fie o coincidenţă şi că toţi trei şi-au revenit şi şi-au reclădit viaţa. Dar tot ce te uneşte victimele astea merita o atenţie sporită. Dacă aş fi în locul vostru, le-aş contacta pe mama lui Marcus şi pe Josephine Langseth ca să aflu mai exact când au fost *perioadele grele* ale lui Marcus şi Jon. Nu m-ar surprinde dacă au fost acum 20 de ani. În acelaşi timp cu Erika.

— Crezi că e posibil să se fi întâlnit în perioada aceea? Că într-un fel depresiile lor i au adus cumva împreună?

— Nu este imposibil. Şi încă ceva, a avut şi NikJas vreo perioadă din asta în trecutul lui?

Mina făcu ochii mari.

— Nu mi-a povestit niciodată despre viaţa lui dinainte să ne cunoaştem.

— Păcat. Ar fi fost foarte bine de ştiut.

Procedura de la intrarea în închisoare era deja rutină. Ruben avea *o* anumită curiozitate când intră

în încăperea destinată vizitelor pentru a-l întâlni pe Peter Kreml und. Dragan Manojiovici era o legendă în lumea criminalilor, aşa că Ruben n-avea cum să nu se întrebe cum era oare fiul său. Mai ales un fiu care îţi clădise o viaţă complet diferită de a tatălui său.

Crimele erau sofisticate, nimeni nu putea nega asta, Şi atunci nu era deloc exagerat să se uite mai îndeaproape la afacerile unui om cu legături în cercuri criminale.

— Iar am musafiri? întrebă bărbatul din încăperea destinată vizitelor. Se pare că sunt foarte popular la poliţie.

Se ridică să salute.

— Peter Kronlund.

Strângerea de mână era fermă, iar Ruben şi-l imagină cu uşurinţă într-un costum elegant şi pantofi scumpi din piele, într-un birou de Lux. Hainele gri ale închisorii nu-l prindeau la fel de bine.

— O să trec direct la subiect, începu Ruben. Am găsit o legătură între tatăl tău şi Confido.

Peter nu răspunse, dar Ruben aşteptă. Tăcerea era cea mai bună armă a unui poliţist. În cele din urmă, Peter îţi puse mâinile pe masă şi se aplecă spre el.

— Deci ştii cine sunt, dacă ştii rine este tatăl meu. Se pare că n-o să scap niciodată de familia asta blestemată.

— Da, ştiu cine eşti, dar mai presus de toate ştiu cine al fost, explică Ruben. Sincer, sunt surprins că nu sunt mai mulţi care ştiu. Ai făcut o treabă grozavă să-ţi ascunzi antecedentele,

— A trebuit, oftă Peter, Era singura cale să am o şansă în viaţă. Dar tata? Credeam că nimic nu mă

mai poate surprinde în viaţa asta. Despre ce fel de legătură vorbeşti?

— Am găsit plăţi de la tatăl tău. Către Gustav Brons. Sume mari.

Peter fluieră încet.

— La naiba...

Părea cu adevărat surprins, dar Ruben tot îl întrebă:

— Nu ştiai?

— Nu, răspunse el scurt.

— Gustai a împrumutat bani de la familia ta pentru a acoperi datoriile de la jocurile de noroc. Ştiaţi că juca?

Peter ridică privirea spre tavan.

— Ce idiot! Da, ştiam că joacă. Era treaba lui. Dar să împrumute bani de] a tata... Nu mi-a spus nimic. Şi ar fi trebuit să ştie că nu trebuie să se bage în treburi de-astea. Acum înţeleg de ce consideri că asta e o legătură cu Confido. Dacă tata îl controlează pe Gustat...

— Şi mai am ceva, Ştiai că Gustat şi Josephine, soţia lui Jon, au avut o aventură?

Peter începu să radă în hohote.

— Da, asta ştiu. Chiar am intrat odată peste ei când Gustat o întinsese pe Josephine peste birou şi o luase pe la spate, Priveliştea aia, cu fundul lui rozaliu şi păros, n-o s-o uit niciodată.

— După cum observi, sunt multe circumstanţe, diverse motive legate de companie care duc la ipoteza că Jon a fost de fapt eliminat. Totul, de la infidelitate la teama că ar putea vinde informaţii despre afacerile voastre pentru aşi salva propria piele. Sau, şi acum doar speculez, poate o anumită temere că ar putea dezvălui cine eşti tu cu

adevărat. Aţa că o să te întreb direct. Aveţi, tu sau tatăl tău, ceva de-a face cu uciderea lui Jon?

Peter se aplecă în faţă.

— Ai dreptate că am făcut tot posibilul să-mi şterg numele de familie, zise el cu voce joasă, dar clară. Era singura cale. Tot ce am, am făcut singur. Compania, apartamentul de pe Östermalm, Porsche Carrera, reşedinţa de vară din Sörmland, Tot ce am, am făcut singur. Tatăl meu n-are nimic de-a face cu asta, *Nimic.* Exact aşa am vrut eu.

— Şi tatăl tău acceptă asta?

Ruben imită Limbajul corporal al lui Peter, strângându-ţi mâinile pe masă în acelaşi fel. Vincent îi spusese la un moment dat că poţi crea o legătură cu oamenii imitându-le Limbajul corpului. Şi merita să încerce. Nu tot ceea ce spunea Vincent era ciudat şi stupid.

— Ce naiba crezi? se răsti Peter care părea că s-a relaxat puţin. Sigur că nu accepta, îţi spun eu că tata l-a obligat cumva pe Gustat să mă spioneze,

Peter râse din nou şi se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafa. Ruben se gândi să imite şi mişcarea aceea, dar îşi dădu seama că ar fi prea bătător] a ochi.

— Poate că Jon şi-a dat seama? întrebă ei, îndreptându-se pe scaun. Că tatăl tău îl folosea pe Gustaf? Şi poate că de aceea a fost ucis?

— Doamne, la ce fel de emisiuni TV te uiţi? Dacă cineva trebuia să omoare pe cineva, atunci Jon ar fi trebuit să-l ucidă pe Gustaf pentru că avea o aventură cu nevasta lui. Dar bineînţeles că, dacă Dragan l-a folosit pe Gustaf ca spion şi dacă Jon ar fi aflat, era posibil să i se întâmple ceva. Sigur, toată firma s-ar fi năruit dacă unul dintre acţionari ar fi dispărut, deci nu e credibil că tatăl meu ar merge

atât de departe. Acum firma tot s-a prăbuşit, dar din alte motive.

Ruben confirmă din cap. Ce spunea Peter era logic, şi totuşi...

— Numele Mark Eric sau Erika Săvelden îţi spun ceva? întrebă el.

Dacă Dragan M a no j lo viei era implicat în vreo crimă, trebuia să fie implicat în toate trei. În caz contrar, teoria lui Ruben nu era corectă.

— Sigur. Cred că am toate înregistrările lui Mark. Pentru că presupun că te referi la artist? Şi pe Erika am angajat-o ca lector moţi vaţlo nai la Con fi de de câteva ori.

— Au vreo legătură cu tatăl tău?

— Din cate ştiu eu, nu, însă, cum am zis, încerc să-mi ţin familia ia distanţă. Dar sunt puţine lucruri în Industria de divertisment în care să nu fie implicat tata în vreun fel. Chiar te provoc să găseşti un restaurant sau vreo scenă de live din oraş în care să nu fi reuşit să devină acţionar.

— Ciudat, aşa se numeşte taxa de protecţie acum? întrebă Ruben iritat,

— De ce întrebi despre ei?

— Din păcate, nu-ţi pot răspunde.

Ruben oftă frustrat. Nu ajungea nicăieri cu întrebările. Aflase multe, dar în acelaşi timp nimic. Nu credea că Peter este Implicat, în schimb. Dragau Manojlovici plutea ca o fantomă peste tot. Numai că nu reuşise să găsească nicio legătură directă cu capul mafiot. Totul era doar o simplă presupunere, incompletă, dar sugestivă.

Trebuia să găsească □ modalitate de a dovedi vinovăţia lui Dragam Cât mai repede.

— Cât de des te întâlneşti cu bunicul tău? o

întrebă Mina curioasă pe Nathalie în timp ce se îndrepta spre Appelviken.

Comentariul lui Vincent despre trecutul lui Niklas o făcuse să-şi pună întrebări.

Poate că nu-l putea întreba pe fostul ei soţ. Dar putea să-] întrebe pe tatăl lui, Walther Stockenberg. Niklas îţi admira tatăl şi avea un respect extraordinar pentru el. Chiar dacă nu fuseseră întotdeauna atât de apropiaţi, ea credea cu tărie că Walther ar şti dacă Niklas a avut probleme în trecut.

Trecuseră mulţi, mulţi ani de când fusese ultima oară la Walther. Se întâmplase într-un alt timp, într-o altă viaţă. Îţi aminti de prima vară în care se duseseră în vizită La părinţii lui Niklas. Băuseră sirop de căpşuni de casă şi mâncaseră fursecuri cu zmeură proaspăt coapte. Când mai trăia bunica lui Nathalie, Beata.

Walther fusese judecător la Curtea Supremă, un om strict şi corect care o făcuse mereu pe Mina să se simtă incomod. Şi nu era singura, Niklas recunoscuse că tatăl său îl făcea adesea să nu se simtă în largul luL Se îndoia că se schimbaseră prea multe.

— Ne vedem din când în când, răspunse Nathalie.

Mina nu mai întrebă nimic. De fapt, nu dorise să-ţi ia fiica cu ea, dar Nathalie refuzase să rămână acasă, iar Mina ştia că-şi pierde timpul dacă începe să se certe cu ea. Fată semăna mult prea mult cu ea.

— Parchează puţin mai într-o parte, spuse Nathalie. Bunicului nu-i place când blochează cineva drumul şi nu mai poate el să iasă cu maşina.

— Sigur, răspunse Mina, Intrând pe aleea largă pietruită din faţa casei.

Avea o senzaţie de *déjà-vu* – mai purtase conversaţia asta şi cu Niklas, Parcă maşina lângă un Audl nou strălucitor şi observă că aleea fusese deszăpezită cu grijă.

Mina se uită la ceas. Ajunseseră la timp. Lui Walther nu-i puteai face vreo surpriză şi nu voia să-l enerveze încă de la început. Aveau nevoie de ajutorul Lui. Conform robotului telefonic, ziua de Revelion avea să fie ultima din viaţa lui Niklas şi se apropia mult prea repede. Mina se chinuia să-şi ţină panica sub control, cu fiecare oră care trecea.

După atâţia ani în care Fuseseră despărţiţi, era greu să ştie dacă frica asta se datora griji i faţă de Niklas sau faptului că era conştientă de importanţa pe care □ avea e] în viaţa fiicei lor. De fapt, nu prea conta. Rezultatul era acelaşi. Şi ceasul ticăia fără milă,

— 1 titraţi, intraţi, să nu îngheţaţi! Dar să vă scuturaţi pantofii bine, ca să nu băgaţi în casă multă zăpadă.

Walther stătea în prag şi le făcea semn să urce scările.

Era o clădire tipică pentru Äppelviken din Bromma. O casă mare din lemn, cu tâmptârie de la începutul secolului, înconjurată vara de liliac frumos mirositor şi tufe de trandafiri. Chiar dacă florile erau acum sub un strat gros de zăpadă, Mina îşi aducea aminte parfumul de lavandă şi trandafirii care acaparau partea din faţă a casei. New Dawn se numeau. Grădina fusese mândria şi bucuria Beateî şi nimeni care venea în vizită nu scăpa fără o trecere amănunţită în revistă a tuturor denumirilor florilor.

Mina şi Nathalle se uitară una la alta. Datorită

faptului că aleea era atât de bine deszăpezită, n-aveau niciun fulg de zăpadă pe ghete. Dar se conformară şi-şi scuturară picioarele pe covoraşul din faţa uşii din lemn masiv. Walther se dădu deoparte şi le lăsă să-şi scoată ghetele şi hainele.

Apoi le îmbrăţişă puţin stânjenit.

— Mergem în salon. Fata care vine să mă ajute de câteva ori pe săptămână a pus pe masă nişte fursecuri din alea groaznice de cumpărat.

Îl urmară pe Walther într-un salon mare, cu cărţi pe toţi pereţii. În mijlocul camerei erau nişte canapele uriaşe din piele, iar pe masă era o tavă argintie cu fursecuri.

— Ştii unde e tata? întrebă Nathalle imediat ce se aşează.

Mina îi auzi îngrijorarea din voce şi simţi nevoia s-o ia de mână, dar se abţinu. Încă nu era ceva firesc pentru niciuna dintre ele.

— Voi nu ştiţi? se miră Walther, încruntându-şi sprâncenele cenuşi şi stufoase. Vreţi să spuneţi că a dispărut?

Walther avea mult păr, iar coama argintie era deasă şi bine pieptănată.

— Nu dăm de e] şi nu ştie nimeni unde se află, răspunse Nathalie.

Vocea îi tremura, iar pe Mina o durea sufletul pentru ea. Dar Walther nu păru impresionat. Dădu dispreţuitor dintr-o mână.

— Nu înţeleg de ce aţi crede că ştiu eu, zise el, clătinând din cap.

Walther turnă cafea în toate ceştlie, fără să o întrebe pe Nathalie dacă ea vrea sau nu. Pe o farfurie frumoasă de porţelan erau nişte fursecuri, fiecare decorat cu o alună mica deasupra. Walther

împinse întrebător farfuria spre Mina, dar ea clătină din cap cât se poate de politicos. Numai gândul la câţi oameni lipsiţi de igienă puseseră mâna pe fursecurile astea îi făcea greaţă. Dar Nathalie luă imediat unul, pe care începu să-] mănânce.

— Aţi vorbit cu Tor? întrebă Walther. Are situaţia sub control. E doar o neînţelegere. Trebuie să înţelegeţi şi voi ia ce stres este expus Niklas cu munca pe care o are. Cu siguranţă doar avea nevoie de un *timcaiti.*

— Dar el nu face aşa, mai ales înainte de Crăciun, replică Mina. Şi de ce ar abandona-o pe Nathalie fără să spună nimic?

Nathalie se uită urât la ea, dar Walther o privi ameninţător.

— Evident ca nu este uşor de înţeles pentru cineva care nu a avut un rol atât de important în societate cum am avut noi. Normal, s-ar putea să crezi că nu se poate compara un ministru al justiţiei cu un judecător la Curtea Supremă, dar să ştii că există mult mai multe asemănări decât diferenţe. Responsabilitatea este enormă. Există puţine departamente în această ţară, sau chiar în lume, care se pot ridica la nivelul responsabilităţilor pe care le-am avut eu şi Niklas.

— Niklas încă le are, îl corectă Mina aruncând o privire către Nathalie, Ştiu că tu te-ai pensionat, dar Niklas este încă ministrul justiţiei. La Curtea Supremă, în locul tău e altcineva, nu-i aşa? O femeie, cu siguranţă.

Walther clipi.

— Desigur, răspunse ei dispreţuitor.

Luă o gură de cafea, apoi se întoarse spre bucătărie.

— Beata! strigă el. Cafeaua este prea tare, poţi să faci alta...

Se opri şi coborî stânjenit privirea. Puse încet ceaşca pe masă şi, pentru prima dată, Mina văzu în el o persoană autentică. O persoană în spatele măştii dure, o persoană uşor confuză.

— Am uitat, şopti el Este foarte ciudat. Au trecut cinci ani de când a murit, şi totuşi... Am fost căsătoriţi peste 50 de ani şi de multe ori simt că încă e aici.

— Înţeleg, îi linişti Mina.

Continuă în speranţa că ar putea avea o conversaţie normală în loc să pună nenumărate întrebări şi să primească răspunsuri în Silă de la bătrânul judecător.

— Sper că înţelegi de ce suntem îngrijorate. După ce s-a întâmplat vara trecută... Iar Nathalie şi Niklas sunt foarte apropiaţi, din cauza... din cauza dispariţiei mele.

Acum era vulnerabilă. Mai mult de atât nu putea face. Spera că bătrânul socru va înţelege şi va accepta mâna întinsă.

Se lăsă tăcerea o vreme, apoi umerii lui Walther se relaxară.

— N-am vrut să minimalizez îngrijorarea voastră, spuse el încet. Voiam doar să spun că nu s-a întâmplat neapărat ceva. Stresul poate avea efecte ciudate asupra oamenilor. Sunt convins că e bine şi că va fi în curând acasă. Aveţi încredere în mine.

Mângâie mâna lui Nathalie, care stătea lângă el pe canapea.

— Există asemănări între dispariţia lui Niklas şi alte cazuri pe care le anchetăm acum, continuă Mina, conştientă că se afla într-o zonă destul de

periculoasă. Celelalte cazuri au un lucru în comun. Acum 20 de ani, toţi cei implicaţi au avut o perioadă dificilă în viaţa lor. Îţi aminteşti cumva dacă Niklas a trecut prin ceva asemănător? Mie nu mi-a povestit niciodată.

— Cred că avem şi bomboane cu caramel! exclamă Walther ridicându^e brusc.

Se duse în bucătărie, iar Mina ÎJ auzi deschizând dulapurile şi scotocind după ceva. După câteva minute, se întoarse cu o cutie de plastic transparentă.

— Bomboane cu caramel. Ştiam că am. Fata care vine să mă ajute pusese cutia în spatele unor conserve de roşii şi pungi de orez. Care este logica? Dulciurile nu stau împreună cu roşiile şi orezul. Una e mâncarea, alta dulciurile. Dar uitaţi-vă şi voi ce conţin. Nu veţi recunoaşte nimic din ingredientele astea.

Mina şi Nathalie se uitară una La alta. Nathalie muşcă zgomotos dintr-un alt fursec cu alune şi nu-şi luă ochii de la bunicul său în timp ce acesta manevra Iritat cutia de plastic cu bomboane, înainte să ofteze adânc şi s-a aşeze, în cele din urmă, pe masă.

— O perioadă dificilă, zici. Oamenii sunt de-a dreptul obsedaţi de sentimente în zilele noastre. Parcă toată lumea se trezeşte dimineaţa şi primul lucru e să vadă cum se simte. Şi, bineînţeles, dacă începi să cauţi, găseşti întotdeauna nişte necazuri de care să te vaiţi. Pe vremea mea, nu existau atâtea diagnostice. Combinaţii de litere din tot alfabetul. Mai auzeai că are cineva vreo problemă cu nervii, dar se ducea la medic, îi dădea o pastilă şi apoi nu se mai discuta despre asta. Acum, oamenii

îţi iau concediu medical pentru absolut orice. Şi în munca mea vedeam mereu cum oamenii încercau să dea vina pe *problemele mentale* ca să evite consecinţele juridice ale acţiunilor lor.

Pufni şi se şterse pe faţă.

— Bunicule! exclamă Nathalie tăios.

Walther întâlni privirea nepoatei sale. Apoi inspiri adânc.

— Da, da. Păi, îmi amintesc că Niklas a avut o perioadă de... da, trebuie să & fost, chiar acum 20 de ani, când ¡şi făcea Beata griji pentru eL Mi-a zis că era deprimat şi că nu mai voia să trăiască, Fireşte că era doar o prostie. Era doar puţin aiurit şi nu ştia ce să facă cu viaţa lui. Dar s-a rezolvat. A mers de câteva ori ia un fel de psihiatru pe care ba găsit Beata, apoi a dat la facultate şi gata. Puţină muncă sau studii, de atât este nevoie. Asta am spus mereu. Oamenii trebuie să lucreze până obosesc. După o zi grea de muncă, nu mai ai timp să te gândeşti aşa mult la cum te simţi de fapt.

— Ai numele acelui specialist? întrebă Mina încet.

Inima îi bătea violent în piept. Povestea lui Niklas era la fel ca a celorlalte victime. Sperase că dispariţia lui n-are ni ci o Legătură cu scheletele pe care le găsiseră. Dar acum nu mai era nicio îndoială. Dacă nu reuşeau să dea de el, va muri în Ajunul Anului Nou. Şi când îl vor găsi, o să fie o movilă de oase într-un tunel de metrou. Cu craniul deasupra mormanului.

— Probabil că e scris în agenda Beatei, răspunse Walther ridicându-se.

Trase un sertar de Ia biroul de lemn din faţa ferestrei şi scoase o agendă înflorată.

— Poţi să ne-o împrumuţi? întrebă Nathaiie

nerăbdătoare.

Walther ezită, apoi aprobă din cap şi i-o întinse.

— Dacă promiteţl că aveţi grijă de ea. A fost a Beatei,

— Îţi promit, îl asigură Nathaiie şi băgă agenda în buzunarul hanoracului.

— Trebuie să plecăm, spuse Mina ridicându-se.

Ceasul din capul ei ticăia atât de tare, încât parcă auzea tunete, Avea nevoie de multă putere ca să pară calmă în faţa lui Nathaiie, care o urmă în hol.

La plecare, Walther o luă de mână şi o ţinu strâns. Mina se luptă cu impulsul de a-şi trage mâna şi de a o spăla cu spirt, dar o ajută ticăitul ceasului, care era mai puternic ca orice.

— Mă bucur că te-ai întors, să nu crezi altceva, spuse Walther. Nathalie are nevoie o mamă.

— Mulţumesc, răspunse Mina, simţind, spre surprinderea ei, cum i se pune un nod în gât.

Cuvintele lui Walther însemnau, surprinzător, foarte mult, dar nu avea acum timp de asta. Trebuia să se concentreze să-l găsească pe tată] lui Nathalie. Înainte să fie prea târziu. Şi în ultima jumătate de oră avusese sentimentul că e ceva în neregulă. Niklas avea legătură cu celelalte cazuri, asta ştia. Har mai era ceva, îi scăpase ceva. Ceva important.

AU MAI RĂMAS ŞAPTE ZILE

Vincent gemu. Era foarte obosit. Benjamin venise acasă de la prietenul lui pe ia miezul nopţii, dar el nu reuşise să doarmă deloc.

Umblase aproape toată noaptea prin casă, încercând să se asigure că nu intrase nimeni. Verificase încuietoarea uşii de la intrare de nenumărate ori. Luminase cu lanterna în zăpadă, şi

în curtea din spate, şi în partea din faţă, să vadă dacă nu sunt urme de paţj.

Se mai întinsese şi aţipise cel mult o oră înainte să se scoale din nou să facă acelaşi lucru. Ştia că era iraţional. Dar în întunericul nopţii nu putea să fie raţional.

Se întoarse şi se uită la ceas. 7; 3O. Nu mai avea niciun motiv să tragă de timp. Se rostogoli din pat străduindu-se să nu cadă pe jos din cauza picioarelor care i se încurcaseră în cearceaf. Era evident că se zvârcolise mult în timpul scurt în care reuşise totuşi să se întindă în pat,

— Da, Crăciun fericit! mormăi el.

Apoi clătină din cap. Nu era bine. În definitiv, era Ajunul Crăciunului. Se gândi să înceapă ziua cu vin fiert şi un buşeu cu ţofran. Lăsă halatul în favoarea unui pulover cu model de Crăciun şi a unei perechi de izmene cu fundiţe roţii şi se îndreptă spre bucătărie. Pe drum trecu pe lângă casetofon şi se opri. După o clipă de căutări găsi albumul *O poveste de Crăciun* ai pionierului muzicii electronice Ralph Lundsten. Poate că nu era muzică tradiţională de Crăciun, dar era perfectă atunci când era obosit.

Tonurile romantice de lamă îi urmară în bucătărie. Acolo dădu drumul la aragaz ca să încălzească buşeurile de ţofran pe care le cumpărase cu o zi înainte, în drum spre casă. Erau întotdeauna mai bune când erau călduţe. Aşteptă puţin până să le bage în cuptor, iar apoi începu să miroasă a Crăciun în toată bucătăria. Scoase vinul fiert, puse cafea în filtru şi era pe punctul să-l trezească pe Benjamin când îi sună telefonul. Care încă era în dormitor.

Se duse în fugă şi răspunse gâfâind.

— Crăciun fericit, Vincent la telefon!

— Bună, sunt Loke, răspunse vocea de La celălalt capăt. Îmi pare rău că sun aşa devreme şi în Ajunul Crăciunului, dar nu prea ştiam pe cine să sun.

— Bună, Loke! S-a întâmplat ceva?

— Da, deci... tocmai am intrat în Laboratorul de la 1ML şi e... am avut o spargere. Unele echipamente s-au spart, dar mai ales... în fine, oasele au dispărut. Cele vechi, găsite La Odenplan. Tocmai Le primisem înapoi de la Gunilta aseară. Dar nu mai sunt aici. Ştiu că le-am pus pe o targa. Care este acum goală. M-am uitat peste tot.

Vincent se întoarse în bucătărie cu telefonul lipit de ureche.

— Nu cumva le-a mutat Milda? întrebă el, stingând cuptorul.

Deschise Uşa cuptorului cu o mână şi pipăi buşeurile. Erau perfecte.

— Nu. Eu am venit primul. Cred că... sunt convins că au fost furate, răspunse Loke. Doar că nu înţeleg de ce.

— Şi atunci cel mai bun lucru a fost să mă suni pe mine?

Luă un prosop şi scoase tava cu o mână, după care închise cu piciorul uşa cuptorului.

— Eu eram responsabil pentru ele, răspunse Loke cu tristeţe. Eu le-am pierdut, a fost şi vina mea că au fost furate. Nu vreau încă să fac o redamaţie la poliţie. Îmi voi pierde locul de muncă într-o secundă, Tu ştii cât de mult îmi place să lucrez aici, cu Milda. Şi tu nu eşti poliţist. Aşa că m-am gândit că poate... poţi să mă ajuţi tu. Deci dacă putem ţine asta puţin... secret...?

Vincent oftă. N-avea să fie un mic-dejun de Crăciun frumos pentru el şi Benjamin.

— Bine, răspunse el. Vin. Dar o iau şi pe Mina. Ştie mai bine lucrurile de genul ăsta.

— NuP nu, nu! protestă Loke panicat. Nimeni de la poliţie. Cel puţin până nu vom găsi o soluţie ca să nu fiu concediat.

— Mina t liberă azi, replică Vincent. Deci nu este ofiţer de poliţie în acest moment. Şi ne poate fi de ajutor, cunoaşte procedurile mai bine decât mine.

Loke tăcu o clipă.

— Dacă eşti absolut sigur, spuse el apoi. Trebuie doar să rezolv un lucru, Lam promis Mildel, dar ne putem întâlni la Laborator după-amiază. În definitiv, nu e niclo grabă, oasele oricum nu mai sunt. Şi nu mai vine nimeni altcineva aici între timp. Doar este Ajunul Crăciunului. Te sun mai târziu,

Loke închise telefonul. Poate că dimineaţa Ajunului nu era chiar aşa cum îşi imaginase Vincent, dar măcar ar avea timp să mănânce ceva, şi spera să se întâlnească şi cu Mina. De fapt, nici nu-şi dorea altceva. Dacă avea noroc, va trebui să rămână în oraş cel puţin încă o zi. Ar fi fost un motiv bun să amâne plecarea la părinţii Mariei. Prefera ca reuniunile lor de familie să fie cât mai scurte cu putinţă. Oricum aveau suficient timp să-l bată la cap.

Pomi filtrul de cafea şi se duse să bată în uşa lui Benjamin.

— Bună dimineaţa! spuse el cu voce tare. Ştiu că e foarte devreme, dar acum e cafeaua gata şi avem şi buşeuri de şofran. Simte spiritul Crăciunului, fiule! Vino şi ţine-mi companie şi apoi te poţi culca din nou.

Linişte în cameră.

— Cât de mahmur eşti de fapt? întrebă Vincent,

deschizând puţin uşa. N-ai venit aşa târziu aseară.

Camera lui Benjamin era în perfectă ordine, Tbate lucrurile erau exact acolo unde trebuiau să fie. Era o ordine aproape Imposibil de menţinut dacă stăteai în cameră cât stătea Benjamin. Şi patul era perfect făcut – cuvertura, întinsă, iar pernele, aranjate frumos.

Dar Benjamin nu era acolo.

Un fior rece trecu prin corpul lui Vincent. Dar probabil că doar exagera. Cu siguranţă Benjamin se trezise Înaintea lui şi plecase pe undeva.

Asta, dacă ignora faptul că nu exista niciun motiv pentru care Benjamin să plece de acasă la ora 7 dimineaţa tn Ajunul Crăciunului. Vincent nu voia să cedeze sentimentului care începea să l se strecoare în minte. Nu Lar fi ajutat cu nimic.

Se întoarse în bucătărie ca să-l sune pe Benjamin, dar se opri în prag.

În mijlocul mesei din bucătărie era o foaie de hârtie cu un text scris de mână.

Probabil că fusese prea obosit ca să-l observe mai devreme. Se grăbi să ia hârtia şi începu să citească, în cazul în care era un bilet de la fiul său.

Dar cuvintele care îl întâmpinară îl ameţiră. Se prinse de blat ca să nu-şi piardă echilibrul.

Filtrul de cafea şi ui în spatele lui în semn de protest. Uitase să pună înapoi cana după ce turnase cafeaua, iar acum lichidul fierbinte curgea direct pe hiatul din bucătărie. Se Va inunda în câteva secunde. Şiroaie de cafea începuseră deja să se scurgă pe marginea sertarelor.

Cu coada ochiului văzu dezastrul, dar nu-i păsa deloc. Luă telefonul şi o sună pe Maria. Sună mult, fără ca ea să răspundă. Încercă să o sune pe

Rebecka. Pe Benjamin. Şi la sfârşit şi pe fosta lui soţie, Ulrika. Niciunul dintre ei nu-i răspunse.

Scrisoarea din mâna lui era de la Umbra. O mai citi încă o dată şi îi sună din nou pe toţi, în timp ce o mână îngheţată parcă îl strângea de gât.

— Bunicu'! strigă Harry când tatăl Juliei deschise uşa de la intrare.

Fiul ei începu să tremure de fericite şi se aruncă peste bunicul său.

— Vai, dar este favoritul bunicului, care a venit în vizită! exclamă tată] JuJki, gâdilându-l pe Harry, care Izbucni în râs.

Julia nu se putu abţine să nu zâmbească. Măcar cineva din familie va avea parte de un Crăciun frumos. Tbrkel era lângă ea, dar parcă ar fi vrut să fie în altă parte. Ceea ce probabil era şi adevărat. Părinţii Juliei nu fuseseră niciodată mulţumiţi de alegerile ei în ceea ce priveşte bărbaţii. Relaţia dintre părinţii ei şi Tortei se îmbunătăţise cu siguranţă de când apăruse Hany, dar tot existau animozităţi

— Intraţi, intraţi! îi invită tatăl ei, dându-se într-o parte ca să le facă loc.

Se uită apoi cu subînţeles la ceas. Ar fi trebuit să fie acolo La ora 13. Julia ştia că întârziaseră, dar totul mergea parcă în reluare de când ea şi Torkel practic încetaseră să mai stea de vorbă unul cu celălalt. Evident că era doar 13:10, dar pentru şeful poliţiei era ceva de neconceput. Se purta de parcă ajunseseră cu o săptămână întârziere.

— Relaxează-te, tată! răspunse Julia. Nu e o şedinţă. E Ajunul Crăciunului. Crăciun fericit!

— Aşa se începe, mormăi el. Dar ai dreptate. Hai, Harry, să vezi pomul nostru de Crăciun!

Şeful poliţiei îl duse pe băieţel în sufragerie, iar Julia auzi încă un chiot de bucurie când acesta văzu bradul.

— Nu-i aşa că *e* frumos? auzi ea vocea tatălui ei în timp ce îşi scotea geaca. Nu, nu-l lua pe ăla, ăla stă în copac... şi ăla... val, vai, dacă tragi de beteală, bradul o să... oh, val! Nu contează, nu e nicio problemă, probabil că oricum n-aveam nevoie de globul ăla. Şi... se pare că nici de acela.

Julia râse în sinea ei. Parcă toată dragostea pe care uitase să o ofere propriei bice în copilărie fusese păstrată şi acum se revărsa asupra nepotului.

Torkel rămăsese în hol încălţat.

— Haide! îi şopti Julia soţului ei. O să fie ocupaţi sS-l dea bomboane lui Harry. Cel puţin o oră. Apoi plecăm.

Torkel aprobă din cap şi îşi scoase geaca şi ghetele. Julâa se uită la el în timp ce se îndrepta spre living. Cu fiecare pas cu care se îndepărta de ea, putea să respire mai uşor. Curând. Curând, se va termina şi acest Crăciun blestemat.

Mina căutase numărul de telefon al psihologului lui Niklas cu o seară înainte, de îndată ce părăsise vila impunătoare a lui Walther din Bromma. Nu fusese greu. Agenda Beatei era plină, dar menţinută Impecabil. Mina îi anunţase pe colegii ei despre problemele psihice ale lui Niklas şi le dăduse numărul de telefon. Ştia că nu va putea avea □ conversaţie despre trecutul lui Niklas pe cont propriu.

Şi acum nu mai avea nimic de făcut. Şi era Ajunul Crăciunului. Avea senzaţia că e în concediu forţat cât restul lumii stătea în loc, delectându-se cu

preparate de porc şi cadouri. Iar ceasul ticăia rapid spre Anul Nou. Niklas mai avea şapte zile. Oriunde era el acum.

— E ciudat să sărbătorim Crăciunul fără tata, spuse Nathaiie. Ar trebui să-l căutăm în loc să stăm aici.

— Parcă ai fi poliţist, răspunse Mina, încercând să zâmbească. Îţi promit ca poliţia face tot ce poate.

Nathaiie era pe canapea, ghemuită sub o pătură. Stătuse acolo toată ziua, fără să se mişte un centimetru.

— Au vorbit cu psihologul ăla? întrebă ea pentru a mia oară.

Mina se străduí să fie răbdătoare, mai ales pentru că şi ea simţea aceeaşi frustrare ca şi fiica ei.

— Ţi-am mai zis, poliţia face tot posibilul să dea de el. Dar este pensionar de câţiva ani şi se pare că-ţi dedică timpul expediţiilor. Am auzit aseară de la Adam că e într-o expediţie în Rwanda ca să vadă gorile. Nu putem să dăm de el dacă nu are semnal în jungla.

— Bine, răspunse Nathaiie uitându-se din nou în telefon. Îmi vreau doar tatăl înapoi.

Mina schimbă apatic programele la televizor, dar apoi îl închise şi se ridică.

— Auzi? Ştiu că e aiurea. Că totul c aiurea fără tatăl tău acum. Dar cred că el ar fi vrut măcar să ihmcâm să ne simţim bine. Ce zici? Ne apucăm de treabă?

Tăcere. Tăcere îndelungată. Apoi Nathaiie o privi puţin nesigură.

— Ce să facem? Cum să sărbătorim Crăci unul? întrebă ea încet.

— Cred că putem să hotărâm noi. Ce vrei să

facem? întrebă Mina întinzându-şi braţele pentru a arăta că nu există limite.

— De ce eşti în stare? întrebă Nathalie zâmbind în colţul gurii.

Mina simţi cum îi creşte pulsul. Nu ştia la ce se aştepta fiica ei. Ce ar cere Nathalie de La ea, de la limitele ei. Dar nu conta. Instinctul matern ardea în ea mai puternic decât forţele despre care crezuse mult timp că sunt imposibil de învins.

— Orice, răspunse ea serioasă. Mă descurc cu orice.

Nathalie o privi mirată. Apoi se ridică de pe canapea şi aruncă pătura.

— Îmbracă-te! Ica e deschisă în Ajunul Crăciunului.

— Ica? replică Mina, îngrijorată. Ce să facem acolo?

— O să cumpărăm o casă de turtă dulce, răspunse Nathalie îmbrăcându-se cu geaca. N-am făcut niciodată aşa ceva împreună. Toată lumea a făcut aşa ceva. De fiecare Crăciun. Întotdeauna am fost geloasă pe ei. Tata a încercat, dar el nu e în Stare. S-a dovedit că e bun la demolări. Ştie să facă mâncare. Dar nu case. Putem să facem asta, te rog? Putem să construim împreună o casă de turtă dulce? Cu zahăr topit cu care să ne frigem degetele şi glazură din aia care este imposibil de scos din tub, şi o mulţime de bomboane Non Stop pe acoperiş, chiar dacă bomboanele Non Stop sunt cele mai dezgustătoare din lume...

Cuvintele se revărsau din gura lui Nathalie şi, fără să-şi dea seama, Mina făcu un pas înainte. Un pas mic, dar totuşi uriaş, o punte între ea şi fiica el. O luă pe Nathalie în braţe şi, cu gura lipită de părul ei,

îl şopti:

— Bineînţeles că vom face împreună o casă de turtă dulce. Copil iubit, copil iubit!

Abia se întorseseră de la magazin şi începuseră să asambleze casa de turtă dulce, când se auzi soneria.

— Cine poate să fie? întrebă Nathalie, lingându-şi glazura de pe degete.

— N-am nicio idee. Nu prea am musafiri, mai ales în Ajunul Crăciunului.

Băgă o bucată din acoperişul de turtă dulce în gură şi se duse să deschidă. În faţa uşii stătea Vincent, cu umerii lăsaţl şi alb ia faţă ca o stafie.

— Vai, ce s-a întâmplat? întrebă ea îngrozită lăsându-l să intre în apartament.

Erau momente când conversaţia de ochii lumii era potrivită, dar erau şi momente când era doar un impediment. Era evident că acum era un impediment.

Părea că întrebarea ei îi incomoda. Orice ar fi avut acum Vincent, era ceva ce nu mai văzuse până acum.

Ei ba se uita la ea, ba îşi muta privirea. De parcă i-ar fi fost frică de ceea ce s-ar întâmpla dacă l-ar spune.

— Am primit o scrisoare... începu el.

— Mamă, ştii dacă mai avem bomboane Non Stop? ţipă Nathalie din bucătărie, Punga asta se pare că s-a terminat,

Vincent aruncă o privire în direcţia de unde venise Vocea. Apoi se uită la Mina. Orice ar fi Vrut să spună, acum nu mai putea.

— Este vorba de Loke, continuă el. Vrea să mergem la IML. Se pare că a dat cineva o spargere

şi a furat oasele vechi.

— Incredibil! replică Mina, întinzându-se să-şi ia geaca. Bănuiesc că este urgent.

— Nu, deloc. M-a sunat dimineaţă, însă a zis să aşteptăm până se întoarce,

— Dar a făcut o reciamatic la poliţie, nu?

— Nu încă, îi este teamă să nu-şi piardă locul de muncă. Şi oricum n-avem ce face acum, oasele sunt furate, O să ne sune din clipă în clipă. Am aşteptat acasă, însă după aia m-am gândit că e mai bine să fim în acelaşi Joc când ne cheamă. Oricum nu le e dor de mine acasă.

Mina puse la lor geaca în cuier şi clătină din cap.

— S-ar putea să fie cel mai nebunesc motiv pe care l-am auzit ca să petreci Crăciunul cu cineva, comentă ea. Dar, pe bune acum, nu cred că e foarte bine să pleci de acasă în Ajunul Crăciunului. Cred că Maria s-a urcat pe pereţi.

Vincent tresări vizibil.

— A fost... au fost bucuroşi să scape de mine, explică el,

Minei i se păru că vorbea puţin cam tare. De parcă ar fi avut nevoie să se convingă că rostise purul adevăr.

— Vincent, ce să întâmplat?

— Nu pot... începu el. Nu pot vorbi despre asta acum. Apropo, am nişte buţeuri de şofran.

Ridică o pungă.

— Dar s-ar putea să fie puţin uscate, continuă el, privind îngrijorat la pungă. Nu era nimeni acasă care... care...

Vincent tăcu şi păru din nou cam ciudat. Trase aer în piept de parcă voia să mai spună ceva, dar nu făcu decât să se aplece, să-şi scoată ghetele şi să le

aşeze Lângă ale lui Nathaiie în dulapul nou cumpărat.

— Văd că ai mobila nouă, spuse el.

— Habar n-ai tu... răspunse Mina râzând. Nathaiie are... ei, o să vezi singur.

Îl conduse pe Vincent în living.

— Bună, Vincent! îl întâmpină Nathaiie când ieşi din bucătărie. Crăciun fericiţi Tocmai am construit o casă de turtă dulce şi acum o să ne uităm la desene animate cu Donald Duck.

— Stai jos! îl îndemnă Mina. Ia o bucată de turtă dulce. Dar dacă faci firimituri pe canapea, te omor.

Se aşezară toţi trei, Vincent între ea şi Nathaiie. La televizor, Petri na Solange aprindea o lumânare şi se auzea vocea bine-cunoscută a lui Bengt Feldreich.

— Deci Donald Duck, spuse Vincent, înghiontind-o pe Nathaiie cu cotul. Nu m-am mai uitat de când eram mic. Nu eşti prea mare pentru aşa ceva?

— Cum să nu te uiţi? N-aj copii? întrebă Nathaiie. Voi la ce vă uitaţi de Ajun?

— A, ba da, bineînţeles, răspunse Vincent fâstâcit. Dar în timpul ăla eu îmi pun de obicei costumul de

Moţ Crăciun.

Mina şi-l imaginã pe Vincent, care era întotdeauna îmbrăcat foarte elegant, încercând să-şi pună un costum de Moţ Crăciun şi străduindu-se în acelaşi timp să nu-şi ciufulească părul.

— Nu sunt deloc prea mare, se apără Nathalie. Cred că nu eşti niciodată prea mare pentru desene animate. Şi din cauza asta asta, o să-ţi cer să faci pe Moş Crăciun pentru noi când se termină desenele. Altfel, n-ai voie să guşti din casa de turtă dulce.

Vincent se uită îngrozit la Nathalie, iar Mina nu se mai putu abţine şi începu să râdă în hohote.

— Vin fiert, Vincent? întrebă ea ţtergându-şi o lacrimă,

— Da, te rog!

Mina Intră în bucătărie şi încălzi nişte vin pe aragaz. Turnă apoi în două ceşti, una pentru el şi una pentru ea.

— Mulţumesc, spuse el când ea se întoarse. Se pare că mai durează pana sună Loke.

Ea aprobă din cap şi sorbi din vinul fiert, iar alcoolul cald o încălzi plăcut. Până şi Vincent părea să se fi relaxat puţin.

— A mai rămas nişte vin fiert fără alcool dacă vrei, îi zise ea lui Nathalie.

— Mulţumesc, rămân la Cola Zero. Am şi eu o limită pentru atmosfera asta de Crăciun.

Stăteau în continuare pe canapea, cu Vincent în mijloc. Mina îţi dorea din toată inima să-l întrebe ce a păţit, dar nu putea aici, lângă Nathalie.

La televizor, jucăriile defilau prin atelierul lui Moş Crăciun, în timp ce Vincent şi Nathalie fredonau zgomotos şi se legănau în ritmul muzicii.

Din nou, Minei i se păru că vocea lui Vincent era puţin prea stridentă, De parcă făcea un efort. Şi era ceva şi m privirea lui. Ochii erau umeri şi parcă pierduţj şi plini de tristeţe.

Vincent continuă să fredoneze împreună cu Nathalie, dar mâna lui o găsi pe a Minei şi o strânse. Tare. Ea rămase o clipă nemişcată, neştiind ce să facă.

Apoi îl strânse şi ea. Ţi rămaseră aşa. Mâna lui în mâna ei. El încetă să fredoneze ţi, în lumina televizorului, Mina văzu o lacrimă care i se scurgea

încet pe obraz.

Soneria se auzi chiar când Sara îşi ştergea mâinile pe şorţ.

Îl scoase repede şi-l aruncă pe un scaun de bucătărie, iar înainte să deschidă uşa, se opri la oglinda mare din hol şi îşi aranfă părul.

Apoi pufni. Era doar Ruben. Ruben, pe care îi invitase doar ca să facă o faptă bună de Crăciun, pentru că nu suporta jdeea cuiva care stă singur în Ajunul Crăciunului.

— Cine e, mamă? strigă Zachary din sufragerie.

— E colegul meu de serviciu, Ruben, răspunse ea în timp ce deschidea uşa. V-am spus că va sărbători Crăciunul cu noi!

Ruben era în uşă, cu braţele pline de cadouri şi o geantă mare pe umăr. Fulguia uşor afară, iar ea observă că un fulg de nea 1 se lipise de o geană.

— Bună! spuse el stânjenit.

— Intră! îl invită ea şi-i făcu loc să treacă.

Scăpă unul dintre pachetele pe care le ţinea în braţe, iar ea se aplecă să-l ridice. Ruben se aplecase şi el exact în acelaşi moment, aşa că îşi loviră uşor capetele. Scăpă şi restul pachetelor pe preşul din faţa uşii.

— Au, vai, ce neîndemânatic sunt! râse el jenat în timp ce ea îi ajuta să le adune.

— Am spus ceva mic, nu? întrebă ea ironic în timp ce ridicau cadourile împachetate frumos în hârtie roşie şi cu fundă aurie.

Se întreba dacă le împachetase el. Cadourile ei erau ca de obicei, parcă ambalate de două pisici sălbatice.

— E vina ta, răspunse Ruben. Tu m-al învăţat cât de distractiv este să faci cumpărături de Crăciun.

Iar copiii tăi parcă au cinci şi şase ani? La vârsta asta, nu există *prea* multe cadouri. Am învăţat chiar şi cum trebuie să fac cu hârtia. Am exersat.

Îţi atârnă în cuier fularul lung şi geaca imensă din puf.

— Intră, tocmai fierbeam nişte vin, zise Sara îndreptându-se spre bucătărie.

Era ciudat să-l vadă pe Ruben la ea acasă. Locuia într-un duplex de lângă lacul Sickla, cu ferestre mari, care îi permiteau să vadă apa. Îi plăcea la nebunie. Copilărise lângă un lac fi prezenţa apei o liniştea. Acum lacul era îngheţat, ceea ce le oferea ei şi copiilor multe ore distractive de patinaj. Leah se descurca foarte bine, deşi era încă mică, iar de curând începuse să încerce piruetele.

— Ooo, alte cadouri! ţipă fiica Sarei, alergând spre el îmbujorată şi cu ochii căscaţj ia grămada de cadouri din braţele lui Ruben.

— Sunt pentru voi, şopti el făcând cu ochiul. Şi poate ceva mic pentru mama.

— Nu trebuia să ne cumpărăm cadouri unul altuia. Eu nu ţi-am luat nimic, să ştii

— Dar ăsta e cadoul meu. Să sărbătoresc Crăciunul cu tine. Cu voi, voiam să spun. Şi o să mă serveşti şi cu ceva mâncare... sper?

Păru brusc îngrijorat, iar Sara izbucni în râs.

— Nu-ţi face griji, răspunse ea.

Îi puse mâna pe spate şi îl conduse înăuntru.

— Avem mâncare. Cbiar prea multă. Dar cum ţi-am spus, nu avem mâncare specifică de Crăciun. Ne-am săturat de ea, aşa că azi mâncăm mâncare italiană.

— Minunat! Unde pun cadourile? Există vreun brad care păzeşte cadourile în casa asta?

Leah confirmă din cap cu nerăbdare şi arătă spre un living mare *opert ¡pace.* Într-un colţ era bradul impunător, cu globuri albe şi argintii şi cu decoraţiuni colorate artizanale, atârnate fără nido logică.

— Liste unul dintre cele mai grele lucruri cu care mă confrunt ca părinte, mormăi Sara. Toate creaţiile urâte şi alte prostii de genul ăsta pe care mi le aduc de la grădiniţă şi pe care trebuie să le agăţ în brad.

— Elllnor a luat un brad în plus pe care să-l pună în camera lui Astrid şi pe care să-l decoreze ea cum vrea în timp ce maică-sa împodobeşte bradul din living. O idee bună, dar cred că Astrid a înţeles de fapt că are doi brazi. Sau am reprimat eu nivelul entuziasmului pentru decorat al lui Ellinor.

— Oricum, o idee genială! exclamă Sara impresionată.

Era cu siguranţă un sfat de care va ţine cont anul viitor. Apoi îşi dădu seama că anul viitor era Crăciunul lui Michael fi copiii vor fi în America. Simţi că i se pune un nod în gât, dar încercă să nu se mai gândească Ja asta. Important era prezentul. Şi acum copiii erau cu ea.

— Cum mai e cu bomba aia? întrebă Ruben încet. Ştiu că nu este un subiect de Crăciun, dar am fost puţin îngrijorat,

— Pentru mine? întrebă Sara, fluturând din gene. Ruben se înroşi ca un rac.

— Serios acum, e OK, avansăm, continuă Sara. Am primit nişte indicii de la un fost angajat nemulţumit de la una dintre ferme. Se pare că azotatul de amoniu pe care l-au raportat furat nu a fost de fapt furat. Angajatul ăsta a fost prezent când l-au mutat

într-un alt depozit, dar apoi a considerat că nu a fost plătit suficient de mult ca să-şi ţină gura, aş a că ne-a sunat.

— Uau! Loialitate cumpărată, exclamă Ruben. Deci s-au furat singuri?

— Exact, răspunse Sara aprobând din cap. De ieri supraveghem şi celelalte companii, pentru că bănuim că e vorba de acelaşi lucru. Mai ales că am descoperit că toţi fac parte din acelaşi concern.

— Credeţi că ordinul de a muta azotatul a venit de la conducerea concernului?

— E muit prea devreme să ştim. Şi acum bineînţeles că vinul fierbe prea mult.

Plecă în grabă spre bucătărie şi stinse aragazul, în timp ce Ruben duse cadourile sub bradul din living. Îi auzi pe leah şi pe Zachary cum săreau şi ţipau entuziasmaţi. Apoi se auzi un răcnet înfricoşător.

— Ce-aţi zice dacă eu sunt de fapt Grinch şi am venit să vă fur toate cadourile?

Sara se grăbi spre living şi j] văzu pe Ruben repezindu-se spre cadouri dând din mâini. Copiii ţipau de încântare amestecată cu groază.

— Aaa, nu cadourile... bine, atunci Grinch vrea să la ai el doi copii micii îi luă pe amândoi în braţe începu să alerge de colo-cojo.

— O, nu, nu Leah şi Zacharyl ţipă Sara intrând în Jocul lor. Te rog, Grinch, copiii ăştia au fost foarte cuminţi!

Ruben se opri. Se holbă la copiii din braţele lui.

— Ce? Vrei să spui că ăştia sunt doi copii cuminţi? Doi copii cuminţi care ÎI vor întâlni pe Moş Crăciun?

Sara se uită mirata la el. Nu aranjase să vină niciun Moţ Crăciun, nu avea pe nimeni din familie în

oraş şi toţi prietenii ei aveau treburile lor.

Nu era vina lui, dar Ruben făcuse o promisiune pe care nu o putea ţine.

— Ruben... se răsti ea încercând să-l oprească.

Dar el îi zâmbi şi aruncă o privire în hol. Se uită şi Sara, dar văzu doar geanta mare pe care o adusese cu el. Apoi înţelese ce voia să-l transmită. Moş Crăciun va veni anul acesta. Unul trecut de prima tinereţe, bronzat şi imatur emoţional, dar cumva un Moţ Crăciun minunat.

O să fie un Crăciun frumos. Poate cel mai frumos din ultimii ani.

Chiar şi de afară, Vincent putea să observe că uşa de la laboratorul Mildei fusese forţată. Loke deschise, privind îngrijorat în jur. Suspină când văzu că era şi Nathaiie cu ei,

— Am fost de acord să vină Mina, zise el. De ce sunteţi mai mulţi?

— Nu poate să stea acasă singură în Ajunul Crăciunului, răspunse Mina.

— Sigur că pot, protestă Nathaiie. Dar nu vreau. Aici e mult mai distractiv.

Vincent nu se putu abţine să nu zâmbească.

— *E* mai distractiv, încuviinţă el, întorcându-se spre Loke. Ai sunat chiar când ne uitam la desene.

Loke păru total confuz, dar şi puţin nefericit.

— Am zis că nu voiam să ştie altcineva în afară de Vincent, spuse el întorcându-se către Mina. Şi poate şi tu. Dar cred că acum ştie toată lumea. Intraţi, toţi.

Loke îi conduse în încăperea în care lucra de obicei cu Milda şi unde era o dezordine totală. Cine intrase acolo căutase ceva.

Erika Săvelden, Marcus Eriksson, cel puţin părţile

recuperate din el, şi Jon Langseth erau încă aranjaţi ca nişte schelete pe nişte tărgi. A patra targă era goală.

— Acolo erau oasele de la Odenplan? întrebă Mina arătând spre targă. Cele neidentificate?

Vincent rămase uimit de felul în care radia ea când era concentrată. Era ca şi cum viaţa lui nu era colorată decât în preajma ei.

O privi pe Nathaiie, care se oprise în uşă, complet absorbită de telefon. Cftfar atât de distractiv nu i se părea.

— Cel care a fost aâd a luat totul, răspunse Loke, clătinând sumbru din cap. Nu numai oasele, cl şi toate probele şi fotografiile. A dispărut toată documentaţia, Vot fi concediat imediat când se va afla.

— Trebuie să faci redamaţle Imediat, spuse Mina.

— Aminteşte-ţi că nu e vina ta, adăugă Vincent.

— Spune-ie asta celor de la conducere, mormăi Loke. A patra targă.

Al patrulea set de oase.

— *Găseşte-l pe cel de-al patrulea!* exclamă deodată Vincent uitându-se la Mina, ştiam eu. Am primit un fel de provocare acasă acum câteva zile. Erau patru clepsidre fi un mesaj. *Găseşte-l pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul.* Atunci n-am înţeles ce înseamnă. Aproape că şi uitasem. Până acum. La începutul anchetei, era doar Jon Langseth. Dar între timp am găsit oasele a patru persoane şi acum unele lipsesc. *Găseşte-l pe cei de-al patrulea.* Nu vi se pare că are legătură cu victimele?

— Vrei să spui că admiratorul tău a intrat aici şi a furat rămăşiţe umane ca să se joace cu tine? întrebă Mina dezgustată, Ce admiratori dezaxaţi ai tu, de

fapt?

— Dar l-am avut pe cel de-al patrulea, replică Loke, arătând din cap spre targa goală. Ce rost are să mai găsim o dată oasele?

— Ai dreptate, răspunse Vincent. E cam ciudat. Dar am o presimţire că există o legătură.

Tăcu şi observă că toţi se gândeau la acelaşi lucru.

— Dacă nu se referă La oasele astea... începu el şi Mina confirmă din cap. Al patrulea ar putea fi Nikias? Am primit clepsidrele de la... criminal?

— Găseşte! pe cel de-ai patrulea înainte să expire timpul, replică Mina şi păli brusc. Ce se întâmplă?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Vincent. Dar trebuie să aflăm. Şi între timp, Loke, îţi sugerez să suni la poliţie.

Niklas stătea eu spatele la perete, pe singurul scaun din cameră. În încăperea mică mai erau o saltea pusă pe jos şi o măsuţă. În rest, erau doar vechituri. Era în încăperea asta de două zile. Fireşte că îi era dificil să perceapă timpul atunci când nu exista nicfo fereastră. Bateria telefonului mobil se descărnase încă din prima zj, jar el uitase, în mod ironic, să-ţi ia ceasul de mână de acasă.

Dar dacă nu se înşela, astăzi era Ajunul Crăciunului. Şi în căzu] ăsta, mai avea şapte zile. O săptămână de existenţă. Şi apoi o veşnicie în care să nu mai fie. Nathalie era probabil foarte îngrijorată, închise ochii, încercând să-ţi ascundă ruşinea, dar nu-i folosi La nimic. Îi era foarte ruşine pentru că nu era acolo, cu ele.

Cu Nathalie şi cu Mina. Oare fusese prea dur cu Mina când n-o lăsase în viaţa lor mai devreme? Sigur, ea făcuse alegerea să-i părăsească, acum

mult timp. Dar el o forţase să-ţi ţină promisiunea. Era vina lui că nu petrecuse atât de mul şi ani cu fiica el, ani în care ar fi putut să ie vadă împreună şi chiar să fie cu ele?

Nu-şi dorea decât să o îmbrăţişeze pe Nathalie, să o îngroape în cadouri şi să-i ureze cel mai bun Crăciun, în schimb, Nathalie era obligată să-ţi petreacă sărbătorile întrebându-se unde este tatăl ei. Niciun copil de 16 ani n-ar trebui să treacă prin aşa ceva.

Ştiuse mereu că serviciul lui implica un risc. Funcţia de ministru al justiţiei devenise o poziţie din ce în ce mai vulnerabilă. Atacul din vară o confirma. Şi oricât de şocant era de fiecare dată când se întâmpla aşa ceva, existaseră politicieni suedezi care muriseră şi înainte. Ştia toate astea. Şi totuşi, alesese să continue.

Dar fiica lui nu făcuse o astfel de alegere. Ea nu semnase nicio înţelegere cu statul, prin care să spună că acceptă că tatăl ei risca să dispară într-o bună zi. Ea merita să albă un tată.

Iar în curând el nu va mai exista.

Tavanul de deasupra Lui scârţâi. Paşi. Deschise ochii şi privi îngrijorat spre scările care duceau la parterul clădirii.

Dar nu se văzură picioare. Nu cobora nimeni la el. Răsuflă uşurat şi închise din nou ochii.

Apoi, mai era şi Tor.

Bietul lui secretar de presă trebuie să fi slăbit cinci kilograme până în momentul ăsta. Şi probabil că-şi asuma toată vina, având în vedere că Niklas dispăruse chiar de sub nasul echipei lui de securitate.

Probabil că ţinuse dispariţia lui Niklas secretă

pentru public o vreme, dar nu putea să continue la nesfârşit. Tor avea să susţină în curând o conferinţă de presă. Probabil că mâine, în ziua de Crăciun. Nu era ceva obişnuit ca un secretar de presă să ţină o conferinţă de unul singur, dar se mai întâmpla. Şi dacă Tor mai aştepta, exista riscul ca presa să afle oricum şi apoi ministerul nu mai avea control asupra poveştii. Tor era prea deştept să lase să se întâmple aşa ceva,

După conferinţa de presă, toată lumea va şti că ministrul justiţiei a dispărut, iar căutarea o să se intensifice.

Dar n-ar mai Conta. N-ar mai conta deloc.

De data asta tata fusese plecat şi mai mult timp. De fiecare dată când dispărea, se mai adăugau câteva zile, ştia asta pentru că ţinea evidenţa cu linii pe perete. Şapte zile. De data asta fusese plecai şapte zile în plus. Aproape două luni.

— Tată!

Alerga spre ei atât de repede, încât era cât pe ce să se împiedice pe şine.

***Inima ti bătu mai tare tn piept când simţi* în *sfârşit pielea moale a gecii tatei pe faţa* lui**

— Dragule!

Vocea tatălui era la fel de caldă ca întotdeauna, plină de strălucire şi dragoste.

— Dragule!

Îl strânse cu putere, iar braţele tatălui său erau puternice, suficient de puternice pentru a-l proteja de toată lumea. Abia când se întorsese a înţeles cât de dor* îi *fusese de el.

— Păzit coroana pentru mine?

Mâinile mari ale tatălui* sân *în jurul feţei lui. El confirmă din cap nerăbdător.

— Da. Bineînţeles. Dau fuga să o iau.

Cu ltî *mai rapizi paşi pe care îi puteau face picioareie lui, alergă înapoi în tabără, scotoci în sacul pe care îl avea în colţul din spatele butoaielor şi luă cu grijă coroana. Metalul auriu străluci în lumina focului din butoi, iar el lustrui coroana cu mâneca înainte să alerge înapoi la tatăl său.*

^Aici!

Fi întinse nerăbdător coroana şi tata o luă. Solemn, o puse pe cap. Se potrivi imediat **i) i** *părul stufos.*

— Unde sunt ceilalţi?

— Sunt sus, aduna mâncare. Pe mine m-a durut puţin în gât, aşa că a trebuit să rămân aici.

— Atunci avem puţin timp doar pentru noi, replică tata, luându-l de mână în timp ce se îndreptau spre tabără.

— Unde ai fost?

Ştia că întrebarea era interzisă, dar de data asta nu se putuse abţine.

— Că este o întrebare care nu trebuie pusă, răspunse tata liniştit.

Îi era ruşine, voia să-i explice.

— De data asta ai fost plecat foarte mult, şopti el privindti-şi picioarele care se clătinau pe şine.

Se împiedică, însă tatăl său îl prinse,

— Dar m-am întors. Şi este singurul lucru care contează. Că vin înapoi.

Se uită la tatăl său şi zâmbi. Ca de obicei, tata avea dreptate. Se întorsese. Totul era bine din nou.

Casa era la fel de geală ca atunci când plecase. Vincent se întorsese fi nu ştia de fapt la ce se aşteptase. Poate că familia lui se întorsese, aşa, ca prin farmec. Dar realitatea nu era magică. În

realitate era singur. Nici măcar Benjamin nu mai era acolo. Vincent luă telefonul mobil şi încercă să dea de fiul său, oriunde ar fi fost acum. Dar telefonul lui Benjamin era închis. Cuvintele de pe biletul Umbrei pe care Vincent îi primise de dimineaţă, împreună cu ghicitoarea clepsidrelor îi ocupau mintea, aşa încât la început nu auz: sunetele vagi care răzbateau din camera lui. Se duse în dormitor şi îşi dădu seama că era ceasul lui deşteptător. Era potrivit La 16:30, aşa că sunase aproape o jumătate de oră. Bateriile aproape că se consumaseră. Opri ceasul şi se încruntă. El îl folosea doar dimineaţa. Nu avea niciun motiv să-l folosească după-amiaza.

Putea să tragă o singură concluzie: nu pusese el alarma.

Cât fusese plecat, Intrase cineva acolo, în casa lui, şi modificase ora de la ceasul deşteptător. I se făcu rău numai ia gândul ăsta. Întrebarea era dacă invizibilul antagonist mai făcuse şi altceva. Sau, poate, dacă acum era într-adevăr singur în casă.

Vincent paşi în linişte şi repede prin camere, vigilent pentru cazul că i ar fi sărit cineva brusc în faţă şi bar fi atacat. Dar nu era nimeni în casă. Şi totul era La fel ca atunci când plecase de dimineaţă.

Nu lipsea nimic.

În afară de ceea ce era evident.

Intră în living şi se opri brusc în mijlocul camerei. Corbii de pe gazonul acoperit de zăpadă se întorseseră. Dar de data asta mai erau doar doi. Şi stăteau la fel de nemişcaţi ca şi data trecută. Erau la o distanţă considerabilă unul de celălalt şi se uitau la el. Două adâncituri în zăpadă între păsări şi o a treia lângă pasărea din dreapta. De parcă trei dintre prietenii lor tocmai îşi luaseră zborul. Vincent

simţi că trebuie să iasă şi să verifice dacă erau vii. Dar nu. Ar fi însemnat să cedeze în faţa nebuniei. El era Vincent

Walder. Maestrul mentálist, cel mai bun în domeniul lui, cel mai bun la controlul asupra propriului creier.

Sau cam aja ceva.

Se duse în grabă în bucătărie înainte ca durerea de cap provocată în living să devină prea puternică.

AU MAI RĂMAS ŞASE ZILE

Sala pe care o foloseau pentru conferinţe de presă era plină de jurnalişti Tor privi în jur, îl salută din cap pe cei pe care-i cunoştea şi aşteptă să se stingă murmurul Nu se aşteptase să vină atât de mulţi; în definitiv, era ziua de Crăciun, Dar numărul mare de jurnalişti semnala că era un subiect de mare interes. Bun. Pentru că era un moment decisiv. Până acum, dispariţia lui Niklas fusese un subiect cunoscut doar de cei din departament şi de poliţie, chiar dacă zvonurile începuseră deja să circule prin mass-media. Acum publicul va fi informat. Fiecare cuvânt va avea ◦ mare semnificaţie, iar el pregătise cu grijă ce trebuia să spună.

Tor îşi drese glasul.

— E toată lumea aici? în cazul ăsta, să începem!

— Unde este premierul? întrebă un jurnalist de la Svrnsta *Dagbladet.* N-ar trebui să fie aici?

— Am încrederea deplină a premierului pentru a susţine această conferinţă de presă, răspunse Tor zâmbind. Dar desigur că vă transmite tuturor toate cele bune. Aşa. La primul punct pe ordinea de zi sunt zvonurile pe care unii dintre voi deja] e-aţi auzit, şi pe care până acum am ales să nu le

confirmăm, pentru a nu interfera cu ancheta în curs a polipéi. Dar acum am ajuns într-un punct în care avem nevoie de ajutorul publicului. Ce aţi auzit este adevărat. Confirm că ministrul de justiţie al Suediei, Niklas Stockenberg, a dispărut.

Încăperea explodă într-un amestec de sunete şi voci. Jurnaliştii ţipau în încercarea de a se face auziţi, dând frenetic din mâini pentru a-i atrage atenţia. Dădu şi el din mâna în speranţa că se vor linişti şi, spre surprinderea lui, gestul avu un efect imediat. În tăcerea care urmă, toţi jurnaliştii aveau încă mâinile pe sus.

— Jan? zise Tor, dând din cap către un reporter de la *Dagetts Nyheter.*

— Când aţi primit ultimul semn de viaţă de la ministrul Justiţiei?

— Pe 22 decembrie. Deci acum trei zile* Vanja?

Se ridică o ziaristă de la *Expressen,* cu părul roşcat des. Reporterul de la *Afttinbâadet* îi aruncă lui Tor priviri furioase*

— Există vreo informaţie despre cum a dispărut? întrebă femeia* Aveţi informaţii că este vorba despre o răpire? Poliţia pleacă de la premisa că ministrul Justiţiei a fost răpit?

— În acest moment, nu pot comenta teoriile poliţiei* Joakim?

Jurnalistul de la *Aftonbladet* primi în sfârşit cuvântul şi îl privi cu intensitate pe Tor când îşi formulă întrebarea*

— Vei prelua funcţia de ministru al justiţiei în absenţa lui Niklas? întrebă el, accentuind frecare cuvânt, l-ai surprins pe mulţi când ţi-al suspendat propria carieră politică, de altfel foarte promiţătoare, pentru urt post Ca secretar de presă

la Ministerul Justiţiei. Ai aşteptat momentul ăsta?

Tor îşi muşcă buzele, arătându-şi clar nemulţumirea.

— Joakim, întrebarea ta este extrem de grosolană. Ceea ce insinuezi este că aş & avut un motiv ascuns atunci când am fost de acord să lucrez cu ministrul justiţiei. Nu a fost decât o oportunitate excelentă de a ajuta un vechi prieten şi, în acelaşi timp, o modalitate de a-mi ajuta ţara. Desigur, este o oportunitate să fii atât de aproape de centrul puterii* Această experienţă o să fie benefică în viitoarea mea carieră politică. Dar aşa cum am spus, asta este în viitor* Mai am mulţi ani şi multe de învăţat până să ajung la vârsta de pensionare*

Se auziră râsete pe ici, pe colo.

— Dar pentru a răspunde la întrebarea ta, continuă Tor. Nu, nu mi voi asuma rolul de ministru interimar ai justiţiei. Nu aşa funcţionează lucrurile. Chiar dacă nu avem o procedură pentru un astfel de eveniment, am învăţat, de exemplu, din asasinarea Armei Lindh şi atacul asupra lui Niklas din vara asta. Există o anumită procedură pentru orice eventualitate. Mai mult de atât nu pot spune. Prioritatea noastră acum este să-J găsim pe Niklas.

— Poliţia are vreun suspect? întrebă un reporter de la *TV4 Nyhetema* întinzând un microfon, în timp ce cameramanul păru că focalizează pe chipul lui Tor.

El negă din cap.

— Din moment ce încă nu ştim ce s-a întâmplat, nu putem folosi cuvântul suspect. Pur şi simplu cerem ajutor populaţiei pentru a primi eventual informaţii. Dacă îl vede cineva pe ministrul justiţiei sau dacă există vreo Informaţie cu privire la

dispariţia lui, vrem să fie anunţată poliţia.

— Fosta lui soţie, care este ofiţer de poliţie, e şi ea implicată în anchetă?

Bodil de la Svmsk se uită la el întrebătoare, probabil sperând că va dezvălui informaţii private despre femeia care-şi căuta acum cu disperare fostul soţ. Tor trebui să facă un efort ca să nu-şi dea ochii peste cap.

Nu suporta presa de scandal.

— Nu pot comenta nimic Legat de ancheta poliţiei, răspunse ei sec.

În continuare, în faţa lui era o mare de mâini ridicate, dar era conştient că de acum înainte se vor repeta aceleaşi întrebări. Cele mai importante fuseseră deja puse. El spuse «ea ce voia să spună. Şi nu era rău că jurnaliştilor li se amintise despre cariera lui politică. Întotdeauna considerase colaborarea cu Niklas drept limitată. Dar acum trebuia să-şi găsească şeful, cu orice preţ. Planurile proprii trebuiau lăsate deoparte deocamdată.

Pe fondul protestelor jurnaliştilor, încheie conferinţa de presă şi ieşi grăbit pe coridor, în timp ce în încăpere se auzeau în continuare murmure.

Vestea avea să explodeze. Şi nu doar în Suedia. Vestea că ministrul suedez al justiţiei a dispărut se va răspândi în întreaga lume. Începuse circul.

Tor se întoarse în birou şi se aşează pe scaun. Un stilou era uşor strâmb, iar el îl mută fără să se gândească, astfel încât să stea perfect. Exact aşa cum îşi dorea. Aruncă o privire spre biroul lui Niklas. Îngrijorarea îi dădea târcoale. Unde naiba era? Ministrul justiţiei trebuia găsit. Imediat. Nu exista altă variantă.

Loke stătea la intrare şi citea ceva la avizier când

Mina ajunse la Palatul Poliţiei. Părea extrem de confuz. Şi mult prea subţire îmbrăcat, având în vedere vremea.

— Bună, Loke! îl salută ea. Ce faci aici?

Loke tresări şi se întoarse.

— A, bună. Mina! Juiia Hammarsten m-a invitat la un fel de întâlnire, dar nu ştiu unde trebuie să ajung. Crezi că acum mă concediază?

— Nu cred, răspunse Mina. Din câte ştiu eu, Juiia nu este şefa ta. Însă cred că trebuie să ajungem în acelaşi Loc.

Îţi scoase legitimaţia de acces.

— Ai luat una din asta?

Loke negă din cap şi îţi băgă mâna în buzunarul gedl. Deodată se lumina.

— Da, chiar! Am să-ţi arăt ceva. De fapt, vreau să-l arăt şi lui Vincent, e pe-aici?

— Vine şi el. Ce anume?

Loke scoase din buzunar două pungi închise ermetic, fiecare conţinând câte o bucată mare de os. Mina se uită automat în jur. De obicei, nu flutura nimeni rămăşiţe umane în secţia de poliţie. Dar, din fericire, nu mai era nimeni pe acolo.

— Îţi mai aduci aminte de port? întrebă Loke.

Mina oftă în linişte. Acesta era domeniul lui Vincent.

— Până La urmă, n-am fiert un porc întreg, continuă el. Am fost la o fermă şi am cumpărat nişte bucăţi. Dar uite aici. Uită-te la schelet.

Îi întinse o pungă Minei, care o luă fără tragere de inimă. Cu toate că avea mănuşi şi punga era închisă ermetic, conţinutul îi făcea uşor greaţă.

— La ce ar trebui să mă uit? întrebă ea ezitând puţin,

— Este piciorul din faţă, pe care l-am ftert în apă şi oţet până când s-au desprins pielea şi carnea. Vezi petele alea mici?

Mina ridică punga în lumină. Pe alocuri, erau vizibile mici pete gri.

— Sunt resturi de ţesut care nu s-au desprins, explică Loke, dându-i cealaltă pungă. Acum uită-te la celălalt osP pe cate l-am fiert la fel, dar după ce s-a răcit l-am pus Într-un tetariu cu gândaci.

— De unde i-al găsit? întrebă Vincent entuziasmat la spatele ei.

Mina tresări speriată şi aproape scăpă pe jos punga cu bucata de os.

— Nu mă speria aşa!

— Se pare că antrenamentul de ninja a dat roade, spuse Vincent făcându-i cu ochiul. Dar cum am spus, gândacii?

— Am împrumutat câţiva de la Muzeul Naţional de Istorie Naturală, răspunse Loke.

Mina observă cât de mândru era.

— Uau, nu ştiam că au! spuse Vincent.

— Oricum, vedeţi vreo diferenţă la oase? întrebă Loke arătând spre punga din mâna Minei.

Mina observă imediat la ce se referea. Osul care fusese pus în terariu n-avea nicio pată gri. Era la fel de curat ca oasele lui Jon, Erika şi Marcus. Gândul că le curăţaseră milioane de gândaci o făcu să-i fie cu adevărat greaţă.

— Trebuie să fi fost nişte ticăloşi flămânzi, remarcă Vincent. Cât a durat?

— Nu foarte mult, dar, sigur, depinde de câţi gândaci ai, zise Loke luând pungile înapoi. Nu sunt mari, aşa că e bine să al mulţi. Nu ştiu exact câţi am împrumutat de la muzeu, dar probabil sunt câteva

mit

Mina văzu în faţa ochilor un terariu de sticlă plin de omizi minuscule, grase şi strălucitoare, şi gândaci târându-se unul peste altul. Mii. Înghiţi greu.

— Cred că am întârziat la şedinţă, spuse ea îndreptându-se rapid spre uşile de securitate.

Julia era aproape exagerat de fericită că era deja înapoi La secţie, încercaseră să sărbătorească Crăciunul şi singuri, după ce se întorseseră de la părinţii ei. FUsese o idee foarte proastă. Nu îşi spuseseră niciun cuvânt despre ceea ce aveau cu adevărat nevoie să vorbească. La urma urmei, fusese Ajunul Crăciunului. Vremea pentru reconciliere şi timp petrecut în familie. Reconciliere în iad. Era suficient să-l vadă pe Torkel ca să înceapă să se enerveze.

Însă făcuseră tot posibilul, de dragul lui Harry. Dar de îndată ce băiatul adormise, Torkel plecase. Sau poate că Julia fusese cea care practic îl forţase să plece. Nu-şi putea imagina o seară întreagă împreună cu Tinder-Torkel şi ¿me *Actually* La televizor.

Dar azi era mai bine. Cel puţin în această dimineaţă nu va trebui să-şi vadă soţul şi, ca bonus, avea să-l întâlnească pe Adam. Chiar dacă erau şi ceilalţi de faţă. Probabil că exista o Imagine a ei pe undeva, prin vreo carte, cu descrierea *Haos emoţional.*

Îşi ridică privirea din calculator şi văzu că se adunase deja toată lumea.

Îl văzu pe Adam cu coada ochiului, dar nu dădu niciun semn că l-a observat. Vincent se uita mult prea curios ca ea să îndrăznească să fie altfel decât

foarte formală.

Christer stătea la locul lui obişnuit, iar Bosse se aşezase lângă bolul lui cu mâncare din colţ. Scaunul lui Peder era gol între Christer şi Ruben, care părea că nu dormise deloc, Julia observă că Mina stătea neobişnuit de aproape de Vincent. Dar probabil că el se spălase cu tes de lămâie.

Uşa se deschise şi Loke Intră cu o privire uşor confuză.

— Bună, scuze că am întârziatI spuse el. M-am dus la toaletă şi apoi n-am mai ştiut pe unde s-o iau şi nu era nimeni pe care să-l întreb...

Vincent îi zâmbi larg.

— El este Loke, care lucrează cu Milda la IML, îi prezentă Julia. Dacă mai e cineva care nu şi-a dat seama. L-am invitat astăzi pentru că a venit cu informaţii nepreţuite despre victimele noastre. Din momentul ăsta, este partener oficial în anchetă.

— Este o onoare să vă ajut, zise Loke „salutându-i din cap pe ceilalţi.

Privi nesigur prin încăpere, apoi se îndreptă spre Christer şi Ruben, trase scaunul gol dintre ei şi se aşează. Juiia încremeni şi, ca toţi ceilalţi, se holbă la el.

Loke se aşezase pe scaunul lui Peder.

Îşi ţinură toţi respiraţia câteva secunde. Dar nu se întâmplă nimic. Nu veni sfârşitul lumii. Nu se năpusti asupra lor fantoma lui Peder. Ceasul de pe perete trecu de ia 8:59 la 9:00. Viaţa mergea mai departe.

— Bine, să începem, spuse Juiia într-un final. Pentru că dispariţia ministrului justiţiei e posibil să fie legată de decesele pe care deja le anchetăm, conducerea ne-a cam dat un şut în fund. Serviciul

de securitate îl caută pe Niklas, dar depinde de noi să-l ajutăm cu toate informaţiile necesare pentru a facilita căutarea.

— Care e legătura? întrebă Christer.

— Cam vaga deocamdată, răspunse Minau Am vorbit cu tatăl lui Niklas. Există asemănări între evenimentele din trecutul lui Niklas şi comportamentul lui înainte de dispariţie, pe de o parte, şi ce ştim despre victimele noastre, pe de altă parte. Dar nu mai mult de atât.

— Nu ne putem permite să riscăm, explică Juiia. Ceea ce mă duce la primul punct de pe ordinea de zi. Ruben, m-au contactat cei de la DON, iar Sara Temeric are acum autorizaţia să-ţi împărtăşească informaţii relevante despre familia ManoţlovkL Avem noroc că DON cercetează în prezent familia lui Peter Kronlund. Şi bineînţeles că tu o să-l dai detalii despre ancheta noastră. Îţi sugerez să o contactezi imediat ce terminăm aici, Este vital să ştim dacă familia Manojlovid este Implicată în vreun fel.

— Dar am vorbit deja cu Peter şi e] neagă orice imputare, spuse Ruben. Neagă şi că ar fi ştiut de banii primiţi de Gustai de la Dragau. Dar o să iau legătura Sara şi vedem unde... ajungem.

Jiilia observă ceva. Dar probabil că l se păruse doar că Ruben roşise.

— Mina, continuă ea. Aveţi o datare aproximativă pentru oasele neidentificate – aparţin unui bărbat de 40 de ani care a murit în Jurul anului 2000. E oricum un pas înainte, Dar am înţeles că oasele au dispărut?

— Au dispărut? întrebă Christer, La naiba, ce se întâmplă? De ce nu ne-a zis nimeni?

Julia îl făcu semn să se calmeze.

— A fost ieri o spargere ia iML, explică Loke nefericit, privind în jos. Dar am apucat să prelevăm probe ADN din oase, chiar dacă încă n-am descoperit nimic. Desigur, până acum am reuşit să căutăm doar în registrul poliţiei, dar am solicitat şi permisiunea de a căuta în registrele comerciale de ADN,

— Ce registre? întrebă Adam.

— Ştii tu, companiile cărora le poţi trimite mostre de ADN, zise Vincent, şi apoi primeşti răspuns că eşti neamţ în proporţie de 12 la sută, ai un văr prin Chicago şi eşti rudă cu Genghis Han. Un mod foarte Interesant de cercetare genealogică, deşi desigur că implică şi anumite riscuri. O persoană din *25* află şi că tata nu este de fapt tatăl biologic.

— Exact, confirmă Loke. Dacă există vreo rudă într-o bază de ADN pe undeva, vom găsi ceva, dar numai dacă obţinem permisiunea să căutăm în registrele astea.

Bosse se ridică, se îndreptă spre Christer şi se întinse lângă picioarele lui. Julia remarcă că Bosse avea azi o zgardă roşu cu verde şi cu clopoţei de plastic.

— Ştim data la care au fost duse oasele la metrou? întrebă ea.

— Antropologul criminalist nu ne-a putut da o dată exactă, răspunse Mina clătinând din cap, Dar a spus că lichenii de pe oase au o vechime de cel puţin 20 de ani

— Trebuie să începem cu începutul, oftă Christer. O să verific dacă există evenimente relevante de la metrou documentate în anul 2000, dacă ăsta e anul morţii, şi în anii următori. Probabil că o să am nevoie de toată perioada Crăciunului să studiez tot

materialul. Lasse o să mă omoare.

— Dar noi îţi vom fi veşnic recunoscători, îl linişti Juiia. Îi trimitem un cadou Lui Lasse.

— Bună idee, Îi place ciocolata albă.

Julia se uită la notiţele ei de pe calculator. Ştia că rugămintea pe care i-o va adresa Minei n-o va face chiar cel mai îndrăgit şef.

Dar nu avea ce să facă.

— M-am gândit la un lucru în legătura cu înregistrarea audio de ia metrou a Minei, începu Vincent înainte să apuce ea să zică ceva. N-am avut posibilitatea să fiu şi eu acolo, dar...

— Exact, mulţumesc pentru exerciţiul psihologic, interveni Mina, cu faţa înspre Julia. Eu am cam terminat cu tunelurile alea.

— Unul dintre cei pe care i-al întâlnit a vorbit despre cineva numit Regele, continuă Vincent.

— OP, spuse Adam. Bătea câmpii despre uciderea lui Palme şi Casa Regală. Dacă mai stăteam, probabil că ajungea la francmasoni şi Grupul Bilderberg.

— Nu cred că se referea La Regele nostru suedez, explică Vincent. În înregistrare spune că Regele s-a *sacrificat* şi că *a murit tn zadar.* Cred că Regele a fost unul de-al lor, cineva care a murit. Voi investigaţi moartea unor oameni ale căror oseminte sunt apoi duse la metrou. Şi aici putem avea o moarte care chiar a avut loc la metrou. Sunt conştient că e o legătură vagă şi că poate n-o să ducă nicăieri, dar merită să cercetăm şi pista asta.

— Vincent are dreptate, spuse Julia. Vreau să aflăm mai multe despre Regele ăsta şi mai ales cum şi de ce a murit.

— Atunci cred că ar trebui să se întoarcă Adam,

replică Mina. La urma urmei, el este specialistul în negocieri. Iar pentru mine e deja cam costisitor să-mi arunc toate hainele după fiecare vizită acolo.

— Adam se va întâlni cu artistul graffiti care a găsit oasele lui Jon, explică Julia. În cele din urmă, a fost de acord să se întâlnească. Dar poate merge Vincent prin tuneluri, îi poate ţine locul lui Adam. Desigur, nu poate singur, pentru că nu e poliţist şi nici nu-i cunoaşte nimeni acolo, spre deosebire de tine, Mina.

— Nid să nu te gândeşti! ripostă Mina răspicat. Acum sunt ocupată să verific dacă victimele noastre au fost la acelaşi psiholog acum 20 de ani. Am o mulţime de interogatorii.

— Şi o să te ocupi de ele, răspunse Julia. După ce te duci în tuneluri.

— Ăăă, nici eu nu ştiu dacă pot, începu Vincent. Cred că trebuie să mă concentrez acum pe nişte clepsidre pe care le-am primit, tunelurile nu sunt chiar... Ce este?

Mina îl prinse strâns de braţ*

— Înţelegerea, şopti ea.

— Înţelegerea, răspunse el sumbru. Bine, mergem.

— Îmi cer scuze pentru colegii mei, zâmbi Julia, întorcându-se către Loke. Aşa sunt el. Acestea fiind spuse, a fost foarte bine că ai fost azi aici. Dacă vorbesc cu Milda în legătură cu sarcinile tale de serviciu, ai fi de acord să devii un membru permanent al micii noastre echipe? Ai nişte cunoştinţe care cred că ar fi de folos pentru noi chiar şi după această anchetă.

— Sigur, răspunse Loke zâmbind vag. Ar fi o onoare.

— Bine atunci, exclamă Julia închizând calculatorul. Să trecem la treabă.

Mina îi lăsă întâi pe ceilalţi să iasă din încăpere. Vincent rămase şi el în urmă, aşa cum bănuise şi ea că o să se întâmple. Se comporta ciudat încă de ieri, de când venise acasă La ea şi la Nathalie. De nenumărate ori păruse că vrea să spună ceva, dar se oprise în ultimul moment. Nu-l mai văzuse niciodată atât de îngrijorat şi tulburat.

Loke jeşî ultimul, iar Mina observă că se uita lung către Vincent, care însă nu dădea semne că vrea să iasă. Mina închise uşa după Loke, iar apoi se întoarse către mentalist.

— Deci ce este? întrebă ea încruciţându-şi braţele. Eşti supărat pe mine sau ce? Eşti ciudat de ieri.

— Dacă sunt...? răspunse Vincent, holbându-se. Nu, dimpotrivă.

Mina îi privi îndelung. Pe bărbie şi obraji se zărea un început de barbă, deşi Vincent nu era niciodată nebărbierit. Până şi păruJ, care era de obicei bine pieptănat, era acum ciufulit.

Ezită o secundă, încercă să alunge gândurile despre bacteriile care ar putea trăi în barba aceea şi apoi îi cuprinse faţa în mâini. O străbătu un fior când îi simţi pielea.

— Vincent!

El o prinse de mâini şi scoase un sunet ce părea în acelaşi timp şi un oftat, şi un suspin. Atingerea Lui o făcu să tresară şi îi smulse un suspin.

— Este... de fapt nu am voie să spun nimic, explică Vincent. E un secret doar între noi, bine?

Îi dădu drumul şi scoase din buzunar o hârtie mototolită.

— Am găsit-o pe masa din bucătărie ieri-

dimineaţă. M-am trezit să fac miCUl-dejun, dar Benjamin nu era... Am găsit asta.

— Nu înţeleg.

— Citeşte. Este de la aceeaşi persoană care mi-a trimis cadouri începând din toamnă, toate legate de mama mea.

— Mama ta? Ce legătură are mama ta...

Mina amuţi când desfăcu foaia de hârtie şi văzu ce era scris.

Craciun *fericit, Vincent!*

Am ajuns* în *sfârşit la omega ta.

Poate ţi-ai dat seama până acum. Dar există un motiv pentru care n-ai putut să dai de Uirika. Marfa şi Asinii nu sunt la părinţii Mariei. Iar Bebecka n-a plecat în excursie. Şi Benjamin nu este, după cum ai observat, acasă.

Toţi sunt cu mine. Toţi.

Af trăit o viaţă întreagă în negare. Dar acum este momentul să-ţi dai seama cine eşti de fapt. Este momentul să nu mai fugi şi să te confrunţi cu tine însuţi.

Dacă alegi să nu o faci „n-o să-ţt mai vest familia niciodată. N-ai voie să-ţi asumi responsabilitatea pentru alţii atât timp cât fagi de propria responsabilitate.

Fa *orice caz, Vincent Walder va înceta să mai existe.*

Singura întrebare este dacă intenţionezi să-ţi iei familia cu tine sau nu. Ai câteva zile ca să-ţi asumi responsabilitatea pentru ce ai făcut.

Următoarea mutare este a ta. Aştept.

Crăciun fericiţi

PS. Dacă te duci la poliţie, se termină imediat. Atât pentru tine, cât fi pentru familia ta. Dar asta

ştii deja.

— Şi ai ţinut asta secret mai mult de o zi? se miră ea. Vincent! De ce n-ai spus nimic?

Hârtia părea caldă în mâinile ei, dar îţi dădu seama că de fapt era circulaţia sângelui el care îi încălzea corpul.

— Nu mă mai descurc singur, răspunse Vincent cu □ voce nesigură.

— Dar, Vincent, aici e vorba de răpire şi ameninţări. Trebuie să acţionăm imediat. Îţi oferim protecţie imediat ce pleci de aici, putem avea pe cineva la tine acasă 24 de ore din 24 şi în ceea ce priveşte familia ta... nu-p face griji, găsim o soluţie. Ai vreo idee de la cine este?

— Nu înţelegi, spuse el şi începu să se plimbe prin încăpere.

Semăna cu un animal prins în capcană. Mina era îngrozită să-l vadă aşa, dar nu ştia ce să facă să-l ajute.

— N-o să fie de niciun folos, continuă el. Biletul era pe masa mea din bucătărie. Asta înseamnă că persoana care l-a lăsat a fost în casa mea cu o seară înainte. El, pentru că eu cred că este un el, n-a lăsat doar scrisoarea, ci l-a şi răpit pe Benjamin. Fără să observ nimic, tar eu chiar am fost treaz cea mai mire parte a nopţii. Nu mă pot gândi la altceva decât că persoana asta are cheile de la casa mea.

Vincent se opri, se Lăsă în jos şi se lipi cu spatele de perete.

— Este aceeaşi persoană care i-a trimis articolul din ziar lui Ruben acum doi ani şi jumătate, continuă el Ştiu sigur. Aceeaşi persoană care vara trecută mi-a trimis diverse ghicitori şi puzzle-uri ca să explice că sunt vinovat de ceva, deşi la vremea

aceea credeam că vin de la Nova. E ceva planificat de câţiva ani. Orice ar putea face poliţia pentru mine, această persoană a avut mult timp ca să contracareze orice măsură, şi acum am ajuns la un fel de final Dar n-am idee cine ar putea fi sau ce vrea,

— Pot vorbi cu serviciul de securitate, şopti ea. Şi cu tatăl Juliéi, şeful poliţiei. Cum am spus, facem un plan, [mediat.

Vincent clătină violent din cap.

— Nu. Niciun plan, exclamă el. N-ai voie să spui nimic nimănui. Trebuie să-mi promiţi. Dücö ***te duci la poliţie, se termină imediat.*** **Aşa scrie acolo. Ameninţarea asta este foarte serioasă.**

Mina se aşează pe jos, lângă el. Ţi habar n-avea ce să-i spună.

Ruben se duse acasă la Sara fără să sune în prealabil. Fusese o seară lungă pentru copiii ei ieri, şi chiar şi mai lungă pentru el şi Sara, aşa că se gândi că acum erau acasă. Probabil încă în pijamale. De fapt, nu voia să amestece weekendul de familie cu munca, dar nu prea avea de ales. Sara va înţelege.

Stătea în faţa casei cu terasă din Slckla şi privea prin ferestrele sufrageriei.

Îşi petrecuseră cea mai mare parte a serii pe canapeaua mare de catifea albastră. Nu se întâmplase nimic între ei, cel puţin nimic fizic. Şi totuşi, se întâmplaseră multe. N-avusese idee cât de satisfăcător este doar să vorbeşti cu cineva. Au discutat despre de toate şi nimic până trecuse de miezul nopţii. Fusese mai bine decât sexul cu o tânără de 20 de ani.

În acelaşi timp, nu se putea abţine să nu se

întrebe. Dacă fusese atât de Interesant doar să vorbească cu Sara, cum ar fi fost... Nu. Nu putea să-i permită minţii să rătăcească în direcţia ala acum.

Ocoli casa şi era cât pe ce să sune la uşă când auzi vocea Sare! înăuntru. Părea ca vorbea la telefon, iar tonul Supărat îl făcu să audă fiecare cuvânt de parcă stătea chiar lângă el.

— Cât de sigur eşti? o auzi prin uşă. Dacă Manojlovici este implicat în vreo răpire, există un risc iminent ca persoana respectivă să fie maltratată sau chiar torturată. Nu putem aştepta mult înainte să acţionăm. Unde sunt acum?

Ruben se opri cu mâna spre uşă. Familia lui Peter Manojlovici a răpit pe cineva? Chiar când a dispărut ministrul justiţiei? Nu putea fi o coincidenţă.

— Zona industrială din îyreso? întrebă Sara. Da, ştiu exact unde este. Clădirea care se află pe strada Vindkrafts vägen, pe dreapta, înainte să cotească drumul, O avem de mult în vizor. Cât de repede putem trimite forţele speciale acolo?

Ruben se trase înapoi în linişte. Ştia exact ce avea de făcut. Putea să ajungă cu mult înainte să se mobilizeze forţele speciale.

Putea să cerceteze zona şi să le ofere informaţii nepreţuite când ajungeau. În ochii Sarei, ar fi fost un erou.

Alergă până la maşină, se urcă şi apăsă acceleraţia la maxim. Avea să ajungă în zece minute la adresa din Tyresö.

Anxietatea Minei era contagioasă. Pentru Christer, ministrul justiţiei era doar un om serios la televizor, care vorbea mereu despre crime de parcă ar fi fost în mijlocul unui război. Dar pentru Mina, era tatăl fiicei ei. Fostul ei soţ, oricât de ciudat ar fi

fost acel gând.

Alungă gândurile despre Mina. Nu făceai nimic cum trebuie dacă amestecai sentimentele. Nici măcar nu fusese însărcinat să-l caute pe Niklas; e] trebuia să caute în continuare ceva care să-i ajute să dea de urma ucigaşului care Lăsase oasele la metroul din Stockhojm.

Monitorul din faţa lui îi dădea, ca întotdeauna, un sentiment de siguranţă.

Avea o atitudine tot mai echivocă în privinţa muncii de teren. Fe de o parte, se simţea jignit dacă tiu era întrebat, pe de alta, îl atrăgea tot mai mult să fie de ajutor din faţa unui monitor cu mii şi mii de pagini din sistemul DurTvâ al poliţiei. Nu de puţine ori, crimele erau rezolvate de la birou.

El fusese primul care făcuse acest lucru,

Christer scrise *anul 2000* într-una dintre rubricile de căutare de pe monitor şi se afişară mult prea multe rezultate din rapoartele arhivate. Limită căutarea doar La rapoartele care erau legate de metrou.

Rezultatele erau semnificativ reduse, dar nici pe departe puţine. Metrou] din Stnckholm generase rapoarte zilnice despre jafuri, ameninţări, persoane inconştiente şi o sumedenie de alte lucruri.

În primii ani ca poliţist, patrulase adesea la metrou şi urase fiecare minut din timpul ăsta.

După o oră de căutări, nu găsise nimic relevant. Şi munca îl era îngreunată şi de faptul că nu ştia exact ce căuta.

Un bărbat murise în jurul anului 2000, iar oasele sale fuseseră găsite după 20 de ani la metrou. Nu trebuia să însemne că i se întâmplase ceva chiar acolo.

Osemintele ar fi putut fi doar lăsate în tunel Christer căuta poate ceva care de fapt nu putea fi găsit. Dar era obişnuit cu asta. Răsplata trudei, comoara de la capătul curcubeului, era sentimentul de fericire când, uneori, găsea ceva care era decisiv.

Simţi o încordare în ceafă. Frigul iernii îţi făcuse drum şi în Palatul Poliţiei. Se ridică să facă nişte exerciţii pe care le învăţase pentru relaxarea cefei şi a spatelui. O invenţie de la Lasse, Christer trebuia să admită, fără tragere de inimă, că Lasse avusese dreptate, exerciţiile astea îl ajutau să facă faţă mai uşor orelor nesfârşite în faţa monitorului.

Se uită lung la biroul de lângă el, unde o colegă de La un alt departament construise un fel de orgie cu decoraţmni de Crăciun. Spiriduşi, brazi, chiar şi un ren. Crăciun fericit. După ce se asigură că este singur şi colega nu este prin apropiere, luă doi spiriduşi şi îi aşează în poziţia ityssy-siyte. Doar trebuiau să se distreze şi ei puţin.

Se trânti din nou în scaun şi continuă să caute. Timpul trecea. Chiar în momentul în care literele începuseră să i se amestece pe monitor şi se gândi să-ţi mai ia o cafear îi atrase atenţia ceva. Luă telefonul şi forma numărul scris în raportul de-acum 20 de ani. Dar dacă avea noroc, persoana pe care o căuta nu-şi schimbase numărul. Majoritatea nu o făcuseră.

— Bengt Svensson, se auzi o voce tremurândă care aparţinea în mod evident unei persoane în vârstă.

Christer îşi făcu semnul crucii. Era omul pe care-l căuta. Spera doar să nu sufere de vreo formă de demenţă. După calculele sale, Bengt Svensson ar

trebui să aibă acum vreo 80 de ani.

— Sunt Christer Bengtsson de la poliţia din Stockholm. Te sun în legătură cu un caz din anul 2000.

— Vai, da, am mai auzit că poliţia are puţine resurse, dar ăsta trebuie să fie un fel de record, izbucni Bengt în râs.

Christer refuză să comenteze. Poliţia şi resursele aferente erau rareori un subiect de conversaţie care să dea rezultate bune.

— Îţi aminteşti ceva despre incident? întrebă Christer precaut.

Bengt pufni.

— Crezi că mi-am pierdut minţile, nu? Îţi spun eu că am mintea la fel de ascuţită ca în tinereţe.

— Minunat. Poţi să-mi spui ce îţi aminteşti?

— Sigur că da. Conduceam pe linia verde după-amiaza, cred că în jurul orei 14, pentru că era chiar înainte să înceapă aglomeraţia. Trenul meu era pe Jumătate plin, nu plin cum e după ora 15. Eram la jumătatea distanţei dintre Rădmansgatan şi Odenpjaxi. Şi el era acolo. Pe şine. Cu braţele întinse ca Isus. Şi l-am călcat,

— Ce s-a întâmplat apoi? întrebă Christer, simţindu-şi inima bătând mai tare în piept.

Toate instinctele de poliţist urlau în el că era ceva important.

— Da, atunci am urmat protocolul. Am sunat la centrală. Am oprit trenul. A durat vreo zece minute până au ajuns la faţa Jocului. Dar apoi a venit partea ciudată.

— Da? întrebă Christer nerăbdător, deşi ştia deja ce urma să spună Bengt

Scria pe monitorul din faţa lui.

— N-au găsit niciun cadavru. Sânge în faţa trenului şi sânge pe ţine, unde l-am călcat pe bietul om. Dar niciun cadavru. Nimeni pe toată distanţa de frânare. A dispărut. S-a evaporat.

— Şi care a fost teoria?

— Au bălmăjit ceva, că nu l-am lovit atât de tare, că a fost doar uşor rănit şi a plecat şchiopătând. S-a presupus că era unul dintre oamenii din tunel şi ştiu că e oribil ce spun, dar nimănui nu i-a păsat cu adevărat. Nimeni nu s-a chinuit să caute mai departe.

— Dar tu nu crezi că este adevărat că victima a plecat singură de la locul accidentului?

Bengt pufni din nou,

— Eram deja conductor de tren de *25* de ani. Am recolta mea de sărmani care au decis să se sinucidă aruncându-se în faţa unui tren care circulă cu 80 de kilometri pe oră. Ştiu cum se aude când trenul loveşte în plin un om. Şi ce se întâmplă cu corpul. Nu e frumos. Nu există nicio şansă să fi supravieţuit. Cineva s-a strecurat şi a adunat ce a rămas din el până au ajuns serviciile de urgenţă la faţa locului.

— Dar de ce să facă aşa ceva?

— Ei, nu ştie nimeni şi nici n-a fost vreodată cineva interesat să afle. Dar de ce întrebi? De ce e poliţia interesată de asta după 20 de ani?

— Nu pot să-ţi dau detalii, răspunse Christer.

Cu coada ochiului, îşi văzu colega iubitoare de magia Crăciunului apropiindu-se de birou cu □ ceaşcă de cafea în mână.

— Ziceai că Lai văzut pe omul de pe şine? continuă el. Poţi să-] descrii?

— Vorbim despre o fracţiune de secundă. Şi nu-mi

amintesc foarte bine acum, cu siguranţă sunt detalii în raportul făcut la vremea aceea.

— Mă interesează ce îţi aminteşti acum, zise Christer, înăbuşindu-şi un chicot când o văzu pe colega lui aşezându-se La birou, fără să observe spiriduşlL

— Da...

Bengt făcu o pauză şi păru că încearcă să-şi amintească.

— Da... sigur că de-a Junghi anilor m-am mai gândit uneori. Şi îmi amintesc că am avut impresia că era o persoană masivă. O namilă. Dar poate a fost o iluzie, nu trebuie să &e adevărat, lucrurile sunt uşor distorsionate de viteză şi faruri în întunericul tunelurilor. Dar am sentimentul că era o persoană masivă. Văd păr închis la culoare. Păr lung. Şi barbă lungă. Apoi... acum chiar nu trebuie să crezi tot, a fost ciudat chiar şi când am povestit atunci, imediat după ce s-a întâmplat, iar acum sună şi mai ciudat. Dar parcă avea ceva strălucitor pe cap, ca de aur.

— Strălucitor? întrebă Christer gânditor,

Bengt tăcu.

— Promite-mi că-mi dai de veste dacă-i daţi de capăt, zise fostul conductor de tren, M-am gândit de multe ori de-a lungul anilor. N-am avut parte de multe mistere cât am lucrat la metrou. Dar de chestia asta m-am tot întrebat.

— O să văd ce pot face, răspunse Christer închizând telefonul după câteva urări politicoase de „Crăciun Fericit" şi un „An Nou cu bucurii".

Apoi se lăsă pe spate în scaun şi îşi strânse mâinile după ceafă. Colega lui nu observase încă activitatea nepotrivită care se desfăşura pe biroul

ei.

— Te simţi bine?

Vincent o privi gânditor, dar Mina ridică nonşalant din umeri. Întotdeauna se simţea stânjenită să vorbească despre viaţa ei de zi cu zi, chiar şi cu Vincent. Mai ales acum, că ei îi făcuse confidenţe despre familia lui dispărută şi şi Niklas era dispărut, i se părea bana) să vorbească despre necazurile ei. Pe care, de altfel, încercase să le ascundă toată viaţa* Acum era concentrată la maximum, pentru a putea merge din nou în tuneluri.

— Există □ diferenţă între viaţa privată şi muncă, replică ea. Întotdeauna am ştiut că nu mă pot comporta ia serviciu ca atunci când sunt... doar eu* Atunci n-aş putea continua să Lucrez ca poliţist. Şi îmi iubesc prea mult meseria.

Vincent o privi cu respect.

— Dar tu cum eşti? întrebă ea*

Vincent se străduia să se încalţe cu o pereche de cizme mari, iar combinaţia era ridicolă, având în vedere ţinuta lui elegantă.

— Dacă pot să mă încalţ cu astea, atunci. *, mormăi el.

— N-ai o pereche de blugi şi un tricou? întrehă ea uitându-se ia pantalonii Lui cu dungă şi cămaşa călcată cu grijă.

— Nicio persoană sănătoasă la cap nu poartă blugi, răspunse Vincent. S-a constatat încă din 2009 că materialul conţine niveluri ridicate de toxine, cum ar fi plumb şi mercur, precum şi substanţe extrem de alerge ne* De ce-aş purta aşa ceva?

Mina clătină din cap*

— Lasă* De fapt, mă întrebam cum te simţi, având în vedere... tot ce s-a întâmplat.

— Încerc să mă gândesc cât mai puţin posibil la asta, răspunse Vincent făcând un ultim salt pentru a se tncălţa cu cizmele. Suntem aici deoarece Christer a găsit un raport în care probabil era vorba despre Rege* Care e posibil să fi fost lovit de un tren. Julia n-o să ne lase în pace cu tunelurile asta până ce nu ne întoarcem cu mai multe informaţii. Aţa că e mai bine să plecăm.

Se îndreptară, unul lângă altul, spre intrarea în tuneluri, fiecare cu câte o lanternă în mână. Inima Minei începu să bată mai tare când intrară printre gunoaie şi simţiră murdăria de pe jos.

— Cum e cu claustrofobia? întrebă Mina, ujtându-se la Vincent.

— Probabil cum e şi pentru tine cu bacteriile, răspunse el.

Niciunui dintre ei nu era deosebit de puternic în acest mediu. Dar fiecare trebuia să se lupte cu propriii demoni în momentul ăsta.

Erau două intrări în tunel, iar în timp ce citea diversele inscripţii de pe pereţi, de genul S-o futpe *mäta şi Mori nenorocitule,* Mina se gândi să ia o cariocă şi să adauge Cârpe *diem* ca o contragreutate, dar se abţinu. Nimic din acest mediu înconjurător n-o inspira în vreun fel.

— Cel din stânga, zise ea în cele din urma, arătând spre un tunel care părea să ducă într-un întuneric nesfârşit.

— Frumos, frumos! comentă Vincent pe un ton puţin cam strident.

Mina îl înghionti uşor în umăr. Sentimentul ei de superioritate faţă de Vincent şi de fobia lui dispăru totuşi în clipa în care simţi cum îi trece ceva în viteză peste cizmă. Scoase un ţipăt răsunător şi era

să scape punga cu buşeuri pe care o avea în mână.

— Şobolan, o anunţă Vincent, îndreptând lanterna către o rozătoare mare care fugise în tunelul din stânga.

— Aha, şi eu care credeam că a fost un Jack Russel, replică Mina nervoasă. Sau o pisică siameză. Haide! Să mergem, mă simt groaznic aici.

Cu paşi mult mai hotărâţi decât sentimentul care o cuprinsese, luă iniţiativa şi Intră direct în întunericul tunelului.

— Ştii vopseaua aia pe care am primit-o de ia tine? întrebă ea.

— Da? Ai folosit-o?

— Eşti nebun. Dar care era cuvântul, cuvântul în latină pentru umbră? Cred că s-ar potrivi bine cu aceste tuneluri.

— *Umbra,* spuse el. Cea mai întunecată umbră.

Ea aprobă din cap, savurând cuvântul,

— *Umbra.* E frumos.

Vincent aprobă şi ei din cap.

— De fapt, e unul dintre cuvintele mele preferate, explică ei.

Pe măsură ce înaintau, ochii H se obişnuiau cu întunericul şi, ca şi data trecută, pe ici, pe colo, mai era câte un bec aprins pe tavan, astfel încât vedeau mai mult decât ce luminau lanternele. Mina simţi cum inima îi bate cu putere în piept şi, când aruncă o privire către Vincent, observă că era mai palid ca de obicei. Ceea ce însemna ceva.

— Cât de departe e de fapt? întrebă Vincent încet.

Mina îi puse o mână pe umăr. Era neobişnuit să fie ea cea curajoasă.

— Dacă îmi amintesc bine, e chiar după colţ.

Arătă cu lanterna. Chiar atunci, se anii un Sunet

metalic aspru, iar ei tresăriră speriaţi.

— Bună ziua? strigă Mina, auzindu-şi propria voce lovind pereţii. Buni ziua! Suntem de ia poliţie, cu mine aţi vorbit ultima dată, numele meu este Mina. Vrem doar să vă mai punem câteva întrebări. Bine?

Niciun răspuns. Merseră încet mai departe, atenţl pe unde păşesc. Niciunul dintre ei nu era dornic să calce pe vreo sticlă spartă sau pe vreun cui.

— Bună zlual strigă ea din nou, de data asta puţin mai blând.

Văzu o licărire slabă în faţă, o strălucire caldă, de la un foc şi nu de iluminat electric.

— Suntem aleii răspunse o voce feminină prietenoasă.

Mina recunoscu glasul lui Vivian. Brusc le apăru în faţă o siluetă masivă, iar ea se stăpâni să nu ţipe. Era Johnny, fiul lui Vivian, care le zâmbea larg.

— Te-ai întors! exclamă ei fericit, iar Mina confirmă din cap. Ai adus buşeuri?

— Da, m-am întors, răspunse Mina, dându-i lui Johnny punga cu buşeuri cu scorţişoară. Şi am adus şi un prieten cu mine. El «te Vincent.

Johnny ţipă de fericire luând punga. Apoi întinse cealaltă mână, trăgându-l nerăbdător pe Vincent,

— Veniţi, veniţil

Se întoarse şi pomi înaintea lor în direcţia focului.

Nu părea să se fi schimbat nimic de când fusese aici ultima dată. Cu excepţia lui Johnny şi Vivian, erau în jurul focului şi KjeUe, Nataşa şi OR

— Este vorba de asasinarea lui Palme? Aţi venit să mă arestaţi pentru asasinarea lui Palme? bombăni OP, ridică ndu-se şi privi ndu-i suspicios.

Mina clătină din cap,

— Nu, nu, nu vrem să vorbim d «pre asasinarea lui

Palme.

OP nu păru să o creadă, dar se declară mulţumit de răspuns şi se aşeză din nou lângă foc.

— Veniţi, aşezaţi-vă!

Vivian întinse mâna ca o gazdă la o cină elegantă şi arătă nişte bucăţi de carton de pe jos.

Mina observă că Vincent o privea cu ochii cât cepele când se aşeza fără probleme pe bucata murdară de carton. Se simţi fericită. Şi puţin mândră. Că putuse să demonstreze puţin din forţa pe care ştia că o are.

— Te recunosc, exclamă Nataşa răspicat, arătând spre Vincent, care părea nelalocul lui, în cămaşă şi pantalonii lui călеaţi cu dungă.

Cămaşa albă avea de|a pete de murdărie, iar fumul de la foc părea că e atras în mod special de pânza albă,

— De unde îl cunoşti? TU n-ai de-a face cu oameni din ăştia frumoşi, pufni Kjelle uitându-se la Vincent.

— E pe afişele de acolo.

Toată lumea îl privi pe Vincent în tăcere. Apoi Vivian bătu din palme.

— Da! Acum ştiul Face genul ăla de... spectacole, nu?

— Umilul vostru slujitor, răspunse Vincent zâmbind.

Kjelle pufni din nou.

— Ce caută o vedetă pe aici?

— Uneori ajut poliţia cu investigaţii, răspunse Vincent. Printre altele, fi cu cea la care lucrează acum.

— Cu oasele, zise OP, Eşti sigur că n-are nimic de-a face cu asasinarea lui Palme? Guvernul continuă să muşamalăzeze. Încă au loc o grămadă de aşa-zise

accidente şi chiar crime, ca să ascundă adevărul despre ce s-a întâmplat la intersecţia Sveavägen cu TUnnelgatan, pe 28 februarie 1986, la ora 23; 21.

— Scenariul cel mai probabil este că de fapt Christer Pettersson a fost cel care...

Mina îi dădu un cot lui Vincent, redticându-l la tăcere. Nu era momentul să înceapă o discuţie despre asasinarea lui Palme şi despre misterele ce înconjurau cazul.

— Avem nevoie de ajutorul vostru ca să aflăm mai multe. Criminalul pare să aibă o legătură cu metroul, dar nu, nu credem că e vreunul dintre voi, începu Mina, Am dori totuşi să aflăm mai multe despre bărbatul pe care l-aţi menţionat, cel numit *Regele,*

— Pentru că Sunt rege, rege, rege în bar... începu Johnny să cânte fericit, iar Nat aşa chicoti.

— Abia erai născut când era Regele pe aici, spuse ea râzând.

Vivian se uită sever] a Nataşa, după care mai aruncă nişte lemne pe foc, în timp ce părea că se gândeşte la ce trebuie să spună. Sau *dacă* trebuia să spună ceva. O lăsară să se gândească.

Mina nu era foarte sigură că ştiau prea multe şi ce informaţii le-ar putea da. Se întreba dacă mai exista aici fos, în întuneric, vreo informaţie despre Rege.

— L-am cunoscut, spuse Vivian. Şi OP l-a cunoscut. Şi, bineînţeles, şi Tom-NebunuL

Mina se îndreptă de spate. Ceva mic, nu atât de mare ca un şobolan, trecu în fugă pe lângă ea şi trebui să se stăpânească să nu ţipe şi să se ridice rapid în picioare. Nu voia să piardă încrederea fragilă pe care simţea că o căpătase.

— L-aţi cunoscut? întrebă ea cu grijă.

Johnny continui să fredoneze pe melodia lui Magnus Uggla, în timp ce Nataţa îl privea pe Vincent cu o curiozitate nestăpânită.

— Cine era? întrebă Mina.

OP se încruntă de parcă n-ar fi înţeles întrebarea.

— Era Regele. Ce vrei să spui?

— Nu avea nn nume? Nu ştiţi cum îl chema?

Vincent lăcrima de la fumul care părea să aibă d **poveste de dragoste cu cămaşa lui albă.**

— Nu aveam nume. A fost ideea Regelui. Ne-am lăsat numele acolo, sus. Ne-am lăsat numele la suprafaţă. Eram eu, Vivian, Tom-Nebunu], Rândunica, Cuţitaru', Jderul şi Bizonul. Toţi, în afară de Vivian şi de mine, sunt morţi acum.

— Nu ştii cine a fost sau de unde a venit? întrebă Vincent tuşind uşor

— Nu, răspunse OP. Tu n-auzi ce spun? Ne-am lăsat numele la suprafaţă.

— Ce fel de om era? întreba Mina blând.

Observă cu coada ochiului că Vincent asculta cu atenţie.

— O, Regele a fost formidabil, răspunse OP cu tristeţe şi admiraţie în aceiaşi timp. Întotdeauna ţtia ce trebuie să facem. Şi ţtia tot. În primul rând, despre istorie. Nu era nimic ce să nu ştie despre istorie. Ani, războaie, castele, prinţi şi prinţese, Suedia, China, America, îl puteai întreba orice şi el avea un răspuns. Şi era fericit. Era întotdeauna fericit şi optimist. Mai puţin... mai puţin când nu era...

— Ce vrei să spui?

Vincent părea complet nepăsător că avea şi cămaşa, şi faţa acoperite de funingine.

— Nu există niillimeni care te poate doborî! Eţti

rege, rege, rege în bar. Şi ceea ce ţtim cu adevărat. F. Că pe 25 e ziua cea mare!

Johnny cânta urlând, iar melodia lui Magnus Uggla îl crea Minei o asociere ciudată cu nopţile târzii la bar din vremea de dinainte să-l cunoască pe Niklas.

Tresări. O vreme reuţise să nu se gândească la Niklas, dar acum nu mai putea. Ar trebui să 1 caute acum. Nu să iţea aici şi să vorbească despre cineva care a trăit prin tunelurile astea acum zeci de ani.

— Regele nu era... explică Vivian, părând că îşi caută cuvintele potrivite. Nu era fericit uneori. Dar n-a vrut niciodată să ne împovăreze cu asta. Când simţea că nu mai e fericit „dispărea o vreme. Nu ştiu unde. Apoi, când era din nou fericit, se întorcea. Şr noi ceilalţi l-am ajutat mereu şi am avut grijă de Prinţ.

— Prinţ? întrebă Mina buimacă.

Vincent deschise gura să spună ceva, dar Mina ridică un deget făcându-d semn să tacă. Erau informaţii noi şi nu voia să piardă şansa de a afla mai multe.

— Cine era Prinţul? întrebă ea.

OP îşi dădu ochii peste cap. Nataşa şi Johnny izbucniră în râs, dar se opriră când le aruncă Vivian o privire.

— Ce e un prinţ? Un prinţ este prin definiţie fiul unul rege, explică OP râzând în batjocură la întrebarea stupidă.

— Regele a avut un fiu? întreba Mina blând. Asta spui? Un băiat? Câţi ani avea?

OP se încruntă. Vivian începu să vorbească, dar OP îi făcu semn să tacă.

— Ştiu ce să spun, replică el.

— Cât de înalt? întrebă Vincent. Cât de înalt era

Prinţul?

OP se înseninã. Arãtã spre o parte din peretele tunelului.

— Acolo. Acolo poţi vedea.

Mina se ridicã repede şi lumina cu lanterna peretele mâzgãlit. Şi acolo erau linii. Genul de linii pe care le vezi de obicei pe tocurile uşilor. Unii care marcau înãlţimea unul copil. Se apropie ca sã compare ultima linie cu înãlţimea ei. Linia îi ajungea la piept, iar ea avea 1,65. Ce putea sã însemne? Cam 130, 140 de centimetri? Un copil de opt-nouã ani.

— Ultima datã ai spus cã Regele nu a vrut sã moarã, dar cã în cele din urmã întunericul a pus stãpânire pe ei. Deci a murit? Ce s-a întâmplat cu Prinţul?

După o clipã de ezitare, Vivian rãspunse.

— Prinţul a urcat la suprafaţã. Regele lãsase instrucţiuni. După aia, nu mai ştiu nimic. Nu l-am mai vãzut niciodatã. El... un copil... un copil mic, care nu aparţinea acestei lumi. Dar asta a fost cu mult timp în urmã.

Focul trosni şi nimeni nu mai scoase niciun cuvânt. Dar Mina nu putea sã nu se gândeascã la copilul care locuise acolo jos, în întuneric.

Adam se dãdu un pas înapoi pentru a vedea ce pictase Akai. Sau ce mâzgãlise. Sau cum se numea asta.

Fusese surprins cã aveau cam aceeaşi vârstã. Din câte ştia Adam, doar adolescenţii fãceau astfel de lucruri, Pe de altã parte, opera Juî Akai dezvãluia altceva decât im tânãr de 15 ani furios şi frustrat care nu voia decât sã distrugã proprietatea publicã.

Dacã stãteai aproape de peretele de beton gri,

păreau doar nişte dungi portocalii la întâmplare, făcute din şabloane. Părea artă abstractă.

Dar dacă te îndepărtai la câţiva metri, apărea dintr odată o imagine vie, a unui leu în fugă.

— Sunt impresionat, spuse Adam.

— Mulţumesc. Leul este animalul meu norocos.

— Mişto! Eu cred că m-am născut în anul Şobolanului sau cam aşa ceva.

Bărbatul înalt şi palid zâmbi.

— Nu e chiar acelaşi lucru.

— Aşa bănuiesc şi eu. De ce faci asta? De ce vopseşti cu spray în locuri publice, cu riscul de a fi prins de poliţie? Eşti bun la asta, de te...

— De ce nu pictez pe bune?

Akai îţi aşează căciula albastră şi arătă către leul de pe perete.

— Pentru asta. Pentru libertate. Pentru ocazia de a crea fără a fi nevoit să mă ridic la cerinţele societăţii. Am trecut prin asta. Dacă ai şti pe unde atârnă arta mea! Dar muream puţin câte puţin. La fiecare tablou scump pe care l-am vândut unei persoane plictisite, bogate, care căuta ceva *drăguţ* de atârnat pe perete, care să se **asorteze cu canapeaua, mai muream un pic. Aşa sunt liber.**

— Dar cum... înţeleg că întrebarea este nepoliticoasă, dar cum îţi câştigi existenţa?

Akai se uită la el, cu ochii strălucind deasupra bărbii răvăşite,

— Dacă nu ai înţeles, mi-am vândut picturile scump. Şi trăiesc ieftin. Dacă o ţin tot aşa, pot să trăiesc tot restul vieţii din ce am strâns. Sau mai fac vreo expoziţie dacă o să-mi fie greu. Nu am parte prea dej de homari şi de şampanie, dar cine naiba are nevoie de aşa ceva, când am asta?

Inspiră adânc şi închise ochii. Apoi lăsă aerul să iasă încet, armonios.

Adam era fascinat de viziunea lui Akai asupra vieţii. Oare chiar era atât de uşor? Să reducă exigenţele, să iasă din spirala consumului, să facă doar ce voia cu adevărat şi să se bucure de libertate?

— De ce desenezi în tuneluri, unde nu poate vedea nimeni?

Akai continuă să întindă vopsea pe perete în timp ce vorbea. Adăuga tot mai multe detalii în ceea ce Adam observă că era coama leului.

— Ba da. Există oameni care văd. Şi oamenii care locuiesc aici au nevoie de frumos. Au avut o viaţă grea, dar sunt oameni buni. Şi orice ai crede, nu au o viaţă rea. Se au unul pe altul. Sunt o familie. Şi mă acceptă. Ai văzut pictura murală pe care le-am făcut-o?

Adam datina din cap.

— Nu, urtde este?

— Aici. Vino!

Akai îi conduse nerăbdător mai în jos, spre canalul de lângă staţia de metrou.

Adam i] urmă curios; arta lui Akai avea ceva care îl atrăgea.

— Aici! spuse Akai arătând mândru spre un zid de beton deasupra lot

Adam era surprins. Pictura era extrem de frumoasă şi simplă. Cu doar câteva mişcări, Akai înfăţişase oamenii, aşa cum îi văzuse el, adunaţi în Jurul unul foc. Cineva distrusese o mică parte din opera de artă, dar în mare parte fusese lăsată neatinsă,

— Absolut incredibil! exclamă Adam,

Ochii lui Akai se luminară şi arătă cu sprayul spre perete. Avea pete de vopsea portocalie pe mână,

— Ăsta nu poate fi atârnat pe un perete. Şi asta-i toată chestia. Este o experienţă. Aici. Acum. Pe care pot să o vadă toţi. Nu costă nimic să te uiţi. N-ai nevoie de invitaţie. Este artă şi este gratuită, pentru toţi. Aşa cum e menită să fie arta.

— Aş putea vorbi cu tine despre artă toată ziua, replică Adam neputând să-şi ia privirea de la pictura de pe perete. Dar trebuie să mai şi muncesc. Al observat ceva prin tuneluri care să ne ajute? Sau poate ai auzit ceva de ta cineva care locuieşte aici? Poate despre oasele pe care] e-ai găsit?

Akai se uită ia portretul de familie de pe perete în timp ce se gândea. Apoi datină încet din cap.

— Dacă te-aş putea ajuta, aş face-o. Nu cred că e bine să ascunzi adevărul. Eu nu trăiesc aşa. Dar nu, chiar nu ştiu nimic. Însă, pe de altă parte, nici n-am întrebat. Sunt anumite Lucruri despre care nu se vorbeşte pe aici.

— Bine, mulţumesc oricum, replică Adam, încercând să-şi ascundă dezamăgirea.

Încă o nereuşită. Dar măcar văzuse arta lui AkaL Nu avea cum să uite prea repede. Cu o privire întrebătoare, îşi ridică telefonul în faţa peretelui,

— Pot să fac o poză?

Akai îşi deschise braţele şi zâmbi larg.

— Desigur, răspunse el. Este unui dintre lucrurile care sunt atât de minunate. Nu poţi să-mi iei arta cu tine şi totuşi poţi. Fă câte poze vrei. Arta este gratuită.

Adam mulţumi din cap şi făcu mai multe poze.

În timp ce mergea spre staţia de metrou, observă că Akai se întorcea la peretele cu Jeu. Adam se

întrebă cum va arăta când va fi gata.

Mina şi Vincent respirară adânc, satrsfăcuţi. În comparaţie cu atmosfera prăfuită din tuneluri, aerul de iarnă din Stockholm era curat. Pentru o clipă. Mina reuşi să ignore toată murdăria şi gazele de eşapament care probabil că însoţeau aerul curat

Vincent se îndreptă către un coş de gunoi şi aruncă şerveţelele umede pe care 1 ie dăduse ea ca să se şteargă de funingine pe faţă. Se gândiseră să ia metroul până la Palatul Poliţiei, dar până la urmă hotărâseră să meargă pe jos.

Nu era foarte departe, iar Vincent se concentra mai bine când făcea mişcare fizică. Ea bănuia şi că puterea atracţiei dintre ei avea să fie limitată dacă vor continua să stea prin tuneluri, chiar şi numai mergând. Şi cam era de acord.

— Cât de rău a fost? întrebă Mina uităridu-se la el. Al recitat numere prime?

— Tunelurile sunt de fapt mai largi decât mă aşteptam, răspunse el. Am putut să ţin daustrofobia sub control. A ajutat şi conversaţia interesantă. Dar nu m-aş mai întoarce.

Mina izbucni în râs şi răsuflarea i se transformă în abur în gerul de afară.

— Conversaţie interesantă. Numai tu poţi să vezi lucrurile aşa. Şi ce ai aflat din conversaţia asta interesantă? Am ratat ceva?

Un bărbat venea pe trotuar spre ei, cu şapte câini în lesă, legaţi cu o sfoară în jurul taliei. Zona deszăpezită de pe trotuar era mult prea îngustă pentru toţi, aşa că ea şi Vincent se traseră repede într-o parte. El o prinse de mână şi săriră peste un morman de zăpadă ca să lase câinii să treacă. Mina înjură în sinea el Câinii ar trebui interzişi în oraş.

Sau, mai degrabă, ar trebui să fie interzis să fie oameni cu câini în oraş. Şi colac peste pupăză, când ajunseră în dreptul lor, doi dintre câini urinară pe un stâlp din apropiere.

— M-am gândit la ceva ce-a spus în treacăt Nataşa, zise Vincent când trecură de câini. A zis că Johnny abia se născuse când a murit Regele.

Mina confirmă din cap, realizând că încă îl ţinea de mână. Părea firesc, însă acum, când îţi dăduse seama, devenise jenant, aşa că îi dădu drumul şi sări din nou peste mormanul de zăpadă, înapoi pe trotuar.

— Îmi amintesc că a spus ceva de genul ăsta. Ce vrei să spui cu asta?

— Câţi ani crezi că are Johnny?

Mina stătu să se gândească. Johnny era cu adevărat o persoană specială. Avea mai multe vârste.

— E greu de zis ce se află în spatele murdăriei şi bărbii, răspunse ea. Dar probabil că are în jur de... 25 de ani?

Vincent aprobă din cap mulţumit.

— Şi eu cred la fel. Dar să ne luăm o marjă. Dacă Regele a murit după câţiva ani de la naşterea lui Johnny, asta înseamnă acum *20-25* de ani. Ceea ce corespunde destul de bine cu data morţii stabilită pentru oasele pe care Le-aţi găsit în tuneluri. Combinăm asta cu informaţiile pe care le-a găsit Christer, despre accidentul de la metrou, unde omul care a fost lovit de tren avea ceva strălucitor pe cap. Cred că era o coroană. De asemenea, se potriveşte Cu timpul. Dacă am îi avut doar discuţia lui Christer cu conductorul de metrou, era incert. Dar acum sunt complet convins că oasele pe care le-

aţi găsit îi aparţin Regelui.

Mina zâmbi şi ridică privirea spre cer, care era albastru şi senin în acei moment. Pe deasupra trecură câteva păsări. O piesă de puzzle micuţă care se potrivea. Nu ştia dacă era ceva important, dar aşa simţea. Iar Vincent atlase asta doar ascultând ceva spus în treacăt, în loc să-l pese de subiectul pe care se concentrase ea în discuţie. Îl privi pe bărbatul murdar care mergea lângă ea şi simţi ceva cald în piept. Dar încercă să fie atentă la conversaţie.

— Deci credem că ştim ale cui sunt oasele... dar habar n-avem cine era de fapt Regele, Nu-i ştim numele sau de unde venea. Sau dacă are vreo legătură cu celelalte victime.

— Şi mai e ceva, răspunse Vincent. Regele a murit chiar înainte să înceapă Erika, Marcus şi Jon să aibă probleme. Acum fac doar speculaţii. Dar gândeşte-te dacă există de fapt o legătură între oasele astea şi ceea ce se întâmplă acum. E posibil ca victimele şi Regele să se fi cunoscut? Poate că moartea lui le-a declanşat depresiile? în mod normal, nu aş sugera o astfel de legătură, extrem de vagă, dar rămăşiţele lor au fost găsite în aceeaşi stare.

Vincent tăcu, apoi se opri şi privi gânditor înainte.

— Retrag ce-am spus mai devreme, zise el, scărpinându-se pe faţă. Nu e obligatoriu să se fi cunoscut personal. Lipseşte o legătură între ei. Dar sunt aproape convins că Erika, Marcus şi Jon au cumva o legătură cu un bărbat fără adăpost care a fost lovit la metroul din Stockholm la începutul mileniu Lui. Un bărbat cu coroană. Şi dacă este adevărat, este valabil şi pentru fostul tău soţ.

Mina se uită la el. Pentru prima dată aveau un

răspuns, nu numai întrebări. Şi fusese nevoie doar de o cămaşa murdară.

— Trebuie să găsim acea legătură.

Nici nu meri ta se gândească ia cafea; el obişnuia să bea doar cafea din boabe adevărate, preparată de un om instruit. Cafeaua departamentului, care stătuse prea mult într-o cafetieră, nu era ceva pe care să pui gura. Trebuia să bea ceai. Şi nu din ăla din punguilţele alea triste pe care le plătea statui; avea borcanul lui secret de ceai autentic de Ceylon. Avea şi un borcan cu miere de albine în acelaşi loc în care îşi ascunsese ceaiul. Nu folosea miere din sticle de plastic.

— Tor, te caută pdm-ministruL

Unul dintre asistenţii mai tineri părea să ti rămas fără suflare când intră în fugă în încăpere. Se opri la jumătatea drumului cu linguriţa de miere pe care voia să o amestece în cană,

— Spune-i că sun în cinci minute, răspunse el, văzându-şi mai departe de ceai.

— Dar, dar, dar „este prim-ministrul! Nu vrei să rezolvi acum?

Faţa asistentului era roşie de stres şi, o clipă, Tor simţi puţină simpatie faţă de el. Asistentul n-avea să reziste mult la guvern, dacă avea un asemenea nivel de toleranţă la stres.

— Am spus că o sun în cinci minute, repetă el, puţin mai sever de data asta.

Asistentul înţelese mesajul şi dispăru ia fel de repede cum apăruse.

Tbr sorbi din ceaşcă. Perfect. Absolut perfect.

Fără să se grăbească, se îndreptă pe coridor spre biroul lui. Nu voia să verse ceaiul, mierea i ar fi făcut mâna lipicioasă, iar el ura să fie lipicios pe

mâini.

Aşează cu grijă ceaşca pe birou, dar nu înainte de a pune un suport de carton sub ea. Biroul era la guvern de mulţl ani, n-avea de gând să fie el cel care-l părează.

Se asigură că totul era în regulă pe birou, luă câteva guri din ceaiul fierbinte şi apoi se întinse după telefon. Calmul pe care-l afişa nu prea corespundea cu re simţea în sufletul lui. Oare re voia prim-ministrul? ştia că era vorba despre dispariţia lui Niklas, nu era nici un alt lucru mai important. Dar oare despre ce era vorba? Era furioasă? Sau voia să-l susţină? Sau doar voia informaţii noi?

Îi răspunse, ca întotdeauna, secretarul, dar îi făcu imediat legătura, ceea ce arăta clar că apelul lui era aşteptat. El şi prim-ministrul se cunoşteau de mulţi ani. Carierele lor politice se intersectaseră, şi uneori chiar se şi ciocniseră, încă din perioada când tăceau parte din asociaţiile de tineret. Prim-ministrul Hjorten chiar îl luase deoparte şi, cu o consideraţie neaşteptată, i] întrebase dacă voia cu adevărat să dea înapoi şi să devină secretarul de presa al ministrului justiţiei, în loc să continue pe alte căi politice.

O asigurase că ştie ce face. Tor avea întotdeauna un plan. Nimic nu era întâmplător şi acceptarea acestui post, care părea o mişcare nesăbuită în carieră, avea *motive* în carouri *în dungi.* Aşa cum spunea tatăl său.

— Bună, Anna, sunt Tor. M-ai căutat.

— Bună, Torl Nicio veste?

Anna Hjorten părea stresată, iar el îşi imagina cât de presată era din toate părţile.

— Nu, nido veste, răspunse el, conştient că ea voia o informaţie cât de mică.

Dar ce noutăţi putea el să-i dea ei, care avea ia picioare toată poliţia şi serviciile de securitate din Suedia?

— Trebuie să rezolvăm, spuse ea. Trebuie să-l găsim. Mass-media din întreaga lume şi toate guvernele sunt cu ochii pe noi. Vom părea o ţară bananieră dacă ministrul justiţiei va fi găsit mort.

— N-avem niciun motiv să credem ce e mai rău, răspunse Tor liniştitor încă n-am găsit pe nimeni mort.

Ascunse îngrijorarea pe care o simţea de fapt cu privire la dispariţia lui Niklas. Nu i-ar fi fost de niciun folos prim-ministrului să-l împărtăşească grijile lui Cel mai important lucru era să rămână calculat.

— Cu ce pot să te ajut? întrebă el,

Ştia din experienţă că prim-ministrul se cam Lungea la vorbă.

— Vreau să dai un interviu la *Expres sen,* răspunse ea. Probabil ai văzut seria lor de articole *Deţinători de putere ascunşi* unde intervievează persoane de rang înalt pe care oamenii obişnuiţi nu le cunosc. L-am rugat pe secretarul meu de presă să stea de vorbă cu ei şi să te Intervieveze pe tine pentru următorul articol.

— Îmi pare rău, Anna. Dar chiar trebuie să ne concentrăm la aşa ceva acum? Eu îmi dedic tot timpul pentru a-l căuta pe Niklas.

— Exact. Exact despre asta vreau să vorbeşti. Noi trebuie să controlăm povestea dispariţiei lui Niklas. Nu mass-media. Trebuie să arătăm că există putere la ministerul justiţiei. Deci trebuie să fii foarte activ

şi să reprezinţi departamentul, En plus, probabil că nu cred că ar fi total deplasat să atragi un pic de atenţie şi asupra ta, nu? Toată lumea ştie că ai făcut un pas în spate când ai acceptat postul de secretar de presă. Şi în alta ordine de idei, al vorbit bine la conferinţa de presă de azi-dimineaţă.

Tor îl răspunse oftând.

— Dar auzi, între noi doi, continuă premierul. Cum era Niklas când l ai văzut Ultima dată? Ar putea fi, nu ştiu, epuizare? Vreo criză existenţială de viaţă, stres posttraumatic după ce s-a întâmplat astă-vară sau doar o criză pentru că îmbătrâneşte?

— Niklas era într-o formă excelentă înainte de Crăciun, răspunse Tor sec. Şi fizic, şi psihic.

— Nu ştiu dacă asta ar trebui să mă liniştească sau să mă îngrijoreze şi mai tare. Dar *Expressetii* în calitate de secretar de presă, înţelegea ce vrea să spună. Era cei mai potrivit lucru acum. Sorbi din ceaiul care din păcate începuse să se răcească,

— Sigur, răspunse el. Fac interviul.

— Bine. Mâine.

Închise telefonul şi se ridică să-şi facă încă un ceai. Ura ceaiul rece.

Vincent stătea în bucătărie cu coatele pe masă şi cu capul sprijinit în mâini. În mod normal, n-ar fi vrut să meargă acasă după ce fusese în tuneluri, dar, ca de obicei, Mina trebuia să se ducă să facă un duş şi se despărţiseră în garajul Palatului Polipéi. Nu putea să meargă cu ea. Puţea a fum şi trebuia să-şi schimbe hainele, dar de fapt... îţi dorea foarte mult să fie acum cu ea.

Era în schimb în bucătăria lui. Singurul loc din casă în care putea să stea, cu excepţia dormitorului. Nu mai intrase în living de ieri. Durerea de cap se

accentua acolo şi voia să evite peretele cel mare. Desigur, era pe deplin conştient de cât de iraţional era să-l fie frică de un zid, dar nu conta. Oricum nu mai era nimeni în casă care să-l certe.

Le simţea lipsa emorm. Ecoul ţipetelor lui Aston şi ale Mariei parcă răsuna prin pereţi. Canapeaua de pe care se uitau la televizor era puţin aplatizată unde stătea întotdeauna Rebecka. Dacă se concentra puţin, aproape că putea să-l audă pe Benjamin discutând despre preţul acţiunilor. Dar totul era doar un ecou. Ca nişte fantome în creiertil lui, care-i reaminteau că nu mai era nimeni acolo.

Care îi aminteau că Umbra îi luase familia.

Se şterse pe faţă.

Asemenea gânduri nu îi ajutau. Nu ştia ce voia Umbra de la el şi până afla trebuia să rămână activ. Apatia era cel mai mare duşman al lui acum.

Încercă să se concentreze asupra hârtiilor pe care le întinsese pe masă. Erau notiţe de la întâlnirea pe care tocmai o avusese în tuneluri şi copiile celorlalte documente din anchetă, 1 se permisese să le împrumute, cu condiţia să nu povestească nimănui. De parcă ar fi fost cineva acolo, în casă, căruia să-l spună.

Suportul cu cele patru clepsidre stătea printre hârtii. În partea de jos a suportului pusese o bandă de scotch pe tare scrisese cât timp dura până curgea nisipul din fiecare. Din prima, *17* minute şi 13 secunde. A doua, 13 minute şi cinci secunde. Zece minute şi trei secunde din a treia şi 16 minute şi trei secunde din a patra. Probabil că doar minutele contau de fapt, dar notase şi secundele, pentru orice eventualitate.

Avusese dreptate cu privire la faptul că măsurau

timpul diferit, dar greşise cu totul în privinţa relaţiei dintre ele, 17, 13, 10 şi 16. Căutase peste tot, dar nu găsise vreo explicaţie. Şi nu mai avea picio altă idee*

Zări acvariul cu coada ochiului*

Peştii aveau nevoie de hrană. Dar n-ar putea să-i hrănească fără să intre prea mult în living? La urma urmei, era bine să faci mişcare când trebuia să rezolvi o problemă, ceea ce şi făcu. Expresii precum să *priveşti lucrurile dintr-o uită perspectivă* sau *să vezi dintr-un alt punct de vedere* nu erau doar metafore, ci metode reale de rezolvare a problemelor.

Se ridică şi se îndreptă spre acvariu, turnă nişte hrană pentru peşti în mână şi o ţinu deasupra apei. Ca de obicei, peştii îi mâncare din mână. Aston le pusese nume. Dar Vincent nu putea să şi le aducă aminte în momentul ăsta. Se uită la acvariu tot timpul şi avu grijă să nu-i fugă privirea către perete.

Îţi îndreptă atenţia spre masa din bucătărie, unde erau clepsidrele. Nu ie mai observase de ia distanţa asta, din acest unghi. Poate i-ar putea veni vreo idee.

Gtfsiişfe l p£ *cel de-al patrulea înainte să expire timpul!* aşa era scris pe bilet.

Când peştii terminară de mâncat, se întoarse în bucătărie şi se aşează din nou la masă.

Îţi dorea să fi fost Mina cu el întotdeauna gândea mai bine când era ea prin preajmă. Dar casa lui nu mai era un loc sigur pentru nimeni.

Al patrulea.

Vincent deschise dosarele cu documentele lui Jon Langseth, Erlka Săvelden şi Marcus Eriksson, Ştia deja ce era în ele. Cele trei victime nu se

cunoscuseră şi nici nu aveau prieteni sau colegi comuni. Fuseseră observate doar câteva asemănări.

Le repetă din nou în sinea lui.

Unu: Victimele au avut cariere explozive.

Doi: Toţi suferiseră de depresie cu 20 de ani în urmi

Trei: Chiar înainte de a dispărea, toţi păruseră conştienp că li se va întâmpla ceva.

Patru: Rămăşiţele lor fuseseră găsite în diferite locuri la metrou.

Jon la Stadshagen, pe linia albastră, Erika la Karlaplan, pe Hnia roşie şi, dacă Tbm-Nebunul spusese adevărul, Marcus la Bagarmossen, pe linia verde. Dar asta era tot.

Aproape.

Mai erau şi oasele Regelui de La Odenplan. Poate că era un indiciu că exista o legătură între ei. Sau nu.

Şi undeva, în toată chestia asta, era şi Niklas Stockenberg, fostul soţ al Minei, care acum dispăruse. Iar cazul lui se potrivea, cel puţin în privinţa primelor trei puncte, cu cazurile celorlalte victime.

Îi veni să arunce toate dosarele, era frustrat. Totul era atât de... neclar.

Pe lângă dosare, avea şi o harta a Stockholmului, pe care erau încercuite locurile în care fuseseră găsite Victimele. Plus o hartă a reţelei de metrou, pe care marcase staţiile respective. Încercase să găsească o legătură geografică între staţii sau locuri, aşa cum făcuse cu jocul de şah al Novei vara trecută, dar nici asta nu dăduse vreun rezultat.

Dar stai...

Se uită din nou la harta metroului.

Scheletul lui Marcus fusese găsit de-a lungul liniei verzi. De fapt nu era o singură linie verde. În cea mai mare parte, liniile verzi parcurgeau acelaşi traseu, aşa că părea una singură. Apoi se ramificau, la Gullmarsplan, în trei direcţii. Cu trei numere de linie diferite.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru linia roşie, şi pentru cea albastră. Când ieşeau din centrul oraşului, se ramificau fiecare în câte două Unii, cu numere diferite.

Se uită din nou în dosare.

Marcus fusese găsit la Bagarmossen. Asta însemna linia verde cu numărul 17. Rămăşiţele Erikăi fuseseră găsite la Karlaplan, deci linia roşie cu numărul 13. Iar Jon la Stadshagen, care putea însemna ori linia albastră numărul 10, ori Linia albastră numărul 11.

17.

13.

10 sau 11,

Vincent se uită din nou la clepsidre şi la scotch-ul pe care era notat timpul necesar pentru fiecare clepsidră.

17 rrâbl *(13 sec)*

13 mân (5 sec)

***10 mân* (3 sec)**

16 mân (3 sec)

Se lovi peste frunte. Răspunsul fusese tot timpul acolo. Minutele pentru primele trei clepsidre se potriveau cu numerele Liniilor de metrou unde fuseseră găsite scheletele. Şi, în plus, chiar în ordinea în care dispăruseră victimele.

Marcus, 17.

Erika, 13.

Jon, 10.

Vincent înjură în sinea lui. Ar fi trebuit să observe mai demult. Însă mi se gândiseră niciodată la numerele liniilor de metrou, notaseră doar staţiile unde găsiseră rămăşiţele. Şi cu toate astea, nu era nicio scuză. El era maestrul mentalist, el era cel care trebuia să ştie lucrurile astea.

Cea de-a patra şi ultima clepsidră trebuia să simbolizeze a patra victimă, *al patrulea schelet.* Oasele vechi, neidentificate, care erau cel mai probabil ale Regelui, fuseseră găsite la Odenplan.

Care putea să fie şi linia 17, dar şi 18 sau 19, însă clepsidra Indica linia 16, Deci Regele nu era *at patrulea.*

Şi nu mai erau mormane de oase la metrou. Cântaseră. Singurul la care se putea referi era Niklas Stockenberg. Întrebarea era doar unde ducea linia 16.

Se uită pe hartă, dar nu o găsi. Liniile erau numerotate în ordine crescătoare, dar după Linia 14, care era linia roşie între Mbrhy centram şi Fruăngen, era un gol în numerotare până la numărul 17, care era linia verde dintre Âkeshov şi Skarpnăck. Liniile 15 şi 16 pur şi simplu nu existau,

Gase^toi pe *cel de-a! patrulea înainte să expire timpul.*

Durerea de cap începu să-l sâcâie din nou.

Vestea bună era că ştia pe ce linie de metrou va îl găsit Niklas Stockenberg. Şi indiciu] părea chiar să sugereze că l-ar putea salva viaţa.

Vestea proastă era că această linie de metrou nu exista.

Ruben conducea încet prin zona industrială. Cuiva îi venise ideea genială să construiască în mijlocul

pădurii. Chiar dacă era ceva activitate, era totuşi o zonă perfectă dacă voiai să stai departe de ochii curioşilor. Nimeni nu ştia ce se întâmplă în spatele uşilor închise ale spaţiilor industriale. Intră pe Vindkraftvâgen. Ruben îşi luase propriu] Chevrolet Camaro, pe care îl botezase în secret EJIlnor, în loc de o maşină de serviciu, care ar fi atras atenţia.

Observă rapid locul] a care se referise Sara. Era pe dreapta, chiar înainte de □ mică parcare adăpostită sub copaci. Ultima clădire înainte ca strada să cetească brusc la stânga. Un ascunziş perfect. Continuă spre stânga şi parcă maşina mai în faţă. Apoi se îndreptă spre clădire, încercând să pară că e familiarizat cu locul şi că are treabă prin împrejurimi.

Parcarea din colţ era goală. O scară metalică ducea La un doc de încărcare pentru mărfuri. Pe zid, Lângă intrarea pentru mărfuri, era un panou alb cu text verde. Dar becul de deasupra panoului era stins, iar panoul părea vechi Bănui că firma nu mai era acolo de mult timp.

Mai văzu o uşă şi o ferestruică. Era norocos, majoritatea depozitelor nu aveau deloc ferestre. Dar observa de la distanţă că înăuntru era întuneric, deşi afară încă era lumină. Era un risc mult prea mare să-i vadă cineva silueta dacă încerca să se uite în interior. Se furişă în sus pe scări şi-şi lipi urechea de uşa lată, care se deschidea în sus, ca o uşă de garaj, şi nu părea deosebit de groasă, dar tot nu auzi nimic.

Trebuia să afle ce era acolo, dar fără să fie descoperit. Întrebarea era doar cum să facă. Se uită în jur, văzu în partea de |os a uşii un băţ şi dădu cu piciorul zăpada din jurul lui. Probabil se blocase

când fusese închisă uşa, creând un mic spaţiu între ea şi sol. Crăpătura fusese apoi acoperită de zăpadă şi devenise invizibilă. Exact ce avea el nevoie. Dacă ar fi crezut în Dumnezeu, i ar fi mulţumit acum.

Îndepărtă zăpada cu mâinile. Apoi se întinse cât de încet putu şi privi prin crăpătură. De cealaltă parte a uşii era un spaţiu imens de depozitare. Cel puţin opt metri până la tavan. Încăpeau acolo fără probleme zeci de persoane. Dar acum nu lucra nimeni. Era complet pustiu. Fără mobilier, fără rafturi, fără oameni; era pustiu. Şi mai presus de toate, Niklas nu era acolo.

Sursele Sare! greşiseră.

Nu era acolo.

Ruben se ridică p se scutură de zăpadă. Şefii Sare! erau pe cale să trimită mascaţit la locul nepotrivit. Trebuie să-şi dea seama repede unde îl dusese familia Manojlovici pe Niklas, ca să-i poată spune Sarei unde să meargă. Se întoarse La maşină şi stătu să se gândească.

Manojlovici era o familie mare. Erau de fel din Södertälje, chiar dacă nu toţi membrii familiei mai locuiau acolo. Doar nu erau atât de proşti încât să-l ducă pe Niklas acasă La ei. Dar poate... la altcineva.

Îi veni o idee nebunească. Era doar o bănuiala, dar nu avea ce să strice dacă verifica. Scoase telefonul şi intră pe internet pe

Bingol Peter Kronlund, care făcuse totul pentru a-şi ascunde trecutul, încă deţinea o casă de vacanţă lângă Södertälje. Ruben pomi maşina, se uită rapid în oglinda retrovizoare, apoi acceleră puternic şi ieşi din zona industrială. Într-o jumătate de oră avea să fie la Södertälje. Avea timp să ajungă înaintea celorlalţi, încă o putea ajuta pe Sara.

*** Reultie Mts & carte de tetefan cnllM, cane e fi edreit.**

Când ieşi Mina de la duş, Nathalie stătea somnoroasă în bucătărie, mâncând cereale cu lapte. Mina se uită la ceas: era după-amiază. Vacanţa de Crăciun a fiicei ei însemna evident că trebuie să doarmă cât mai mult posibil. Dar poate că era complet normal.

Mina habar n-avea de fapt ce trebuie să facă în vacanţă. Trebuiau să plece împreună într-o excursie? Aşa ceva trebuia să faci în vacanţe? Nu că ar fi avut timp pentru asta, pentru că era în toiul unei anchete. Dar poate că ar trebui să întrebe pentru data viitoare.

— Bună, draga mea! exclamă ea, intrând în bucătărie.

— Bună dimineaţa! mormăi Nathalie cu gura plină de cereale.

Mina se uită la imaginea lor, reflectată în oglinda din hol. Nathalie avea un halat albr iar ea avea un prosop înfăşurat în jurul corpului şi unul pe cap. Dacă ar fi fost un tablou, s-ar fi putut numi *Mamă fi fiică.* Zâmbi în sinea el. Observă că nu era nici măcar o firimitură pe masă lângă castronul lui Nathalie. Ştia că era O dovadă de respect din partea fiicei ei şi simţi atât de multă dragoste, încât abia mai respira.

— Şi ce planuri ai azi? întrebă ea.

— Niciun plan. Mă gândeam poate să mă întâlnesc cu o prietenă. Trebuie să fac ceva ca să nu stau tot timpul îngrijorată pentru tata. Poate chiar am nevoie să ascult problemele altcuiva. Sau mă duc înapoi în pat, sunt foarte obosită.

Mina clătină din cap. Oare şi ea dormea la fel de

mult la 16 ani? Probabil. Iar Nathalie trecuse prin multe în ultimele zile.

Se auzi sunând telefonul din living. Se duse repede să răspundă şi o lăsă pe Nathalie cu micul-dejun. Sau poate că era masa de prânz.

— Bună, sunt Josephine, se auzi o voce ia telefon.

Josephine Langseth. Înainte să intre la duş, Mina îl trimisese un mesaj, spunându-i că vrea să stea de vorbă cu ea. Josephine gâfaia uşor.

— Îţi mulţumesc că m-ai sunat atât de repede, răspunse Mina, Eşti afară?

— Am ieşit să alerg. Trebuie să-mi canalizez cumva furia şi dezamăgirea. A devenit mult prea scump să o fac cu şampanie. Şi pentru copii e mai bine să alerg. Am luat o pauză, dar o să continui în curând. Ce voiai?

Mina puse telefonul pe difuzor, ca să-şi poată usca părui în timp ce vorbea.

— O să trec direct la subiect, răspunse ea, masându-şi scalpul cu prosopul. Am înţeles că Jon a avut o... depresie, acum *20* de ani. Ştii cumva dacă s-a dus la vreun psiholog în perioada aceea?

Se făcu linişte pentru câteva secunde,

— Acum 20 de ani? întrebă Josephine, Atunci aveam

12 ani. Cred că trebuie să o întrebi pe fosta lui soţie.

— Ai numărul ei de telefon?

— Sigur, trimit imediat numărul Carinei, râse Josephine.

Un râs puţin ciudat.

— Îţi doresc mult noroc. O să ai nevoie. Şi dacă Vorbeşti Cu Gustai, să nu-l saluţi din partea mea. Acum gata, o să alerg din nou.

Mina închise telefonul şi formă imediat numărul trimis de Josephine.

— Carina Langseth? Mă numesc Mina Dabiri, sunt de ia poliţie, te sun în legătură cu Jon,

— L-auzir acum suni! răspunse o voce sarcastică. Nu poate să te ajute Josephine?

Se părea că Mina păşise direct într-un cuib de viespi. Dar asta nu era întotdeauna ceva negativ. Putea să afle lucruri interesante.

— Da, în primul rând condoleanţe.

Cari na pufni zgomotos, dar Mina o ignoră,

— Apoi am o întrebare despre sănătatea mintală a lut Jon de acum 20 de ani, în principal, ştii cumva dacă în acea perioadă a fost la vreun psiholog?

Carina pufni în râs.

— Jon era o epavă acum 20 de ani, răspunse ea. Părinţii lui s-au descurcat de minune să-i distrugă viaţa. Sincer, nu făcuse nimic în viaţa lui, iar acum 20 de ani era cât pe ce să sară de pe un pod. Pe bune, adică. Dacă mă gândesc mai bine acum, ar fi trebuit să-l ias.

Mina nu prea ştia ce să-i răspundă.

— Dar... deci s-a dus la cineva atunci? întrebă ea apoi.

— Da, s-a dus la cineva* Dar s-a încheiat la fel de brusc ca şi depresia lui* Brusc, a devenit o persoană nouă, vindecată. Păcat că noul om s-a dovedit a fi un adevărat nemernic.

Mina se îndreptă spre birou şi răsfoi agenda Beatej* Ştia de fapt numele pe de rost, dar voia să fie sigură* Psihologul lui Niklas se numea Esbjörn. Esbjom Andersson. Şi dintr-un motiv oarecare alesese să sărbătorească Crăciunul în Rwanda.

— Ştii numele psihologului?

— Glumeşti? A fost acum 20 de ani,

— Înţeleg, Atunci presupun ca nu ai nici date de contact.

— Corect.

— Dacă îţi aduci aminte de orice altceva, te rog să-mi dai un semn. Vezi numărul meu de telefon pe ecran.

Spera să-i pese suficient de mult încât să-i noteze numărul de telefon. Dar probabil că nu. În mod evident, Jon nu fusese persoana preferată a Carinei Langseth.

După ce închise telefonul, Mina îţi uscă părul în timp ce gândurile îi mişunau în cap ca nişte ftimici într-un labirint. Era ceva ce nu-l dădea pace, ceva ce ar fi trebuit să facă. Dar nu îşi dădea seama despre ce era vorba. Furnicile nu găsiseră drumul bun.

Milda ştia că trebuie să schimbe ceva în viaţa ei. Nu era proastă, era conştientă că se afundase în muncă doar ca să scape de realitate, dar în acelaşi timp era o binecuvântare să aibă măcar un serviciu la care să meargă de plăcere, iar cazul cu osemintele devenise o obsesie atât pentru ea, cât şi pentru Loke. Ştia că şi d petrecuse ia fel de multe ore ca şi ea încercând să rezolve cazul, iar furtul oaselor era ca o pierdere personală pentru amândoi.

Loke a apărut în prag, de parcă i-ar fi citit gândurile. Milda sări de pe scaun; asistentul ei avea talentul să se mişte în linişte totală şi să apară pe neaşteptate.

— L-am obligat pe cei de la pază să se mai uite încă o dată la înregistrări, spuse el. S-au cam săturat de mine. Dar n-am găsit nimic* Şi nid n-a mai Intrat nimeni altcineva în afară de tine şi de

mine. Parcă ar fi intrat o fantomă şi a furat oasele.

Milda clătina din cap frustrată.

— Da, nu înţeleg, exclamă ea. Cum poate cineva să intre, să fure oasele şi să lasă fără să fie observat?

— Poate ar trebui să-l întrebăm pe Vincent, el ştie totul despre magie, nu? comentă Loke.

Milda zâmbi în colţul gurii.

— E doar o scuză ca să stai cu el. Îţi cam place să-ţi petreci timpul cu el, nu?

Loke se înroşi.

— Ei, nu te prostii Doar cred că este minunat să ai ocazia să vorbeşti cu cineva de talia intelectuală a lui Vincent Walder.

— Păi, eu ce cusur am? întrebă Milda prefăcându-se surprinsă.

Loke pufni în râs*

— Pun la îndoială capacitatea intelectuală a oricărei persoane a cărei melodie preferată este *Eloise,*

— Ce ştii tu? Ar putea fi şi melodia preferată a lui Vincent.

Milda îşi înăbuşi râsul văzând figura lui Loke. De fapt, nu credea că Vincent avea o pasiune pentru trupa Arvingama.

Tresăriră amândoi când îi sună telefonul.

Milda răspuns «, făcându-i semn lui Loke să nu plece.

— Da? Aşa de repede? Da, ei bine, este un caz special... nu, nu pot să comentez dacă are vreo legătură cu dispariţia ministrul ui justiţiei, nu mă interesează ce zvonuri ai auzit. Dar... pot spune că este o prioritate.

Observă că Loke o asculta cu atenţie.

— Da? Bine. Da... bine. Ai adresa mea de e-maiL Mulţumesc.

Se uită la expresia frustrată a lui Loke, care încerca, fără să reuşească, să-i interpreteze răspunsurile. Ea zâmbi când încheie convorbirea.

— Ţii minte că ni s-a dat acces la bazele de date genealogice, întrebă ea. Ca să găsim o corespondenţă ADN pentru osemintele cele mai vechi. Deşi este puţin mai complicat din punct de vedere al GDPR.

Observă nerăbdarea din ochii iul Loke.

— Da, speram să găsim ceva în baza de date de la Family Tree, pentru ca este foarte populară în Scandinavi*, răspunse el. Ei erau?

— Nu, ceilalţi, explică ea. Ancestry. Au găsit ceva.

Loke părea cât pe ce să înceapă să ţopăie de bucurie. Jar ea trăgea de timp în mod deliberat pentru a şi chinui puţin asistentul.

— Avem indicii că este un nepot al omului nostru, continuă ea. Sunt rude apropiate. Mi-au trimis toate datele prin e-mail, dar de fapt am recunoscut numele pe care mi l-au dat. Numai că pur şi simplu nu reuşesc să-mi dau seama de unde...

Milda deschise un browser pe computer şi introduse numele în timp ce vorbea. Nu se ştia niciodată. Uneori aveai noroc. Erau câţiva oameni în Suedia cu acelaşi nume, dar numai unul se potrivea şi cu celelalte informaţii pe care le primise.

Din monitor o privea o faţă necunoscută. Destul de ciudat, dar exista chiar şi o pagină oficială Wikipedia despre el.

Începu să citească cu voce tare pentru Loke, dar tăcu repede. Se uitau unul la altul, de parcă nu le venea să creadă. Iar Milda înţelegea exact ce simţea

Loke.

— Trebuie să o sun pe Julia, zise ea.

— Mă duc acum. Ne-a convocat la o şedinţă. Vorbesc cu ea faţă în faţă despre informaţia de la Ancestry. Altfel, n-o să ne creadă niciodată.

Bărbatul de pe ecran se uita în continuare la ei.

Nu putea fi o coincidenţă.

Ruben se întoarse direct spre oraş. Pe autostradă putea să circule mai bine decât pe străzile mai înguste din oraş printre toţi mahmurii din ziua de Crăciun. Motorul lui Ellinor torcea. Făcuse ce trebuia şi îl dusese în Södertälje mai repede decât îndrăznise să spere. Se gândise de câteva ori să o sune pe Sara, dar ajunsese ia concluzia că era mai bine să aştepte până când avea toate informaţiile. Oricum celor de la DON ie trebuia cel puţin o oră să pună la punct pianul de bătaie.

După ce trecu de Södertälje, ieşi de pe autostradă. Drumul îngust de ţară deveni după un timp un drum cu pietriş, acoperit cu omăt. Era din nou în pădure. GPS-ul îl anunţă că mai are doi kilometri până la destinaţie. Trebui din nou să meargă încet, dar de data asta pentru că drumul şerpuia printre căsuţe mici de vacanţă înzăpezite, care sigur nu fuseseră locuite în ultimele câteva luni. Zăpada de pe drum era complet neatinsă, cu excepţia unor urme proaspete de roţi pe care mergea şi el acum. Se opri cu câteva sute de metri înainte să ajungă la casa de vacanţa a lui Peter Kronlund. Urmele mergeau mai departe.

Parcurse pe jos ultima bucată din drum, pe omătul care scârţâia sub paşii lui.

Puţin mai încolo, văzu cum urmele coteau spre un teren. Ruben intră în pădure mergând neobservat

sub acoperirea copacilor. Verifică din nou GPS-ul. Nu era nicio îndoială. Urmele mergeau spre casa lui Peter Kronlund. Când ajunse, văzu un pick-up Dodge Ram negru şi un BMW parcate în faţa casei. Erau acolo. Era timpul să o sune pe Sara. Abia scosese telefonul când îl lovi ceva şi îl trânti brusc la pământ. Ruben ţipă şi de durere, dar şi de sperietură.

Tdefonul zbură prin aer şi ateriza undeva în zăpada de lângă el,

— Ce naiba? exclamă el scuipând zăpadă din gură.

Se întoarse pe spate în zăpadă. Un bărbat stătea aplecat peste el, cu un zâmbet larg, iar Ruben îi recunoscu imediat. Dragan Manojlovici. Capul mafiei sârbe. Cunoscut şi că nu avea nimic împotrivă să-ţi murdărească propriile mâini atunci când era necesar.

Dragan era mai masiv decât orice bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Totul se dusese pe apa Sâmbetei mai repede decât îţi imaginase.

— Trebuie să fi pierdut ceva, zise Dragan. Mă tem că acum a dispărut.

Dragan apăsă cu putere cu piciorul acolo unde aterizase mobilul.

— Ştii că eşti pe un teren privat, sper? Aici nu e voie să faci apeluri telefonice.

Se uitară unui la altul. Ruben încercă disperat să găsească o poziţie în care să nu pară nici păpălău, dar nici şmecher. Era evident că putea s-o păţească şi mai rău.

— Vai, dar ce-a fost în mintea mea! continuă Dragan după câteva secunde lungi de tăcere. Te-ai udat în zăpadă. Vino cu mine înăuntru să te încălzeşti.

Ruben se ridică încet. Dacă Dragan îţi dădea seama că era poliţist, era terminat.

— Îmi pare foarte rău, răspunse Ruben, încercând să pară un turist necunoscător din Stockholm. Eram doar la o plimbare. Cred că m-am împiedicat de ceva. Dar acum mă descurc. Mulţumesc pentru amabilitate.

Bărbatul masiv îi taie calea.

— Insist, spuse el, arătând cu braţul în direcţia casei.

Ruben nu avea de ales. Cu Dragan în spate, ieşi din pădure şi se îndreptă spre casă. Dragan nu l-ar fi lăsat să plece. Asta era dar. Şi nici nu putea fugi, era convins că la ce] mai mic pas greşit se va trezi cu un glonţ în spate. Dragan era renumit pentru brutalitatea şi temperamentul lui exploziv.

Din casă ieşi un alt bărbat, iar Ruben îţi dădu seama că era Victor Mano ¡1 ovicl, fratele lui Peter. Se adunase toată familia de Crăciun.

— Cine-i ăsta? întrebă Victor.

— Un Moţ Crăciun întârziat, răspunse Dragan. Să vedem ce daruri aduce.

Vidor îi deschise uşa lui Ruben.

El ezită, dar nu avea de ales. Fiecare secundă în care era încă în viaţă era o secundă bună, aşa că intră direct în ceea ce era sufrageria casei.

Pe masă era un suport din plastic, pe care se aflau un ciocan, o pereche de cleşti, un cuţit şi o bormaţină. Instrumente pe care în mod normal Je găseai într-un atelier Dar plasticul de dedesubt îl făcu pe Ruben să presupună că uneltele vor avea o utilizare complet diferită şi simţi cum i se strânge stomacul*

Pe unul dintre scaunele de lângă masă stătea un

bărbat. Era legat de mâini şi de picioare, da nu avea căluţ. Evident, Manojlovicj ştia că nu mai erau alţi oameni în jur, aşa că nu ie păsa dacă bărbatul ţipa*

Dar bărbatul nu era Niklas Stockenberg.

Era Ted Hansson, liderul partidului politic xenofob Viitorul Suediei.

— Îţi mulţumesc că ai venit cu mine. Trebuia să ies o clipă din birou, spuse Mina.

— Profit întotdeauna să beau o cafea care nu este făcută la voi, ia poliţie, răspunse Vincent zâmbind.

Când barmanul îi strigă numele, se ridică şi se întoarse repede cu două pahare de unică folosinţă care aveau sigla cafenelei şi prenumele lui scris neglijent.

— Sper că e în regulă că am pus mâna pe paharul tău, spuse el, arătând cu capul spre recipient.

Mina îşi ridică paharul spre el, făcându-î semn că e OK.

— M-am obişnuit cu bacteriile tale.

“ Cred că e cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată, replică Vincent aşezându-se vizavi de ea.

Mina era resemnată. Cu fiecare secundă în care Niklas nu apărea simţea în tot corpul nişte mici înţepături de ac. Până la accidentul din vară al lui Nathalie, nu se gândise că anxietatea putea fi resimţită organic. Iar acum avea aceeaşi neliniştе fizică pentru tatăl fetei. Neliniştea ameninţa să o paralizeze, dar ştia că trebuie să găsească o modalitate pozitivă de a folosi acea energie. Ca să obţină un rezultat, ca săJ găsească. Dar simţea în acelaşi timp şi că trebuia să se oprească puţin, să schimbe mediul şi să bea o cafea. Şi voia şi să încerce să-l convingă pe Vincent să-şi schimbe

părerea. Luă o gură de cafea.

— Te-ai răzgândit? întrebă ea. Te rog, spune că da. Spune-mi că pot să-l sun pe şeful poliţiei, ca să facem un plan şi să-ţi găsim familia.

Vincent se uită în jur panicat

— Nu vorbi atât de tare, o rugă el. Nu ştim cine este Umbra. S-ar putea să fie aici. Şi nu, nu m-am răzgândit. Fără poliţişti. Nu încă.

Mina oftă frustrată, îşi dorea să-l ajute şi era pur şi simplu o nebunie că n-o lăsa. Era împotriva tuturor instinctelor ei profesionale. Dar în aceiaşi timp i] şi înţelegea. Umbra fusese foarte clară în scrisoare despre ce se va întâmpla cu familia lui dacă s-ar implica poliţia.

— Dar... chiar cred că am găsit o piesă din puzzle, exclamă Vincent. Despre anchetă vorbesc. Există o Legătură între plasarea grămezilor de oase şi clepsidrele pe care le-am primit eu. Vezi tu, clepsidrele se refera la timp. O clepsidră este timpul. Iar ghicitoarea era *Găseşte-! pe cel de al patrulea* înainte să *expire timpul.* A fost un pic neclar la început. Aveam patru grămezi de oase şi am crezut că aflasem şi cine este a patra victimă. Dar dacă nu Regele este cea de-a patra victimă?

— Da, la urma urmei, oasele lui sunt de acum vreo 20 de ani.

— Exact. Atunci avem trei victime şi trei locaţii. Am calculat timpul necesar nisipului din fiecare clepsidră sa se scurgă, iar numărul de minute a coincis cu numerele liniilor de metrou unde au fost găsite cele trei victime.

— Numerele liniilor de metrou? întrebă Mina, aplecându-se spre el cu interes. Şi ţi-ai dat seama aşa, pur şi simplu?

— Foarte uşor, răspunse Vincent făcându-i cu ochiuL Dacă presupunem că a patra clepsidră simbolizează a patra victimă, atunci ea va indica ce] de-a] patrulea Loc de la metrou. O a patra linie. Şi acolo este e]. Sau o să fie.

Mina se ridică de pe scaun.

— Şi abia acum spui? După toate asemănările pe care le-am găsit între Nâklas şi celelalte trei victime, este dar că el este a patra.

— Al dreptate.

— Poate chiar e ţinut captiv pe undeva, prin apropiere. Unde «te? Ce linie?

— Asta £ partea ciudată. A patra locaţie este pe o linie care nu există.

Mina deschise gura neîncrezătoare. Apoi o închise din nou şi se aşează la toc pe scaun.

— Cum adică nu există? întrebă ea.

— Metroului din Stockholm îi Lipsesc două numere de Linie: 15 şi 16. Şi *al patrulea,* sau, mă rog, Niklas, conform clepsidrei, ar trebui să fie de-a lungul liniei 16. Dar având în vedere că metroul a fost extins timp de 70 de ani, poate nu e chiar ciudat că numerotarea nu e consecventă*

— Poate. O să-j spun Jullei, pentru orice eventualitate.

Apoi şopti.

— Aj mai aflat ceva? întrebă ea. Despre familia ta? Nu ţi-ai dat seama ce nebun ar fi putut să-i ia? Chiar dacă nu vrei să amesteci poliţia, mă put implica eu*

Vincent se uită în jos şi împinse paharul.

— Uneori mă întreb dacă nu am avut doar o nebunie şi a fost o fantezie în mintea mea, răspunse el. Că poate o să ajung acasă şi o să fie toţi acolo. Dar nu sunt. Şi habar n-am cine i-a luat. Sau ce

trebuie să fac eu*

Se uită la ea cu o privire îndureratã.

— O să fie bine, nu? continuă el. Nu-l aşa că o să fie bine?

Ea îl luă de mână şi-J privi în ochi.

— Sunt aici, răspunse ea. Cu tine, tot timpul* Indiferent cât de mult sau cât de puţin îmi dai.

Nu era un răspuns ia întrebarea lui. Dar nu existau alte cuvinte reconfortante care să fie şi adevărate. Ştiau amândoi.

Era ger în casa de vacanţă a lui Peter Kronjund. Ruben scotea aburi pe gurii în timp ce respira, iar Ted Hansson, pe scaunul de vizavi, tremura de frig,

Dragan şi Victor nu se deranjaseră să dea drumul la căldură. Din fericire, îi permiseseră lui Ruben să rămână cu geaca de puf pe el, după ce-i goliseră buzunarele. Dar tot se uita cu jind la un morman de haine care zăcea jntr-un colţ. Un fular nu i-ar fi prins rău acum. Îi legaseră şi pe e] de un scaun, iar el trase uşor de frânghie, ca să-ţi dea seama dacă se poate elibera, dar renunţă repede. Era legat bine. Mult prea bine.

Ruben îl mai întâlnise pe Ted, dar nu în cele mai fericite circumstanţe. Ted participase la o demonstraţie în Mynttorget împreună cu Jenny Holmgren, mama unuia dintre copiii dispăruţi, care fusese ucis în împrejurări misterioase. Ruben şi julia avuseseră bucuria de a întrerupe demonstraţia ducând-o pe jenny la secţie pentru interogatoriu. Ted se enervase foarte tare atunci.

Acum părea mult mai mic, în comparaţie cu demagogul umflat din Mynttorget. Ted se uita în jos şi părea să fi alunecat într-o stare de inconştienţă. Ruben spera din tot sufletul că nu-ţi va aminti de el.

Şi dacă îl recunoştea, spera că e suficient de deţtept pentru a păstra secretul că Ruben era poliţist.

— Unde i-ai găsit? se auzi vocea lui Victor Manojlovici din bucătărie.

— În pădure, răspunse Dragan.

— Pare poliţist, replică Victor.

— Oricum nu e unul dintre prietenii lui Teddy.

Teddy. Ted. Ce naiba voia să facă familia Manojlovici cu Ted Hansson?

Bărbatul de pe scaun era un rasist scârbos, dar asta nu însemna că merita ce i se întâmpla acum,

Ted ridică privirea.

Părea că înţelesese întrebarea din ochii lui Ruben, pentru că îi zâmbi sumbru.

— Şi oamenii spun că exagerez când spun că importăm criminali, şopti liderul partidului. Se pare că ăstora dai pat nu le place mesajul meu. Ceea ce demonstrează în mod ironic că am avut dreptate. Dacă putea să decidă Viitorul Suediei, oamenii ca ei erau expulza şi de mult.

Viitorul Suediei. Ruben oftă. Partidul lui Ted trăia din sădirea incertitudinii şi fricii. N-ar ti dat bine dacă se afla că liderul partidului lor era ţinut captiv de mafia sârbească. N-ar fi fosţ greu să se declanşeze un adevărat linşaj pe reţelele sociale împotriva oricui nu era de origine suedeză. Se mai întâmplase şi altădată, iar victime căzuseră oamenii nevinovaţi. Ruben trebuia să se asigure că nu se va întâmpla din nou. Dar asta era o problemă de rezolvat mai târziu. Mai întâi trebuia să supravieţuiască.

— Gura! strigă Victor din bucătărie.

— Mă duc să văd dacă mai e vreun Moş Crăciun

prin pădure, spuse Dragan, deschizând uşa.

Se făcu şi mai frig în casă, Iar Ruben observă cum Ted se încordează brusc. Geaca lui subţire nu-l ajuta deloc împotriva frigului.

— Stal, ce facem cu ăsta de aici? întrebă Victor Nu-l putem lăsa să plece. Dar dacă îi omoram, atunci trebuie să ne mai ocupăm de încă un cadavru. Eu n-am timp de aşa ceva azi. Trebuie să-l iau pe Mijan în curând.

Dragan închise uşa din nou.

— Poate că nu trebuie să facem nimic, răspunse el. Putem pur şi simplu să-l lăsăm aici când plecăm. Restul o să facă frigul. E vina lui că a venit.

— Şi Teddy?

— Cu nenorocitul ăla e cu totul altceva. Ne ocupăm de el când mă întorc.

— Dau o tură în partea cealaltă, zise Victor Tferminăm mai repede aşa. Ăştia doi nu pleacă nicăieri.

Cei doi bărbaţi Ieşiră, iar în casă se lăsă tăcerea. Ted se uită la Ruben.

— Dacă ai venit să mă salvezi, trebuie să-ţi spun că nu iei notă de trecere, şopti el furios, clănţănind din dinţi.

— Tu eşti cel care vorbeşte de obicei despre incompetenţa poliţiei suedeze, răspunse Ruben acru. Aţa că ar trebui să te simţi bine că ai dreptate măcar o dată în viaţă.

Dragan şi Victor aveau să se întoarcă în curând. Ruben avea doar o clipă pentru a găsi o soluţie, astfel încât el şi Ted să supravieţuiască. Dar nu avea idei. Deloc.

Cântări casca balistică în mâini. Avea în vârf un suport pentru camera video, dar acum era gol.

Ultima dată când avusese ceva similar pe cap fusese într-o vacanţă de schi în Rocky Mountains. Sau, în fine, poate nu chiar vacanţă de schi. Copiii erau atât de mici, încât se dădeau doar cu sania. Dar ea şi soţul ei avuseră o săptămână fantastică. Fusese cu doar câteva luni înainte să se mute ea înapoi în Suedia. Atunci totul se năruise. E uimitor cât de rapid se schimba viaţa. Dar voia să le prezinte Lui Zachary şi Leah munţii suedezi de îndată ce avea ocazia.

— Ai luat mărimea potrivită? întrebă Wilhelm de Lângă ea,

“ îmi pare rău, mă gândeam doar, răspunse Sara, E altceva decât departamentul de analiză, unde am lucrat imediat după ce m-am întors.

Microbuzul forţelor speciale în care se aflau se clătina puternic, iar ea se prinse instinctiv de un mâner. Măcar mai avea ceva reflexe.

— Doar nu credeai că îi lăsăm pe tocilarii ăia să te ţină acolo pentru totdeauna? întrebă Wilhelm râzând. Bine ai Venit înapoi!

— Mulţumesc, răspunse ea, trăgându-ţi cagula peste cap.

Îţi puse casca şi verifică dacă vesta antiglonţ este prinsă bine.

— Ştiu că eţti şefă acum, replică Wilhelm punându-şi casca. Dar cum tocmai ai precizat, în ultima vreme ai Lucrat mai mult la birou. Deci când intrăm, vreau să stai în spate. N-ai mai făcut asta de mult. Lasă-i pe băieţi să-ţi facă treaba.

— Chiar crezi că avem nevoie de scuturi?

— Nu cred nimic. Dar e bine să le avem. Nu ştim peste ce dăm.

Microbuzul se clătină din nou. De data asta, Sara

tţi păstră echilibrul fără să se ţină de ceva.

— Ce] puţin nu seamănă cu o vacanţă de schi, pufni ea în râs.

Wilhelm o privi mirat, în timp ce-ţi ajusta pistolul mitralieră Heclder Et Koch.

Săra se uită în jur la colegii echipaţi. Era incredibil de mândră de ei. Pentru prima dată de când plecase din Statele Unite, simţea că e acasă. Asta era locul ei. Iar bărbaţii din microbuz erau cei care făcuseră asta posibil. Îşi drese glasul şi toţi se întoarseră spre ea.

— Ştiţi deja situaţia. Nu va mai spun că trebuie să fiţi pregătiţi pentru orice* După cum tocmai mi-a reamintit Wilhelm, nu ştim peste ce o să dăm* Poate că au arme. Dar nu ştim dacă sunt suficient de proşti încât să încerce să ne împuşte. Aţa că ţineţi ochii deschişi.

Microbuzul se opri.

— Am ajuns! se auzi dinspre scaunul şoferului.

Săra se uită la fiecare în parte, ca să vadă dacă sunt întrebări sau dacă devenise cineva brusc stresat. În asemenea situaţii, stresul putea lovi pe oricine, chiar şi pe cei mai buni. Nervozitatea era firească. Problema era mai degrabă cu cei care nu erau niciodată stresaţL Poliţiştii de genul ăsta nu erau buni. Dar un coleg stresat putea sabota toată operaţiunea, putea să devină un risc şi, în cazul ăsta, trebuia să rămână în microbuz.

Însă întâlni doar priviri hotărâte şi aprobă din cap mulţumită.

— Pe ei, acum! îi îndemnă ea, deschizând uşile din spate şi sărind afară din microbuz.

Wilhelm fusese bine intenţionat, dar până la urmă ea era şefia. Nu se gândise nicio clipă să rămână în

plan secund.

Se gândea tot timpul la Sara. Tot planul lui idiot să spioneze la casa de vacanţă a lui Petei Kronlund avusese de fapt scopul $3-l facă erou în ochii ei. Lângă Sara fusese mereu conştient de neajunsurile lui. Când se uita la ea, parcă se vedea într-o oglindă care-i dezvăluia adevărul. Îţi vedea iresponsabilitatea, vanitatea, egoismul. Aşa că dorise doar să fie un om mai bun, pentru ea. Şi pentru Astrid. Şi probabil şi pentru bunica lui.

Sara îl făcuse să realizeze cu o claritate dureroasă că toată viaţa urmărise lucruri fără sens. O nălucă. Urmărise o nălucă. Iar acum stătea acolo, într-o căsuţă de vară îngheţată, în faţa unui rasist chinuit care se autocompătimea, cu un viitor care probabil consta într-un mormânt anonim în pădurea de alături.

N-avea să fie găsit decât într-o bună zi, când cineva venit să culeagă fructe de pădure sau ciuperci se va împiedica de rămăşiţele lui dezgropate poate de vreun animat Maşina lui, Camaro, probabil va fi transportată în străinătate, dezmembrată sau vândută eu acte false.

Ruben scutură din cap. Poate că trebuia să se gândească mai mult la cum să scape din toată mizeria asta, în loc să se gândească la modul în care vor rezolva aspectele practice Dragan şi complicii săi.

— Auzi? întrebă el, lovindu-l uşor cu piciorul pe Ted, care stătea vizavi de el. Mai eşti aici?

Liderul partidului nu răspunse, însă lăcrima. Pe pantalonii lui bej se vedea o pată mare, umedă.

Ruben se întrebă dacă Sara îl va jeli. Doar nu erau un cuplu. Şi acum chiar nu mai aveau şansa să mai

fie. Îşi dădu seama că sperase mai mult decât voia să recunoască.

Dar acolo, în casa de vară, cu frigul care-l transforma răsuflarea în norişori de aburi şi cu viaţa atârnându-l de un fir de păr, nu mai era timp de minciuni. Adevărul era că voia să aibă totul cu Sara. Voia o vilă, un Volvo, voia un căţeluş. Voia tine cu prietenii, la care să discute despre preţurile exorbitante ale caselor şi creşterea ratei dobânzilor.

Voia să se certe cu ea despre cine trebuia să ducă la culcare copiii, cine să spele rufele, cine să meargă la cumpărături.

Voia să aibă o nuntă cu Sara într-o rochie albă, la biserică, cu preot, cu tot rahatul necesar.

Astrid avea să meargă înaintea lor în biserică, împreună cu Leah şi Zachary, aruncând petale de trandafir. O petrecere imensă cu rude pe care de fapt nu voia să ie invite. Voia să aibă tot. Doar dacă era cu Sara.

Afară se auziră voci înăbuşite, iar Ruben miji ochii, jl lovi din nou cu piciorul pe Ted, care acum părea inconştient. Chiar dacă nu-l plăcea prea tare, tot nu voia să-l vadă murind în faţa lui,

Se auzi scârţâitui unei uşi. Voci puternice. Se întorseseră. Ruben realiză că se ruga în tăcere. O rafală de vânt îl lovi peste faţă, iar el se înfioră necontrolat. Era chiar mai frig decât înainte.

Se întreba cum îl vor ucide, dacă într-adevăr o să-t lase să îngheţe sau o să-i tragă un glonţ în frunte. Alte scenarii Includeau sufocarea cu o pungă de plastic pe cap, strangularea cu un fel de frânghie sau pui şi simplu ruperea gâtului. Dacă ar fi putut să aleagă, cu siguranţă ar fi ales glonţul. Cel mai rapid şi cel mai nedureros. Ultima pe Listă era

sufocarea cu punga. Nu era La fel de claustrofob ea Vincent, dar doar gândul de a nu avea aer şi de a se sufoca îi făcea să se panicheze.

Se auziră paşi rapizi în afara uşii din spatele lui. Un fel de tumult înăbuşit. Ce naiba făceau? Dădu din nou cu piciorul în Ted, care mormăi tară să ridice capul. Politicianul era încă în viaţă.

Un zgomot îl făcu pe Ruben să tresară. Era suficient. Se întoarse cu scaunul ca să poată vedea uşa. În prag apărură o mulţime de oameni, cu armele scoase. Uniforme de poliţie.

Aveau uniforme de poliţie.

Apoi a văzut cine intrase pe uşă.

Era Sara.

Se oprise în uşa deschisă, luminată din spate. Era cel mai sexy lucru pe care îl văzuse vreodată. Era salvat. Ea îl salvase.

Nu era scenariul pe care şi-l imaginase. Probabil că părea cel mai jalnic om din lume, neajutorat, legat de un scaun. Visurile în care Sara purta rochie de mireasă albă se estompară încet şi dispărură.

Cineva îi tăie cu un cuţit frânghia care îl ţinea legat, iar Ruben se ridică şbşi masă încheieturile. Nu îndrăznea so privească în ochi pe Sara; se uita doar în i°s-

— Asiguraţi casa şi zona de afară, o auzi ordonând tu le colegilor ei. Wilhelm, ia-l cu tine pe Ted Hansson de aici. Eu îl iau pe omul ăsta palid.

Fără tragere de inimă, Ruben o urmă spre ieşire şchiopătând uşor din cauza picioarelor amorţite. Când trecură pe lângă mormanul de haine din colţ, simţi că e ceva în neregulă: erau aşezate ciudat.

— Stai! zise el, îngenunchind lângă grămadă.

Ridică atent geaca. O Canada Goose de un

albastru închis, cu glugă îmblănită. De sub geacă, îl priveau ochii fără Viaţă ai lui Gustai Brons.

Era flămând. Şi îngheţat. Fuseseră afară să caute de mâncare, dar temperaturile joase U făceau pe oameni mai retieenţi să iasă şi atunci nu găseau prea multe. Frigul îşi făcuse drum şi jos la ei. Tata găsise o plapumă din puf într-un coş de gunoi şi i-o dăduse lui. Îl apăra de gerul cel mai râu. Dar tot era atât de frig, încât tremura.

Era şi ceva diferit la tata! fui Era tăcui. Foarte tăcut. Acolo unde cuvintele curseseră mereu, era acum doar tăcere. Încercase săd facă să vorbească, să deschidă subiecte care şi plăceau. Regii suedezi. Bătălii pentru ţări şi putere. Asasinarea lui Gustav ai Illdea. Cum a devenit rege al Suediei un locotenent francez pe nume Bernadotte. Genul de lucruri despre care tata îi povestise de o mie de ori. Întotdeauna* cu *aceeaşi bucurie. Acum nu mai era* nimic.

Că Vâvian era îngrijorată pentru el. Dar că nu voia să arate. Însă el observa oricum. Observa totul. În întuneric, totul devenea clar şi distinct. Tata stătea mereu lângă el când se culcau. Mai ales acum, când trebuiau să se încălzească. Îi simţea respiraţia. Îi simţea pieptul cum i se ridica şi cobora. O respiraţie de om adormit. Îşi puse cu grijă mâna pe spatele tatălui său, care era ai faţa spre el. Nu voia săd trezească. Tata obişnuia să doarmă neliniştit de ceva vreme. Chiar avea nevoie de somn. Coroana era pe partea cealaltă, aşezată cu grijă pe o bucată de carton. Tăia mormăi, iri *somn, numele mamei. Iar şi iar. Se întâmpla din ce în ce mai des.*

Pământul se cutremură când trecu un tren. Sigur era aproape gol acum, noaptea. Se întreba cp ar p

crezut oamenii din tren dacă ar fi ştiut cât de aproape erau. Oameni care nici **nu** *se uitau la cei ca ei. Cei invizibili. De aceea îi numea el pe oamenii din trenuri „cei vizibili”. Pentru că ei se priveau. Ei se vedeau unii pe aâţii. Nu voia să pe ca ei. Îl plăcea să pe invizibil, să plutească între vis şi realitate. Să plutească în întuneric.*

Când tata rosti din nou numele mamei, ei îl mângâie uşor pe spate. Se trase mai aproape şi puse plapuma peste amândoi. Adormi **cu** *obrazul lipii de geaca de piele a lui taicâ-su, în zgomotul şinelor de tren. Mâine va fi cu mai bine. Mâine tata îşi vo pune amana şi-t va povesti despre toţi regii dinaintea lui.*

Mâine,

— Uite o pătură termică.

Sara se aplecă să-l învelească în ceea ce părea a fi o pătură din aluminiu. Nu era loc mult şi îi era destul de greu să ajungă la bancheta din spate a maşinii. Dar făcu tot posibilul. Ca şi cum ar fi fost un copil.

Ruben simţi cum umilinţa se adâncea cu fiecare secundă. El ar fi trebuit să fie eroul. El ar fi trebuit să-l găsească pe Dragan şi să-l livreze pe ticălos Sarei, Jar ea ar fi trebuit să fie foarte impresionată şi să-i cadă în braţe. În schimb, stătea acolo ca un burrito, înfăşurat în aluminiu. Şi tremura.

— Mulţumesc, mormăi e], evitând să o privească în ochi.

La naiba, tot i se părea că e cea mai sexy femeie pe care o văzuse vreodată.

Formele ei pline, uniforma şi modul el de a da ordine cu calm colegilor din poliţie.

Sara păru să ezite o clipă. Apoi se aşeză pe

bancheta din spate, lângă el, şi închise uşa maşinii.

— Pe bune! exclamă ea cu o privire care îl arse direct. Ce faci aici?

Ruben înghiţi în sec. Era mai rău decât când stăteai în faţa directorului la liceu. Luă în considerare o varietate de răspunsuri, orice în afară de adevăr, dar în cele din urmă se hotărî că e mai bine să spună lucrurilor pe nume.

Oricum totul se terminase.

— Am. „te-am auzit vorbind telefon, răspunse eî. Despre Dragau. Că au răpit pe cineva.

— Când? întrebă Sara încruntându-se. Şi unde? La mine acasă?

— Eram in-în drum spre t-tine, se bâlbâi el. Şi am auzit prin uţă când vorbeai...

— Şi atunci al crezut că...? întrebă Sara pe un ton neutru.

Într-un fel, era mai rău decât dacă ar fi lătrat ca un câine turbat. Calmul ei era ciudat.

— M am dus acolo şi mi am dat seama că sunt în Locul greşit. Aţa că... m am gândit la Peter Kronlund şi că poate are vreo casă de vacanţă. Ştii cum e.

Indiferent cât susţine el că a ieşit din afacerea familiei, nu e neapărat adevărat. Familia o să considere întotdeauna că lucrurile lui Peter sunt şi ale lor şi că pot dispune de ele. De exemplu, o casă de vacanţă, dacă au nevoie vreodată să se ascundă undeva.

— Mda, eşti deştept, replică Sara pe acelaşi ton neutru, Ştiam că ar putea fi în Tyresd. Dar nouă ne-a luat mult mai mult timp să facem conexiunea.

Ruben se suci în pătură, făcând-o să foşnească tare.

— Da, bine... S-a dovedit a fi corect. Iar eu voiam

doar să fac o recunoaştere, să văd dacă e într-adevăr aici, şi apoi să te sun, să-ţi spun şi să-ţi dau adresa.

— Dar? întrebă Sara.

Tonul ei era acum atât de neutru, încât părea un robot.

— Dar m-au văzut. Şi m-au adus în casă, cu Ted. Apropo, nenorocitul e un bebeluş plângăcios. Nu înţeleg de ce l-au răpit şi de ce îl ţineau aici. Spune doar tâmpenii.

— Ted Hansson a folosit familia Manojlovici ca să-i ameninţe pe jurnalistil care au criticat partidul Viitorul Suediei. Ţi-am SpUs că-i urmărim activităţile de ceva timp. Dar când a venit momentul să plătească serviciile, Ted n-a mai vrut să audă de familia asta. A negat că a avut vreo legătură cu ei. Şi când a refuzat să plătească...

Ea arătă cu capul spre casa de vacanţă.

— Şi Gustaf Brons?

Se înfioră înfricoşat la amintirea ochilor morţi care se uitau la el când ridicase geaca. La naiba, n-aveai cum să te obişnuieşti niciodată cu aşa ceva.

— A cheltuit repede banii pe care l-a luat de la Dragan, a spus Sara. Şi a tăcut apoi greşeala să mai împrumute. S-a ascuns cu ceva timp înainte de Crăciun şi l-am căutat şi noi, şi băieţii lui Manopovicî. Cu ajutorul lui Josephine, J-au găsit înaintea noastră.

— Josephine? întrebă Ruben, cu ochii cât cepele.

— Am interceptat-o, în speranţa că îl vom găsi pe Gustaf. Ea i-a dezvăluit ascunzătoarea lui Manojlovici în schimbul câtorva sute de mu.

— Of, la naiba! Acum chiar mi au murit toate iluziile despre dragostea adevărată.

— Ştiu, începuse bine, comentă Sara, zâmbind ironic. Din păcate, au a|uns înaintea noastră. Trebuie să fim măcar recunoscători că nu trebuie să mai cărăm în sac şi pe altcineva în afară de Gustai Brons.

— Îmi pare rău, spuse Ruben, răsuci ndu-se şi făcând pătura să foşnească din nou. Am fost atât de prosti Am vrut...

Îţi luă avânt. Onestitatea nu era ceva natural pentru el în situaţii de genul acesta, dar faptul că fusese atât de aproape de moarte îl schimbase într-un fel. Continuă, dar fără să îndrăznească să o privească pe Sara în ochi,

— Am lăsat deoparte raţiunea. Pentru că am vrut să te impresionez. Sunt conştient că de fapt sunt jalnic, aşa că am vrut îţi demonstrez altceva. Am vrut să te fac mândră de mine. Am vrut să fiu eroul tău.

Tăcerea care urmă era atât de răsunătoare, încât părea că geamurile maşinii vor exploda. Obrajii 1 se înfierbântară, iar el privi drept înainte, în tetiera scaunului din faţă, încercând să o evite pe Sara. Foşnetul păturii n-ar fi făcut decât să amplifice starea mizerabilă în care se afla. Băieţii cool nu foşnesc.

În cele din urmă, îndrăzni să se întoarcă şi să o privească. Şi observă ceva cu totul diferit de dispreţul pe care îl anticipase. Aproape părea că e dragoste. Fără să spună nimic, Sara se aplecă şi îi sărută.

Iar Ruben o sărută şi ei, aşa cum poate săruta numai un bărbat învelit în folie de aluminiu.

AU MAI RĂMAS CINCI ZILE

Jurnalistul de ia *Expressen* dorise $14 întâlnească

pe Tor La ei acasă, dar eî refuzase categoric. Trebuiau să existe Limite, putea foarte bine să-l intervieveze şi la serviciu. La urma urmei, era vorba despre oamenii care erau La putere. Dar fotograful nu fusese deloc de acord, aşa că făcuseră un compromis.

Interviul va avea loc în biroul său, dar fotografiile vor fi făcute pe un acoperiş din Gamla Stan. Fotografului îi venise ideea că poza perfectă era reprezentată de Stockholmul încremenit de iama care se întindea la picioarele lui Tor. Simbolismul se potrivea, de fapt, chiar daci n-ar fi recunoscut vreodată.

Dar fotograful trebuia să vină mai târziu. Acum erau doar Tor şi jurnalista, Matilda. Se întâlniseră de mai multe ori, dar întotdeauna Tor avusese rolul de secretar de presă.

— Mă tem că n-am prea mult timp, îi spuse Tor. Suntem foarte ocupaţi acum să-l căutăm pe Niklas.

— Înţeleg, răspunse Matilda punându-şi telefonul mobil pe masă. Îţi promit că o să fiu foarte eficientă. Dar facem acum un portret personal mai amplu, aşa că sper că ai măcar o oră, două. Este în regulă dacă înregistrez?

Tor confirmă din cap. Portret personal mai amplu, îi plăcea cum sună.

— Deci ce viei să ştii? întrebă el.

Încercă să-şi ţină mâinile după ceafă, dar i se păru prea macho. Le puse apoi pe genunchi.

— Totul. Desigur, trebuie să vorbim şi despre dispariţia lui Niklas Stockenberg, cum a afectat acest lucru tot departamentul şi chiar munca ta. Înţeleg că sunt informaţii pe care nu poţi să le divulgi din motive de siguranţă, dar dă-mi cât de

multe se poate. Apoi vreau să vorbesc şi despre tine, cine eşti tu când

Miklas este aici. Şi ei de erai înainte să începi să lucrezi cu ministrul.

Tor îşi drese glasul.

— Niklas Stockenberg are probabil cea mai importantă misiune din Suedia, în calitate de ministru al justiţiei, zise el.

Apoi începu să descrie colaborarea strânsă cu Niklas şi ce onoare era să lucreze cu un ministru vizionar. Povesti despre căutările intensive, dar şi că nu trebuiau trase concluzii pripite. Deja repetase cu o seară înainte ce trebuia să spună, astfel încât să dea cât mai multe informaţii relevante, iară a fi nevoie să pară stresât. Nu voia să-l dezamăgească pe ministrul justiţiei.

Matilda confirma din cap cu interes în timp ce vorbea el, dar fără să-l întrerupă.

— Să fii politician în ziua de azi este, din păcate, foarte riscant, conchise Ton Dar Niklas este unul dintre cei mai curajoşi oameni pe care îi cunosc. Îl vom găsi.

Matilda încuviinţa pentru ultima oară. Apoi se uită la telefonul mobil de pe masă şi reglă Volumul înregistrării.

— Mulţumesc, exclamă ea. Şi acum, dacă e OK, aş vrea să-mi spui despre Tor Svensson, politicianul. Pentru că nu ai fost întotdeauna purtător de cuvânt. Ai avut o carieră politică proprie, nu?

— Da, am fost atras de politică pentru că am vrut să fac schimbări, răspunse Tor zâmbind. Încă din tinereţe am văzut că structura socială a Suediei are probleme serioase, pe care majoritatea oamenilor păreau să nu le vadă la fel ca mine sau pur şi simplu

nu erau interesaţi sa le rezolve.

— Se pare că ai fost activist încă de la o vârstă fragedă.

— Vrei să spui ca Greta Thunberg? răspunse Tor râzând. Nu, dimpotrivă chiar. Am fost întotdeauna de părere că trebuie să exerciţi influenţa din interior. De aceea am devenit politician, chiar dacă acum iau o pauză. Greta încearcă să influenţeze din exterior şi asta se vede mai mult. Dar trebuie $3 recunosc că, după ce am petrecut câţiva ani pe aici, mă întreb dacă tacticile ei nu sunt mai eficiente atunci când vrei cu adevărat să schimbi ceva.

Matilda îi zâmbi.

— Ai avut politicieni şi în familie. Parcă şi bunicul tău era interesat de politică?

Asta era a acuzaţie, nu o întrebare. Tor se uită la ea. N-ar fi trebuit să aducă asta în discuţie, dar era tânără şi dornică de afirmare. Fusese conştient că întrebări de genul ăsta se vor ivi mai devreme sau mai târziu, de aceea refuza interviurile. Fusese doar surprins că-l întrebase atât de repede.

— Interesele politice ale bunicului meu au fost o reflectare a vremurilor în care a trăit, replică el cu asprime în voce. Şi nu era prea diferit de mu Îţi alţii din Suedia la vremea aia. L-am întâlnit doar de două ori pe bunicul meu înainte să moară, ultima dată a fost când aveam patru ani, aşa că nu mi-J amintesc. Deci trebuie să înţelegi că pentru mine e ca şi cum al vorbi despre un străin. Cât despre propriul meu interes politic, a fost mai degrabă rezultatul faptului că am urmat un liceu bun, cu colegi care au crezut că politica era importantă. Dar dacă vrei să vorbim despre bunicul meu, îţi sugerez să te dud la arhiva de la Biblioteca Regală. Ca să nu-ţi pierzi

timpul.

Se ridică pentru a marca finalul interviului.

— Nu, scuză-mă, te rogi exclamă jurnalista cu panică în voce. N-am vrut să... Redactorul meu şef mi-a spus că trebuie să te întreb despre asta. Bineînţeles ca vom vorbi despre tine.

Tor se aşează din nou, împreunându-şi mâinile. Şi ÎL zâmbi din nou Matlldei.

— Provocarea Suediei este să menţină ceea ce pe vremuri se numea *lege pi ordine,* De aceea este atât de importantă o persoană ca ministrul justiţiei. Iar acum nu avem niciunul. Legile sunt inadecvate, jar ordine nu am mai avut de mult. Cu topi am citit despre violenţa din suburbii. Crime în care atât autorii, cât şi victimele sunt, practic, copii. Traficul de droguri a escaladat atât în şcoli, cât şi la locurile de muncă. Dar problema este mult mai profundă. Este pur structurală. Trebuie să începem de la zero. Trebuie să construim o nouă societate, bazată pe respect şi egalitate. O societate în care reţelele criminale să nu poată prinde rădăcini. Ministrul justiţiei a fost un instrument decisiv în privinţa asta şi sunt mândru că îl pot sprijini.

— Şi care va fi rolul tău peste câţiva ani? îl întrebă Matijda cu admiraţie în voce.

Tor îi zâmbi larg.

— Atunci văd o oportunitate să mă implic şi să conduc o schimbare.

— Am auzit că a venit Sara să te salveze,

Ruben pufni, dorindu-şi să-l ignore pe Christer, Dar era dificil, pentru că stăteau la aceeaşi masă, unul în faţa celuilalt, cu câte un sendviş şi o cană cu cafea,

— Eee, am avut doar puţin ghinion.

— Îmi place poza aia cu tine înfăşurat în pătura de aluminiu, în maşina de poliţie.

— Unde aj văzut-o?

Ruhen se uită surprins la Christer, Crezuse că tot ce se întâmplase în maşina de poliţie rămăsese acolo, în maşina de poliţie.

— Se pare că este pe Twitter sau cum se cheamă. Mi-a arătat Adam azi-dimineaţă. A făcut-o vreun coleg şi a postat-o. Cred că mi-a zis că a devenit un virus sau aşa ceva.

— Virală, răspunse Ruben morocănos, luând o îmbucătură mare din chifla cu brânză şi şunca. Se zice virală.

Apoi puse sendvişui pe farfuria albă de porţelan, puţin uzată.

— Cum ai avut curaj sa ai încredere în Lasse? întrebă el.

Christer se opri surprins, cu sendvişul la gură.

— De ce întrebi?

— E, mă întrebam şi eu...

Ruben regretă imediat că îi pusese întrebarea. Cea mai personală conversaţie pe care o avusese cu Christer fusese vara trecută, când deplângeau împreună meciul pierdut de A1K cu Djurgârden.

— Aha! răspunse Christer, zâmbind larg şi muşcând din sendviş.

— Ce aha? întrebă Ruben fâstâci ndu-se.

Era incredibil de prost. Ar fi trebuit să tacă.

— E Sara, nu-i aşa? Care, vreau să subliniez încă o dată, te-a salvat.

— Pentru ultima dată, nu m-a salvat,

— Aha, dar despre «i este vorba! exclamă Christer, incapabil să-ţi ascundă bucuria, în timp ce Ruben era la fel de incapabil să-ţi ascundă

disconfortul evident.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta? întrebă Ruben, continuând să se fâstâcească.

— Tu ai început.

— Da, da, dar... spuse Ruben oftând. Of, la naiba!

Christer se uită brusc serios la el. Apoi puse sendvişul pe Farfurie şi se aplecă.

— Este ca Ja bungee-jumping.

— Bungee-jumping? Ce vrei să spui?

— Păi, vreau să spun că dragostea este ca bungee-jumping.

— Ce bălmăjeşti acolo, ai băut?

Ruben se uită suspicios la colegul din faţa Lui.

— Nu, vorbesc serios. Este ca ia bungee-jumping. Nu poţi să stai şi să te gândeşti prea mult, pentru că te sperii. Şi atunci poţi să-i dai cu piciorul Dacă mă gândesc acum, mă sperie că am fost foarte aproape să-i dau cu piciorul. Trucul este să nu te gândeşti prea mult. O faci şi gata.

— O faci şi gata, repetă Ruben. Ăsta-l cel mai bun sfat al tău în dragoste. O faci şi gata.

— Da, răspunse Christer mulţumit şi lua din nou sendvişul de pe farfurie.

Cu dezgust, ridică bucata de pâine de deasupra şi scoase frunza de salată dintre felii.

— Oare crede cineva că asta îi dă unui sendviş un plus de savoare? Cui i-a venit ideea genială să pună o frunză de salată pe un sendviş atât de bun? Oare s-ar întreba cineva unde e salata dacă ar înceta să mai pună frunzele astea în sendviţuri?

— Eu am scos-o deja pe-a mea, răspunse Ruben, arătând spre o frunză verde de salată tristă de pe farfuria lui.

Apoi oftă.

— Sar şi gata, zici?

— Sari şi gata.

Ruben clătină din cap.

— Nu m-aş fi gândit niciodată. Că ai făcut bungee-jumping.

Christer pufni în râs.

— Eu? exclamă el ţtergându-şi ochii. Să fac bungee-jumping? Oare care dintre noi a băut? Niciodată în viaţa mea.

Nathalie bătu la uşa biroului lui Tor şi intră fără să aştepte un răspuns. Mina clătină din cap.

Piica ei moştenise în mod evident hotărârea tatălui ei. Tor era lângă birou, vorbind la telefon.

— Vorbim mai târziu, spuse el în receptor când le văzu pe Mina şi pe Nathalle. Trebuie să închid.

— Cum e? întrebă Nathalle. L-aţi găsit pe tata? Tor se rezemă de marginea biroului şi oftă.

— Nathalie, înţeleg că acesta trebuie să fie cel mai groaznic Crăciun din viaţa ta, răspunse el cu o voce blândă. Nu îl căutăm noi, de la minister, îi caută serviciul de securitate, dar... încă n-am găsit nimic. Am vrut să treceţi pe aici pentru că mă întrebam ce faci. Cum te simţi? Pot să te ajut cu ceva?

Pe biroul lui Tor era un castron cu bomboane în ambalaj cu sigla guvernului. Nathalie se duse şi luă una, smulse hârtia şi o băgă în gură.

— Cum crezi că mă simt? După mesajul ăla dezgustător, tata mai are de trăit doar câteva zile. Tu sau serviciul de securitate trebuie să aveţi vreo modalitate de a depista persoanele care dispar, nu? Păci, pur şi simplu. Dacă voiai să ştii ce fac. Şi când îl găseşti, îl pui într-o cutie cu kriptonită, cu 10 000 de paznici lângă ea.

Mina îşi dădu seama că fiica ei era pe punctul de a începe să plângă. Şi nu putea să facă nimic în privinţa asta. Putea doar să fie mamă. Se apropie grăbită de ea şi o mângâie cu blândeţe pe spate. Afară începuse din nou să ningă, dar era genul de zăpadă umedă de oraş care se transforma în noroi de îndată ce ateriza pe pământ.

— Exact ăsta era planul meu, exclamă Tor, fluturând degetul arătător în aer. O să aibă mai mulţl paznici decât... decât preşedintele Statelor Unite, Şi pentru a răspunde la întrebarea ta despre modalităţi de depistare a persoanelor dispărute, pot să-ţi spun că am fi putut să-l localizăm telefonul mobil. Dacă l-ar fi avut cu el.

Tor arătă cu mâna spre birou, unde lângă calculator se afla un telefon mobil.

— E al tatălui tău. L-am găsit într-un sertar din birou. Mina aruncă o privire către fata ei, care păru că se prăbuşeşte.

— Am vorbit şi cu bunicul, şopti Nathalie, aşezându-se pe unul dintre scaune. Dar nici el nu ştie nimic.

— Walther? întrebă Tor zâmbitor. Ce mai face? Mi-a plăcut întotdeauna. Ştii că a fost primul din familia voastră pe care J-am cunoscut, cu mult înainte să încep să lucrez cu Niklas? Mi-am făcut stagiatura cu Walther. Desigur, nu era ia Curtea Supremă în momentul ăla, dar... Of, scuzei Vorbesc aiurea. Când aţi vorbit cu el?

***Familia voastră,* spusese Tor. Mina încă nu se obişnuise cu ideea că aparţinea din nou familiei. Dar nu i-a fost greu să-şi imagineze că Walther probabil se înţelesese foarte bine cu bărbatul auster din faţa ei.**

— Am fost la el cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului, răspunse Mina, Te-a pomenit şi pe tine.

— Părea bine, spuse Nathalie. Am băut o cafea şi ne-a servit şi cu bomboane cu caramel şi cu fursecuri cu alune. Ca un bunic adevărat. Dar nu auzise nimic despre tata.

Tor se încruntă.

— Fursecuri cu alune? întrebă el. Eşti sigură?

Nathalie confirmă din cap şi deschise gura pentru a spune ceva. Apoi o închise tu un clănţănit din dinţi.

Asta era. Ce simţise Mâna că nu era în regulă, în casa din Äppelviken. Se blestemă. Ar fi trebuit să-şi dea seama imediat. Nu-l mai întâlnise pe Waltber de atâta timp şi asta putea să fie o scuză ca nu-şi amintise toate preferinţele lui. Dar tot ar îi trebuit să le fi ţinut minte. Şi pe ale lui Walther, şi pe ale lui Niklas.

— Pentru că.. „începu Tor.

— Pentru că bunicul este alergic la alune, concluziona Nathalâe, iar Tor confirmă din cap. Dar tu de unde ştii?

— Ştiu despre asta cu probabil zece ani înainte să te naşti tu, răspunse Tor. Când Walther era la Curtea Supremă. Luase prânzul de Crăciun cu colegii lui la... Opera Källaren. Walther a avut alune în mâncare. Era cot pe ce să moară. În mod normalr n-ar fi trebuit să apară articole prin ziare, dar aşa cum am spus, era Crăciunul Media iubea ştirile de genul ăsta, iar starea de sănătatea a lui Walther a devenit timp de câteva zile o chestiune de interes naţional.

— Îmi aduc aminte, interveni Mina. Cât eram căsătorită cu Niklas, am observat că exista doar □

singură ocazie când Walther permitea să aibă în casă ceva la care era alergic. Şi asta, doar când îj venea fiul în vizită. Atunci avea mereu fursecuri cu alune. Erau preferatele lui Niklas. Walther era alergic doar dacă le mânca. Îmi amintesc foarte bine.

Respiră adânc şi se asigură că vocea e în regulă, înainte să continue.

— Walther avea o farfurie cu fursecuri pe masă, în faţa lui, pentru că tocmai ce băuse cafea cu altcineva înainte să ajungem noi. Trebuie să fi fost Niklas. Pun pariu că Walther ÎL ascunde undeva în casă.

Nathalie o privi câteva secunde, apoi se întoarse către Ton

— Acum ar fi bine să chemi toţi paznicii şi toată poliţia şi toţi soldaţi! pe care îi cunoşti. Să fie la bunicul şi la tatăl meu în jumătate de minut.

Tor luă telefonul. Apoi se opri brusc.

— Sunt de acord că trebuie să verificăm informaţia, spuse el. Dar trebuie să fim prudenţi. Deşi este un gest eroic din partea lui Walther să-şi ascundă fiul, dacă aşa stau Lucrurile într-adevăr, înseamnă totuşi că şi Walther poate să fie în pericol. Cel care a înregistrat mesajul telefonic poate să-i facă rău şi lui Deocamdată nu vrem să afle nimeni că avem o teorie despre unde s-ar putea afla Niklas. O să dureze să coordonăm totul în mod discret.

Nathalie păru că vrea să obiecteze, dar Mina puse o mână liniştitoare pe braţul ei.

— Dacă tatăl tău este la Walther, probabil că l-a cerut protecţie dintr-un motiv foarte bun, explică ea. Dacă apar acolo mulp poliţişti deodată, s-ar putea să se ascundă din nou. Ştii şi tu că nu s-a

simţit niciodată confortabil oi paznici sau poliţie în jurul lui. Ţi reuşea mereu să scape şi de propriile gărzi de corp.

Îi aruncă o privire lui Tor, deşi ştia că nu e vina lui. Fostul ei soţ avea o voinţă de fier. Dar consecinţa unei astfel de situaţii putea însemna probabil că undeva, cineva îşi pierdea serviciul.

— Dacă Wajther a reuşit să-i ascundă atât de mult timp, o mai poate face încă vreo oră, continuă ea. Este evident că Niklas e în siguranţă acolo, dacă ne gândim că nu]-a găsit nimeni încă. Ţine minte că şi eu sunt ofiţer de poliţie. Trebuie să-i lăsăm pe Tor şi serviciul de securitate să se ocupe.

Nathalie îşi încrucişa braţele şi strânse din buze.

— Atunci mă duc eu acolo. Vreau să-mi explice de ce a plecat fără să ne spună nimic.

— Asta... de fapt nu este o idee rea, spuse Tor. O nepoată şi o fostă noră care îşi vizitează o rudă în vârstă de Crăciun? Nu e nimic ciudat. Vă duceţi şi vorbiţi cu Niklas, dacă este acolo, şi îl rugaţi să se întoarcă împreună cu voi. Şi dacă refuză, trebuie să-l faceţi să înţeleagă că are nevoie măcar de garda personală. Ştie că sunt discreţi.

Nathalie se întoarse în loc şi apoi plecă. Mina dădu s-o urmeze, dar Tor o opri din drum. Aşteptă până când Nathalie ieşi pe condor.

— Ia maşina ta, şopti el. Faceţi un mic ocoi, ta şi cum v aţj da seama abia după un timp că trebuie să-l vizitaţi pe dragul de Walther. Pentru cazul în care vă urmăreşte cineva.

Făcu o pauză şi aruncă o privire spre coridor. Apoi coborî vocea şi mai mult.

— Nu mai ştiu în cine putem să mai avem încredere. Sigur Niklas nu e în pericol. Dar ia-ţi şi

pistolul cu tine. Pentru orice eventualitate.

Cu cât se apropiau de casa din Appeiviken, cu atât se înfuria mai tare. Cum putuse bunicul ei s-o mintă în halul ăsta? înţelegea că era normal ca Walther să-şi protejeze fiul, dar nu de fiica lui avea Niklas nevoie să fie protejat. Nathalie voia să-l comunice lui Walther exact ce credea despre comportamentul lui

— Ar fi trebuit să-mi dau seama când am fost acolo!

Nathalie lovi cu putere bordul maşinii.

— Liniştеşte-tel o calmă Mina, semnalizând pentru a vira la dreapta. Oricum este de apreciat că ţi-ai dat seama până la urmă. Şi cum am mai spus, Niklas este în siguranţă, nu ştie nimeni că este acolo. În afară de noi două şi de Tor. Sunt convinsă.

— Pe unde-am luat-o, de fapt? întrebă Nathalie. Nu-i cel mai scurt drum spre bunicul, nu?

— Nu ne costă nimic să fim atente, răspunse Mina privind rapid în oglinda retrovizoare.

Răsuflă uşurată. Nu văzuse pe nimeni care să le urmărească.

— Ajungem în curând.

Nathalie se uita la drum de parca ar fi putut face maşina să meargă mai repede. Tăcerea le învălui pe amândouă pe ultima parte a drumului. Zăpada continuase să cadă şi se aşternuse într-un strat subţire. Chiar simţeai că e Crăciunul. Dar Lui Nathalie nu îi păsa deloc.

Fursecuri cu alune.

Ce tâmpenie!

Ea, care auzise mereu că bunicul ei fusese probabil unul dintre cel mai inteligenţi oameni din Suedia. Aproape că o pufni râsul de cât de absurd

era totul. Total ei putea să nu-şi mai facă niclo iluzie că o să primească vreun cadou de Crăciun de la ea.

Mama el coti pe alee şi opri ia fel ca data trecută, lângă maşina bunicului, care nu fusese mişcată din loc. Nathalie bănui că nu mai conducea prea des.

Sunară la uşă. Ultima dată fuseseră invitate, dar acum veniseră ne anunţate. Aşa că probabil că lui Walther îi va lua ceva mai mult timp să deschidă.

Nu se întâmplă nimic.

Mina suni din nou. Nu se auzi nimic din interior. Nathalie făcu un pas înainte şi apăsă pe sonerie cu zel, a treia oară.

— Nu pare să fie acasă, spuse ea, privind în jur. Putem să ne uităm pe fereastră. Tata ar putea să fie la subsol,

— E şi *o* mansardă mare, din câte îmi amintesc, completă Mina. Walther trebuie să-l fi ţinut ascuns cumva de femeia aia care vine să] ajute, aşa că ai dreptate. Ori e la subsol, ori la mansardă.

Nathalie trase de mânerul uşii. Spre surprinderea ei, uşa se deschise. Se uitară una la a] ta. Amândouă ştiau că Walther n-ar fi lăsat niciodată uşa descuiată. Mina o împinse uşor.

Ceva nu era în regulă. Nathalie simţea în fiecare celulă a corpului ei.

— Mamă, şopti ea îngrijorată.

— Ştiu, şopti Mina, Stal aici.

— Să nici nu-ţi treacă prin cap! spuse Nathalie.

O luă de mână pe mama el şi împreună trecură pragul, în hol era linişte. Mina apăsă pe întrerupătorul de pe perete, dar lumina nu se aprinse.

— Walther?

Mina strigă încet, dar era doar linişte.

— Bunicule? Tată? strigă Nathalie, incapabilă să-ţi ascundă panica din voce.

Mina mai făcu câţiva paşi în holul întunecat şi strigă din nou.

— Walther? Sunt Mina şi e şi Nathalie cu mine.

Înaintau cu prudenţă, iar Mina aprinse lanterna de la telefonul mobil.

Podeaua frumoasă din lemn scârţâia sub picioarele lui Nathalie, care simţea cum îi creşte pulsul Iar mama ei părea la fel de stresată şi speriată ca şi ea. Mama ei, poliţista care putea să facă faţă oricărui lucru.

— Tatăl ţipă ea cât putu de tare.

Mina se sperie. Se întoarse şi îi făcu semn lui Nathalie să tacă.

— Nu ţipa aşa, nu ştim ce s-a întâmplat.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva lui tata? întrebă Nathalie, fără să se simtă deloc curajoasă.

Ar fi trebuit să rămână afară. Dar acum era prea târziu.

— Cu siguranţă totul este în regulă, răspunse Mina. Probabil că bunicul trage un pul de somn Iar tata este pe aici, pe undeva.

Nathalie clătină din cap.

— Nu, zise ea. Nu simţi? Ceva nu e în regulă aici. Miroase ciudat. Parcă a metal.

La câţiva metri, uşa de la subsol era deschisă. Era greu să vadă în întuneric, dar părea să fie ceva pe jos, în prag. Nathalie arătă cu degetul. Mina îşi scoase pistolul; i îi făcu semn să rămână pe Loc. Când ajunse în prag, lumină în jos cu telefonul mobil, apoi se lăsă pe vine. Nathalie auzi un zgomot ciudat venit de la mama sa.

— Rămâi pe loc] strigă Mina tare. Nu veni aicil

Aşteaptă acolo! Mă întorc într-o secundă.

Mina dispăru în jos pe scările spre subsol. Dar lumina de ia telefonul ei îi dezvăluise de|a lut Nathalie ce se întâmplase. Bunicul ei zăcea pe jos.

— Bunicule! strigă ea repezindu-se spre el.

Walther era întins cu picioarele în prag şi cu corpul în jos, pe scări, ca şi cum s-ar fi împiedicat când voia să coboare. Nu se mişca.

— S-a lovit? întrebă ea. Este rănit? Sau a făcut infarct? Am auzit...

Tăcu imediat ce văzu sângele. Se scurgea din partea inferioară a capului lui Walther şi se prelingea pe scări. Făcu instinctiv doi paşi înapoi.

— Nathalie! strigă mama ei, care urcă repede scările în timp ce avea grijă să nu calce în sânge.

Mina puse mâinile pe umerii fetei şi o conduse înapoi în hol.

— Nathalle, uită-te la minei

Fata nu putea să se concentreze; până la urmă era vorba de bunicul ei.

— Uită-te la mine, Nathalie!

Nathalie se conformă şi o privi în ochi. Mina avea o privire pe care Nathalie nu o mai văzuse vreodată.

— Walther a murit, spuse Mina dar. Nu a fost un accident. Cineva i-a ucis, şi s-a întâmplat de curând, în ultima jumătate de oră. Simţi mirosul? Este praf de puşcă. S-ar putea să ne fi intersectat cu ucigaşul pe drum,

— Şi tata? întrebă Nathalie, înăbuşind un suspin,

— Probabil că a fost aici, la subsoi. Am văzut o saltea pe jos. Dar nu mai e aici. Ce] sau cei care bau ucis pe Walther l-au luat pe Niklas.

Trei luni. Trei luni fără tata. Nimeni nu-l spunea nimic, dar el le vedea privirile. Îl căutase de fiecare

dată când ieşise la suprafaţă. Astăzi crezuse că l-a văzut. Părul lwi *des, geaca de piele maro. Îl văzuse din spate. Dar se întorsese când alergase spre el ji-i strânsese de braţ. Nu era tatăl lui,*

Trei luni.

Cei mai mult fusese plecat două tuni, dar chiar şi înainte de asta mai plecase. Mai dispăruse. Când încă era pe aici. În linişte. Într-un loc în care el nu putea sad ajungă. Încercase.

Nu obişnuia sd *plângă, pentru că întunericul nu-ţi permitea să plângi. Oamenii invizibili nu-şi permiteau să plângă. Dar cu o săptămână înainte să dispară din nou, nu a mai fost* în *stare să se abţină. Şi totuşi, tatăl lui rămăsese toi tăcut. Palma lui nu mai era caldă, nu mai era puternică. Nu-l mai lua de mână, şi când totuşi o făcea, nu mai simţea ca de obicei.*

— Uâlel Sunt reeeeegeee!

Tipul nou care apăruse brusc cu câteva zile înainte îşi pusese coroana tatălui său pe cap. Dansase cu paşi ciudaţi, aşteptând râsete de la ceilalţi. Nimeni nu răsese.

Furia din el se înteţea din ce în ce mai mult, făcându-i urechile să-i puie.

Fără să stea pe gânduri, se repezise cu un urlet care venea de undeva din adâncul lui. & aruncase eu toată puterea în trupul slăbit de heroină al bărbatului şi căzuseră amândoi la pământ. Îi smulsese coroana de pe cap şi o lipise strâns de piept. Tipul se ridicase încet. Avea ceva periculos EH *privire, dar nu conta, nu-i era frică. Era coroana tatălui său.*

— Eu aş pleca dacă aş fi în locul tău. Înainte să se întâmple ceva.

Vocea calmă a lui Tom-Nebunul. Ceilalţi se ridicaseră, unul câte unul. Nu făcuseră nimic. Nimeni nu mai spusese nimic. Se uitaseră doar la el. Iar el înţelesese mesajul. Furios, îşi luase geanta şi sacul de dormit şi plecase spre alt tunel.

— Ce-i gălăgia asta?

Vocea tatălui său. Nu era sigur dacă îşi imagina, dacă oare era posibil să audă vocea tatălui său din cauza coroanei pe care-o ţinea în braţe? Dar când se întorsese, era acolo.

Tata. Regele. Dar parcă nu era el. Se chircise, era o copie palidă a tatălui său. Pomeţii erau proeminenţi, slăbise, iar geaca mare, maro, fi *atârna pe corp.*

— Dă-mt asta! spusese tata încet, înt'mzându-se după coroană.

L-o dăduse încet. Voia să *se arunce în braţele lui, aşa cum făcea întotdeauna. Dar ceva îl reţinuse. Ceva era diferit, parcă era un străin. Parcă nu mai era tata. Nicâo sclipire care să danseze* în *strălucirea focului. Ochii îi erau negri. Marţi,*

— Am venit să-mi iau rămas-bun, spusese el înclinându-se uşor.

Vivian făcuse un pas înainte, dar cu coada ochiului observase cum Tom-Nebunul întinsese un braţ să o oprească. Se întâmpla ceva, ceva ce el nu înţelegea.

Încet, tata îşt ridicase mâinile şi îşi pusese coroana pe cap. Lucea, iar tata închisese ochii în *timp ce o aşeza pe cap. Apoi se întorsese spre ei. Deschisese braţele. Pentru o clipă, semănase cu Isus, ca şi cum coroana de pe capul lui ar fi fost făcută din spini.*

— M-am înşelat. A avut dreptate. Asta nu e viaţă.

Viaţa ccuea. Viaţa e în soare.

— Nu face asta! Gândeşte-te la băiatl şoptise Vivian.

Ce voia să spună? Se încruntase, încercând să înţeleagă. Dar **nw** *pricepea nimic din tot ce se întâmpla.* **Vxmn se** *apropiase de el. Stătea în spatele lui, cu braţele* **fn** *jurul pieptului lui. Părea mai degrabă că-l ţine pe loc şi nu că-l îmbrăţişează.*

Tata se dăduse încet înapoi. Cu coroana strălucind pe cap. Pământul începuse să se cutremure din cauza unul tren care se apropia.

Se uitase la tatăl lui şi se zvârcolise în îmbrăţişarea lui Vivian, darea nu făcuse decât să-l strângă şi mai tare.

— Te iubesc, **să** *nu uiţi, spusese lata.*

Pentru o clipă, ochii tatălui recăpătaseră strălucirea. Apoi dispăruse din nou şi ochii rămăseseră iar negri, fără fluid.

Pământul se cutremurase şi mai tare, iar ei auzise zgomotul unui tren ture se apropia. Tata era pe şine. Trebuia să plece **de** *acolo.*

Tatu trebuia să plece **de** *acolo.*

Încercase să ţipe. Dar nu ieşise niciun sunet. Nici măcar un bip. Vivian ¡1 ţinea mai strâns, atât de strâns încât cu greu putea să respire.

— **O** să-i *povestesc mamei totul despre tine, strigase tata.*

Trenul se auzea din ce în ce mai tare. Privirile lor se întâlniseră. Şi o mică, mică licărire se aprinsese **Or** *ochii tatălui lui. Sau poate fusese doar strălucirea coroanei. Văzuse trenul. Tbta tşi ridicase braţele, continuând să-l privească. Erau conectaţi pentru totdeauna. Şi apoi dispăruse. Bubuitul răsunase şi, câteva secunde mai târziu, sunetul*

frânelor de tren îi asurzise. Trenul se oprise încet. Apoi liniște.

Doar liniște.

Vivian îi dăduse drumul. Îl întorsese spre ea și îi luase fața în mâinile ei.

— Trebuie să fii băiat mare acum, șoptise ea. Ți trebuie să ai încredere **j*n** *tini. Tir ești prințul nostru. Intră în tunelul din stânga și stei acolo până vin eu să te iau. Promiți?*

El încuviință se. Nu știa ce aveau de gând să facă. Dar **nu ronte.** *Știa că tete nu mai e. Și era singurul lucru care conta.*

Se îndreptase încet spre tunelul din stânga.

Regele era mort.

Julia se uită la Adam în timp ce conducea concentrat mașina de poliție, având o viteză cam mare pe drumurile înzăpezite din Bromma. Dacă n-ar fi fost situația de față, Julia l-ar fi forțat să oprească pe marginea drumului, ca să-l încalece pe loc. Era extrem de sexy în uniforma lui proaspăt călcată. Ceea ce majoritatea oamenilor nu înțelegeau era că și polițiștilor le plăceau uniformele. Dar nu era momentul pentru așa ceva. Acum era o întrecere cu media suedeză.

Abia terminase convorbirea cu Tor de la ministerul justiției că o și sunase primul jurnalist. Și nu toți polițiștii știau să tacă. Vestea uciderii unui fost judecător de la Curtea Supremă se răspândise cu viteza luminii, mai ales când se dovedi că era și tatăl ministrului justiției, care acum era dat dispărut.

Moartea lui Walther era exact ce-i trebuia presei ca să mai țină pe prima pagină dispariția lui Niklas. Probabil că toată presa suedeză se îndrepta acum

spre aceeaşi casă din Äppelviken. Era pe drum şi Tor Svensson.

Când ajunseră la locuinţa lui Walther Stockenberg, Adam parcă în spatele maşinii Minei. Juiia îi ceru să rămână pe loc şi ieşi din maşină după ce-i aruncă o privire plină de dorinţă. Mina stătea pe treptele casei, cu braţul în jurul fiicei ei.

— În primul rând, le spuse Julia în timp ce se îndrepta în grabă spre casă, ea trebuie să plece de aici imediat.

Arătă spre Nathalie.

— Dacă nu vrem s-o avem mâine pe prima pagină în ziare pe fiica înlăcrimată a ministrului justiţiei.

Nathalie tresări şi dădu deoparte mâna Minei.

— Ce vrei să spui? întrebă Nathalie confuză. Ce ziare? N-am vorbit decât cu poliţia,

— Ceea ce înseamnă că orice fotograf şi reporter cu o cameră foto suficient de bună la telefon este pe drum, răspunse Juiia. Adam este încă în maşină, te duce în siguranţă de aici şi o să stea cu tine până ajunge Mina acasă.

Nathalie ie ridică puţin ameţită. Mina îi făcu semn din cap şi o luă de mână.

— Vin cât de repede pot, o asigură. Promit

Nathalie se îndreptă spre maşina de poliţie. Deschise portiera, se întoarse şi se uită pentru ultima dată Ja casa lui Waither „cu un suspin adânc. Apoi se urcă în maşină şi Adam porni în trombă.

Julia se întoarse către Mina, care privea spre mica pajişte cu meri din faţa casei.

— Nu-mi vine să cred. Stăteam aici vara liniştiţi şi beam cafea cu Waither şi Beata, şopti Mina, Mobila de grădină care este sub copacul de acolo e aceeaşi.

Deşi era abia după-amiază, grădina era deja

cufundată în întuneric Era cu adevărat de neînţeles cum putea cineva să suporte Juna decembrie. Soarele apunea aproape înainte să răsară. Dar Julia îţi putea imagina cât de frumos era aici în serile de vară. Observă cum ochii Minei se umezeau, dar nu avea Lacrimi. Julia bănui că vor veni mai târziu. Acum erau amândouă în timpul serviciului.

— Tor mi-a povestit cum v-aţi dat seama unde este Niklas, spuse ea. Ai un copil inteligent.

— Nikias îi datora lui Nathalie o explicaţie pentru felul în care a dispărut, zise Mina privind-o. Era foarte îngrijorată. Am crezut că este în siguranţă cu tatăl său. Am vrut să albă timp să stea de vorbă tu ea, înainte să înceapă haosul mediatic inevitabil. Cum aş fi putut să ştiu... asta? Era doar acasă ia Waither, în Bromrna cea sigură.

— Al găsit vreun indiciu despre unde ar putea fi acum?

Mina clătină din cap.

— Am căutat în toată casa, răspunse ea. Nu mai e aici. Dar în subsol e dezordine şi e o saltea pe jos. Oriunde ar fi acum, nu cred că este din proprie voinţă. Poate că ne-am înşelat înainte, când am crezut că l-a răpit cineva. Dar de data asta se pare că e răpit cu adevărat. Iar Waither a fost pur şi simplu în cale.

Lângă gardul viu care despărţea curtea de stradă opri o maşină.

— Probabil că e Tor, spuse J ulii, făcând un semn din cap spre maşină.

Într-adevăr, portierele maşinii se deschiseră după o clipă; i apărură Tor şi anturajul lui. Tor dădu din cap în direcţia ei, ¡ndreptându-şi gulerul cămăşii de sub sacou, şi păşi înspre ele,

— Probabil că presa va sosi din clipă în clipă, îi spuse Julâa Minei cu o voce mai blândă decât înainte. Dar tu nu vorbeşti cu ei, bine? Vorbesc eu. Şi ridică-te de pe scările alea reci de piatră înainte să îngheţi.

Adam fusese foarte succint la telefon. Dar Vincent înţelesese ce era mai important. Bunicul lui Nathalie, fostul socru al Minei, era mort.

Când Adam îl întrebase dacă poate sta cu Nathalie până se întoarce acasă Mina, el răspunsese imediat că da. Adam sugerase că o poate aduce pe Nathalie la el acasă, în Tyreso, dar era o idee extrem de proastă. Casa părea din ce în ce mai mult o capcană care putea să-l prindă în orice moment. Sau să-j prindă pe toţi cei care se aflau întâmplător în casă în momentul ăla. Aţa că Vincent îi sugerase să se întâlnească acasă la Mina, pentru că acolo se simţea fata în siguranţă.

Plecase imediat de acasă şi reuşise să ajungă înaintea Lui Adam, aşa că stătea şi aştepta în frig în faţa blocului din Ârsta. Nu fusese niciodată acolo fără Mina. I se părea ciudat, ca şi cum era un străin. Dar Mina avea acum o familie.

Spre deosebire de ei.

Încercă să nu se gândească unde ar putea fi familia lui acum. Îi era teamă că-l va cuprinde panica. Dar înnebunea şi dacă nu făcea nimic. Măcar dacă ar fi putut să înţeleagă ce aştepta Umbra de la el! Dar gândurile şi ideile nebunilor nu puteau fi niciodată prezise. Ar fi preferat să se urce pe acoperişul Palatului Poliţiei şi să strige după ajutor. Asta, dacă n-ar fi fost ameninţat. Era ceva foarte serios. Nu trebuia să implice poliţia. Tot ce putea face era să aştepte ca Umbra să-l contacteze din

nou şi să încerce în timpul ăsta să facă altceva. Trebuia să aibă încredere că Umbra îi trata familia bine.

Prin urmare, faptul că-i ţinea companie lui Nathalie nu era doar ceva ce-şi dorea să facă, era şi o distragere necesară şi binevenită.

O maşină de poliţie apăru de după colţ şi se apropie de bloc. La început crezu la început că erau Adam şi Mina, dar apoi îţi dădu seama că erau de fapt Adam şi Nathalie.

Semăna din ce în ce mai mult cu mama ei, cei puţin La înfăţişare.

Maşina se opri, iar Vincent îi deschise portiera lui Nathalie.

— Mulţumesc, Vincent, că ne ajuţi, spuse Adam din maşină. Trebuie să mă duc direct la Palatul Poliţiei.

— Bineînţeles, replică Vincent. Eu şi Nathalie rămânem aici până se întoarce Mina,

Nathalie coborî tăcuta din maşină. Nu spuse nimic nici când intră în bloc. Nici pe scară, până sus, în apartament. Vincent ştia că e mai bine să nu o forţeze. Avea multe ia care să se gândească. Singurul Lucru pe care-l putea face era să se asigure că fata era în siguranţă şi că putea să proceseze totul.

Intrară în apartament, iar Nathalie îşi scoase pantofii şi-şi aruncă geaca pe jos, după care se duse în living. Se aşează ţeapănă pe canapea, privind drept în faţă, spre perete, Vincent se aşează lângă ea, dar nu prea aproape.

— Al naibii de înfricoşător! zise ea în cele din urmă, cu glas abia auzit, după care tăcu,

Vincent aşteptă.

— Era în casa lui, suspină ea. Oare nu poţi să fii în siguranţă în casa ta? în casa lui? Imagineâză-ţi c-ar intra cineva aici şi ar vrea să ne omoare! Nu pot să înţeleg. Cine ar vrea să-J omoare pe bunicul meu? Era cel mai bun om din lume. Era foarte strict, desigur, dar era totuşi cel mai bun.

Vincent încuviinţă. Să-ţi intre cineva cu forţa în propria casă putea să fie o experienţă şocantă pentru oricine. Ştia exact cum era. Când locul unde credeai că eşti în siguranţa nu-ţi mai oferea nicio protecţie. Dar tot trebuia să încerce să o facă pe Nathalie să se simtă în siguranţă.

— Probabil că nu un hoţ obişnuit l-a ucis pe Walth... pe bunicul tău, explică d. Cine a făcut-o probabil că-l căuta pe tatăl tău. Se pare că are duşmani mai periculoşi decât am crezut.

Nathalie pufni.

— Pentru că este ministrul justiţiei? Nu e normal.

— Sau din alt motiv. Nimeni nu ştie cine a trimis cartea aia de vizită.

— Credeai cS aşa o să mă faci să mă simt mai bine? întrebă ea zâmbindu-i plictisită. Nu prea te pricepi,

Vincent pufni în râs.

— A fost şi mai rău, replică el. A trebuit să o consolez pe mama ta odată. Aţa că am căutat mai întâi pe Google cum se face,

— Eşti ciudat, spuse Natbalie ghemuindu-se în colţul canapelei. Vreau să vină tata acasă. Mi-e frig.

— E din cauza şocului, explică Vincent. O să te simţi ciudat o vreme. Este complet norma]. Şi o să treacă, chiar dacă acum şi se pare că n-are cum.

Se ridică şi ezită o secundă înainte de a se îndrepta spre dormitorul Minei.

În mod normal, n-ar fi îndrăznit să intre. Dar acum era necesar.

— O să iau o pături, zise el. Dormi puţin, dacă poţi. Dacă vrei să vorbeşti sau să facem vreo casă de turtă dulce după aceea, o să fiu aici.

Nathalie încuviinţă încet,

— Probabil că o să mă odihnesc puţin, răspunse ea încet.

Vincent luă pătura de pe patul Minei şi se întoarse cu ea în living. Natbalie adormise deja pe canapea.

Şi TV4, şi SVT instalaseră reflectoare, astfel încât Julia şi Tor să se vadă mai bine în grădină, iar jurnaliştii care filmau cu telefonul mobil erau recunoscători pentru lumina suplimentară. Se întunecase, chiar dacă era doar ora 16. Mina tânjea cu disperare după lumina de primăvară, Zăpada mai lumina puţin, dar ea ura întunericul din decembrie.

În momentul ăsta, era totuşi prietenul ei. Mina era chiar în spatele lui Tor şi al Juliei, prezentă, dar în afara luminii reflectoarelor. N-ar fi îndrăznit nimeni s-o întrebe ceva. Conferinţa de presă improvizată avusese deja un început zbuciumat. Minei i se păru că reporterii semănau cu nişte câini care au simţit mirosul de sânge.

— Nu este acesta un eşec catastrofal al poliţiei? întrebă reporterul de la *TV4 Nyhetema.* Faptul că, în primul rând, nu l-aţi putut găsi pe ministrul justiţiei, iar apoi că aţi fost incapabili să preveni şi asasinarea lui Walther Stockenberg, tatăl ministrului de justiţiei, este sub orice critică* Cine este responsabil? Cum va proceda instituţia Poliţiei mai departe?

— Din păcate, nu putem prezice acţiunile oamenilor, răspunse Julia făcând o mică pauză. Era

bine dacă puteam să citim gândurile. Dar în realitate, din păcate, oamenii vor continua să facă Lucruri neaşteptate, continuă ea şi mai făcu o pauză.

Mina recunoştea metoda. Erau pauzele pe care şefa ei obişnuia să le facă înainte să spună ceva ce de fapt prefera să nu spună. Dar câinii ăştia furioşi aveau nevoie de un os.

— Situaţia este extrem de gravă, continuă julia, N-am divulgat asta până acum, dar avem motive să credem că există o nouă ameninţare la adresa ministrului justiţiei* Probabil că acest lucru l-a împins pe Niklas Stockenberg să se ascundă. Dar nu am avut niciun motiv să credem că această ameninţare s-ar extinde şi asupra familiei lui Niklas sau ce) puţin asupra tatălui său. A fost o eroare de judecată. Desigur, vom deschide o anchetă internă.

Jurnaliştii începură să vorbească unul peste celălalt, O femeie care ţinea telefonul mobil în sus ca pe un microfon se împinse în faţă. Pe telefon se vedea sigla de la *Aftonbladet.*

— Am o întrebare pentru Mina, strigă ea. Nu-i aşa că Mina Dabiri este cea care stă în spatele tău, Juiia?

Mina îngheţă. Era complet împotriva regulilor Jujâa susţinea con Cerinţa de presă, ea era cea care răspundea la întrebări. Nu exista niciun motiv ca Mina să vorbească. Dar femeia îi zâmbi rece.

— Se extinde această ameninţare şi asupra ta şi a fiicei tale? Pentru că Niklas Stocfcenberg parcă este fostul tău soţ şi aveţi şi copii, nu? Ce zid despre asta? Poţi să-ţi faci treaba corect în aceste condiţii? Cât de speriată este fiica ta acum?

Întrebările jurnaliştilor explodară brusc, iar

camerele de luat vederi se întoarseră în direcţia Minei, care nu vedea în faţă decât nişte Lumini orbitoare,

Deodată, înţelese ce simţea o căprioară orbită de faruri pe autostradă. N-avea unde să fugă. Tot ce putea face era să rămână pe loc.

— Puteţi să-mi acordaţi atenţie? se auzi Tor. Îţi drese glasul şi repetă mai taie ca înainte.

— Puteţi să-mi acordaţi atenţie? Dorim puţin profesionalism din partea dumneavoastră. În caz contrar, această conferinţă de presă se încheie.

Camerele de luat vederi se rotiră în direcţia lui.

— Pentru a reveni la prima întrebare, acesta nu este un eşec ai poliţiei, continuă el. Este un eşec politic. Poliţia a procedat cât de bine a putut în condiţiile limitate pe care le are, Şi accentuez *condiţii limitate,* ceea ce eu, personal, regret. Dar trebuie să facem o schimbare. Nu mai putem avea o societate care să permită aşa ceva. Violenţa şi lipsa de respect escaladează incontrolabiL Şi după cum puteţi vedea aici, nu se întâmplă doar în suburbii. Poliţia este neputincioasă, aşa e, dar asta doar pentru că *societatea este neputincioasă.* Statul de drept suedez este în cădere liberă.

— Aceasta este poziţia oficială a Ministerului Justiţiei? întrebă reporterul de la SVT ridicându-şi sprâncenele,

— Nu, răspunse Tor. Astăzi nu sunt aici în calitate de purtător de cuvânt al lui Niklas Stockenberg. Astăzi sunt aici ca politician. Intenţionam să mai aştept până să mă întorc în acest rol, dar când văd ce i se întâmplă ministru] justiţie;, care de altfel este şi un prieten apropiat, simt că trebuie să acţionez* Pentru că nimeni altcineva nu o face. A

trecut mai puţin de jumătate de an de la atacul grav împotriva ministrului şi ştim cu toţii că mai mujţi politicieni suedezi şi-au pierdut viaţa aiurea. Ajunge.

Din nou, jurnaliştii începură să vorbească unul peste celălalt. Tor arătă spre cel de la *TV4 Nyhetema.* Camera lor avea şi cel mai puternic reflector.

— Sunt cuvinte frumoase, replică reporterul. Dar sunt cuvintele pe care le-am mai auzit înainte şi de la alţi politicieni. Ce vei schimba tu?

— Am un plan concret de acţiune, răspunse Tor. De îndată ce va fi aprobat de guvern, şi o să fie, va fi comunicat poporului suedez. Nu O să rataţi asta.

— Dar tu nu faci parte din guvern, nu? replică reporterul.

— Încă. Nu fac parte din guvern *încă.*

În grădina întunecată, toate reflectoarele străluceau acum spre Tor. Şi în ciuda faptului că Mina stătea în spatele lui şi nu-i vedea faţa, putea să jure că el era în extaz.

Nu îşi imaginase niciodată cum se va simţi în ziua în care lumea nu-l mai includea pe tatăl său. De când putea să-ţi amintească, Walther fusese un fel de forţă primordială constantă, o entitate omniscientă care vedea tot, care judeca tot. Dar care şi iubea.

Acum, mai mult ca oricând, Niklas îşi amintea de momentele în care tatăl său îl iubise, îi oferise siguranţă, ÎJ învăţase lucruri pe care nu le uitase niciodată.

Dar Walther îi fusese luat. Niklas încă auzea ţiuindud în urechi sunetul împuşcăturii. Încă vedea sângele din faţa lui. Imaginea asta se întipărise

pentru totdeauna în el. Singura întrebare era cât de mult însemna *pentru totdeauna,* Cinci zile, dacă era să creadă vocea de la telefon.

Mai avea de trăit cinci zile.

Niklas se înfiora. Îi era frig. Geaca rămăsese în subsolul tatălui său, iar el ti-avea pe el decât o pereche de pantaloni şi o cămaşă subţire, Frigul şi umezeala începuseră să-i intre prin haine, iar el sărea pe loc ca să se încălzească. Se auzi ceva mişcându-se în pietriş, deranjat de săriturile lui. Încercă să nu se gândească la ce ar fi putut fi.

Atât de mult regret! Şi totuşi, parcă nu regreta. Luase cea mai bună decizie în ace] moment. Şi cu siguranţă profitase din plin. Trăise foarte bine.

Îşi aduse aminte de cina cu Nathalie şi Mina, care parcă avusese loc cu mult timp în urmă, deşi trecuse doar o săptămână. O cină despre care nu credea că va avea loc. Cu toate acestea, stătuseră acolo, toţi trei împreună în jurul mesei. Ca o familie.

Ştia că nu puteau să fie din nou o familie tradiţională. Se întâmplaseră mult prea multe. Atât el, cât şi Mina erau acum alţl oameni decât atunci când stăteau împreună. Dar înţelesese că între el mai rămăsese puţină dragoste. Era doar un altfel de dragoste decât cea de dinainte. Acum sursa dragostei lor era Nathalie. Care îi unea pentru totdeauna, iar legătura asta era puternică şi indestructibilă.

În orice caz, aşa crezuse.

Atunci când presupusele, cu naivitate, că aveau tot restul vieţii să se bucure de realizările fiicei lor. Ax fi fost convenabil, dar nesăbuit, dacă-şi permitea să uite adevărul.

Va pierde multe lucruri. Primul iubit sau prima

Iubită a lui Nathalie. Prima ei dragoste neîmplinită. Bacalaureatul, Ce Facultate ar fi urmat, ce ar fi lucrat. Partener, nuntă, copil, tot ce forma mozaicul numit viaţă. Crezuse că e de la sine înţeles că va trăi toate momentele astea. Dar acum încerca să se agaţe de ideea că Nathajie o va avea măcar pe mama ei alături.

Nu-şi amintea cum ajunsese unde era acum. O înjunghiere, o senzaţie de usturime sub piele, apoi întuneric. Scaunul cu rotile de lângă el explica modul în care fusese transportat.

Cel puţin ştia aproximativ unde se află. Înţelesese de prima dată când auzise huruitul de dincolo de uşa încuiată. Dar nu exista niclo scăpare. Îşi alesese soarta cu mult timp în urmă. Acum era timpul să plătească preţul. Problema era doar că preţul ăsta părea brusc mult prea mare.

Juiia era atât de epuizată, încât nici măcar nu-şi putu scoate geaca după ce se întoarse de Ja conferinţa de presă de la Walther Stockenberg. Se aşezase pe un scaun din biroul tatălui său şi îl privea cum se plimbă înainte şi înapoi prin cameră. Fruntea şefului poliţiei era brăzdată.

— Parcă sunt blocat într-o menghină care mă strânge constant, zise el. Şi numai faptul că ministrul justiţiei a dispărut era groaznic. Iar acum asta, cu Walther... Este doar □ chestiune de timp până să le vină ziariştilor vreo idee tâmpită să-mi ceară demisia. Sau vreun politician dintr-un partid mai mic o să vadă ocazia să se bată cu pumnii în piept. S-a întâmplat şi în cazul unor miniştri, de ce să nu se întâmple şi cu şeful poliţiei?

— Spune doar de ce al nevoie, zise Juiia. Fac tot posibilul să rezolv.

El se opri.

— Este foarte simplu, răspunse el întorcându-se spre ea. Trebuie să rezolvi cazul. Nici mai mult, nici mai puţin. Dacă am înţeles bine, ce se întâmplă cu Niklas Stockenberg este similar cu ce i s-a întâmplat lui Jort Langseth. Şi am auzit că s-a mai întâmplat de două ori înainte. Asta, din ce ştiţi voi. Şi totuşi, n-ap făcut niciun progres de data trecută când ne am văzut.

Juiia se gândi să menţioneze că ultima dată când se văzuseră, tatăl ei insistase că Gustaf Brons era vinovatul. Dar nu spuse nimic. În schimb oftă adânc şi se uită pe fereastră.

Cum ar fi dacă viaţa ar putea fi în alb şi negru, ca o anchetă a poliţiei? Vinovat, nevinovat. Ucis, viu. Căsătorit, necăsătorit.

— Juiia?

Ea ridică privirea spre tatăl ei.

— Ce mai faci? întrebă el pe un ton mai blând decât înainte. Ştiu că nu întreb foarte des, dar cum e acasă?

Deci despre asta era vorba. Nu mai era sigură de nimic.

Torke], Harry şi Adam erau în gândurile ei în fiecare minut, în fiecare secundă, toată ziua. O clipă, ştia ce ar trebui să faci, în următoarea se răzgândea. Ar fi putut ea şi Torkel să-ţi salveze căsnicia? Chiar voia? Oare Torkel voia? iar Adam, de La el ce voia? Sexul era OK. Nu, nu era OK. Era uimitor. Dar mai era şi altceva în afară de asta?

Tbate astea îi trecură prin cap în câteva secunde.

Erau gânduri care se învârteau adesea pe acolo. Ştia că trebuie să ia o decizie. Dar orice decizie ar fi luat, ar fi avut consecinţe imense, nu numai pentru

viaţa ei, ci şi pentru a lui Torkel, a lui Harry şi a lui Adam.

Ca un şir de piese de domino care pândeau s-o dărâme ea pe prima.

Tatăl ei aştepta răspunsul cu o expresie nedumerită pe chip.

— Ştiu că te bazezi pe mine şi pe echipa mea, răspunse ea evitându-i întrebarea, şi vom rezolva cazul. Înţeleg dacă şi se pare că nu prea avem habar ce facem, dar... avem. Cred,

Habar. Ea ar trebui să aibă habar. Toată lumea se aştepta ca ea să deţină controlul. Aşa îi obişnuise. Juâia, care îţi păstra mereu calmul, pe care nu o dărâma nimic. Dar Viaţa devenise complicată. Poate că trebuia să ia o pauză, să stea la o bârfă cu nişte colegi ale căror nume abia le ştia. Să bea nişte vin fiert în sala de mese, să mănânce turtă dulce şi să întrebe oamenii cum au sărbătorit Crăciunul. Dar alungă repede gândul. Trebuia să lucreze. Răspunsul se afla undeva în amestecătura de date, informaţii, indicii şi mărturii. Ştia asta. Ştiuse întotdeauna.

— Bine, zise şeful poliţiei. Pentru că eşti direct responsabilă dacă îmi pierd locul de muncă. Îţi dai seama ce atmosferă o să fie în familie Crăciunul viitor dacă...

Îl întrerupse un semnal strident. Era telefonul Julâei, care văzu că apelul e de la Institutul de Medicină Legală. Se uită la tatăl ei, iar el încuviinţă, aşa că răspunse.

— Bună, Julia, sărbători fericite! se auzi vocea Mildei. Îmi pare rău că te deranjez, probabil că nu e nimic, dar tot vreau să te întreb.

— Despre ce e vorba? întrebă Julia. Şi, apropo,

sărbători fericite şi ţie!

— Păi, Loke n-a venit azi la serviciu. Şi nu dau de ei nici la telefon.

— Trebuie să existe o explicaţie firească. Poate e bolnav?

— Vorbim despre Loke, explică Miida. Cea mai de încredere persoană din lume. N-a lipsit nicio zj de când a început să lucreze aici şi mă anunţă întotdeauna dacă întârzie mai mult de 90 de secunde. Aşa că am vrut să văd dacă ţi-a spus ţie ceva ieri, dacă a plecat pe undeva? Eu am fost puţin... cu gândurile în altă parte în ultima vreme, aşa că poate am uitat.

Julia se încruntă.

— Mie? Nu m-am întâlnit cu Loke ieri.

— Ciudat, era în drum spre tine cu actele, n-a venit...

O întrerupse un semnai strident, iar Julia îndepărtă telefonul de la ureche,

— Stal, Julia, îmi pare râu, exclamă Miida, vorbind mult mai repede decât înainte. E de La spital, un apei pe numărul privat, trebuie să răspund, dar, te rog, sună-mă dacă auzi ceva despre Loke.

Miida închise telefonul înainte să apuce Julia să-şi ia rămas-bun. Şeful poliţiei se uită la ea cu o expresie nedumerită pe chip.

— Despre ce a fost vorba? întrebă el.

— Nu prea ştiu, răspunse Julia. Era vorba despre Loke.

— Cea mai recentă achiziţie din echipa ta?

— Da. Se pare că n-a ajuns la serviciu astăzi.

Vincent n-avea veşti de ia Mina de când se întorsese acasă. Ea nu-i ceruse să rămână, dar nu era nimic ciudat; avea nevoie să fie singură cu fiica

ei.

Nici el nu mai încercase să o contacteze de atunci. Ceea ce nu însemna că nu se gândea la ea. De fapt nu se putea gândi la nimic altceva.

Simţea că se îneacă şi că Mina era colacul lui de salvare, însă nu îndrăznea să întindă mâna şi săd ceară săi salveze. Nu puteai cere nimănui aşa ceva.

Nu voia să petreacă prea mult timp în casa goală; seara începeau să apară mult prea multe fantome. Aşa că ieşise ia plimbare prin pădure, ca să-şi limpezească mintea. Dar, ca de obicei era îmbrăcat subţire, zăpada îi intrase în pantofi după doar câteva minute şi se împiedică de mai multe ori de rădăcinile copacilor, ascunse sub pătura albă. Însă nu-l mai durea capul.

Rămase în pădure cât de mult putu, oricât de frig era,

Se lăsă păgubaş după ce se sprijini de un brad, din care se scutură toată zăpada direct pe gâtul lui şi prin cămaşă. Mina ar îi leşinat de râs dacă ar fi fost acolo cu el.

Făcu un duş lung şi fierbinte după plimbarea umedă din pădure. Apoi scoase o sticlă de whisky, un Akkeshi Singie Malt Peated japonez, pe care o păstrase pentru ocazii foarte speciale.

Luă sticla şi un pahar în biroul unde încă se afla pe perete cronologia cu „cadourile de Crăciun”. Turnă puţin în pahar şi apoi puse sticla jos. Akkeshi era un whisky perfect echilibrat şi unul dintre puţinele care nu aveau nevoie de apă suplimentară pentru a schimba compoziţia moleculară şi gustul. Se uită în pahar, ca să evite să vadă ameninţările de pe perete. După ce bău trei pahare, se uită la ceas. Se făcuse deja 21:30. Clătină din cap. Cum era

posibil să treacă timpul atât de repede? Parcă nu era logic că putuse să stea acolo atâtea ore. Se pare că nu-şi pierdea doar minţile, ci şi noţiunea timpului.

Dar ora târzie însemna cel puţin că putea să o sune pe Mina din nou, fără să o deranjeze de la muncă după incidentul cu Walther. Iar Nathalie probabil că dormea deja. Luă telefonul.

***Bună, m-am gândit la tine toată seara,* scrise el.**

Apoi şterse rapid tot, în afară de primul cuvânt. Oare ce era cu el?

Bună, mă gândesc la voi,* scrise el în schimb. *Sper că Nathalie este bine. Sună-mă când ai timp.

Trimise mesajul şi se ridică. Ameţi. Cu siguranţă era sensibil la alcool azi. Poate ar fi trebuit să mănânce ceva de seară. Sau poate mâcul-dejun. Acum îţi dădu seama că poate că ar fi trebuit să mănânce ceva toată ziua.

La naiba!

Dar era prea târziu. Nu-i era foame. Intră clătinându-se în dormitor şi se întinsese pe pat, când auzi un sunet venit de la telefonul din mâna lui. Îl răspunsese Mina.

Parcă sunt în iad,* scria ea. *Nlklas încă nu a apărut. Bunicul lut Nathalie e mort Dar Nathalie se descurcă. E o fată puternică. Putem să ne vedem mâine dimineaţă devreme la Palatul Poliţiei? Adu scrisoarea de ameninţare. Ştiu că o să ai obiecţii. Dar măcar o dată, ai încredere în mine.

Vincent voia să-i pună 100 de întrebări despre bunicul lui Nathalie şi despre cum se simţea ea şi dacă avea nevoie de el. Mai ales ultima.

Ai nevoie de mine?

Dar nu făcu nimic din toate astea. Îi răspunse

doar că o să ajungă cât de devreme putea şi îi ură noapte bună. Apoi închise ochii şi începu să plutească departe.

Un sunet îl smulse din somnul lui uşor. Alarma de pe noptieră urla furios. O opri şi notă ora. 22; 19. Ştia cu siguranţă că nu el pusese alarma. Dar nu mai avea putere să fie surprins. Umbra juca un joc cu el (iar el nu putea decât să meargă înainte, până când înţelegea despre ce este vorba.

Întoarse capul şi privi prin fereastra dormitorului. Norii se împrăţtiaseră, iar noaptea era luminată de lună. Zăpada din copaci şi de pe gazon strălucea în razele lunii; aproape păreau că sunt fosforescente. Era frumos, dar şi puţin înfricoşător. Lunii şi copacilor nu le păsa deloc de el. Zăpada nu-şi dădea cu părerea despre faptul că familia lui dispăruse. Lumea de după fereastră îţi va continua existenţa, indiferent de ceea ce se va întâmpla cu Vincent Walder.

Pe gazon erau două umbre, cu penajul vizibil în razele Junii. Corbii se întorseseră, cum de altfel crezuse şi el că o să se întâmple.

La fe] ca data trecuta, erau doar doi. Acum stăteau puţin mai departe unui de celălalt, ca şi cum ar fi aşteptat trei prieteni de-ai lor să vină şi să se aşeze între ei.

Dacă n-ar fi fost păsări, ar fi crezut că încearcă cineva să-i comunice ceva codificat. Dar erau păsări. Nu puteau comunica. Cel puţin nu prin coduri. Oftă şi întoarse din nou capul. Acum ceasul arăta 22:25. Ştia deja că nu va mai putea dormi în noaptea asta.

AU MAI RĂMAS PATRU ZILE

Chiar înainte să intre în Palatul Poliţiei, Vincent o văzu pe Julia venind pe trotuar. Soarele nu avea să

răsară decât peste câteva ore, dar felinarele de pe stradă formau pete de lumină care făceau zăpada să pară fosforescentă în întuneric, Julia avea chipul răvăşit şi cearcăne mari sub ochi, Vincent o aşteptă, ca să intre împreună.

— Bună dimineaţa! o salută el. Şi o a treia zi de Crăciun fericită!

— Bună... asta tocmai ai inventat o tu acum, nu? M-am săturat de Crăciun deja.

— Ba nu, răspunse e], prefăcându-se jignit. Până la reforma din 1772, această zi, a treia zi după Crăciun, era sărbătoare legală. La fel ca şi a patra zi de Crăciun.

Intrară în clădire şi trecură de barierele de securitate. Înăuntru era pustiu şi linişte. Nu aştepta nimeni la intrare. Lângă avizier nu era niciim poliţist care să tremure de frig cu un pahar din carton în mână. Îi făcură cu mâna omului de la recepţie, care-şi înăbuşi un căscat.

— Ai venit devreme azi, remarcă Julia. Nici nu ştiam că o să vil. Ce spune familia ta că eşti plecat atât timp de Crăciun?

Era cât pe ce să-i povestească. Îţi dorea din tot sufletul să-i explice de ce evita să fie acasă. Să-i spună despre durerea Lui de cap, care se înrăutăţea acolo. Acasă. Despre peretele din living, de care îi era atât de frică, şi, în primul rând, despre faptul că întreaga lui familie dispăruse, că el primise ameninţări cu moartea şi că era îngrozit de ceea ce avea să urmeze,

— Mă întâlnesc cu Mina, spuse el în schimb.

Şi asta era adevărat.

— Dar pot să te întreb şi eu acelaşi lucru, continuă el. Familia ta ce zice? Se pare că tu şi cu mine

suntem primii din toată clădirea.

Julia tăcu o vreme. Cearcănele păreau că deveniseră o nuanţă mai întunecată.

— Este... complicat, răspunse ea. Cu familia, adică. Vincent aprobă din cap.

— Dacă promiţi că nu mă întrebi, promit că nu întreb nici eu, adăugă Julia.

Se îndreptară în tăcere spre lifturi. Vincent ar fi preferat totuşi să urce pe scări, dar abia ce începuse să se înveţe cu liftul Palatului de Poliţie. Nu mai era chiar atât de greu ca în urmă cu aproape trei ani, dar tot era încă departe de a fi locul lui preferat.

— Apropo, mi-a povestit Mina despre chestia aia cu linia de metrou 16, cea despre care ai descoperit că nu există, spuse Julia în timp ce se deschideau uşile liftului. Ceva despre nişte clepsidre?

Bun. Să continue să vorbească era exact ceea ce avea nevoie.

— Da, nu înţeleg, Ştiu că nu greşesc. Se potriveşte prea bine cu puzzle-ul clepsidrei ca să nu fie...

— Am contactat ieri serviciul de presă al TS, îl întrerupse Julia. Linia 16 a existat de fapt. Era o Linie temporară care mergea în paralei cu alte două. Pleca din Vällingby, pe linia verde, şi ajungea la Liljeholmen, pe linia roşie. Nu ştiu exact unde trecea de pe linia verde pe linia roşie, dar aşa era.

Vincent simţi cum i se ridică o greutate de pe umeri. Poate că totuşi inteligenţa lui nu era în pericoL Chiar avusese dreptate.

— Interesant. Atunci ştim mai multe despre persoana care mi-a trimis clepsidrele. Oricine ar fi, este cineva care are cunoştinţe detailate despre

reţeaua de metrou. Merită să ne gândim de ce. Dar oricum este un toc unde e posibil să fie Niklas chiar acum.

— Vrei să spui că deja e mort? întrebă Julla hoibându-se la el.

— Nu ştiu, răspunse el clătinând din cap. Sper că nu, potrivit numărătorii inverse mai are de trăit patru zile. Dar patru zile este mult să-] ţii ascuns, având în vedete intensitatea căutărilor. Tunelurile facilitează Lucrul ăsta. E un labirint acolo jos.

Uşile liftului se deschiseră. Ieşiră, dar Julia se opri chiar în faţa Liftului şi se întoarse spre el.

— Şi nu poţi să spui nimic mai mult decât că e linia 16? Nicio staţie spre care să ne poţi îndruma?

Vincent datină din cap.

— Aşa am crezut la început, răspunse el. M-am gândit că, dacă numărul de minute reprezintă liniile, atunci numărul de secunde reprezintă staţiile. Dar oricum am calculat, nu a coincis cu Locurile unde aţi găsit oasele. Din păcate. Nu ştiu mai mult.

Julia oftă şi scoase telefonul din buzunar.

— Există în total 47 de staţii de metrou subterane în Stockholm. Linia 16 trecea prin 25 dintre ele. Pot să cer 11 echipe de poliţişti, care să verifice fiecare câte două staţii. Tar Ruben şi Adam să se ducă la trei. Va fi un coşmar Logistic. Din nou. Cel de La TS o să înnebunească, dar nu cred că avem de ales.

Formă un număr şi puse telefonul la ureche.

— O să fie o zi lungă, oftă ea din nou.

Mina se uita în oglindă. O privea fix o faţă palidă pe care nu a recunoştea. Şi pe deasupra, avea şi ochii umflaţi. De data asta, ea era cea care avea să întârzie şi nu Vincent. Dar nu avea putere să se

mişte mai repede de-atât. Fusese o noapte lungă, în care stătuse cu fiica ei şi vorbiseră ore întregi despre Walther, încercaseră să-şi amintească laturile lui bune. Timpul petrecut cu Beata.

Nathalie adormise de vreo oră, iar Mina nu voia să o trezească. Dar era în regulă atunci când adormise. Mina avusese dreptate să spună că era □ fată puternică. Va trece peste asta. Şi nu avea nevoie de dădacă, acum, după ce trecuse primul şoc.

Mina spera doar că Vincent nu va crede că are o reacţie alergică atunci când o va vedea. Puse un bilet pe masa din bucătărie, se furişă în linişte ca să nu o trezească pe Nathalie şi conduse cât de repede putu spre Palatul Poliţiei.

Vincent nu era la intrare, aşa cum se aşteptase ea. Se uită în jurul recepţiei, în caz că era pe undeva pe acolo, dar nu era. Oare venise înaintea lui?

Se apropie de bărbatul din spatele geamului.

— Bună dimineaţa! îl salută ea. L-ai văzut pe Vincent Walder? Dacă ştii cine este?

— Cititorul ăla de minţi? răspunse bărbatul care părea să fi dormit aproape la fel de prost ca ea. A venit acum ceva vreme cu Julia Hammarsten. Cred că au urcat.

Mina mulţumi şi trecu prin bariera de securitate. Stătea în faţa liftului când se deschiseră uşile, Iar Vincent ieşi în grabă, privind în spate, Se ciocniră frontal, dar el o prinse în braţe înainte să cadă.

— Mina?

— Vincentl Ce... ce faci?

— Eu... ei bine, eu... se bâlbâi el, privind din nou în urmă. Păi, ded vreau... adică... îţi aminteşti că m-at spus să exersez să merg cu liftul? Poate că...

exersam puţin.

Mina începu să râdă. EL încă nud dăduse drumul.

— Exersezi în Palatul Poliţiei? întrebă ea.

— Pöate cä da.

O ţinea suficient de aproape ca să-i simtă parfumul familiar.

— Vincent?

— Da.

— Încă mă ţii în braţe.

Tăcere.

— Ştiu.

Au rămas aşa o vreme. Nu era sigură cum să procedeze. Nu vuia să-l dea drumul; căldura lui radia în ea şi spera că şi el simţea la fel. Dar nu puteau rămâne aşa pentru totdeauna.

— O să înceapă să vorbească Lumea, şopti ea în cele din urmă, O să fie martori că ai vrut să mă răpeşti.

Vincent îi dădu drumul încet.

— De ce trebuia să ne întâlnim atât de devreme? întrebă el Nathalie se descurcă singură?

— Nathalie este la fel de puternică ca mama ei, răspunse ea. Se întâlneşte cu nişte prieteni azi O să-l prindă bine să facă altceva, iar eu am o idee. AJ adus scrisoarea?

Vincent aprobă din cap.

— Putem să o trimitem la Laboratorul criminalistic din Linköping să verifice amprentele, continuă ea. O trimitem anonim, eliminăm orice legătură cu tine din scrisoare înainte să o trimitem.

— Amprente? întrebă Vincent surprins.

Dar scoase scrisoarea şi i-o întinse.

Ea clătină din cap.

— Nu vreau Sro ating. Este destul de obişnuit ca

persoanele care trimit scrisori de amenințare să o tacă de mai multe ori și chiar să trimită la mai mult de o persoană. Nu doar online există troli profesioniști. După cum observi, din când în când se mai folosesc și scrisori. Dacă a fost trimisă de cineva care are o condamnare, o să-l găsim. Trebuie doar să-ți luăm și țle amprentele și să le trimitem împreună cu scrisoarea, astfel încât cei de la LES să știe pe care să le elimine la analiză.

Vincent ținu hârtia cu grifă între vârfurile degetelor țl o puse din nou în buzunar.

— Nu-i o idee chiar atât de rea, spuse el. Mal ales că încă nu am nici un alt indiciu despre persoana asta. Asta înseamnă să implic poliția, dar e foarte indirect. Mi-e greu să cred că Umbra și-ar putea da seama.

— Putem să-ți luăm amprentele imediat, zise Mina îndreptându-se spre laborator.

Chriiter stătea lângă aparatul de cafea și ofta. Pe ecranul aparatului era afișată data – 27 decembrie. Mai rămăseseră patru zile din anul ăsta.

Nu părea că va putea fi deloc liber în jurul sărbătorilor în acest an. Nu că ar fi contat. Lasse era și el ocupat, cu toate mesele de Crăciun la restaurantul Ulla Winbladh, așa că lucra până târziu în fiecare noapte.

Dar câteva zile acasă, în fața televizorului, poate cu un serial bun cu detectivi, n-ar fi stricat. De când Lasse intrase în viața lui, nu se uitase prea mult la televizor. Nu se plângea, desigur. Compania Lui era mai mult chiar și decât favoritul lui, detectivul Harry Bosch. Și era și mai frumos.

Julia apăru după colț. Ținea în mână o ceașcă goală și privea cu ochi pierduți spre aparatul de

cafea.

— Arăţi groaznic! remarcă el. N-ar trebui să te duci acasă la Torkeî şi Harry?

— La Hany, bineînţeles. Mă simt ca o mamă foarte rea în fiecare secundă în care sunt aici. Mulţumesc că mi-ai amintit.

— Şi Torkel?

— N-am chiar aceleaşi remuţcări când vine vorba de el. Eşti gata sau nu?

Arătă cu capul spre cana lui Christer, care se umpluse de mult, dar era tot în aparat. E] o luă, iar Julia împinse cana ei aproape agresiv. La un moment dat, avea s-o întrebe ce se întâmplă cu ea. Dar acum nu era momentul potrivit.

— Vii sau...? întrebă Julia. Avem şedinţă. Şi am o sarcină foarte distractivă pentru tine, de care te vei ocupa tot restul sărbătorilor.

El oftă, vărsă cafeaua în chiuvetă şi puse din nou cana în aparatul de cafea. Avea nevoie de o cafea proaspătă şi foarte fierbinte.

— Înţeleg că toţi sunteţi obosiţi, dar să ştiţi că apreciez foarte mult efortul fantastic pe care l-aţi depus. Toată lumea e cu ochii pe noi din cauza anchetei asupra ministrului justiţiei şi în contextul ăsta nu-i un clişeu să spunem că se scurge timpul. Şi ceasul ticăie tare.

Julia se uită la echipa ei pestriţă şi nu putu să nu se simtă mândră de tot ce realizaseră în ultimii câţiva ani în formula asta. Şi, mai presus de toate, de ce era sigură că vor realiza în viitor.

— Ruben, poate poţi să ne pui la curent cu ce s-a întâmplat cu informaţiile în legătură cu mafia sârbă?

Era răutăcioasă, dar nu se putea abţine. Împrejur

se auziră chicote, iar Julia se străduí să nu înceapă să râdă. Poza cu Ruben învelit în pătură şi povestea despre cum fusese salvat în urmă cu două zile de Sara de la DON se răspândiseră cu viteza luminii în tot Palatul Poliţiei.

— Foarte amuzant, replică Ruben cu amărăciune, într-adevăr. Distracţie mare. Dar, ca să răspund la întrebare, Ted Hansson este bine-mersi acasă şi am putut să constatăm că sârbii, în ciuda legăturii cu Petei Kronlund şi Gustaf Brons, n-au nimic de-a face cu cazul nostru. Pur şi simplu e o coincidenţă nefericită.

— Mulţumesc, Ruben, zise Julia aprobând din cap. Sper că aţi avut un moment în care să reflectaţi cu toţii la cât de nepotrivit este să faci excursii singur pentru vreo anchetă a poliţiei. Este bine să aveţi iniţiativă, dar trebuie să ţineţi cont şi de raţiune.

— Da, doamnă! spuse Ruben Iritat. Nu mai e cazul să vorbim despre asta.

— Atunci haideţi să ne concentrăm asupra indiciilor cu care putem să lucrăm. Avem nişte lucruri concrete. Datorită lui Vincent, avem un Joc concret unde putem să-J căutăm pe Niklas. S-ar putea să fie undeva în reţeaua de metrou, de-a lungul liniei 16.

— Am auzit că e linia care nu există? întrebă Christer.

— Ai dreptate, răspunse Vincent, care stătea lângă Mina. Din ce ¿icejulia, a fost o linie temporară care mergea paralel cu alte două linii. Dar problema este, după cum a subliniat ea, că trecea prin *23* de staţii de metrou din StockhoLm.

— Cât de siguri suntem că este acolo? întrebă Ruben.

— Nu suntem deloc siguri, răspunse Julia. Dar e singurul indiciu. Deci până o să mai avem şi altceva, am făcut o cerere să putem începe căutările. Mai mulţi poliţişti vor inspecta staţiile azi, una câte una. Ruben şi Adam, sunteţi şi voi pe listă.

— Am văzut, replică Adam, confirmând din cap. Plecăm imediat după şedinţă.

— Minunat. Apoi avem şi Legătura între victime pe care am reuşit să o găsim, că toţi au avut câte o cădere, o depresie profundă în viaţa lor, cu aproximativ 20 de ani în urmă. Asta coincide şi cu povestea ministrului justiţiei, potrivit tatălui său, încă nu am reuşit să găsim factorul unificator, dar verificăm, printre altele, dacă au mers La acelaşi psiholog şi dacă au vreo legătură cu *Regde,* ale carul rămăşiţe bănuim că le-am avut în posesia noastră până când au fost furate. Am dat de psihologul lui Niklas?

— E tot în Rwanda, n-am reuşit să dau de el încă, răspunse Christer dându-i pe furiş o bucată de turtă dulce lui Bosse, care o înghiţi zgomotos.

— Atunci trebuie să găsim altceva. M-am săturat să-l aştept. Dacă toate victimele noastre au mers La un psiholog acum 20 de ani, ar trebui să vedem asta în istoricul contului lor bancar. Toţi ar fi trebuit să tacă plăţi regulate către aceeaşi persoană sau aceeaşi firmă.

Christer tuşi, înecându-se cu o bucată de turtă dulce,

— Deci... începu el încet, vrei să verific ce conturi bancare aveau victimele acum 20 de ani, să contactez băncile şi să le cer să caute extrase de cont vechi? în zilele dintre Crăciun şi Revelion? Şi fără să ştiu cui au plătit?

— Da, încuviinţă Julia. Ţi-am spus că e ceva foarte distractiv.

— Îţi dai seama despre câte tranzacţii vorbim? Şi dacă au avut trimitere la psiholog? Atunci vom vedea doar că au fost La policlinică. Ceea ce poate să însemne Ia fel de bine că au fost acolo pentru analize de sânge. Lui Sisif i-a fost uşor în comparaţie cu asta.

— Ştiu. Dar avem un ministru al justiţiei care a dispărut. Sunt convinsă că majoritatea oamenilor sunt foarte dornici să ajute. Ca şi băncile. Acestea fiind spuse, dacă ai o idee mai bună, mi-ar plăcea să o aud.

Christer clătină din cap.

— Mă apuc imediat, spuse el.

Julia se uită la lista pe care o făcuse înainte de şedinţă pentru a se asigura că nu uitase ceva, dar o întrerupse un ciocănit uşor în uşa de sticlă. Atrase atenţia tuturor, iar Julia îi făcu semn cu mâna să intre colegei care bătuse.

— Da? Suntem într-o şedinţă.

— Trebuie s-o suni pe Milda,

— Ştii despre ce este vorba? Pot să o sun după şedinţă?

— Mi-a zis doar că e vorba despre Loke. Că i-au găsit. Şi că este La spital.

Julia se holbă la ea. Apoi scoase telefonul. 14 apeluri ratate de] a Milda.

Stătea cu Mina la II caffe, la o aruncătură de băţ de Palatul Poliţiei. Julia încheiase brusc şedinţa, dar îi rugase să rămână prin apropiere. Chiar dacă era încă dimineaţă, cafeneaua era deja plină de oameni de 30 şi ceva de ani, aplecaţi peste laptopuri. Vincent şi Mina reuşiseră să prindă ultima masă, în

capătul îndepărtat a] încăperii. El cumpărase un buşeu, ea, un sendviş cu seminţe, pe care e] bănuia că n-are de gând să-l mănânce.

— Înţeleg că eşti frustrată, spuse e] încet, pentru că nu poţi să faci nimic. Dar ştii, uneori e bine să te gândeşti la altceva. Ca atunci când te duci să joci biliard. E cel mai bun lucru când încerci să-ţi distrag! atenţia,

— Vincent! replică ea ferm. Nu mergem să ne apucăm de olărit, dacă la asta te referi. Sau să pictăm cu *umbră.* Ca să ştii.

Îţi ridică mâinile cu un gest de respingere.

— Nu era...

— Dar apreciez gândul, continuă ea, apăsând cu degetul pe sendviş şi rupându-l în trei bucăţi. Nu olăritul. Pe ăla nu-l apreciez. Ci că nu ai renunţat să vrei să faci lucruri împreună cu mine. Ştiu... ştiu că sunt dificilă. Dar cred că acum putem doar să vorbim. Cât aşteptăm.

Întinse mâna peste masă şi o puse pe braţul lui.

— Cum mai eşti? Ştiu cum a fost pentru mine când Nathalie era la Epicura. Dar eu măcar ştiam unde era. Familia ta, nici nu pot să-mi imaginez... Şi, te rog, spune-mi că te-ai răzgândit în legătură cu poliţia. Măcar să ne implicăm puţin mai mult. Ştiu că eşti îngrijorat pentru familia ta, dar aceea nu era altceva decât o ameninţare cu moartea la adresa ta.

Cum era el? Era o întrebare foarte bună. Adevărul e că nu îndrăznea să se gândească., de teamă că răspunsul îl va doborî atât de tare, încât nu s-ar mai putea ridica. Preocuparea pentru familia lui trebuia ţinută la distanţă. Altfel nu ar putea fi de ajutor cuiva. Nici Minei şi nici lui.

— Am fost de acord să căutaţi amprente,

răspunse el Dar mai multă implicare a poliţiei e uşor detectabilă. Trebuie să rezolv asta de unul singur. Şi în ceea ce priveşte ameninţarea cu moartea... era doar dacă nu îndeplineam cerinţele Umbrei.

Era o minciună. În scrisoare se spunea că Vincent Walder va înceta să existe, indiferent de ceea ce făcea* Dar spera ca Mina să nu-ţi amintească. Era şi aşa destul de îngrijorată pentru el.

— Ştiu că nu te ajută deloc dacă îţi spun asta, replică Mina. Dar eu aş intra într-o panică totală. Nu înţeleg cum poţi să-ţi păstrezi calmul.

Vincent îi luă mâna de pe braţul lui şi o ţinu între palme. De fapt, ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, dar atunci exista riscul să cedeze.

— Trebuie să mă comport raţional pentru a putea continua să trăiesc oarecum normal. Aşa că încerc să văd totul din exterior, ca şi cum sunt cineva care nu are legătură cu familia mea. Pentru mine, e o modalitate de a mă depărta şi de a nu-mi da frâu emoţiilor.

— Şi funcţionează? întrebă Mina.

— Deloc*

Găsi fără dificultate secţia de urgenţe de la Karolinska. Toţi ofiţerii de poliţie ajungeau, mai devreme sau mai târziu, să ştie pe dinafară toate secţiile de urgenţă din Stockholm. Amintiri cu tragedii se îngrămădeau una peste alta doar ia vederea panoului de la urgenţe, dar după mulţi ani în meseria asta, Juiia era obişnuită să facă faţă amintirilor cu morţi sau răniţi.

— Unde este?

Îi salută scurt din cap pe colegii care o aşteptau afară.

— Îl vede un medic, răspunse unul dintre ei. Slavă

Domnului că azi n-a fost aglomerat, aşa că a primit ajutor rapid. Singurul Lucru pe care îl ştim e că viaţa nu-l e în pericol. Am făcut un control sumar când l-am găsit şi păreau a fi doar răni superficiale. A confirmat şi personalul de pe ambulanţă. Dar nu pot să fiu sigur, fireşte, ar putea avea leziuni interne şi s-a lovit şi la cap.

— Intru să văd ce pot să aflu. Mulţumesc, v-aţj făcut bine treaba.

Tbnul Juliei era abrupt, dar ştia că mulţumirile ei erau suficiente. Mulţi comandanţi nu folosiseră acel cuvânt întreaga lor carieră.

Se grăbi să intre. După ce arătă legitimaţia de poliţie la recepţie, intră pe hol şi aşteptă să vină un doctor. Nu trecură mai mult de cinci minute şi apăru un medic brunet şi chipeş, iar ea se uită la ecusonul lui.

— Bună, Mehmet, numele meu este Julia Hammarsten. Conduc echipa de poliţie din care face parte şi Loke. Cum se simte? întrebă ea.

Ca ofiţer de poliţie, întotdeauna simţea ceva în plus atund când un coleg era rănit şi asta nu era valabil doar pentru colegii poliţişti. Era un instinct protector puternic, care-i includea pe toţi cei din justiţie. Să te iei de unu] însemna că te-ai luat de toţi.

— Rănile sunt superficiale, răspunse medicul cu un accent uşor. Fizic, Loke nu o să aibă sechele, dar din punct de vedere psihologic este o experienţă traumatizantă care va necesita probabil mult ajutor profesional.

— Pot să vorbesc cu el?

Mehmet ezită la început, dar apoi aprobă din cap.

— Dacă promiţi că nu-l oboseşti.

— Loke e din echipa mea, n-o să fac nimic care să-l dăuneze.

— Atunci ai permisiunea mea.

Doctorul arătă spre una dintre uşile de pe coridorul aparent nesfârşit, iar Júlia se îndreptă într-acolo. Ajunse la uşă, trase adânc aer în piept şi apoi împinse mânerul în jos.

Loke parcă era o siluetă întinsă pe patul de spital. Avea capul bandajat şi o vânătaie mare la ochi. Chiar şi pe braţele aflate deasupra păturii galbene de spital se vedeau vânătă! mari.

— N-aş vrea să ştiu cum arată celalalt... glumi Julla închizând uşa după ea.

Loke râse, dar râsul se transformă rapid în tuse, iar el îşi duse mâinile la piept.

— Vai, te doare?

— Numai când râd, răspunse e] zâmbind irortic.

Júlia luă un scaun din celălalt capăt al camerei şi-i aduse lângă el. Simţi direct o milă copleşitoare pentru tânărul din pat. De puţinele dăţi când se întâlniseră, Loke păruse că depune eforturi pentru a fi invizibil. De parcă i se părea că nu avea aceleaşi drepturi ca şi ceilalţi. În patul de spital, părea că se cufundă în cearşaful alb de sub el.

— Ai rude pe care am putea să le contactăm noi sau spitalul? întrebă ea abţinându-se să-l strângă de mână.

Dintr-un motiv oarecare, era convinsă că gestul ar fi o invadare a spaţiului lui personal.

Loke clătină din cap.

— Nu, nimeni. Serviciul este familia mea.

— Oricum, Mllda e pe dram. Probabil că trece pe roşu la toate semafoarele acum.

Loke râse, dar începu imediat să tuşească din

nou.

— Am spus să nu mă faci să râd.

— Nu pot să-ţi promit ritmic, sunt extrem de amuzantă din fire, zise Julia dând din mâini.

Nu îl prea cunoştea pe bărbatul din faţa ei, dar îşi dădu seama că-l place. Realiză de ce instinctul protector al Miidei faţă de Loke era atât de puternic. Şi înţelese şi de ce-l plăcea Vincent. Sub suprafaţa timidă, se afla un intelect strălucitor.

— Pot să întreb ce s-a întâmplat? şopti ea cu grijă. Loke aprobă din cap.

— Pop întreba, dar nu prea pot să-ţi fiu de ajutor. N-am văzut nimic. Veneam spre tine cu documentaţia, voiam să ţi-o arăt personaj. "M-am ridicat şi mi-am pus geaca. Şi apoi totul a devenit negru. Când m-am trezit, mă durea peste tot şi eram Legat de mânerul unui dulap, jos, La subsol. Din fericire, mânerul nu era înfipt tare în dulap, altfel aş fi rămas acolo.

— Deci n-ai văzut cine te-a atacat? întrebă Julia, simţind cum îi piere curajul.

Sperase că Loke va putea să le dea Informaţii importante, dar bărbatul din pat clătină din nou din cap.

— Au! Probabil că ar trebui să-mi ţin capu] nemişcat. Dar nu, n-am văzut nimic. M-am întins după geacă şi apoi *bang.* Până m-am trezit legat. Habar n-am cum au intrat.

— Au intrat?

— Ei sau el. Nu ştiu.

— Crezi că sunt aceiaşi care au furat oasele?

Faţa lui Loke se schimonosi într-o grimasă disperată.

— E-n regulă, vom face o investigaţie amănunţită,

îi liniști Julia.

Ezită, apoi îşi puse mâna peste a lui; Loke tresări, dar nu se trase. Îl mângâie de câteva ori, apoi se ridică,

— Sună dacă îţi aduci aminte de ceva, îl rugă ea. Odihneşte-te acum, o să facem tot ce putem. Îţi promit.

— Mulţumesc, răspunse Loke obosit, făcând din nou o grimasă de durere. Ţi-a spus Miida despre corespondenţa ADN?

Juliase opri brusc.

— Ce corespondenţă ADN?

— Bănuiam eu că informaţia n-a ajuns la tine, răspunse Loke oftând. Este în totalitate vina mea, eu mi-am luat responsabilitatea să vă informei. Jar Milda a fost foarte stresată în ultima vreme* Presupun că a crezut că ştii deja. Dar mai bine mai târziu decât niciodată.

— Despre ce-i vorba?

— Ar trebui să fim bucuroşi că există atât de mulţi oameni care vor să-şi cerceteze arborele genealogic* Nepotul oaselor s-a înregistrat pe un site genealogic şi a trimis o mostră de salivă. Îl cheamă Tor Svensson* Milda l-a căutat pe Google şi se pare că Lucrează cu Niklas Stockenberg.

Julia se holbă la el. Aproape că auzea cum îl pică fisa, într-un fel, totul avea o Legătură. Singura întrebare era în ce fel.

Christer încheie convorbirea. Tocmai vorbise cu cei de la Handeisbanken.

Pentru a putea obţine informaţii despre istoricul contului lui Marcuş Eriksson de acum mai bine de zece ani, avea nevoie, aşa cum bănuise, de numele şi CNP-ul lui Marcus, dar şi de numărul de cont pe

care ÎI avea la vremea aceea* Acelaşi lucru era valabil şi pentru Erika Savelden şi Jon Langseth.

Şansa ca mama lui Marcus să-şi amintească un număr de cont de-acum 20 de ani era extrem de mică* Şi chiar dacă ar fi avut noroc o dată, Christer trebuia să aibă acelaşi noroc de trei ori pentru a obţine vreun rezultat* Era mult mai uşor să aştepte până se întorcea psihologul din Rwanda.

Dar poate reuşea să găsească altceva, pentru că tot îl trimisese Julia la vânătoare. La urma urmei, ea îi dăduse ideea. Undeva, în creier, prindea formă un gând, dar încă nu înţelegea ce e, Ştia că nu va înţelege decât atunci când va fi timpul

Mark Eric, alter egoul lut Marcus Eriksson, ridica degetele într-un gest obscen către Christer pe ecranul computerului din faţa lui. Cât vorbea la bancă, intrase pe pagina lui de pe Wikipedia. Citise acolo că primul single al lui Mark fusese lansat de nou-înfiinţata casă de discuri Not Laud Enough Records şi că media comentase subiectul.

Christer citi din nou textul despre lansare, apoi apăsă pe linkul către un articol din *Exprassen.* Acolo, un jurnalist critica marketingul necunoscutului Mark Eric şi se întreba dacă totul era oare doar un produs cinic al unei case de discuri.

Dar înregistrările lui Mark continuaseră să apară. Câţiva ani mai târziu, acelaşi Jurnalist scria un articol cu titlul *Mark Eric este aici pentru toMeatma,* unde aducea un omagiu casei de discuri pentru încrederea în artist*

Christer apăsă pe linkul către casa de discuri. Se dovedi că Mark fusese primul şi cel mai mare artist al lor. Făcuseră şi alte lansări, dar acelea păruseră

doar nişte încercări pentru unii dintre prietenii lui Marcus.

Probabil că Marcus însuşi Insistase pentru ei Casa de discuri era fondată de câţiva entuziaşti şi un finanţator dispus să rişte, care îşi deschisese şi o agenţie de PR ataşată casei de discuri.

Hmm. O investiţie solidă.

Căută în continuare pe Google persoanele ale căror nume le găsise în articole şi apoj căută şi compania care contribuise cu bani. Era o afacere de familie. O familie al cărei nume îl văzuse deja de mai multe ori în ultimele zile.

Putea, desigur, să fie doar o coincidenţă. Putea să fie cineva cu un nume similar. Dar gândul din mintea lui începu să capete contur.

Deschise o filă nouă în browser şi o căută pe Erika Săvelden. Găsi articole despre diversele premii pe care le câştigase, dar şi linkuri către o agenţie, Talking Minds, care părea s-o fi reprezentat pe Erika.

Luă telefonul şi formă numărul agenţiei. Îi răspunse imediat o femele.

— Loulse de la Tâlklng Minds, cu ce vă pot a|uta?

— Bună ziua, numele meu este Christer Bengtsson şi sun de la poliţie, zis? el. Investigăm dispariţia Erikăi Savelden, nu pot să comentez în legătură cu asta acum, dar din câte am înţeles agenţia voastră a fost cea care a reprezentat-o. Poţi să-mi spui câte ceva despre modul în care aţi lucrat?

— Erika? exclamă femeia râzând. Nu lucram aici pe vremea aceea. Dar am auzit de ea. Primul an al ei ca lector a fost remarcabil, nu se mai văzuse aşa ceva. A fost un fenomen. A primit o cantitate uriaşă de cereri, care, evident, au pus bazele succesului ei.

— Ce vrei să spui? întrebă Christer căutând un creion.

— Din anumite motive, lectorii devin mai atractivi când au multe alte contracte, răspunse Loulse. Dar nu trebuie să spunem cu voce tare că primele el o sută de cereri proveneau de la aceeaşi companie.

— Îţi aminteşti numele companiei?

Ascultă în linişte ce-i spunea Loulse de la Talking Minds. Scrise cu creionul pe un postat. Apoi mulţumi şi închise.

Acum ştia. Se uită la ce scrisese despre Marcus şi despre Erika. Era o legătură. Dar trebuia să mai găsească încă una. Urma Jon. Christer începuse deja să vadă conexiunile, înţelesese cum să privească lucrurile, aşa că nu se obosi să o sune pe Josephine Langseth. Sună în schimb la Registrul Comerţului pentru a afla cu ce companii avusese legătură Jon Langseth în ultimii 20 de ani*

Se dovedi că Jon începuse la o scală destul de mică, asumându-şi unele riscuri care îi aduseseră profit, vânduse companiile când ajungeau să facă profit şi folosise câştigul pentru a o lua de la capăt, la scară mai mare. Dar banii lui Jon, chiar dacă până la urmă avusese o sumă considerabilă, nu fuseseră suficienţa Avusese nevoie de cofinanţatori.

Într-im articol de-acum 15 ani din *Dagens Industri* găsi un interviu cu nişte oameni de afaceri suedezi şi străini, Compania lui jon era menţionată în treacăt ca un exemplu de companie pe care o finanţaseră.

Şi pe ecranul din faţa lui Christer apăru conexiunea finală.

Informaţia nici măcar nu fusese greu de găsit odată ce ştiuse ceea ce căuta. Nimeni nu se obosise

să ascundă ceva deja ascuns în multe straturi de acţiuni diferite. Şi informaţia în sine nu avea niciun sens. Trebuia să cauţi toate conexiunile în acelaşi timp.

Christer luă din nou creionul. Găsise numitorul comun pentru toate cele trei victime. Julia avusese dreptate, era vorba de bani. Doar că nu aşa cum crezuse ea. Se uită la numele pe care-l scrisese pe postit. Acelaşi nume, de trei ori. Îi era greu să creadă acest nume nu ar avea o legătură şi cu Niklas Stockenberg. Jar în acest caz, Niklas era într-un pericol mai mare decât şi-ar fi putut imagina oricare dintre ei.

Ruben dădu furios eu piciorul în pietriş. Vizitele în tuneluri îl oboseau îngrozitor. Nu-i plăcuse niciodată metroul, iar cele mai recente incursiuni în întunericul murdar nu-i schimbaseră părerea. El şi Adam primiseră misiunea să verifice ultimele staţii de pe linia 16 —Zinkensdamm, Hornstull şi Liljeholmen.

Probabil că trebuia să fie recunoscător că nu au de cercetat mai multe. Dar oricum şi trei era prea mult. Nici măcar reprezentanţilor de la TS şi MTR nu le mai păsa de siguranţă şi nu-i mai însoţeau. Din fericire, deja îţi făcuseră treaba la Zinkensdamm şi erau aproape gata la Hornstuli.

Sincer, părea destul de puţin probabil ca Niklas Stockenberg să fie ţinut captiv în subteran, cei puţin în vecinătatea staţiilor de metrou. Pe de-o parte, era foarte periculos. Trenurile treceau la fiecare cinci minute, iar el şi Adam trebuiau să păstreze o distanţă considerabilă, ca să nu-i ia pe sus curentul. Şi pe de altă parte, nu exista niciun loc unde să ţii pe cineva ascuns. Sigur că erau

diverse spaţii, dar niciunul unde să nu fie descoperit foarte repede.

— Cred că Vincent e dus cu capul, Zise el în timp ce se fereau de un tren. Ca de obicei. De ce nu e credibil că Niklas e ţinut undeva la suprafaţă? Poate chiar lângă una dintre staţii. Pare mult mai probabil.

— Sunt de acord cu tine, spuse Adam, luminând cu Lanterna într-o galerie de serviciu de lângă tunelul pentru trenuri. Problema este că habar n-avem unde ar putea fi. Aici, jos, zona este măcar... limitată.

— Da, Slavă Domnului! exclamă Ruben, urmandu-l pe Adam în tunelul de serviciu.

Acesta se dovedi a fi un apendice în care erau depozitate scule şi paleţi. La fel ca toate celelalte spaţii pe care le găsiseră, GoL Nimic. Niciun loc unde ar ft putut fi ţinut ascuns un ministru al Justiţiei.

— Cred că am terminat aici, concluziona Adam. Mal avem doar Liljeholmen.

Merseră prin tunel înapoi până la staţie, unde urcară pe peron şi aşteptară următorul tren. Cei mai sim piu mod de a călători între două staţii de metrou era, desigur, să ia metroul. Să ia trenul.

— De la Liljeholmen, metroul începe să circule în mare parte la suprafaţă, spuse Ruben în timp ce se urcau într-un tren de pe linia roşie, numărul 14, către Fruängen. Deci trebuie să căutăm doar într-un capăt al staţiei, acolo unde e partea de tunel Pun pariu că nici acolo nu găsim nimic. Ai ceva veşti de la ceilalţi?

Adam se uită la telefon.

Aveau un grup de chat cu celelalte echipe de

poliţişti desemnaţi să facă cercetări, pentru a putea raporta în timp real. Departamentul 1T ar îi avut, firește, ceva de comentat din punct de vedere al siguranţei. Dar nimeni nu voia să lucreze Inutil în zilele dintre Crăciun şi Revelion. Dacă găsea cineva ceva, nu mai avea rost să caute şi ceilalţi în continuare.

— Toate echipele, cu excepţia uneia, au terminat, îl informă Adam. Şi noi, bineînţeles. Nimeni nu are nimic de raportat.

— Aşa ziceam şi eu, comentă Ruben cu amărăciune. E pierdere de timp.

Adam ridică dintro sprânceană şi zâmbi.

— Ai prefera să fii în altă parte? Corectează-mă dacă greşesc, dar tu şi Sara Temeric poate...?

Lăsă întrebarea să plutească în aer.

Ruben se uită la el. Trenul se zdruncină, iar ei trebui să se prindă de o bară.

— Corectează-mă dacă greşesc, răspunse Ruben pe acelaşi ton ca şi Adam. Dar tu şi Julia Hammarsten poate...?

Adam rămase cu gura căscată. Părea complet şocat.

Ruben zâmbi mulţumit. Probabil că era bine ca Adam să realizeze că micul secret a] lui şi al şefei nu era chiar atât de secret pe cât păreau ei să creadă.

Trenul se opri în Liljeholmen, iar ei coborâre. Ruben se îndreptă spre capătul îndepărtat al platformei, unde trebuia să fie o scăriţă care să le permită să coboare în galerie.

Încă un tunel întunecat şi plictisitor. În sinea lui o vedea doar pe Săra, Zâmbetul ei incredibil.

— Pierdere de timp, mormăi el pâşind în tunel cu

Adam după el. Doamne, ce pierdere de timp!

Îi strânseră mâna lui Tor în timp ce acesta îi invita să intre. Sala de şedinţe era una dintre cele mai anoste încăperi pe care le văzuse Milda. În mijloc se afla o masă ovală, gri-închis, iar în Jurul ei erau scaune cu tapiţerie gri-deschis. Arta de pe pereţi, achiziţionată de către stat, nu era nici ea un motiv să zâmbeşti, Era o încăpere în care bărbaţi de vârstă mijlocie îmbrăcaţl în costume închise la culoare se încruntau în mod regulat.

Prejudecăţi, fireşte. Dar văzându-J pe Tor Svensson în impecabilul său costum albastru-închis, nu putea să gândească altfel.

Milda şi Julia îţi traseră fiecare câte un scaun.

— Mulţumesc că aţi venit, spuse Tor în timp ce se aşezau. Ştiu că timpul vostru este preţios, aşa că apreciez foarte mult. Eu am incredibil de multe de făcut acum, cu tot ce s-a întâmplat, aşa că pur şi simplu n-am cum să plec de-aici.

Tor îşi împleti degetele în jurul unei căni de cafea, Milda remarcase că nu le întrebase dacă vor cafea, deci nu avea să fie o întâlnire de lunga durată.

— Nu e nicio problemă, răspunse Julia. Ne-am gândit că e mai bine să auzi chiar de ia noi. Milda, faci tu onorurile?

Milda îţi ajusta scaunul şi îşi drese glasul.

— Da, lucrez la Institutul de Medicină Legală, începu ea. Probabil ştii că poliţia investighează un caz care ar putea avea legătură cu ameninţarea împotriva lui Niklas Stockenberg.

— Cele trei victime de la metrou, spuse Tor dând din cap,

— Exact, răspunse Julia. Dar în căutările noastre am dat şi de o grămadă de oase care erau mult mai

vechi şi care nu păreau să albă vreo legătură cu celelalte trei victime,

Tor ridică din sprâncene.

— Cele trei victime contemporane au fost identificate de poliţie destul de repede, continuă Milda. Dar scheletul mai vechi a fost un mister. Până când am găsit o corespondenţă într-o bază de date

ADN şi l-am identificat pe nepotul decedatului. Nu există niclo cale simplă să-ţi spun, Tor, dar mă tem că oasele îi aparţin unchiului tău.

Tor deschise ochii larg şi vărsă cafea pe masă.

— Björn? exclamă el surprins. L-aţi găsit pe B|öm?

— Aşa se pare, spuse Julia. Ne întrebam dacă ne poţi povesti ceva despre el. Nu ştim nimic. N-am ştiut nici cum îi chema, până nu Lai spus tu numele.

Tbr oftă adânc şi lăsă capul în jos. Apoi ridică privirea spre tavan câteva secunde înainte să înceapă să vorbească. Vocea nud era la fel de sigură ca înainte.

— Dam iubit pe Björn în copilărie. Era profesor şi toată lumea îl iubea. Dar Björn era maniaco-depresiv. Fireşte că n-am înţeles atunci despre ce era vorba, dar m-am dat seama mai târziu. A avut perioade în care bea foarte mult şi nu vorbea decât despre sinucidere. Dar viaţa nu a fost cum a vrut el, LInda i-a luat-o înainte.

— Linda? întrebă Julia,

— Soţia lui. A fost un şoc pentru toată lumea. Fusese întotdeauna fericită şi parca fără griji. Mai ales în perioada de dinainte de incident. Dar ar fi trebuit să observăm semnele. Nu-i aşa că oamenii care intenţionează să se sinucidă par să se simtă foarte bine chiar înainte să o facă? Pentru că deja s-

au hotărât?

Se uită ia ele cu lacrimi în ochi. Julia păru că vrea să spună ceva, dar se abţinu.

— Björn a venit acasă într-o bună zi şi a găsit o scrisoare de adio, continuă Tor, Atunci ea era deja moartă. Au descoperit cadavrul două zile mai târziu, lângă plaja HomstulL Björn şi-a asumat toată vina. Spunea că el c vinovat, pentru că era imposibil de trăit cu el. După aceea, propriile sale frid au devenit din ce în ce mai profunde. Şi într-o zi a dispărut. Toată lumea a crezut că a sărit de pe podul Vâsterbjon, la fel ca ea. Cel mai rău este că şi-a luat şi fiul cu el. Întreaga familie distrusă. Groaznic. Şi acum spuneţi că i-aţi găsit rămăşiţele?

Miida confirmă în tăcere, impresionată de povestea iul.

— Atunci vreau să organizez o înmormântare demnă pentru el, continuă Tor. Presupun că nu este nicio problemă să facem actele pentru rămăşiţele lui, doar eu sunt cea mai apropiată iudă în viaţă.

Miida îi aruncă JuJiei o privire tristă. Îţi dorea să fi avut puţină cafea* Sau orice altceva cu care şi-ar putea ocupa timpul pentru a nu răspunde la întrebarea lut Tor.

— Avem... nu le mai avem, şopti ea răsucjndu-se pe scaun. Sunt... sunt ca...

— Rămăşiţele lui au fost furate, explică Julia. S-a întâmplat în noaptea de Ajun.

Tor se uită la ele câteva secunde, în timp ce chipul lui căpăta o nuanţă din ce în ce mai roşie. Apoi plesni cu palma în hiatul mesei gri, astfel că restul de cafea din cană se vărsă.

— Ar fi trebuit să ghicesc! Voi, poliţiştii, nu puteţi face nimic bine, nu-i aşa? După tot ce s-a întâmplat

până acum, nu puteţi să aveţi grijă nici măcar de nişte oase? O să discut cu conducerea. Acestei echipe incompetente din care faceţi parte nu i se poate permite să mai existe.

— Înţeleg că eşti supărat şi că asta îţi trezeşte amintiri, zise Julia. Dar echipa noastră este extrem de competentă. Regret profund ce s-a întâmplat, dar te asigur că vom face totul pentru a-l găsi din nou. Însă trebuie să ştii că au fost furate de ia 1ML, nu de la noi. Tbtuşi, eu am câteva întrebări care ne-ar putea ajuta în ancheta noastră.

— Nu văd cum te-aş putea ajuta, ai spus doar că rămăşiţele lui Björn nu aveau nicio legătură cu cele trei victime, răspunse Tt>r ridâcându-se.

Luă nişte şerveţele dintr-un sertar şi începu să şteargă cafeaua pe masă.

— O să vedem. Se pare că Björn a murit în 2000. Îţi aminteşti în ce an a dispărut?

— Oh, trebuie să fi fost la începutul anilor 1990, dacă îmi amintesc bine, spuse Tor aruncând şerveţelele într-un coş de gunoi. Poate 1991 sau 1992... Dar stai! Vrei să spui că ar fi putut trăi zece ani ca om fără adăpost, jos La metrou?

— Aţa se pare. Fiul lui Björn, adică vărul tău, a fost cu el. Am auzit poveşti despre un băiat care a crescut prin tunelurile de la metrou.

Tor clătină din cap, de parcă n-ar fi vrut să înţeleagă ce auzea.

Milda suferea şi ea. Încerca, fără succes, să-şi imagineze cum se simţea el. Nuanţele sumbre de culoare din încăpere păreau din ce în ce mai potrivite.

— Ce legătură are cu cazurile voastre? oftă Tor. Şi cu Niklas? Nu înţeleg.

— Poate nu are nicio legătură, răspunse Julia. Dar data morţii unchiului tău coincide cu o serie de evenimente din viaţa victimelor noastre. Nu ştim ce înseamnă asta. Dacă înseamnă ceva. Îmsă am vrea să luam legătura cu vărul tău. În tuneluri avea porecla *Prinţul.* Deci dacă ai vreo informaţie care ne poate ajuta să-l găsim, te ascultăm cu interes. Alte rude, cineva cu care ar fi putut ţine legătura? Presupun ca şi tu eşti interesat să-l cunoşti acum, că ştii că este în viaţă.

Tor se uită în gol câteva secunde.

— Cine altcineva mai ştie despre asta? întrebă el apoi. Ar fi o inutilă distragere a atenţiei de] a munca mea actuală dacă ar afla mass-media.

— Sunt de acord, zise Julia. Mass-media trebuie ţinută departe cu orice preţ. Nu vrem să se repete ceea ce s-a întâmplat cu Walther Stockenberg. În momentul ăsta ştim doar noi şi ceilalţi din echipa noastră.

Tor aprobă din cap, de parcă ar fi luat o decizie. Luă telefonul ţî formă un număr.

— Bună, Anna, eu sunt. Trebuie să-ţi cer o favoare.

Îi explică repede ce-i povestiseră Milda şi Julia. Confirmă din cap de câteva ori, apoi mulţumi şi închise. Se uită din nou La Julia.

— Era prim-ministru]. Vă garantează că veţi avea toate resursele necesare pentru a-l găsi pe fiul lui

Björn. Sau Prinţul. Dar dacă întreabă cineva, nu este vărul meu.

În fiecare zt, timp de doi ani, vizită mormântul tatălui său, I se dăduse voie să facă ei movila. Ceilalţi o pregătiseră aşa cum* îi *învăţase tatăl lui. O înmormântare regală.* O *înmormântare potrivită

pentru un rege.

Nu se putea observa ce conţinea movila de pământ, Dar ei simţea oasele când punea mâna, fi simţea pe tata.

De multe ori obişnuia să stea de vorbă cu ei, îl povestea despre ce se mai întâmplase **În** *lumea Invizibila. Cine mai era pe acolo. Cine plecase.* **Cine werâse.**

Dar cu fiecare lună ce trecea, devenea din ce în ce mai puţin „acasă". Fără tata, nu exista njcio familie, nicio casă în întunericul ăla.

Fără tata, era doar invizibil.

Decizia o luase încet, în timp. Era timpul să fie vizibil. Să părăsească întunericul. Poate că ar putea găsi o familie în soare, în soarele care strălucea asupra lui când era mic. Aproape că uitase cum era. Lumina, razele, căldura care se răspândeau din interior. Poate că ar putea să ie găsească din nou.

Trecu mâna încet peste movila de pământ.

— Mă Întorc, şopti ei, în timp ce se ridică.

Venea din două lumi. Ar putea aparţine ambelor.

Nu le-a spus nimic celorlalţi când a plecat.

Âved As-i *viziteze din nou, nu îl pierduseră. Dar nu mai putea să le aparţină.*

La Odenplan era plin de lume. Soarele de primăvară strălucea pe un cer albastru senin şi făcuse să apară terase improvizate, pline de oameni care stăteau cu faţa spre soare.

Cabina telefonică era la câteva sute de metri distanţă, iar el avea **i»** *buzunarul pantalonilor cele câteva monede pe care le găsise. Ştia numărul pe de rost. Tata îl învăţase, dar* **îi** i>j*văţase şi ca trebuie folosit doar în caz de urgenţă.*

Aceasta era o urgenţă. Fusese invizibil, dar acum

începea să devină vizibil. Introduse monedele, formă numărul pe care-i memorase şi ascultă tonurile de apel. Acum era momentul. Acum era momentul să părăsească întunericul.

Cioc, cioc'

Julia nu aşteptă răspuns înainte să deschidă uşa şi să intre. Primul lucru pe care l-a observat a fost că tatăl ei avea obrajii rozalii şi o privire entuziastă.

— Prim-mi nistrul, zise el cu o voce groasă.

Julia se aşeză pe un scaun incomod din faţa biroului şi îl privi întrebătoare.

— Da? Ce-i cu ea?

— A sunat!

— Pe cine?

— Pe mine!

— Doamne, dar nu este prima dată când vorbeşti cu un prim-ministru. Chiar ai jucat şi golf La un moment dat cu ultimul, nu?

— Da, dar Hjorten are ceva diferit. E atât de... puternică!

— Dar, te rog, tată, te înmoi imediat când vorbeşti cu o femeie care deţine o funcţie? Ai grijă că îl spun mamei că eşti îndrăgostit de prim-ministru.

— Prostii! Nu înţeleg despre ce vorbeşti!

Julia zâmbi.

Tatăl ei, şeful Poliţiei din Stockholm, coborî privirea.

— Nu-i spui nimic mamei, nu? N-ar avea niciiin rost.

Julia trase fermoarul peste gură, încuie lacătul şi mimă că aruncă o cheie.

— Ce zicea? întrebă ea după o clipă.

— Cine? Mama? întrebă Egil Hammarsten, privindu-şi nedumerit fiica.

— Nu, tată, oftă Julia, Prim-mi nistrul, Anna Hjojten,

— Ah, da. Da. Ne-a lăudat pentru munca fantastică pe care consideră că o facem şi a vrut să-şi arate sprijinul pentru anchetă şi să mă asigure că ne va pune la dispoziţie resursele de care avem nevoie. Ochii lumii întregi sunt aţintiţi asupra Suediei, nu putem pierde încă un ministru. Vom părea o republică bananiere,

A spus ea asta? Că vom părea o republică bananieră?

Egii se şterse pe chelia pe care se vedeau încă mici broboane de sudoare, după convorbirea cu premierul.

— Poate nu la propriu. Ei bine, nu chiar aşa. Dar mesajul a fost oricum clar. Trebuie să-l găsim pe ministrul justiţiei în viaţă.

— Deci ar trebui să-l găsim pe ministru) justiţia? în viaţă? Mă bucur ca ai clarificat asta. Şi eu, care am stat aici tot Crăciunul, jntrebându-mă ce trebuie să fac...

— Al acelaşi simţ ai umorului ca mama ta.

— O iau ca pe un compliment, replică Julia ridicându-se. Dar lăsând gluma deoparte, am vrut doar să vin şi să-ţi spun că am eliminat o parte din probe, poate ai auzit deja. Şi asta este o formă de progres.

— Da, am spus tot timpul că Gustai Brons nu ne va duce nicăieri. Ar trebui să-l asculţi puţin mai des pe bătrânul tău tată.

Julia îţi dădu ochii peste cap, dar se abţinu să comenteze. Era greu să-l mai schimbe pe tatăl său la vârsta asta. Şi oricum putea să se răzbune dacă voia, povestindu-i malcă-sii că tatăl ci e îndrăgostit

de prim-ministrU.

— Îmi cer scuze pentru întârziere!

Milda intră în fugă, gâfâind, în sediul IML. Loke stătea aplecat peste un microscop în celălalt capăt al laboratorul ui, dar se ridică şi o salută din cap. Observă ceasul mare de perete care arăta ora 14:30. Oh, nul Ajunsese mai târziu decât credea,

— Te-ai întors deja de la spital? îl întrebă ea pe Loke. Îmi cer scuze din noul Chiar nu trebuie să mi aici astăzi.

Loke se îndreptă de spate şi opri microscopul.

— Nu-i nimic, răspunse el. Doar mă doare puţin. Mai mult sufletul, cred. Îmi place să muncesc. Dar pot să vorbesc o clipă cu tine?

Arătă spre colţul mic al laboratorului pe care îl aranjaseră ca loc de masă, pentru că rareori aveau timp să meargă în sala de mese propriu-zisă. Milda se cufundă într-un scaun şi agită termosul de pe masă. GoL Fireşte, Loke se aşează pe celălalt scaun.

— Nu e treaba mea, începu el precaut. Dar nu pot să nu observ că e ceva în neregulă. Întârzii aproape în fiecare zi la serviciu. Araţi de parcă n-ai dormit de o săptămână. Şi, sincer, eşti destul de distrată când eşti aici. Pot face ceva?

Milda înghiţi în sec, ca să nu înceapă să plângă, încercase să Le facă pe toate şi, în acelaşi timp, să fie □ profesionistă ia locul de muncă, dar rezultatul era că se transformase într-o bandă elastică, iar acum era pe punctul de-a se rupe. Tandreţea neaşteptată a lui Loke făcu banda să se desprindă la un capăt.

— Mulţumesc, răspunse ea clătinând energic din cap. Este Mykolas. Bunicul meu. E în spital. Vestea a venit ca un fulger. Sau poate că nu. Dar nu a arătat

cât suferea. Cancerul s-a răspândit în tot corpul înainte de a ft descoperit şi mi-au zis că nu mai are mult. Îl vizitez la spital cât de des pot, de-asta nu sunt mereu aici. Încerc să profit de momentele în care are putere şi este treaz.

Se uită la Loke. Devenea din ce în ce mai greu să-şi ascundă lacrimile.

— Nu ştiu ce-o să mă fac fără ei, continuă ea.

Loke o luă de mână.

— Auzi? Ai grijă de bunicul tău. Familia e cel mai important lucru pe care îl avem. Avem persoanele dragi lângă noi o vreme şi apoi nu le mai avem. Şi asta ne afectează pentru tot restul vieţii. Mă ocup eu de treburile de aici. Nu trebuie să ştie nimeni. Şi cadavrele sigur n-o să spună nimic. Doamne Dumnezeule, trei dintre ele sunt chiar schelete.

Miida începu să râdă, dar îi curgeau lacrimi pe obraji. Era minunat să poată vorbi despre asta şi să aibă pe cineva care să o asculte şi să o înţeleagă.

— Vâzitează-i cât de mult poţi, continuă Loke. Vreau să reformulez întrebarea mea din *pot face ceva* în *pot face ceva pentru tine?*

Miida îşi şterse lacrimile cu podul palmei şi confirmă din cap.

— Chiar poţi să fad ceva pentru mine, răspunse ea, scoţând telefonul.

Pomi difuzorul bluetooth de pe masă şi-şi conecta telefonul, în timp ce căuta în lista ei de melodii de pe Spotify. Apoi alese cântecul *Eloise* al trupei Arvingama şi-l dădu la Volum maxim.

— Cântecul preferat ai bunicului, explică ea. Şi al meu. La refren să dai ce ai mai bun din tine.

Udară împreună în timp ce lacrimile şi râsetele se împleteau cu cântecul.

— Julia! strigă Christer, intrând ca o furtună în încăpere, roşu la faţă şi cu ochi care scânteiau de emoţie. Ce bine că te-ai întors!

— Sigur, iar tu observ că ai renunţat să mai baţi la uşă.

Nu era în firea lui Christer să se mişte cu viteza aceea şi cu atât mai puţin să nu bată la uşă, aşa că trebuia să fie ceva important.

— Am găsit o conexiune legată de bani. Cum zic ăia în film: *Fmooââooooaw the motiey!*

Julia habar navea la ce film se referea şi nici nu întrebă. Era mai interesată de legătura cu banii.

— Deci ai găsit ceva în conturile bancare? întrebă ea auzindu-ţi vocea nerăbdătoare. Sau ai dat de psihologul aventurier?

— Nu, nu, nu în conturile bancare. Dacă mergeam pe pista aia, probabil că stăteam şi acum să caut. Dar am găsit altceva, ceea ce ne face să renunţăm la conexiunea cu psihologul.

— Ce vrei să spui? Dacă se dovedeşte că toţi au mers la acelaşi psiholog, avem o conexiune puternică între Victimele noastre.

— Posibil. Dar încă nu avem nido informaţie care să susţină asta. Şi în plus am găsit altceva mai concret. Ceva care nu este doar o posibilitate, ci ceva solid. Şi anume, am descoperit că toate cele trei victime au avut un salt în viaţă, cu vreo 20 de ani în urmă. La început toţi erau profund deprimaţi. Şi nu ştiu, poate au mers sau nu ia acelaşi psiholog. Dar eu cred mai degrabă că nu. Saltul a fost cu totul altceva. Mark Etic a avut o campanie de marketing uriaşă şi neobişnuit de luxoasă prin Intermediul unei companii de discuri nou-înfilnţate, Erika Sâvelden a devenit într-un singur an dintr-o

necunoscută, un lector consacrat, datorită faptului că a avut peste 100 de contracte. Majoritatea au venit de la aceeaşi companie. Jar companiile start-up ale Jul Jon I^angseth au avut permanent Investiţii private în spate.

— Şi? întrebă Julia, nedumerită. Nu este nimic ciudat că au fost ajutaţi în moduri diferite, doar este necesar de multe ori pentru a obţine succesul, nu-i aşa? Nu cred că sunt singurii.

— Desigur, răspunse Christer triumfător. Dar toţi au avut acelaşi binefăcător. S-a ascuns în spatele companiei deţinute de familia sa, dar n-a fost greu să-i găsesc, Probabil că pur şi simplu n-a crezut că o să-l caute cineva. Şi no să-ţi vină să crezi când o să-ţi spun despre cine e vorba.

Julia se holbă la Christer când auzi numele celui care le dăduse un impuls lui Mark, Erika şi Jon, persoana care pusese bazele succesului lor. Când auzi numele, strânse cu putere marginea biroului.

— Bineînţeles că poate să fie doar un filantrop, zise ea, mai mult pentru că trebuia să spună ceva decât pentru că ar fi şi crezut. Poate a vrut doar să a|ute dezinteresat pe cineva, pentru că avea o mulţime de bani.

Christer aprobă din cap.

— Fireşte. Dacă nu ar fi acel mic detaliu ca toţi cel cărora le-a fondat carierele au fost găsiţi apoi sub forma de schelete la metrou. Nu poate să fie o coincidenţă. Şi îţi spun eu că, dacă ne uităm cu grijă, îl vom găsi în umbră şi în trecutul lui Niklas Stockenberg.

— Nu trebuie să-l speriem, spuse Julia. Trebuie să ne grăbim încet. Sun şi programez o întâlnire eu et mâine. Bună treabă, Christer!

Piesele din puzzle începeau, încet-încet, să se potrivească. Una câte una. Problema era doar că Julia încă nu putea să vadă un motiv dar la puzzle-ul ăsta, nimic care să aibă o logică.

AU MAI RĂMAS TREI ZILE

Vincent ieşi dis-de-dimineaţă să-şi ia ziarul. Aşa cum nu-l plăcea muzica digitală, prefera să citească ştirile într-un ziar şi nu online. În zilele în care avea timp. Când deschise capacul cutiei poştale, observă că pe lângă ziar mai era acolo şi o scrisoare.

Un nou mesa| de la Umbră, scris pe o foaie A4,

Luă foaia şi ziarul şi se întoarse prin zăpadă în casă. Nu se deranjase să dea zăpada din Ajunul Crăciunului, iar acum părea că aleea nu fusese deszăpezită niciodată. Pantofii i se umplură de zăpada rece, dar nu4 păsa deloc. Mesajul era mai important. Se opri în faţa uşii şi îi dti în lumina reflectorului din faţa casei.

Încă n-ai înţeles.

Nu credeam că o să fie atât de gteu.

Dar îţi mai dau o zl

Una.

***Ne întâlnim la Gondolă diseară, la ora* ifr-OO.**

Este ultima ta şansă.

Umbra voia să-l întâlnească! în sfârşit, avea să afle cine era. Gândul îl umplu de emoţie, dar şi de greaţă. Avea doar o zi să-şi dea seama ce urmărea şi nu îndrăznea să se gândească la ce s-ar întâmpla cu familia lui dacă nu reuşea să descifreze acest puzzle.

Dar întâlnirea de ia Gondolă era o ocazie perfectă pentru a-l prinde pe cel care-l chinuia. Nu trebuia decât să i roage pe Mina şi pe Ruben să vină. Sau... Nu. Umbra trebuie să se fi gândit ia acelaşi lucru. El

sau ea nu şi-ar da întâlnire într-un ioc unde exista riscul să fie arestat.

Şi Umbra încă avea un atu: Ulrika, Mana, Aston, Benjamin, Rebecka. Erau captivi. Vincent n-ar fi îndrăznit să implice poliţia nici dacă Umbra i-ar fi cerut să se întâlnească în Palatul Poliţiei. Dar probabil că trebuia să4 spună Minei că o să se vadă cu Umbra, pentru cazul în care i se întâmpla ceva.

Deschise uşa, intră în casa pustie şi îşi scoase pantofii plini de zăpadă. Aprinse lumina în bucătărie şi puse ziarul pe blatul de lângă chiuvetă înainte să se ducă mai departe în Hving. Nu stătuse acolo niciodată mai mult decât era nevoie; ultima dată când intrase fusese ca şi cum cineva i-ar fi băgat un cuib de viespi în cap. Pereţii parcă ţipau] a el şi îi dureau ochii. Dar tot aprinse lumina, pentru că se săturase de umbre. Se opri cu mâna pe întrerupător şi se uită brusc afară prin fereastra ce dădea în spatele casei. Nud surprinse foarte tare să observe că păsările se întorseseră.

Acum erau patru, ca prima dată când le văzuse. Şi nici acum nu stăteau ia rând – între a treia şi a patra era un spaţiu gol.

Hotărâse ca erau împăiate. Umbra le pusese în grădina lui când nu era el acolo. Bineînţeles că ar fi putut Ieşi să arunce o privire mai atentă. Dar dacă prin absurd ar fi zburat, dacă ar fi fost reale, probabil că ar fi înnebunit.

O altă variantă, era, fireşte, că existau doar în capul lui. Se gândi la studiul despre care-i povestise lui Umberto la agenţie. Efortul excesiv şi stresul formează produse toxice în lobii frontali ai creierului, acolo unde rezidă gândirea raţională. Având în vedere mesajele, insinuările şi

ameninţările pe care le primise pe parcursul toamnei, nu era de mirare dacă începuse până la urmă să halucineze.

Se scuturã. Aceste gânduri nu-l ajutau deloc. Trebuia să facă ceva.

Se întoarse în bucătărie, găsi un pix şi se aşeză la masă. Era convins că Umbra se afla în spatele tuturor lucrurilor ciudate care I se întâmplaseră în ultimele zile. Felicitarea de Crăciun ruptă, ceasul deşteptător, păsările. Chiar şi clepsidrele? Nu, ele erau altceva. Oricine era această Umbră, sigur nu voia să-l ajute în ancheta crimei.

Clepsidrele erau de ta criminal sau de la cineva care ştia ce va face criminalul. Era convins. Vincent alungă gândul şi se concentră pe celelalte lucruri.

Notă ceea ce ştia pe spatele hârtiei pe care o ţinea în mână. Dacă ar putea găsi un numitor comun, poate ar putea înţelege ce urmărea Umbra.

În primul rând, felicitarea de Crăciun. Benjamin descoperise că era un citat biblic, Versetele numărul 27:15 şi 20:25. Le notă pe hârtie.

27 15 20 25

Apoi alarma de la ceas. Sunase la 16:30 şi la 22:19. Crezuse la început că trebuia să observe ceva chiar atunci, dar probabil că orele erau mai degrabă importante. Le notă sub versetele biblice.

27 15 20 25

16 30 22 19

Şi apoi corbii. Mesagerii lui Odin. Asociat cu sufletele pierdute în mai multe mitologii din întreaga lume. Era oare mesajul că Vincent era un suflet pierdut? Poate, Dar nu putea să fie doar asta. Citatele din Biblie şi orele ceasului cu alarmă puteau fi reduse la numere din două cifre. Putea să

facă la fel cu pasările? închise ochii şi îşi aminti modul în care stătuseră în zăpadă de cele patru ori când le observase.

Prima dată au fost patru păsări, cu un spaţiu gol între prima şi a doua.

A doua oară au fost două păsări, două spaţii goale între ele şi apoi un spaţiu goi în dreapta.

A treia oară când le observase, fuseseră tot două păsări, dar cu trei locuri goale între ele.

Şi apoi ultima dată, patru păsări cu un spaţiu gol între a treia şi a patra.

Simplifică aceste imagini clare, înlocuind păsările cu pătrate negre şi spaţiile goale, cu pătrate albe. În imaginaţia lui, vedea acum patru rânduri pătrate negre şi albe.

Negru – alb – negru – negru – negru.

Negru – alb – alb – negru – alb.

Negru – alb – alb – alb – negru.

Negru – negru – negru – alb – negru.

Era bine, dar încă nu erau numere. Dar alb şi negru erau condiţii opuse. Era ca da şi nu, pornit şi oprit.

Viu şi mort.

Era binar.

Corbii erau un cod binar.

Deschise ochii şi luă pixul. Transformă pătratele negre în cifra unu şi pătratele albe în zero.

10111 1001010001 H101.

Patru numere binare. Scrise linia numerică 16 8 4 2 1 sub fiecare număr. Adună numerele care aveau un 1 deasupra şi le ignoră pe cele care erau sub un 0, reuşind astfel să le transforme în numere reale.

23 18 17 29

Noile numere le notă sub citatele din Biblie şi

ceasul cu alarmă.

Acum avea trei rânduri.

27 15 20 25

16 30 22 19

23 18 17 29

Avea o bănuială puternică. Dar avea nevoie de un al patrulea rând ca să se asigure ca e corectă. Ce îi lipsea?

Se ridică şi se îndreptă spre birou. Oare era ceva aSctinS în cadourile pe care le primise de la Umbră? Nu, deja rezolvase acele provocări. Trebuia să fie altceva.

Se duse din nou în bucătărie şi îşi aţinti privirea asupra calendarului de perete care încă afişa teorema lui Fermat. Uitase să o întrebe pe Maria cine încereuise datele de 21, 24 şi 28 decembrie. Şi acum nu mai putea să o întrebe.

21, 24 şi 281

Oh, nu.

Întoarse pagina la luna ianuarie. Şi într-adevăr, era încercuită şi data de 14 ianuarie. Umbra îi dăduse primele patru numere cu mult timp în urmă. Dar Vlncent nu-ţi dăduse seama. Cu mâna tremurând, scrise cele patru numere din calendar deasupra celorlalte, pentru că, din punct de vedere cronologic, erau primele pe care le primise.

21 24 2S 14

27 15 20 25

16 30 22 19

23 17 ÎS 29

ştia exact la ce se uită. Dar refuza să calculeze. Nu mai suporta. Umbra putea să-l batjocorească oricât de mult dorea. Vincent închise ochii. Afară, soarele tocmai începea să răsară. Dar în el,

întunericul se strecura tot mai aproape.

— Bineînţeles că vreau să ajut cât de mult pot. Dar fireşte că ar fi fost mai practic dacă am fi putut rezolva toate astea când ne-am întâlnit ultima dată.

Tor dădu din mâini şi îl aruncă Juliei o privire hotărâtă.

— Apreciem că ţi-ai făcut timp şi că ai putut să vii tu de data asta, spuse Julia, privindu-l cu atenţie de unde stătea, vizavi de e] în sala pentru interogatorii Din păcate, nu aveam aceste informaţii când ne-am întâlnit ultima dată.

Cuvântul care îi veni spontan în minte, în timp ce îl studia pe bărbatul din faţa ei, era *impecabil.* La Tor, niciun fir de păr nu părea să stea aiurea.

— Mina e aici? întrebă el.

— Nu. Ştiu că aţi avut o legătură prin Niklas, aşa că e cel mai bine să se ocupe de interogatoriu cineva cu care n-ai legături personale.

— Interogatoriu? se indignă Tor. Sunt bănuit de ceva? în acest caz, o să-mi sun întâi avocatul.

JuUa clătină din cap. Se ocărî în sinea ei pentru cuvintele alese; dăduse dovadă de lipsă de tact. Însă ancheta începuse să o obosească. Iar haosul de acasă nu îmbunătăţea situaţia. Era obosită. Foarte obosită.

— Îmi pare rău, m-am exprimat greşit. Probabil pentru că de obicei ţin interogatorii în această încăpere. Dar a apărut ceva şi avem nevoie de ajutorul tău.

— După cum am spus, vă ajut cu orice pot. Absenţa lui Nikâas este groaznică din toate punctele de vedere. Atât pentru mine personal, cât şi pentru ţară.

Julia se aplecă spre el.

— Atunci probabil că poţi să-ţi imaginezi presiunea asupra noastră în acest moment, îl şopti ea. Ne-a sunat nu demult prim-ministrul.

— Da, Anna este extrem de îngrijorată pentru Niklas, încuviinţă Tor. Am vorbit cu ea chiar azi-dimineaţă. Ea şi Niklas au o... relaţie apropiată.

— Atunci putem să trecem la întrebările mele? întrebă Julia nonşalant.

Era ceva ce învăţase repede după ce devenise anchetator. Cu cât părea mai puţin interesată de răspunsurile la întrebările pe care le adresa, cu atât cei întrebaţi erau mai neglijenţi cu răspunsurile.

— Dă-i drumul, zise Tor bătând din palme. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai repede mă pot întoarce să încerc să am grijă de statul de drept în Suedia.

Julia pricepu. Tor avea o părere foarte bună despre el.

— Am găsit în sfârşit o Legătură între oamenii ale căror oase au fost găsite] a metrou, începu ea.

Tor părea s-o aştepte să continue.

— Acum 20 de ani, toate victimele au avut unele... dificultăţi.

— Dificultăţi?

Bărbatul din faţa ei părea nedumerit. Impecabil şi nedumerit.

— Nu erau într-un moment bun în viaţa lor. Dar am descoperit că, din fericire, au primit ajutor pentru a depăşi momentul.

Julia făcu o pauză, pentru că Tor părea să nu ştie despre ce vorbea. Ea aruncă o privire discretă către camera de filmat din colţ, ca să verifice dacă încă înregistrează.

— Cum adică au primit ajutor? întrebă el.

— Ajutorul a fost uşor diferit. Financiar. Relaţii. A venit de la actori diferiţi. Dar la bază există o companie care este numitorul comun, îţi sună cunoscut Hird AB?

Tor tresări.

— A fost compania tatălui meu sau, de fapt, a bunicului meu, răspunse el. Dar cum... Ce vrei să spui?

— Ai fost implicat în această companie?

— Nu, n-am fost niciodată deosebit de interesat de afaceri. Am intrat devreme în politică, am început chiar din organizaţia de tineret. Afacerile familiei mele mi-au oferit într-adevăr o existenţă confortabilă, n-o să neg. Dat n-am fost niciodată implicat în vreun iei. În niciuna dintre companiile familiei.

— Asta s-a întâmplat după moartea tatălui tău, spuse Juiia calmă, privindu-l în ochi. Iar bunicul tău a murit în 1983.

— Nu ştiu nimic, răspunse Tor, părând acum evident foarte confuz. E gestionată într-un fel. Eu nu ştiu chestii de genul ăsta, mie mi se pun bani în cont în fiecare Junã, apoi există mai multe conturi pentru scopuri diferite. De exemplu, există unu] pentru întreţinerea casei.

— Deci nu ştii nimic despre investiţiile făcute acum 20 de ani, de exemplu în Jon Langseth, Erika Sâvelden sau Matcus Eriksson? Sau chiar în Niklas Stockenberg?

Tor reacţionă puternic când auzi numele lui Niklas.

— Ce legătură are el? N-a pomenit niciodată ceva despre o perioadă când el... cum ai zis? Nu a avut un moment bun în viaţa lui. Ţi vrei să spui că s-a

făcut vreo plată către Niklas din partea familiei mele? Nu, ar fi trebuit să aud despre aşa ceva. Mass-media află imediat chestii de genul ăsta.

— Te superi dacă ne uităm mai atent la tranzacţiile financiare de la Hird AB?

— Uită-te la ce vrei. N-am nimic de ascuns. Nu m-au interesat niciodată banii. Scopul meu a fost întotdeauna să schimb ceva. Să îmbunătăţesc.

— Cum te-ai raportat la... trecutul familiei tale? Dat fiind faptul că ai ales să nu fii activ în afacerea de familie?

— Presupun că te referi la bunicul Harald?

Tor oftă şi clătină din cap.

— Recunosc că nu este o parte foarte frumoasă din istoria familiei noastre. Dar nici nu l-am cunoscut prea bine. Eram mic când a murit, aşa că am auzit doar poveştile spuse de alţii. Cu toate acestea, nu trebuie să uităm că erau alte vremuri atunci. Oameni credeau pe bune că poţi să cataloghezi rasele de oameni în funcţie de circumferinţa craniului. Deşi nu ştiu, poate că funcţiona la fel ca testele ADN atât de populare azi, care-ţi permit să-ţ) determini originile. Anul trecut, Niklas a făcut cadou de Crăciun astfel de teste pentru tot personalul şi ne-a încurajat să trimitem mostre, pentru că el credea că este incitant şi, da... probabil că este şi o variantă de a găsi un *noi şi ei.* Omenirea s-a ocupat de diviziuni şi grupări încă din cele mai vechi timpuri.

— Nu ştii, nimic despre vreo legătură între tatăl tău, Rune, sau bunicul tău, Harald, şi victime? Sau cu Niklas?

— Nici nu le-am auzit numele înainte să le pomeneşti tu. Sunteţi siguri că Niklas şi rămăşiţele

de La metrou au vreo Legătură?

— Vrei să spui că ai o teorie mai bună?

— Eu, personal, cred că motivul din spatele răpirii lui Niklas este politic.

— Politic? Ce vrei să spui?

Julia verifică din nou discret camera. Scria cu roşu *Record* pe display.

— Haos. Piatra de temelie a oricărei schimbări politice. Haos, repetă Ton

— Nu mă pricep atât de birte la politică, trebuie să-mi explici mai detaliat ca să înţeleg.

— Tu ai ordine. Şi haos. Doi poli opuşi. Două lucruri constante cu un sens dar. Cu toate acestea, ele pot fi văzute din puncte de vedere complet diferite, în funcţie de privitor. După războaiele mondiale din Occident, a apărut ideea de democraţie, definită ca Libertate politică şi opoziţie legitimă. China, pe de altă parte, este percepută ca un blocaj şi în eficienţa. Ordine sau haos? China face distincţia între liberalismul economic şi cel politic. Liberalismul pieţei este bun, dar nu şi o opoziţie legitimă, libertate religioasă, libertate de asociere sau libertate de exprimare. Noi, în Suedia, credem că democraţia este norma, că este scopul evident al tuturor naţiunilor. Dar Herbert Tlngsten a scris încă din 1933 că nu e evident că democraţia va supravieţui. Este democraţia ordinea? Sau este democraţia haosul?

Şi ce crezi că are asta de-a face cu dispariţia lui Niklas? întrebă Julia.

Tor se aplecă către ea, peste masă.

— Cred că cineva vrea să creeze haos. Răpindu-L şi probabil şi udgându-l pe ministrul justiţiei. Poate că o să mai fte atacuri asupra demnitarilor politici.

Haos, cum am mai spus. Suntem deja pe drumul cei bun, dacă ne uităm la cum arată ţara asta acum. Ştiu că voi, la poliţie, faceţi tot ce puteţi. Dar e prea târziu. Arme, Contrabandă cu droguri. Violenţă în numele onoarei. Ţara se clatină pe marginea prăpastie!, iar moartea ministrului justiţiei poate îi unul dintre Lucrurile care ne va face să cădem în întunericul haosului. Şi dacă vrea cineva să ne împingă în prăpastia asta, este posibil să vrea să creeze altceva. Ceva nou, care înainte era de neconceput. Mulţl cred că Tlngsten avea dreptate şi că democraţia nu mai e de actualitate. Că doar o mână puternică este cea mai potrivită pentru a ne conduce ţara în faţa provocărilor cu care se confruntă. Cu asta cred că avem de-a face mai degrabă. Şi n-are nimic de-a face cu felul în care şi-a lansat cariera un star rock suedez sau cu prelegerile unul lector.

Pufni când menţiona asta, iar Julia se ridică.

— Mai am câteva întrebări. Dar, din păcate, trebuie să mă duc să-mi pudrez nasul.

— Te aştept aid, răspunse Tor, întinzându-se după un pahar cu apă aflat pe masă în faţa lui.

Julia ieşi din sala de interogatoriu şi se duse spre toaletă. Când ajunse după colţ, scoase telefonul şi-L sună pe unul dintre procurorii pe care îi avea lista ei de contacte,

— Bună ziua, sunt Julia Hammarsten. Am nevoie de o decizie rapidă de arestare preventivă. Tor Svensson. Da, *acel Tor Svenswn,* Trimit imediat toate documentele de care ai nevoie. Mulţumesc. Şi este vorba de ministrul justiţiei, aşa că nu cred că trebuie să subliniez importanţa unei proceduri rapide. Mulţumesc.

Cu o expresie sumbră, încheie conversaţia. Tor poate că era impecabil, dar nu era perfect. Minţea. Încă nu ştia *de ce* minţea. Dar ştia *că* minţea. Făcuse exact greşeala la care sperase Julia. Spusese prea multe.

Adam se uită la biletul pe care scrisese numele asistentei sociale. Mandy Wall. Mergea încet pe coridorul instituţiei, uitându-se ia plăcuţele cu nume de pe uşi. O găsi la uşa cea mai îndepărtată şi bătu.

— Intră! strigă cineva de partea cealaltă a uşii.

Mirosea a scorţişoară şi brad când intră în micul birou, iar el localiza rapid sursa: o lumânare parfumată, llosnea aproape ca un foc de şemineu şi, împreună cu un sfeşnic de Advent şi nişte beculeţe colorate făceau încăperea să fie neaşteptat de primitoare.

Făcu un pas şi o salută pe asistenta socială, care-l aştepta.

— Vrei să aprind lumina? întrebă Mandy Wail. Stau mult la calculator şi atunci e mai plăcut fără lumina de La lustră, şi dacă tot trebuie să lucrez de Crăciun, măcar să fie o atmosferă plăcută, ia o turtă dulce.

Mandy Walî era o femeie voluptoasă, cu forme generoase, îmbrăcată într-un pulover roşu. Arătă spre o cutie cu turtă dulce din faţa el, dar Adam clătină din cap.

— De unde eşti? întrebă ea.

Îi privi îmbietor.

— Părinţii mei erau din Uganda, răspunse Adam.

Încă se simţea ciudat să vorbească despre mama lui ia timpul trecut. Nu ştia dacă se va obişnui vreodată.

— Dar mama a venit aici singură, când era

însărcinată cu mine, continuă el. Obţinuse un post la Universitatea din Uppsala.

— Eu, din Somalia, replică Mandy. L-am cunoscut pe soţul meu, Anders, când el era acolo cu afaceri. Cu peste 30 de ani în urmă şi acum trei copil frumoşi.

Arătă cu mândrie o fotografie de familie înrămată de pe birou.

— Al copii?

— Nu, nu încă, răspunse Adam, imaginându-şi-i pe Juiâa şi pe Harry.

Schimbă rapid subiectul.

— Ei bine, am câteva întrebări despre o familie pe care am văzut-o pomenită în nişte rapoarte pe care le-ai întocmit tu.

— Rapoarte? Deci au fost făcute rapoarte de atenţionare cu privire la familie?

— Da, în mod repetat, de către cunoscuţi ai familiei. Această familie tocmai a apărut într-o anchetă la care lucrăm acum, aşa că şefa mea a considerat că merită să verificăm. Şi atunci am găsit rapoartele. Au fost implicate la vremea aceea atât serviciile sociale, cât şi poliţia.

— La vremea aceea?

— Da, trebuie să te avertizez că s-a întâmplat acum peste 30 de ani.

Mandy se strâmbă de parcă tocmai i-ar & pus ceva urât mirositor în poală. Bănui că arhivele serviciului social, ca şi cele ale poliţiei, erau la fel de în urmă când era vorba de digitalizare. Ea arătă cu degetul spre un scaun, iar el se aşeză. Nu mai putu rezista mirosului de turta dulce şi luă o bucată în formă de inimioara,

— Val, val, trebuie să fi fost chiar când am început

să lucrez aici, zise ea. De atunci, am avut de-a face cu mii de familii. Ai numele lor?

Adam confirmă. Începu să vorbească, dar avea încă gura plină de turtă dulce, aşa că trebui să mestece înainte să poată continua.

— Svensson. Björn şi Linda Svensson, cu un fiu. Am numărul cazului aici.

— Genial, e mai uşor atunci.

Mandy îşi puse o pereche de ochelari care atârnau de un şnur în jurul gâtului, luă hârtia lui Adam şi începu să tasteze Informaţiile în calculator. Fredona încet în timp ce scria, iar sunetul se amesteca plăcut cu trosnetul lumânării parfumate.

— Uite-i! exclamă Mandy, sprijinindu-se de monitor. O da, de ei îmi aduc bine aminte. Ambii părinţi au avut probleme mintale, Björn a fost internat de mai multe ori la psihiatrie pentru tratamentul bolit maniaco-depresive, sau mă rog, tulburare bipolară, cum se spune astăzi. Iar Linda a suferit de depresie. Ştiu că am discutat mult despre băiat, Mattias, ne gândiserăm să-l plasăm la altă familie. Dar problema, dacă acesta este cuvântul potrivit, a fost că în perioadele lor bune, atât Björn, cât şi Unda, erau părinţi buni. Şi genul ăsta de lucruri este foarte complicat. Am ales să nu-i dăm în plasament pe Mattias şi, în schimb, am încercat să-j ajutăm pe tinda şi pe Björn cu ce am putut. Dar n-a fost suficient.

— Din câte am înţeles, mama s-a sinucis, nu?

Julia îi povestise puţinele lucruri pe care le aflase de la Tor despre soarta tragică a familiei. Un destin groaznic. Dar Mandy se încruntă.

— Aţa este, s-a sinucis, tinda a sărit de pe pod, la Västerbron. Şi după aceea Björn a dispărut cu

băiatul. Am presupus că l-a ucis pe cel mic şi că apoi s-a sinucis şi el, dar cadavrele lor nu au fost găsite niciodată. Tragic. Incredibil de tragic. B|om a avut şi sprijinul familiei. Am vorbit de multe ori cu fratele lui, stai să văd cum îl cheamă... Ei bine, uite aici, Rune. Rune Svensson. Petreceau mult timp împreună, toată familia. Rune a încercat să-i ajute cât a putut

Ea îţi scoase ochelarii şi se întoarse din noii spre el.

— De ce întrebi despre această familie? întrebă ea, întrempându-i gândurile. I-aţi găsit?

— Din păcate, nu pot spune mai multe acum, răspunse Adam.

Mandy aprobă scurt din cap. Era evident că nu era prima dată când auzea aceste cuvinte.

— Îţi scot asta la imprimantă, replică ea. Sper să vă fie de ajutor

Apoi, brusc, se lumină la faţă.

— Te rogi Mai ia o turtă dulce!

Adam ezită.

— Scot papucul dacă nu mai iei încă o inimioară de turtă dulce.

Adam îţi ridică mâinile dezarmat şi-şi simţi zâmbetul larg. Mama lui îl amenința mereu cu papucul. Luă cu bucurie încă o inimioară de turtă dulce.

Vincent aruncă o privire în sufrageria Minei, ca să se asigure că nu-i auzea Nathaiie. Părea profund absorbită de cel mai recent sezon de pe Netflix, ceva ce urmăreau tinerii în ziua de azi. El îi propusese să se uite la *Doorn Patrol* pe HBO Max, dar ea îi aruncase o privire ciudată.

— Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să vin, spuse ei.

— Poţi să vil aici oricând, credeam că ştii deja, răspunse Mina zâmbind. N-am prea putut să ţin oamenii ia distanţă.

Puse în frigider resturile de la masa de prânz a ei şi a lui Nathaiie. Vincent nu spuse nimic. Deci Mina păstra resturile de mâncare. Era un mare pas înainte. Bănuia că ie păstra pentru Nathaiie şi nu pentru ea, o limită tot exista. Şi totuşi...

— Păreai îngrijorat la telefon, replică Mina.

Ei confirmă din cap, scoase hârtia cu mesajul pe care ÎL lăsase Umbra în cutia poştală şi i-o dădu Minei.

— Nu ştiu dacă *îngrijorat* este cuvântul potrivit. Umbra vrea să mă cunoască în seara asta.

Ea citi cu ochii cât cepele mesajul scurt.

— La Gondolă? Foarte bine, putem să umplem locul cu poliţişti în civil...

— Nu, o întrerupse Vincent. Te rog, mi. Familia mea... poate avea probleme.

Din Hving se auziră zgomote triste şi cineva din serial care strigă un nume.

— Idiotule! replică Nathaiie cu voce tare. Foarte nerealist.

— Ai vreo veste de ia ei? şopti Mina. De la familia ta? Vincent clătină din cap, sprijinându-se apoi de masa din bucătărie.

— Nimic. Încerc să nu mă gândesc prea mult ia ei. Mă concentrez să-i dau Umbrei ceea ce îşi doreşte. Şi asupra anchetei cu oasele. Poate suna îngrozitor, dar... dacă aş începe să mă gândesc la familia mea, n-aş mai putea face nimic. Nu m-aş mai putea ţine pe picioare şi n-ar fi de folos nimănui. Trebuie doar să am încredere că sunt îngrijiţi destul de bine. Umbra n-are de ce să le facă rău, pe mine mă vrea.

Mina întoarse hârtia pe care o ţinea în mână.

— Ce-i asta? întrebă ea surprinsă când văzu numerele de pe spate.

Vincent se uită la matricea pe care o crease cu numerele Umbrei.

21 24 28 14
27 15 20 25
16 30 22 19
23 18 17 29

— Este un alt mesaj de la Umbra. Aceste numere provin de pe calendarul meu de perete, o felicitare de Crăciun pe care am primit-o, ceasul cu alarmă şi grădina mea. Cred că Umbra vrea să-mi arate că semnificaţia lor se repetă în tot ceea ce fac. Că există peste tot în fund meu.

— Despre ce semnificaţie vorbim?

Muzica din îiving se schimbă într-un bas care pulsa. Ceva în serialul TV al lui Nathalie era evident incitant

— Acelaşi lucru pe care Umbra mi l-a amintit toată toamna, răspunse Vincent. Hai, stal jos.

Îi dădu un pix.

— Dacă aduni fiecare rând, ce-ţi dă?

Mina tăcu câteva secunde în timp ce arăta către fiecare număr cu pixul.

— Toate rândurile au aceeaşi sumă, răspunse ea apoi. E87.

— Corect. Încearcă să le aduni de sus în jos acum.

Mina se concentră. Ei observă că ea calcula repede în capul ei.

— Ce naiba... exclamă ea. Fiecare coloană dă 87.

Vinccnt îi luă pixul din mână şi arătă cu el spre rânduri, iar apoi pe coloane.

— Aşa că ai suma 87 în ambele sensuri.

Apoi trase o linie orizontală între rândul doi şi trei şi o linie verticală între a doua şi a treia coloană. Numerele erau acum împărţite în patru pătrate egale, cu patru numere în fiecare. Arătă spre pătratul din stânga sus.

— 21 – 24 – 27 – 15, citi ei, E tot 87. Sau aici, pătratul de alături. 28—14 – 20 – *25,* Din nou, 87. La fel şi cu celelalte două. Toate aceste patru pătrate dau 87.

— Dar cum calculezi... începu Mina.

— Oh, asta nu e tot, Uită-te Ja numerele din cele patru colţuri. 21 – 14 – 23 – 29, adică 87. Sau cele două diagonale 21 – 15 – 22 – 29 şi 14 —20 – 30 – 23. Ambele, 87. Şi mai există şi alte moduri de a ajunge la 87.

Mina clătină din cap, de parcă nu-i venea să creadă ce vedea.

— Se numeşte pătrat magic, spuse Vincent. Este o problemă veche de matematică. Şi a fost, de asemenea, numărul final al primului meu spectacol, când lumea a auzit pentru prima dată despre mentalistul Vincent Walder. Pentru Umbră, totul e un cerc, începutul şi sfârşitul meu. Alfa şi Omega mea. Marea mea finală. Şi oriunde mă întorc, totul se reduce la asta.

Mototoli hârtia. Nu mai voia să o vadă.

— Mamă, mai avem turtă dulce? strigă Nathalie din living.

— Uită-te şi tu, strigă Mina înapoi.

Sunetul de Ja televizor se stinse când Nathalie puse episodul pe pauză. Intră în bucătărie şi începu să scotocească prin cămară. În cele din urmă, găsi o cutie de plastic roşie şi scutură uşor. Era mai mult de jumătate plină.

— Şi voi de ce sunteţi aşa de dudaţi? Aţi tăcut imediat ce am intrat eu. Aveţi secrete?

— Avem de lucru, răspunse Mina. Dar eşti binevenită să stal şi să asculţi.

— Aţi mai aflat ceva despre tata sau bunicul?

— Din păcate nu, draga mea. Dar facem matematică. Vrei să ni te alături?

— Ai înnebunit! Sunt în vacanţă.

Nathalie dispăru cu cutia de turtă dulce. Era bine că se comporta ca un adolescent normal, în ciuda faptului că se afla în mijlocul unei traume, cu un tată dispărut şi un bunic ucis.

— Nu înţeleg, spuse Mina, întorcându-se către Vincent, după ce auzi din nou sunetul de la televizor. De ce 87? Ce reprezintă?

— Nu ţii minte? Nu, sigur, de ce să-ţi aduci aminte? Cifrele opt şi şapte reprezintă 8 a 7-a. Adică 8 iulie. Ziua de naştere a mamei mele. A fost ceva ce mi-a reamintit Jane cu Leopardul ei. Potrivit Umbrei, vara în care a murit mama este punctul meu alfa, începutul meu. De fapt, sublimase asta deja prin articolul pe care J l-a trimis lui Ruben. Niciunul dintre noi n-a observat atunci. Iar Crăciunul acesta... este aparent sfârşitul meu.

Mina îi luă din mână hârtia împăturită, o desfăcu şi se uită la numerele care fuseseră ascunse peste tot în viaţa lui de zi cu zi,

— Asta nu este o persoană sănătoasă la cap! remarcă ea.

Vincent aprobă încet.

— Deci acum înţelegi de ce trebuie să fiu singur când mă întâlnesc cu Umbra. N-ai Voie să le spui nimic Juliei şi celorlalţi.

Mina se uită la e] fără să răspundă.

— Dar poţi să-mi faci o favoare? continuă el. Dacă n-am dat niciun semn de viaţă până diseară Ja ora 20, te rog să începi să mă cauţi cu toate uniformele şi sirenele.

Mina încercă să găsească termenii potriviţi ca să descrie atmosfera din sala de şedinţe. *Apăsătoare* era singurul care-i venea în minte. Ajunseseră la un punct în anchetă în care tot ce fusese blocat sau se mişcase prea încet începuse brusc să accelereze spre obiectiv, spre soluţie.

Deşi încă nu era totul clar.

— Unde e Loke? întrebă Ruben privind în jur.

— Mjjda n-a putut renunţa acum la ei, răspunse Julia. Trebuia să meargă la doctor sau ceva de genul ăsta.

— Of, tocmai când începusem să mă obişnuiesc!

— O să se întoarcă, o să vezi, spuse Julia. Începem cu tine, Adam.

Adam îşi drese glasul şi dădu din cap.

— Am vorbit cu asistenta socială care a fost responsabilă de familia Svensson. Atât Björn, cât şi Llnda aveau probleme psihice şi s-a discutat de mai multe ori posibilitatea plasamentului pentru băiatul lor, Mattias. Dar Björn şi Mattias au dispărut la scurt timp după ce Linda s-a sinucis, sărind de pe podul Västerbron. S-a presupus că Sunt morţi, că Björn s-a sinucis, şi aşa cum a spus şi Tor, că a luat şi băiatul cu ei.

Adam se strâmbă.

— În schimb, au locuit în tuneluri, zise Ruben. La naiba! Ce destin au unii!

— Iar Tor Svensson este vărul băiatului, Mattias? întrebă Mina încercând să înţeleagă.

— Tor a venit aici acum două ore, spuse Julia. Ca

să răspundă la câteva întrebări. ŞI în urma sesiunii de întrebări şi răspunsuri, am cerut arestarea preventivă. Imediată.

Toţi cei din Jurul mesei părură aproape şocaţi.

— Probabil că n-o să ţină, continuă ea. Încă aşteptăm decizia procurorului, deocamdată l-am invitat pe Tor la masa de prânz ca să-l mai ţinem aici. Aş prefera să nu iasă din clădire.

—] artă-mi întrebarea stupidă, interveni Ruben. Dar... ce naiba, serios? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să aveţi răbdare, nu vreau să vă spun încă. Nu înainte să vadă Vincent înregistrarea interogatoriului, ca să-şi spună părerea bazată pe comportamentul lui Tor. Nu vreau să-l influenţez cu ceva.

— N-aj fost acolo? întrebă Ruben întorcându-se către Vincent.

— Nu, şi probabil că a fost mai bine aşa. La urma urmei, am fost prezent ia mai multe interogatorii în ultimii ani. Exista riscul ca Tbr să ştie despre chestia asta. Dacă aş fi fost în încăpere când a venit, poate că ar fi intrat în defensivă, şi bănuiesc că Julia nu-şi dorea aşa ceva. Dar mi-ar plăcea să văd înregistrarea imediat ce terminăm aici.

Julia confirmă din cap. Minei încă îi era greu să înţeleagă ce spusese Julia; se lupta cu ideea că Tor cei corect şi insipid urma să ajungă în arest. Era aproape absurd să ţi-l imaginezi acolo. Ca şi ceilalţi, nu înţelegea nimic.

— Ne-am uitat puţin şi la trecutul comun al lui Tor şi Mattias, spuse Julia, dând din cap către Christer. Ai făcut un rezumat despre familie, poţi să ne explici tu?

Christer îşi drese glasul şi luă nişte hârtii de pe

masă.

— Björn, tatăl lui Mattias, a fost, după cum am mai spus, fratele tatălui Iţii Tor, Rune. Tatăl celor doi, Harald, este un tip interesant. A fost unul dintre puţinii suedezi despre care se ştie că a fost în Germania în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial şi a luptat pentru Hitler. Se spune că ar fi fost la Dachau, unul dintre lagărele de concentrare din Germania.

— Nu ştiam că au existat suedezi care au luptat pentru Hitler! exclamă Ruben cu ochii cât cepele.

— Au fost o mulţime de suedezi nazişti în timpul Celui de-Al Doilea Război Mondial, pufni Christer. Unii dintre ei au fost chiar suficient de nebuni încât să plece în Germania pentru a lupta pentru ai Treilea Reich.

— Şi Harald n-a avut de suferit? întrebă Adam.

Christer dătină din cap.

— Harald provenea dintr-o familie extrem de înstărită, o familie renumită de bancheri. S-a întors acasă şi a ocupat o funcţie bună la Hird AB, care era o afacere de familie. După aceea nu s-au mai auzit multe despre el. Cei bogaţl se descurcă întotdeauna.

— Au fost şi fiii nazişti? întrebă Mina curioasă.

— Nu există nicio informaţie în sensul ăsta, Rune a continuat să gestioneze afacerile familiei. Björn a devenit profesor de suedeză şi istorie. Până când... mă rog, până când nu a mai fost el.

— Şi odată ce au ajuns în tuneluri, Björn şi Mattias au devenit Rege şi Prinţ, completă Julia. Mina, când ai fost acolo şi ai vorbit cu Vivlan şi cu ceilalţi, au spus cumva când a plecat Prinţul de acolo?

— Nu, nu prea, răspunse Mina. Dar au vorbit

despre el ca şi cum era doar copil şi mi-au arătat cât de înalt era şi, într-adevăr, era un copil. Aşa că am presupus că n-a mai fost acolo de când era mic.

— Încă nu e nimic dar, spuse Julia. Conform numărătorii inverse a robotului telefonic, avem trei Zile să-i găsim pe Niklas Stockenberg. Probabil că până atunci n-o să avem timp să punem cap Ja cap toate piesele puzzle-ujui. Important este să înţelegem suficient de mult ca să ne dăm seama unde se află. Sau cine l-a răpit.

Vincent scoase brusc un geamăt puternic, care o făcu pe Mina să tresară.

— Ce ai? întrebă ea privindu-l îngrijorată.

— Cartea de vizită cu numărul de telefon pe care l-a primit Niklas. Sigur au primit şi Jon, Marcus şi Erika. De aceea şi-au schimbat comportamentul, în moduri uşor diferite. Toţi ştiau că vor muri cu două săptămâni înainte să se întâmple.

— La naiba! exclamă Ruben. Şi apoi oasele lor au ajuns în tunelurile de La metrou.

Rămaseră tăcuţi o vreme.

— Nu ştiu dacă e momentul potrivit, dar, aşa cum am spus, m-am întâlnit cu Akai, spuse Adam. Cei care a găsit oasele lui Jon Langseth. Mi-a arătat o pictură murală uimitoare pe care a făcut-o anul trecut şi care prezintă gaşca pe care am întâlnit-o acolo. Este cu adevărat talentat.

Adam scoase telefonul şi căută printre poze. Când o găsi pe cea pe care voia să le-o arate, le dădu telefonul,

***— Don't swipe right, don't swipe teft, just took,* cum se zice de obicei pe Instagram, chicoti Ruben dându telefonul Minei după ce văzuse poza.**

Mina se uită la telefon. Ura din suflet telefoanele

altor oameni. Erau pline de bacterii. Dar trase aer în piept şi îl luă – curiozitatea era mai puternică decât paranoia. O să se dezinfecteze cu spirt din belşug după aceea,

Adam avea dreptate. Pictura era extraordinară. Îl recunoscu pe toţi. Vivian. Kjelle. O.P. Natasha. Doar o singură faţă era necunoscută. Cineva chiar scrisese Jussf *a fost aici* peste o mare parte din faţa persoanei, aşa ca detaliile trăsăturilor nu puteau fi desluşite. Dar era ceva pictat deasupra capului. Arătă spre acea parte a fotografiei şi întoarse telefonul mobil spre A dam.

— Ce-i asta? E bliţui chiar acolo, aşa că nu pot să văd ce e. Dar tu ai văzut pictura ia faţa locului, îţi mai aminteşti ce reprezenta?

Adam se uită o clipă în tăcere.

— Nu prea ştiu. Am crezut că e ca un fel de aureolă. Poate a fost cineva care a murit acolo, jos. Nu știu.

Ridică din umeri. Mina privi în continuare imaginea, până îţi dădu seama la ce se uita.

— Nu este o aureolă. E o coroană. Ca a unul rege. Sau... a unui prinţ.

În cameră se lăsă liniştea, iar Julia se grăbi să se uite la poza de pe telefon.

— Mina are dreptate, exclamă ea. Dar ăsta e un adult, nu un copil. Şi pictura a fost făcută anul trecut?

Adam confirmă din cap.

— Şi ar trebui să-j reprezinte pe cel care locuiesc acum în tuneluri? întrebă Julia cu o voce gravă. Atunci nu poate să fie Regele. Dacă îl reprezintă pe fiul Lui, asta înseamnă că vămi lui Tor încă se perindă prin tuneluri. Ţi dacă Prinţul i-a făcut tatălui

său o înmormântare regală...

— ... atunci poate foarte bine să fie el cel care i-a îngropat şi pe ceilalţi, exclamă Vincent. Trebuie să-l găsim pe Mattias.

Camera video miniaturală pe cate o instalase Julia în sala de interogatoriu filmase conversaţia cu Tor la o rezoluţie mare, 4K. Prin urmare, Vincent putu mări chipul lui Tor ca să observe detaliile. Nu *că* ar fi fost nevoie, era evident dacă ştiai ce cauţi. Şi Vincent ştia.

Oprise înregistrarea de pe iaptop chiar înainte ca Julia să spună că victimele se confruntaseră cu dificultăţi.

— Uită-te aiclî îi spuse el Minei, care stătea lângă el. Ce vezi?

O privi cu coada ochiului şi simţi cum îi bate cu putere inima. Nici măcar când trebuia să lucreze nu putea să nu fie impresionat de ea. Era incredibil de frumoasă când se concentra.

Îşi dădu seama că ea aştepta şi se grăbi să dea din nou drumul la film.

O auziră pe Julia rostind propoziţia şi pe Tor răspunzând repetând cuvântul *dificultăţi,* dar ca pe o întrebare. Vincent opri din nou înregistrarea.

— Pare surprins, remarcă Mina. De parcă n-ar înţelege ce i se spune.

— Aşa este. Dar uită-te chiar înainte de asta.

Derula filmul şi încercă să-i oprească imediat după ce Julia rostise cuvântul *dificultăţi.* Expresia rămase doar o fracţiune de secundă pe chipul lui Tor. Vincent fu nevoit să încerce de câteva ori înainte de a găsi un cadru în care era clar vizibilă.

— Microexpresie, explică el, făcând semn cu capul spre ecran. Potrivit psihologului Fau] Ekman, avem

şapte emoţii de baza. Mânie, frică, bucurie, tristeţe, surpriză, dispreţ şi dezgust. Aceste emoţii sunt văzute în expresii faciale distincte. Este incredibil de dificil să ascunzi complet o reacţie emoţională, pentru că emoţiile sunt automate şi vin mai repede decât reacţiile noastre conştiente. Ekman numeşte asta micmexpresjf. Sunt reacţii rapide, scurte, care arată o emoţie autentică înainte să preia conştiinţa controlul şi să încerce să controleze expresia facială. Ca de exemplu, când a părut surprins. Dar ce vezi chiar înainte de asta?

Pe ecran, unul dintre colţurile gurii lui Tor se crispase în sus. Erau doar câţiva milimetri, dar asta era tot ce era nevoie. Ceea ce se vedea nu era un zâmbet.

— Arată... Superior, spuse Mina.

— Exact. Acesta este chipul dispreţului. Dar în căzui lui Tor, durează doar o zecime de secundă. De aceea asta e o microexpresle. Apoi apare surprinderea controlată.

Vincent rujă secvenţa în întregime, fără să mai pună pauză. Spera că Mina va observa schimbarea lui Tor, chiar dacă dura doar o clipă. Ea confirmă din cap entuziasmată.

— Acolo! exclamă ea. Uau! Când ştiu ce caut, e foarte dar. Dar n-aş fi descoperit niciodată dacă nu mi-ai fi spus. Ce înseamnă asta?

— Două lucruri, răspunse Vincent, întorcându-se către ea.

O prostie, îi era ruşine să stea atât de aproape şi să se uite în ochii ei, dar îl privea întrebătoare. Acum trebuia să se concentreze.

— În primul rând, continuă el, dregându-şi glasul, înseamnă că ştie exact la ce dificultăţi se referă

Jtilia. Nu reacţionezi atât de puternic fără să ai un gând concret la care să reacţionezi. Cu alte cuvinte, ştia deja despre trecutul victimelor. De ce crezi că ar aveaţi dacă nu ar şti cine sunt?

— Aşa că minte când spune că nu l cunoaşte pe Erika, Jon şi pe Marcus, spuse Mina rar.

— Este singura variantă credibilă. Şi în al doilea rând, dispreţuieşte *dificultăţile* pe care le-au avut victimele. Adică Erika, Marcus şi Jon au fost deprimaţi şi se gândeau la sinucidere, dacă am înţeles bine din interviurile cu rudele lor. Aş zice că Tor îi consideră nişte oameni slabi.

— Deci Tor cunoştea victimele şi ştia prin ce trec, replică Mina.

Se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii,

— Şi îi dispreţuieşte din cauza asta, continuă ea. Ştim şi că îl cunoaşte pe Nikias. Care a avut o perioadă similară în viaţa Lui. Probabil că Tor îl dispreţuieşte şi pe el.

Deschise ochii brusc şi îl privi îngrozit!

— Vincent, toţi sunt, eu sunt... la fel de uşor de citit? Am şi eu microexpresii din astea?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse el, încercând să pară nevinovat.

În acelaşi timp, îşi dădu seama şi că tocmai o învăţase pe Mina săd citească pe ei. Vai!

— Dar cât de sigur eşti în legătură cu Tor? întrebă ea. Încă n-am văzut sau auzit nimic în interogatoriul ăsta care să fie un motiv suficient pentru a-l reţine preventiv.

Vincent confirmă din cap şi mută cursorul filmului până la ultimele secunde. Apoi filmul începu din nou,

— Cu asta cred că avem de-a fiice mai degrabă,

spunea Tor de pe ecran *n-are nimic de-a face cu felul în care fi-a lansat cariera un star rock suedez, sau cu prelegerile unui lector.*

— Am văzut mleroexpresla aceea din nou, exclamă Minau Dispreţ. Când a spus *star rock.*

— Bravo! Dar te-ai gândit şi la cuvinte? Julia a menţionat doar nişte investiţii. De unde ştia Tor că erau investiţii în cariera cuiva? Iar ea n-a pomenit şi prelegerile, deci de unde ştia ei? Pun pariu că la asta a reacţionat Julia. Vorbeşte despre lucruri pe care n-ar trebui să le ştie. Julia a făcut ce trebuie. Tor este mult mai implicat decât pretinde el. A creat trei, poate chiar patru, dacă ÎI luăm în calcul şi pe Niklas, cariere fantastice pentru nişte oameni. Tocmai când se aflau în cel mai groaznic moment al existenţei lor. Este un lucru foarte frumos. Deci de ce minte atunci? N-ar trebui să se laude dacă numai asta a făcut? Şi de ce îi dispreţuieşte? Bănuiesc că, dacă găsim motivul ăsta, vom găsi şi motivul pentru care sunt morţi,

Mina rămase tăcută mult timp. Îi plăcea liniştea. Dar el tânjea să-i audă din nou vocea uşor răguşită.

— Uită-te ia el, şopti Mina arătând spre ecran. Unghiile bine îngrijite. Nicio dâră de murdărie pe marginea manşetelor, chiar dacă a purtat cămaşa ala toată ziua Iar pantofii lai sunt lustruiţi tot timpul Mi-e greu să-l văd construind movile din pietriş sub pământ. Cred mai curând ce ai spus tu Ja şedinţă, că Prinţul este cel care a făcut movilele funerare.

— Da, încuviinţă Vincent. Dar Tor este cu siguranţă creierul a... a ceea ce o fi asta. Dacă ne uităm la indiciile găsite de Christer, este evident că Tor acţionează din umbră. Vărul lui este cel care îndeplineşte sarcinile. Şi din păcate ăsta e doar

începutul.

Tot ce trecuseră în revistă până acum fusese doar o încălzire pentru ce trebuia Vincent să] e arate în continuare. Fusese nevoit să o facă pe Mina să conştientizeze importanţa micilor schimbări de comportament, ca să înţeleagă bine ce urma. Şi nu numai să înţeleagă, ci şi să simţi. Pentru că il îngrozea cu adevărat ce urma.

Derulă filmul, oprindu-se chiar înainte ca Tor să înceapă să vorbească despre posibilele motivaţii politice ale răpirii lui Niklas.

— Ai văzut partea asta a interogatoriului? întrebă eL

— Nu, n-am apucat să văd tot.

— Bine, zise Vincent oprind sunetul filmului. Uită-te la limbajul corpului şi La expresiile faciale şi apoi spune-mi despre ce vorbeşte.

Vincent pomi înregistrarea fără sunet şi o lăsă să se deruleze până La sfârşit. Mina îl studie pe Tor cu atenţie. După o clipă, începu să dea din cap aproape imperceptibil, de parcă era de acord cu ceva ce spunea Tbr. Când se termină filmul, stătu câteva secunde să se adune.

— Să vedem. Era aplecat în faţă, contact vizual, zâmbea puţin în colţul drept al gurii... Ştii, mi-e greu să intru în detalii, aşa cum faci tu. Mi se pare că se pierde sensul atunci, Cumva suma este mai mare decât ceea ce vreau să adun. Pot în schimb, să-ţi explic ce am simţit?

— O sugestie foarte bună. Emoţiile noastre sunt adesea scurtături către Lucrurile pe le ştim deja în mod raţional. Creierul economiseşte energie şi timp dacă nu mai trebuie să treacă de fiecare dată prin segmentul raţional al gândirii şi ne oferă în schimb

un seniimeni legat de ceva. Asta este intuiţia. Dar intuiţia adevărată, după cum am spus, se bazează pe faptul că am adunat deja dovezi că raţiunea este corectă, altfel acţionăm doar pe baza capriciilor şi prejudecăţilor. Din păcate, majoritatea oamenilor care vorbesc despre rntuip'c nu par să înţeleagă că este o diferenţă între...

— Vincentl îl opri Mina tăios.

— Ah, scuze! Impresia ta despre Tor, da.

Mina se uită din nou la bărbatul de pe ecran, care stătea aplecat în faţă, cu ambele palme pe blatul mesei,

— Este evident că este pasionat de subiectul despre care vorbeşte. De parcă le-ar oferi o idee dragonilor din Dragons' Den. Iar entuziasmul lui este contagios. Şi mai mult de atât, este convingător. Orice ar vinde, îmi pot imagina ca o să cumpăr în cantităţi mari.

— Nu fi prea sigură, replică Vincent, punând secvenţa de la început, de data asta cu sunet.

Ascultară în tăcere în timp ce Tor descria gândurile despre democraţie ca fenomen pe cale de dispariţie şi cum credea el că există cineva care vrea să se instaleze haosul în toată ţara.

Mina era palidă la finalul înregistrării.

— Chestia asta despre crearea unei noi ordini din haos, spuse Vincent, este ideea lui. *Ei* este cel care este pasionat de ea. Ţi nu cred că în punctul ăsta mai vorbeşte despre Niklas, Nu creezi o nouă ordine socială omorând patru persoane. Nici chiar dacă una dintre de «te ministrul justiţiei. Cred că Tor pune la cale altceva. Ceva mult mai mare. Mă tem că am subestimat cât de departe «te dispus să meargă.

— Julia, aşteaptă!

Sara venea în fugă pe coridor. Julia era cu un picior în lift, dar ieşi când îi auzi vocea.

Sara ajunse la lift şi inspiră adânc, încercând să-ţi recapete suflul.

— Bună, Sara! o salută ea zâmbind, Bună treabă cu Manojlovici şi Ted Hansson. Şi că l-aţi găsit pe Gustai Brons, desigur.

Uşile se închiseră în urma Juiiei şi liftul porni.

— Da, am acţionat cam în grabă. Am fi preferat să avem mai multe detalii despre reţea mai întâi, dar, sincer, a fost minunat să-l prindem şi pe Ted Hansson cu pantalonii în vine.

— Asta e poziţia oficială la DON? întrebă Julia zâmbind. Am un coleg care vă este şi el foarte recunoscător că v-aţi grăbit.

Sara simţi cum roşeşte. Adevărul era că ea şi Ruben practic fuseseră nedespărţiţi în timpul Liber de când îl găsiseră în casa de vară de lângă Södertälje, cu trei zile în urmă. Dar nu spuseseră nimănui încă. Nu prea ştia cum va face lumea faţă acestui şoc. Nici ea nu prea ştia de fapt cum face faţă.

— Oricum, am o întrebare urgentă pentru tine, zise ea. Nu-i aşa că l-ai adus pe Tor Svensson la interogatoriu dimineaţă? Spune-mi, te rog, că nu l-aţi Lăsat să plece.

Julia ridică din sprâncene.

— Da, de fapt a fost un pic surprinzător. Când a venit, aveam într-adevăr doar câteva indicii. Dar a reuşit să se dezvăluie într-un mod în care m-a determinat să cer arestarea preventivă Imediată. N-am mai auzit nimic, aşa că presupun că e încă la închisoarea Kronoberg. Sigur că avocaţii o să facă apel La orice măsură, dar lucrurile nu merg chiar

atât de repede, aşa că probabil că o să mai rămână acolo cel puţin încă o zi. Despre ce e vorba?

— Putem...? întrebă Sara, arătând spre biroul Juiiei.

Julia încuviinţă şi închise uşa după ce intrară.

— Urmărim de ceva vreme o activitate teroristă suspectă, începu Sara. Cineva a furat nitrat de amoniu în cantităţi mari. Destul ca să facă o bombă adevărată, în urma unui pont, am găsit substanţele chimice ascunse în câteva depozite diferite, dar ne-am prefăcut că încă nu ştim unde sunt. În realitate, am supravegheat depozitele. Şi aproape toate au fost vizitate în ultimele doua zile. Fireşte că a fost mascat, cu şapcă şi ochelari de soare şi a purtat haine diferite, dar este uimitor cât de departe au ajuns programele moderne de recunoaştere facială. Aceeaşi persoană a fost la toate depozitele.

— Tor Svensson?

— Da. Credem că are de gând să facă ceva groaznic. Julia îşi Luă geaca.

— Mergem imediat la închisoare, facem doar trei minute pe jos. Sun şi îi anunţ că suntem pe drum.

Luă telefonul, formă un număr şi-l ţinu apoi între umăr şi ureche.

— Sunt Julia Hammarsten, spuse ea în timp ce îşi punea geaca pe ea. Venim să vorbim cu Tor Svensson. Acum, imediat. Este urgent.

Julia încremeni. Ascultă şi încheie apelul, apoi se uită] a Sara.

— Cum am putut să fiu atât de proastă, să cred că o să fie uşor? Ar fi trebuit să ştiu şi să nu mă pun cu Ministerul Justiţiei.

— Ce vrei să spui? întrebă Sara.

— Cererea de reţinere preventivă a fost respinsă.

Tor a plecat acum două ore.

Julia preferă să stea în picioare, deşi tatăl ei le rugase să se aşeze, Sara Temeric era şi ea tot în picioare. Pentru prima dată, Juliei nu îi era frig în Palatul Poliţiei, ceea ce probabil avea de-a face cu faptul că alergase tot drumul până la biroul comandantului,

— Acum trebuie să fim foarte atenţi, începu tată] el privind pe fereastră. Cât de sigure sunteţi că puteţi face legătura dintre Tor Svensson şi crime?

— Deocamdată avem doar indicii, răspunse Julia. Dar avem destul de multe. De asemenea, credem că Tor a minţit despre vărul lui şi că este şi el implicat cumva.

— Pe de altă parte, DON are dovezi clare ale implicării lui Tor în furtul substanţelor chimice, adăugă Sara.

Julia o privi cu admiraţie; Sara nu era deloc afectată de teama pe care o insufla în mod normal comandantul poliţiei.

— Deja l-aţi provocat, zise el dus pe gânduri. Va fi în gardă. Şi în instanţă o să se dezbată acurateţea unui program informatic care arată că este Vorba despre aceeaşi persoană, îmbrăcată diferit. Mai ales când această persoană este secretarul de presă al ministrului justiţiei. Mi-e teamă că va fi un proces de durată până să-t puteţi trimite după gratii. Cât timp aveţi?

Julia aruncă o privire spre Sara. Oare cum de nu era afectată de faptul că alergaseră? Ea era transpirată toată şi îţi simţea încă inima bătând cu putere. Sara probabil că se ducea mult la sală. Trebuia să înceapă şi ca să meargă din nou. Adam îl spusese că era perfectă exact aşa cum era, dar...

— Dacă Tor este Implicat în uciderea lui Jon, Marcus şi Erika, este normal să credem că este Implicat şi în cazul lui Niklas, pentru că se pare că urmează acelaşi model Potrivit mesaţului robotului telefonic, Niklas va muri în trei zile.

— E un mare *dacă,* având în vedere că vorbim despre Tor Svensson,] e atrase atenţia comandantul poliţiei.

— De asemenea, nu ştim *dacă* înti-adevăr construieşte o bombă, interveni Julia, Dar *dacă o* face şi *dacă* este implicat în crime, bănuiesc că intenţionează să detoneze bomba în momentul în care e ucis Niklas, Nu poate să mai aştepte mult, probabil că simte deja că începe să se strângă laţul Dacă vrea să acţioneze, trebuie să o facă acum. *Dacat* după cum am mai spus. Întrebarea este dacă îndrăzneşti să-ţi asumi riscui.

— Mai spune-mi □ dată, despre ce magnitudine a exploziei vorbim?

— Sunt convinsă că *el* e în imagini, răspunse Sarah. Şi în acest caz, a pus mâna pe aproximativ zece tone de azotat de amoniu. Din câte ştim, dar fireşte că poate avea mai mult. Dacă va reuşi, va fi cea mai mare explozie pe timp de pace produsă vreodată pe pământ suedez, O mare parte din centrul Stockholmului va fi transformată în moloz, Şi în cel mai rău caz, cu mii de morţi şi răniţi.

Tatăl ei îşi duse mâinile la faţă. Părea brusc foarte bătrân, în ciuda uniformei pe care o purta.

— Atunci sugerez să fim prudenţi. Dar în acelaşi timp trebuie să ne mişcăm repede. Pentru că aveţi dreptate. Nu îndrăznesc să risc. Faceţi azi un raport cu toate dovezile, concrete sau circumstanţiale, pe care le aveţi şi prezentaţi-le cât mai convingător.

Asiguraţi-vă că nu mai există niciun i/ucfl. Mâine-dimineaţă mergem la procuror să cerem arestarea imediată a lui Tor Svensson. Îi scriu acum şi o să subliniez importanţa acestui caz,

Julia se uită ia tatăl ei şi-i veni să-i mulţumească pentru că, măcar o dată, nu era împotriva ei. Dar aprobă doar scurt din cap.

— Ce mai staţi? La treabă!

La Gondolă era aglomeraţie. Restaurantul se deschisese recent după o renovare prelungită şi, dacă era să te iei după numărul de dienţi, locuitorii Stockholmului erau evident fericiţi. Vincent era surprins că Umbra voia o întâlnire cu atâta lume în fur. Dar Umbra nu făcea nimic întâmplător. Exista cu siguranţă un motiv pentru care voia să se întâlnească acolo.

— Walder? îl întâmpină şefa de sală surprinsă în timp ce Vincent se apropia de ea, Nu ne-am mai văzut de mult. Dar, pe de altă parte, e valabil pentru majoritatea celor de aici. Bine ai revenit! Rezervare pentru doi?

— Dacă spui tu, răspunse Vincent.

Şefa de sală îi aruncă o privire uşor nedumerită, dar îl făcu semn s-o urmeze.

— A trebuit să vă aşezăm la bar, se scuza ea. Este incredibil câte rezervări avem de când am redeschis, al avut noroc că nu. „

— E foarte bine, o întrerupse Vincent. După părerea mea, cele mai bune locuri sunt la bar.

Se aşează pe un scaun şi îi zâmbi călduros, ca să-şi exprime recunoştinţa. Îi zâmbi şi ea, evident uşurată, şi se grăbi înapoi la intrare ca să întâmpine următorul oaspete.

Pe bar erau două meniuri, iar scaunul de lângă

Vincent era gol. Umbra nu sosise încă. Vincent n-avea nicio idee la ce să se aştepte. Era o persoană în vârstă sau era tânără? Era bărbat sau femeie? Se gândi că ar putea fi cineva cunoscut. Dar spera că nu. Era, cel mai probabil, aşa cum bănuia Mina, un *statker.* Nu mai întâlnise pe nimeni cu probleme aşa de serioase după Arma, care avea un tatuai cu d pe spate. Dar Anna era total inofensivă în comparaţie cu Umbra^ Cel mai bine era să fie pregătit pentru orice.

Un bărbat care ieşi de la toaletă îl zări pe Vincent şi îl zâmbi larg, după care veni direct spre el.

Era Umbra? Lui Vincent i se părea cunoscut. Nu ştia unde, dar ştia c£-l mai văzuse. Mişcările lui aveau ceva foarte familiar în timp ce se apropia de Vincent.

— Vincent! exclamă bărbatul strângându-i mâna cu entuziasm. Al venit!

Nu mai era nicio îndoială. Omul era Umbra. În sfârşit, Vincent vedea chipul celui care-l chinui se. Dacă ar fi reuşit să-şi dea seama unde îl mai văzuse!

— N-am prea avut de ales. Unde este familia mea? Umbra ridică din umeri şi se aşează.

— Nu trebuie să-ţi fad griji. Nu le-am făcut nimic ce nu le-ai fi făcut şi hi. Dar ai avut nevoie de spaţiu şi timp să poţi să gândeşti singur o vreme.

— Dacă le-ai făcut ceva...

Bărbatul ridică □ mână, părând ofensat.

— Vincent, VincentI Să nu devenim nepoliticoşi acum. Mai degrabă ar trebui să te concentrezi asupra sarcinii tale. Nu prea mai ai timp.

Vincent se uită în încăperea aglomerată. Oare unii dintre dienţi erau poliţişti în dvil?

Dacă dădea un semnal de alarma sau striga după

ajutor, ar prinde Umbra? Dar nimeni nu părea să le acorde atenţie. Mina se ţinuse de cuvânt.

— Ce vrei de la mine? Şi cine eşti? Ai scris că ar trebui să-mi astim responsabilitatea pentru ceea ce am făcut şi să nu mai trăiesc în negare. Presupun că te referi la ceea ce... i s-a întâmplat... mamei mele.

— Vezi? îl apostrofă bărbatul dând din cap dezaprobator. Tot nu poţi spune ce s-a întâmplat cu adevărat!

— Au trecut 40 de ani. Şi a fost un accident. Un accident tragic.

Umbra începu să se uite în meniu.

— Raci gratinaţi sau pulpa de viţel. Ce crezi, care e mai bun? Cluperd confiate sună bine ca garnitură.

— Spune-mi doar ce vrei să fac, zise Vincent resemnat. La ce te referi când spui că trebuie să-mi asum responsabilitatea? Ce înseamnă? Şi de ce te bagi tu în viaţa mea?

— Păcat că nu par să albă budincă de sânge seara, comentă bărbatul închizând meniul. Chiar nu credeam că eşti atât de încet la minte, Vincent. Ai avut toate indiciile. Mai citeşte o dată scrisoarea. Cu grijă. Totul este acolo.

Îi aruncă o privire şi se apropie de el, ca şi cum ar fi vrut să-i împărtăşească un secret.

— Ai încă scrisoarea, nu? Scrisorile? Nu le-ai dat poliţiei, nu?

Vincent nu răspunse.

— Nu vreau decât să începi să-ţi asumi responsabilitatea pentru acţiunile tale, insistă Umbra. Atâta tot.

— Dar n-ai de gând să-mi spui ce înseamnă asta, concret?

Umbra zâmbi şi clătină din cap.

— Nu e chiar aşa de greu. Dar din moment ce pari că nu înţelegi încă, îţi mai dau o şansă. Exact cum am scris. O ultimă şansă. Nu sunt un om rău, Vincent.

Scoase un plic şi i-l întinse. Înăuntru era o bandă elastică neagră cu arici la capete. În mijlocul benzii era o bucată de plastic dreptunghiulară, de mărimea unei cutii de chibrituri.

— Ne vedem din nou mâine. Până atunci, vreau să porţi asta. Este un microfon şi Un tranSmiţător GPS. Îl pui pe gleznă. Chestia aia cu plasarea microfoanelor pe sub cămaşă se întâmplă doar ia televizor. Aşa, o să ştiu exact unde eşti şi o să aud tot ce spui. Nu vreau să ne vedem mâine şi abia apoi să aflu că ai pierdut ocazia. O seară bună, Vincent!

Bărbatul se ridică, evident pentru a pleca.

— Stai! îl opri Vincent. Încă nu mi-ai spus cine eşti sau de ce faci asta. Şi de ce am venit aici, la Gondolă? Ce este...

Umbra clătină din cap.

— Chiar nu mai eşti atât de deştept, răspunse el, îndreptându-şi sacoul. Până acum ar fi trebuit să ştii cine sunt. Dar promit că o să te lămureşti mâine. Acum bucură-te de cină. Plătesc eu.

AU MAI RĂMAS DOUĂ ZILE

Vincent ajunsese devreme. Simţea că parcă Palatul Poliţiei devenise locul lui de muncă. Acasă nid nu mai putea dormi. Venise de la Gondolă pe la 18; 3Q ţl îi trimisese Minei un mesaj că era bine. Dar cuvintele Umbrei i] ţinuseră treaz toată noaptea. Ca să-şi păstreze sănătatea mintală, nu putea decât să se concentreze asupra anchetei.

Trebuia să pună harta reţelei de metrou pe

peretele din sala de şedinţe,

Harta Stockholmului care se aflase acolo fusese dată jos după ce Vincent o transformase în tablă de şah cu şase luni înainte. De atunci, peretele rămăsese gol. Până acum.

Vincent fixă harta metroului în toate cele patru colţuri, ca să stea dreaptă. Chiar când termina, Ruben băgă capul pe uşă.

— Far? întrebă el, arătând din cap spre hartă. Ce jucăm de data asta? Ludo? Sau mai bine nu răspunde, nu vreau să ştiu. L-ai văzut pe Adam?

— Nu, n-am văzut încă pe nimeni pe ajd.

Ruben îl salută din cap şi dispăru, iar Vincent scoase clepsidrele din geantă.

Întoarse cadrul în care stăteau şi privi cum se scurgea nisipul. Dacă te uitai cu atenţie, clepsidrele apăreau ca simbol peste tot în anchetă. Cele patru din mâna lui erau de fapt o hartă către movilele funerare. Erau şi în jurul movilelor, jos, la metrou. Şi mai era o clepsidră şi pe cartea de vizită pe care o primise Niklas. Vincent încă îşi amintea vocea, cea care spunea cât timp mai avea de trăit. Puteau să mai fie doar două zile până să-i expire timpul.

Vincent sperase cu adevărat că îl vor găsi la metrou, undeva de-a lungul liniei 16. Totul ar fi fost mult mai Uşor. Retrospectiv, părea o dovadă de naivitate. Doar pentru că o ipoteză era practică pentru anchetă, nu însemna că era şi adevărată.

În acelaşi timp, n-aveau alte indicii despre locul unde s-ar putea afla Niklas. Şi dacă nu înţelesese total greşit mesajul clepsidrelor, părea să existe o cale de a-l salva pe Niklas înainte de a fi prea târziu.

Pe *cel de-a! patrulea înainte să expire timpul.*

Dar unde? Aşa cum subliniase Julia, linia cu

numărul 16 era lungă, Şi cum Niklas avea să ajungă la metrou peste două zile, probabil că nu aveau deloc mult timp la dispoziţie.

Dar de ce persoana care-i trimisese clepsidrele i-ar spune despre ce linie e vorba, dar nu şi care staţie? Era ciudat. Se uită la numerele pe care le scrisese sub cele patru clepsidre.

17 mân (I3 sec)
13 miti (5 sec)
10 mân (3sec)
16* moi *(3 sec)

Crezuse că, dacă minutele clepsidrei indică liniile de metrou, atunci secundele ar putea să indice cumva staţiile. Nisipul dirt clepsidra care îl reprezenta pe Marcus Eriksson se scurgea în 17 minute şi 13 secunde. Linia 17 era corectă. Dar 13 staţii, indiferent din ce capăt al liniei socotea, nu-] duceau la Bagarmossen, unde-l găsise Tom-Nebunu] pe Marcus.

La fel era şi în cazurile Erikăi şi al lui Jon. Indiferent din ce capăt a] liniei începea, secundele nu-l duceau la staţiile unde fuseseră găsite grămezile de oase.

Dar dacă ar exista un alt punct de plecare? Unul care reprezenta ceva pentru expeditor? Vincent era acum convins că şi clepsidrele, şi celelalte puzzle-uri erau trimise de Prinţ. Iar scheletul Regelui, tatăl Prinţului, fusese găsit la Odenplan.

Dacă totul începea cu Regele?

Vincent puse degetul pe harta de pe perete şi numără 13 staţii începând din Odenplan. Ajunse direct La Bagarmossen. Acolo unde fusese movila de oase a lui Marcus.

Încercă din nou. Erika fusese găsită pe Linia roşie,

cu numărul 13. Clepsidra ei avea cinci secunde. Vincent începu din nou de La Odenplan. Erau cinci staţii de la Odenplan la Kartaplan, acolo unde fusese găsită Erika, cu o schimbare de linie la Gara Centrală. A treia clepsidră era pentru Jon, Unia albastră, cu numărul 10. Două staţii de la Odenplan îl duseră la Fridhemsplan. Acolo schimbă linia şi după încă o staţie ajunse la Stadshagen, acolo unde îl găsise Akai pe Jon.

Rezolvase.

Ultima clepsidră, cea a lui Niklas, indica 16 minute şi trei secunde.

Din Odenplan, Thorildsplan era într-o direcţie şi Gara Centrală în cealaltă direcţie. Dar la Thorildsplan, staţia era la suprafaţă, iar oasele se aflaseră mereu în tuneluri, aşa că nu mai rămânea decât Gara Centrală.

Ştia unde se va afla Niklas. În sfârşit. Ar fi trebuit să urle de bucurie, dar ştia că Julia nu s-ar fi bucurat. Gara Centrală era cea mai complexă staţie din ansamblu] reţelei subterane, cu linii şi platforme pe mai multe niveluri.

Acolo se întâlneau toate liniile reţelei de metrou. Pe-acoio treceau peste 300 000 de călători în fiecare zi. Şi acolo, undeva în mulţimea de tuneluri, urmau să-l găsească pe Niklas peste două zile.

Găseşte! pe cei de-al patrulea înainte să expire timpul.

Vincent spera că asta înseamnă că vor avea la dispoziţie vreo oră şi ceva, că Niklas va fi plasat în tunel cu ceva timp înainte de a expira timpul. Dar nu îndrăznea să fie din nou naiv. Trebuiau să fie pregăti şi pentru eventualitatea că vor fi în criză de timp. Aşa că trebuiau să ştie momentul exact în

care ar urma să moară Niklas. Trebuia să o roage pe Mina să sune şi să verifice.

De parcă l-ar fi citit gândurile, Mina intră în încăpere cu două căni în mâini.

— Îmi pare rău că am întârziat. Cafetiera era stricată. Am luat ciocolată caldă în schimb.

— Perfect, zise el, luând una dintre căni. Aici e aproape la fel de frig ca afară.

Suflă în ciocolata caldă.

— Şi ai venit şi Ja momentul potrivit. Am rezolvat-o. Ştiu unde este Niklas. Sau mai degrabă unde o să fie. Am avut dreptate în legătură cu linia 16, numai că pur şi simplu nu este *încă* acolo.

— Vincent, ştii că bălmăjeşti, nu?

— Nu, dar de fapt era foarte simplu, zise e], arătând spre hartă. Nu trebuia decât să număr staţiile de pe linia 16; în fine, linia nu mai există, dar staţiile sunt acolo, iar şmecheria era să număr începând din Odenplan, pentru că acolo era îngropat Regele. Conform clepsidrelor, totul pleacă de la Rege,

— Uneori mă sperii de ceea ce se întâmplă în capul tău atunci când *nu* este vorba de ceva simplu, spuse Mina, sorbind cu grijă din ciocolata caldă.

— Ideea este că Niklas va fi într-unul dintre tunelurile de la Gara Centrală, Peste două zile. Când îi va expira timpul.

Mina tăcu câteva secunde.

— Gara Centrală! O, Doamne. Acum ştim că Tor pregăteşte o bombă, pe care probabil că o va detona chiar când Niklas... o să moară.

— Dar robotul telefonic ne spune exact când va muri. Trebuie doar să ne asigurăm că suntem în locul potrivit înainte să se întâmple. Poţi să mai

suni încă o dată, ca să ştim ora exactă?

— Da, stai un pic, răspunse Mina, luând telefonul. Formă numărul şi pomi difuzorul.

— Bună, Nlcklas Stockenberg, spuse vocea cunoscută. Sperăm că ai fost mulţumit de serviciile noastre în această perioadă, care acum se apropie de final. Mal ai... zero zile... trei ore... şi... 15 minute... de trăit.

Mina se holbă la Vincent.

— Au schimbat mesajul! Niklas va muri în trei ore.

ULTIMA ZI

Vincent îşi auzi telefonul sunând şi văzu că era Loke. Lăsă deoparte toate gândurile despre Niklas şi Gara Centrală, pentru ca nu avea niciun motiv să-l sperie pe Loke degeaba. Trase aer în piept şi răspunse cât putu de calm.

— Bună, Vincent, sunt Loke. Ai un minut? întrebă Loke nerăbdător.

— Sigur, răspunse el, aratându-i repede Minei telefonul pe care era afişat numele lui Loke,

— Mă duc să o pregătesc pe Julia, şopti ea. Trebuie să mergem la Gara Centrală să-l găsim Imediat pe Niklas.

Vincent o privi îndepărtându-se.

— Ei bine, m-am gândit la gândaci, începu Loke, iar Vincent puse din nou telefonul la ureche. Şi la cât de greu este să-i ţii în condiţii controlate, mai ales după ce se dezvoltă larvele. Aşa că am zis sa încerc şi am citit toate rapoartele de La Institutul de Protecţie a Mediului din ultimii doi ani.

— Bună ideel zise Vincent, care înţelese ce voia să spună Loke.

Nu era prost expertul asta în oase.

— Aproape că renunţasem, continuă Loke. Dar

apoi am găsit un raport de săptămâna trecuta, în legătură cu dăunătorii. Chiar dacă era într-un loc public, au fost depistaţi atât de mu îţi dăunători, încât a fost făcut un raport. Poţi ghici despre ce dăunători era vorba?

— Gândaci, răspunse Vincent, dând din cap.

— Exact, Pe peronul staţiei de metrou Hötorget. Nu poate să fie o coincidenţă. Aş zice că există un terarlu mare cu gândaci undeva prin tunelurile de lângă Hötorget. Caid, puţin umed şi întuneric. Un mediu perfect pentru ei. Acolo au fost curăţate oasele. M-am gândit ca vreţi să ştiţi.

Loke părea ca era pe cale să încheie convorbirea.

— Stai, stai! îl opri Vincent. Echipa de la poliţie este foarte ocupată acum; se pregătesc să plece să-l caute pe Niklas. S-au precipitat lucrurile şi n-au timp să caute şi un terariu. Dar aş putea să mă duc eu să mă uit, oricum Je stau în cale. De fapt, cred că e mai bine dacă mergem împreună.

— Nu ştiu, răspunse Loke şovăitor. Nu mă prea simt în largul meu în tuneluri murdare.

— Te înţeleg mai bine decât crezi, dar nu eşti curios? Până la urmă, tu eşti cel care a făcut descoperirea.

— Bine... bine atunci. M-ai convins. Ne vedem pe peronul de la Hötorget în... cam o jumătate de oră?

— Sunt acolo într-un sfert de oră, răspunse Vincent şi închise telefonul.

Îţi luă geaca şi se grăbi să iasă pe coridor. Se opri când o văzu pe Mina în biroul Juliéi.

— S-ar putea să fi găsit Loke locul unde au fost curăţate oasele, le anunţă. Mă duc şi verific cu el. Oricum nu vă sunt de mare folos aici.

— S-a descurcat bine, zise replică julia. Unde este

locul ăsta?

— Ghici, răspunse Vincent oftând. De ce oare nu poate să fie ceva vreodată la suprafaţă? Ce-i cu oamenii ăştia?

— Coborâri în tuneluri? întrebă Julia sceptică. N-ai auzit de bombă?

— Ba da, mi-a spus Mina.

— Probabil că e undeva la Gara Centrală, în acelaşi loc cu Niklas. Sara zice că la concluzia asta a ajuns şi DON. Dacă vrei să pui o bombă în Stockholm, Gara Centrală este cel mai bun loc strategic ca să produci cele mai mari pagube. Tor a pus mâna pe zece tone de nitrát de amoniu. Aşa că tunelurile de la metrou nu vor fi sigure şi dacă se întâmplă ceva...

— Ştiu, spuse Vincent. Dar mai sunt câteva ore din numărătoarea inversă a lui Niklas. Şi mă întorc aici în 40 de minute. Ce] mult. Promit. În cel mai bun caz, Loke şi cu mine găsim ceva important.

— Pur şi simplu nu vreau să fiu nevoită să-mi fac griji şi pentru tine, repiică Mina.

Vincent se opri şH veni brusc s-o ia în braţe. Dar ştia că probabil nu va putea să-i mai dea drumul. Aţa că doar le salută din cap pe amândouă şi apoi plecă grăbit.

Staţia de metrou era chiar lângă Palatul Poliţiei, aşa că luă metroul până la Gara Centrala şi schimbă cu un tren spre Hötorget. În Gara Centrală totul era ca de obicei. Plin de navetişti şi turişti. Şi, desigur, niciunul dintre ei nu avea habar despre ce era pe cale să se întâmple. Dar alungă acele gânduri şi intră în metroul care tocmai Venise.

Coborî la prima staţie, unde Loke îl aştepta deja pe peron.

— M-a adus un coleg. Dar am vrut să te aştept, ca să intrăm împreună.

Vincent se uită pe peron. Din ce vedea el, nu se zărea niciun gândac. Era evident că se făcuse deja o dezfnsecţle. De unele lucruri oficialităţile se ocupau mai repede decât de altele.

— Gândacii au fost descoperiţl La capătul de nord al peronului, îi explică Loke, Deci presupun că au venit din tunelul de nord. Am luat deja aprobare să intrăm.

— Eu am reuşit să stabilesc unde se va afla Niklas, spuse Vincent urmându-l până la capătul peronului. La Gara Centrală. Jar Julia sigur o săd găsească, pentru că mai avem la dispoziţie trei ore. Chiar dacă Prinţul nu a jucat corect şi a modificat numărătoarea inversă. Dar provocarea a fost să-l găsim pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul. Şi o să reuşească.

— Prinţul?

— Aşa e, tu n-ai fost la şedinţă. Îţi explic mai târziu.

— Deci Gara Centrală, zise Loke, lăsându-L pe Vincent să coboare primul scările care-i duceau de pe platformă în tunel. Ce chestiei Este chiar următoarea staţie.

Lumina de pe peron dispăru rapid în urma |or când se afundară în tunel. Vincent se gândi să aprindă lanterna de la telefonul mobil, dar era mai bine să lase ochii să se obişnuiască cu întunericul. Loke venea în urma lui.

— Unde crezi că o să găsim terariul? întrebă Vincent. Deodată simţi ceva ascuţit la gât. Ascuţit ca un ac.

— Sunt dezamăgit de tine, Vincent, îi şopti Loke la

ureche. Ai înţeles complet greşit ghicitoarea, Niklas nu e la Gara Centrală.

— Loke...? exclamă Vincent fără să-i vină să creadă. Ce...?

— Nu te mişca inutil, al o seringă la gât. Dar mergi mai departe. Şi dă-mi telefonul.

Vincent se conformă.

Loke îi iuă telefonul din mână, iar el se strâmbă când îl auz: zdrobit de zidul de piatră.

— Apropo, ce părere al despre cadourile mele? întrebă Loke. Toate puzzle-urile şi ghicitorile pe care şi le-am trimis aproape doi ani, le-au amuzat?

Vincent simţi ca o sabie prin corp.

— Tu le-ai trimis? întrebă el dregându-şi glasul Au fost fantastice. Dar ce vrei să spui că am înţeles greşit ghicitoarea?

— Credeam că am găsit în tine O persoană care seamănă cu mine, răspunse Loke dezamăgit. Că doar tu ai putea aprecia provocarea. Unele dintre ele n-au fost uşor de găsit. Aşa că am decis să îţi dau şansa să-l găseşti pe Niklas. Tor n-a fost de acord, dar eu nu găsesc prea des pe cineva pe care să-l respect. Şi mie îmi placi, Vincent. Dar cred că te-am supraestimat. Păcat că n-ai reuşit să-l salvezi.

Merseră mai departe în tăcere. Loke îl conduse în adâncul tunelului şi cotiră de mai multe ori, până când şuierul trenurilor se auzi în depărtare.

— Loke, eşti.» eşti Prinţul?

Niciun răspuns.

Acul îl înţepa tare, Dar cât zona din Jurul lui nu începea să se încordeze, însemna că Loke nu injectase ce avea în seringă. Era şi asta ceva.

— Cred că nu există niciun gândac aici, continuă Vincent.

Loke râse în hohote.

— Ştiam că poţi să fii deştept. Şi din moment ce te întrebi, să ştii că seringa conţine o combinaţie de pancuroniu şi durură de potasiu. Două substanţe cu adevărat fascinante. Pancuroniul a fost vândut înainte ca Pa valon, un medicament utilizat pentru anestezie în medicină. Nu mai e accesibil de peste un deceniu, dar pentru cineva care lucrează ia JML nu e deosebit de greu să facă rost. Doza asta îţi va relaxa muţebil atât de tare, încât vei înceta să mai respiri. Clorura de potasiu o poţi face singur, cu puţină leşie şi acid clorhidrâc. Desigur, ambele substanţe sunt puternic corozive, dar se neutralizează reciproc. Rezultatul este de obicei amestecat cu sare pentru gătit. Sau ca în. Această seringă, cu o cantitate suficientă pentru ca inima ta să se oprească.

— Asta le-ai dat şi Erikăi, lui Marcus şi lui Jon? întrebă Vincent, care mergea mai departe privind drept în faţă în tunelul întunecat.

— Nu prea am forţă fizică, după cum ştii, răspunse Loke. Dar când le-am oferit ocazia să şteargă tot cu buretele, să-i las să trăiască pentru că îşi învăţaseră lecţia, toţi au Venit de bunăvoie la mine. Mi-au promis bani, cotă în companiile lor, sex... Erau disperaţi. Lor le-am pus tiopental în şampanie.

— Vai! Probabil că s-au prăbuşit imediat.

— Da, în medicină există substanţe care acţionează rapid, zise Loke râzând. Aş fi putut să-i dezmembrez direct, să ie fierb oasele, dar nu sunt un monstru. Le-am făcut o injecţie letală înainte să îneep să lucrez ia ei. Stai! Am a|uns.

În dreapta lor era o nişă mai adâncă, în fundul căreia se zăreau un zid de beton şi o uşă.

Acul se retrase, iar Loke se ivi în faţa lut, cu un pistol în mână. Părea antic şi era complet deplasat în mâinile lui lungi şi zvelte.

— A fost al bunicului meu, explică [xtke când observă priviTea lui Vincent. Mie nu-mi plac armele, sunt vulgare. Şi nici nu mă pricep să le folosesc. Dar să nu crezi că nu trag dacă e nevoie. La distanţa asta nu am cum să ratez.

Loke lăsă seringa să cadă pe Jos şi scoase o cheie. Descuie uşa în timp ce ţinea pistolul îndreptat spre Vincent. Nu era multă lumină în tunel, iar după uşă era întuneric beznă. Loke îi făcu semn cu mâna să intre. Când intră, Vincent desluşi în întuneric o siluetă prăbuşită pe un scaun.

Era Niklas.

Julia se uită ia echipa ei. Chhster şi Ruben stăteau la masă, în timp ce Adam şi Mina erau rezemaţi de peretele din sala de şedinţe. Era şi Milda acolo. Pentru că Loke era plecat cu Vincent, Julia o rugase să participe ea la întâlnirea convocată în grabă.

— Nu cred că Tor se ascunde, e mult prea orgolios, spuse ea. La urma urmei, n-am reuşit nici măcar să-l reţinem. Dacă aş fi Tor şi aş insista că sunt nevinovat, m-aş duce acasă. Aş fi vizibil. Ca de obicei, normal. Ştie că nu avem dovezi concrete care să-l lege de crime. Dar nu ştie că am aflat despre bombă.

— Insistenţele lui Tor că Suedia trebuie să fie zguduită din temelii capătă dintr-odată sens, interveni Christer scutură ndu-se.

— Dar dacă e atât de sigur că nu avem cum să ajungem la el, de ce au dat înainte numărătoarea inversă a lui Niklas? întrebă Mina.

— Cred că a fost stresat, răspunse Julia. Nu se

gândise la chestia asta cu ADN-uL Ştie că nu avem altceva, dar e conştient şi că situaţia se poate schimba rapid. Dacă vrea să detoneze bomba, trebuie să o facă până nu Va fi prea târziu. Şi cred că Vrea 5-0 detoneze chiar în timp ce-l omoară pe Niklas.

— Spui mereu *el,* replică Mina gânditoare. Dar eu cred că Prinţul va face totul. În timp ce Tor va fi vizibil şi cu un alibi perfect.

— Pun pariu că nenorocitul stă acasă şi bea ceai acum, zise Ruben aplecându-se peste laptopul de pe masă.

— De fapt, exact aici voiam să ajung, spuse Julia. Vă sugerez să mergem la el acasă chiar acum. N-avem timp să aşteptăm decizia procurorului. Tor n-ar trebui să bănuiască nimic, aşa cum am mai spus, habar n-are că ştim de planurile lui. Mulţumită lui Vincent, avem o bănuială despre locul unde va fi Niklas peste două ore şi jumătate. Dar aş vrea să-l găsim înainte. Şi pun pariu că Tor ştie unde este.

— Hai să ne uităm la harta zonei unde stă Tor, propuse Ruben şi tastă adresa pe calculator. Ca să ştim ia ce să ne aşteptăm. Să vedem, uite adresa...

Fluieră.

— Lumea bună trăieşte pe străzi al naibii de frumoase! exclamă el. Tor stă pe Strandvägen, bănuiesc că vrea să se uite pe fereastră spre Djurgärden şi să pretindă că este grădina Lui.

— Strandvägen? întrebă Milda. Acolo stă şi Loke. Dar nu pe Strandvägen în centrul oraşului, desigur, ci în Djursholm. Există o stradă cu numele ăsta şi acolo. Prima dată când am fost acolo am greşit drumul.

Ruben se încruntă şi se uită mai bine ia laptop.

— La naiba! Codul poştal nu e corect... stai. Tor nu stă în centru. Se pare că stă tot în Djursholm. Stai să...

Scrise ceva şi apoi întoarse Laptopul, astfel încât să vadă şi Julia, Mina, A dam, Christer şi Milda. Ruben deschisese Google Earth şi mărise imaginea pe Suedia. După o secundă, pe ecran apăru Stockholmul, apoi Djursholm şi apoi adresa. O casă imensă, cu alee proprie, o poartă şi intrare grandioasa.

— Mormăi că trebuie să fie frumos, aşa cum am mai spus, comentă Ruben.

— Dar... asta e casa lui Loke, zise Milda.

Ceilalţi se holbară la ea.

— Ce vrei să spui? întrebă Julia.

— Asta e casa lui Loke. Am fost acolo. Dar cum e posibil? Chiar ai scris adresa potrivită? Numele de familie al lui Loke este tot Svensson, poate e o coincidenţă? Doar este un nume de familie foarte comun.

Ruben verifică adresa şi confirmă din cap. Juliei i se puse un nod în gat; rataseră ceva extrem de important.

— De fapt, care este prenumele lui Loke? întrebă ea încet. Bănuiesc că nu-i numele lui adevărat.

— Ba da, chiar îl cheamă aşa, răspunse Milda. Deşi este al doilea nume. Şi pe ăsta îl preferă el, aşa că nimeni nu l-a strigat vreodată altcumva. Dar prenumele lui este Mattias. Mattias Svensson.

În încăpere se lăsă o linişte de mormânt când înţeleseră cu toţii implicaţiile.

— De ce n-ai spus nimic? explodă Ruben.

— Despre ce? răspunse Milda întrebătoare. Ce vrei să spui?

— Loke este Prinţul, explică Mina. Vărul lui Tor. Şi locuiesc împreună.

— E posibil... oare ca Loke să fi comis crimele? întrebă Christer,

Jujja aprobă încet din cap.

— Dar de ce? continuă Christer, clătinând din cap.

— Sunt prea multe lucruri pe care încă nu le înţelegem, răspunse Julia.

Se simţea de parcă se afla intram glob de sticlă cu zăpadă pe care tocmai ÎL scuturase cineva. Toate piesele anchetei, care i se păruseră atât de bine puse la punct, se învârteau acum în furul ei într-un haos total.

— Dar despre ce vorbiţi? întrebă Milda, părând total confuză.

— Vincent este singur cu Loke în clipa asta, exclamă Mina cu panică în voce. Trebuia să se întoarcă în 40 de minute.

Se uita la ceas.

— Îl Slin, adăugă ea şi scoase telefonul.

Dar nu auzi nimic. Telefonul lui Vincent era închis.

— La naiba! şuieră Ruben. Loke o săJ omoare pe Vincent deodată cu Niklas şi cu explozia bombei.

— Trei dintr-o lovitură, spuse Christer. O explozie foarte mare.

— Trebuie să îi găsim *acum,* zise Julia.

Se ridicară şi ieşiră toţi în graba din sala de şedinţe.

— Trăieşte?

Vincent încerca să-şi adapteze ochii la întunericul din cămăruţă. O încăpere de serviciu, nefolosită şi uitată. Locul perfect pentru a ascunde pe cineva.

— Trăiesc.

O voce slabă în întuneric, care se transformă

rapid într-o faţă atunci când Loke aprinse lanterna de pe telefon.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Vincent.

Folosi în mod deliberat o voce cât mai neutră. Încă nu ştia în ce stare psihică se afla Loke. Nu ştia în ce fel era influenţat de emoţii precum frica sau furia. Şi până îţi făcea o idee, trebuia să fie cât mai neutru posibil.

— Aşteptăm, răspunse Loke aţezându-se.

Îi făcu semn cu pistolul să stea lângă Niklas, iar Vincent se conformă. Betonul era rece, iar pe podea era un strat gros de mizerie. Niklas semăna cu o fantomă în lumina de la telefonul mobil. Părea slăbit şi obosit. Era murdar pe faţă, pe păr şi pe haine.

— Cât aşteptăm, explică-mi cum J-aş fi putut găsi pe Niklas aici, spuse Vincent cu aceeaşi VOce neutră ca înainte. Poate că am înţeles greşit, cum ai zis tu. Dar poliţia a căutat peste tot de-a lungul liniei 16 şi nu a găsit nimic.

— Planul era, desigur, să-l mut într-un loc mai aproape de peron când venea momentul, explică Loke iritat. Însă n-am mai avut timp. S-a precipitat totul. Dar nu îţi face griji, suntem foarte aproape de Hdtorget. Există şi alte tuneluri în afară de cele de metrou,

— Şi aici aşteptăm, replică Vincent cu vocea lui neutră.

Nu-? *influenţa pe Loke printr-o reacţie emoţionată. Fii echilibrat.*

Aşteptăm sfârşitul, nu ţi-am spus? întrebă Loke. Ştiai că numele meu provine dintr-un cuvânt norvegian vechi care înseamnă *a închide* sau *a sfârfl?* Rolul meu este să fiu aducătorul pieirii şi al sfârşitului. Ragnardk.

Încet, Loke întoarse Lumina telefonului, astfel încât să fie vizibil şi restul începerii. Era mai mare decât crezuse Vincent la început. Nu pricepu imediat ce anume umplea restul spaţiului. Apoi îţi dădu seama că erau o mulţime de genţi mari de sport, stivuite până în tavan, pe mai multe rânduri, Estimă că erau câteva sute, însă era greu să vadă dar în semiîntuneric. Dar în orice caz, erau pline cu ceva. Realiză că trecuseră pe lângă mai multe genţi asemănătoare în tunel pe drum pană acolo, dar crezuse că e doar gunoi.

Nu era greu de ghicit ce era în ele. Genţile erau bomba lui Tor. Era suficient să arunce în aer una dintre ele pentru a declanşa o reacţie în lanţ. Toate ar exploda apoi din cauza presiunii şi căldurii.

Tor plecase de la puţin peste zece tone de nitrat de amoniu. Vincent aprecie că acum cantitatea totală de explozibili era de cel puţin două ori mai mare şi simţi cum i se usucă gura complet.

Loke se uită nervos la ceasul de la mână, iar Vincent bănui că se apropia momentul detonării.

— Dacă tot stăm aici şi aşteptăm să murim, ar fi politicos să-mi dai o explicaţie, începu el, încercând să strecoare o uşoară notă umoristică, chiar dacă era de fapt îngrozit.

Vincent ştia că Loke îl plăcea, fusese întotdeauna evident prin limbajul corporal şi îşi şi exprimase admiraţia faţă de el. Cu puţin noroc, ar fi putut exploata situaţia. Dar dacă pierdea legătura dintre ei, ocazia ar fi fost irosită.

Niklas stătea tăcut, cu capul aplecat pe piept. Vincent îl bătu uşor pe picior, dar nu obţinu niclo reacţie. Niklas renunţase. Nu-i puica fi de niciun ajutor.

Depindea doar de el să găsească o cale de ieşire din această situaţie. Să4 facă pe Loke să-i spună care era cheia.

Dacă nu cumva Umbra, care cu siguranţă asculta prin microfonul de pe piciorul lui Vincent, s-ar gândi să sune poliţia şi pompierii. Dar Vincent nu credea că va fi cazul.

— Bine, răspunse Loke ridicând din umeri. Bănuiesc că ştiţi deja că Tor şi cu mine ne-am ajutat reciproc.

Vincent nu spuse nimic. Nu voia să se dea de gol că nu avea toate detaliile, pentru că atunci poate Loke n-ar mai fi vorbit. Aşa că doar aprobă din cap, de parcă Loke spusese ceva evident. Mai presus de toate, voia să întrebe cât timp mai aveau. Dar era mult prea devreme pentru asta.

— Ajută-mă să înţeleg de ce. Ce înseamnă clepsidrele? Pe cartea de vizită şi în jurul grămezilor de oase?

Loke rămase tăcut o clipă. Vincent îl aşteptă răbdător Se întreba dacă-i putea auzi cineva, dacă era cineva în afara uşii. Probabil că nu. Erau doar el, Loke şi Niklas. Nu mai era nimeni pe lume în momentul ăsta. Ei erau universul, ei erau viaţa şi moartea.

— Mama mea a fost cea mai frumoasă femele pe care am văzut-o vreodată, răspunse Loke. Când era fericită, parca strălucea soarele prin ferestrele micului nostru apartament de pe Kungsholmen. Şi tata. O iubea foarte mult. Dar soarele a apus când a sărit ea de pe Västerbron. Pentru tata. Pentru mine. Totul s-a prăbuşit. Şi când tata n-a mai plătit chiria, am fost evacuaţi. Şi nu ştiu, dar presupun că, dacă tata a simţit că soarele nu va mai străluci niciodată,

atunci puteam la fel de bine să trăim aici, în întuneric Ştiu că sună incredibil, dar am fost de fapt fericiţi aici. Cel puţin în cea mai mare parte a timpului. Aveam mica noastră lume, cu o familie şi o casă. Un regat în care tata era Rege. Toţi îi iubeau. Şi când simţea că întunericul se abate asupra lui, întunericul ăla care venea dinăuntrul lui, dispărea o vreme. Ca să nu-l văd eu în starea ala. Dar chiar şi atunci când era fericit, avea totuşi o tristeţe permanentă pentru că mama a ales să ne părăsească. Aşa vedea el lucrurile. Că ne-a abandonat. Şi până la urmă a făcut şi el la fel. M-a abandonat.

Loke se uită într-un alt colţ al camerei, unde Vincent zări o movilă de pietriş, înaltă de aproximativ un metru, şi înţelese imediat despre ce era vorba.

— Este...? întrebă el.

Loke încuviinţă.

— Deci tu ai fost cel care a furat oasele din propriul laborator, zise Vincent calm. Şi atunci, de ce m-al sunat?

— Locul tatălui meu e aici, Jos, răspunse Loke, uitându-se cu dragoste la movila de pietriş. Nu trebuie să stea împrăştiat pe o targa de metal rece. Nu este demn de un Rege. Dar ştiam că o să iasă scandal când voi lua oasele. Te-am sunat pentru că am crezut că mă poţi ajuta să înăbuş ştirea asta, ca să nu ia amploare. Dar m-am înşelat.

— Şi ceilalţi au avut acelaşi fel de înmormântare VI? în tuneluri pentru ca...

— Pentru că toţi deveniseră Regi în felul lor, Chiar dacă doar împrumutaseră timpul ăsta. Iar Regele a fost îngropat aici |os. Dacă Locul ăsta era destul de

bun pentru el, atunci era destul de bun şi pentru ei.

Vincent Se uită la movila de pietriş unde era îngropat tatăl lui Loke.

— Când tatăl tău... a dispărut... atunci te-ai mutat la Tor şi Rune? întrebă el.

— Mi-ar fi plăcut să rămân aici, răspunse Loke încuviinţând. Dar nu se mai putea. Tata mă învăţase numărul de telefon al lui Rune, aşa că îl ştiam pe de rost. L-am sunat şi Lam spus că fratele lui a murit. La început a fost confuz, toată lumea crezuse că amândoi muriserăm cu mult timp în urmă. Dar m-au primit să stau la ei.

— Câţi ani aveai atunci?

Vincent se suci puţin, pentru că începuse să-l doară fundul, Iar frigul îi pătrundea din ce în ce mai mult pe sub piele.

— Zece, Iar Tor avea 20 de ani. M-a luat încă de la început sub aripa lui, m-a învăţat tot te nu ştiam. Nu după mult timp, Rune a murit, şi apoi am rămas doar eu şi Tor.

Vincent îţi schimbă poziţia pe podea. Se uită la genţi. Când Loke îl auzi mişcându-se, întoarse lanterna în direcţia lui. În lumina creată, Vincent putea să-l vadă mai bine pe Niklas, care stătea exact ca înainte. Vincent nu era sigur dacă auzise vreo parte din conversaţie. Sau dacă era în viaţă.

— Ce faci? întrebă Loke iritat.

— Scuză-mă, dar nu mai sunt tânăr, am înţepenit.

— Mda, cum am spus, sunt de fapt dezamăgit de tine.

— N-am fost eu în ultima vreme. Dar să ne întoarcem la tine. Se pare că până la urmă ţi-a fost bine. Nu prea văd cum duce povestea ta la crimă.

Vincent îl auzi pe Loke pufnind în întuneric. Se

părea că mai aveau suficient timp să-şi spună povestea. Câtă vreme nu părea grăbit, era bine.

— Tor a înţeles furia mea faţă de mama şi tata. Tata obişnuia să spună că viaţa este un dar. Nu este ceva pe care poţi să-l arunci pur şi simplu. Este împotriva a tot ceea ce reprezintă viaţa. Şi apoi, exact asta a făcut el. Tor mi-a povestit ca bunicul Harald spunea mereu că familia noastră se trage din Vikingi. Şi Vikingii nu-şi sacrificau viaţa decât dacă erau în război. Viaţa nu e ceva la care avem dreptul să renunţăm din proprie voinţă. Şi aşa este. Deci Tor a fost interesat să vadă ce s-ar întâmpla dacă o persoană care renunţase deja mai primea o şansă s-o ia de la capăt. Ai întrebat ce înseamnă clepsidrele. Nu este evident? Sunt un memento că totul se termină. Dar ce se întâmplă dacă al şansa să-ţi întorci clepsidra? Asta a vrut Tor să afle. Dacă cineva ar putea trece de la fundul prăpastie! la atingerea celor mai înalte visuri, ce ar vrea atunci? N-a fost prea impresionat de rezultat. Lector? Vedetă rock? Astea sunt oare cele mai înalte dorinţe ale umanităţii? Şi de acolo s-a născut ideea de a zgudui oamenii cum trebuie. Să o ia de la capăt.

— Harald. Rurre. Bfurn. Tor. Loke, zise Vincent, confirmând din cap. Toate sunt nume de vikingi.

— Am primit Loke ca al doilea nume, nu primul, dar Tor a spus că ar trebui să fie numele meu adevărat. Nu

Mattias, Loke, aducătorul pitirii.

Vincent se uită din nou la grămada de genţi.

Mina opreşte maşina de poliţie în faţa porţilor casei mari din Djursholm.

— La naiba! mormăie Christer lângă ea. Cum intrăm? Porţile alea par să fie mai solide decât

maşina noastră.

Christer insistase să meargă şi el de data asta. În zidul de lângă porţi se văd un difuzor şi o cameră de luat vederi. Mina are îndoieli – nu ştie dacă Tor îl va lăsa să intre, dar dacă au noroc, n-o să-ţi dea seama de ce au venit.

N-au de ales, trebuie să încerce. Adam şi Ruben preluaseră responsabilitatea operaţiunii de la metrou, unde-i căutau pe Niklas, Vincent şi Loke, în timp ce ea, Julia şi Christer se duseseră acasă la Tor.

Mina iese din maşină şi apasă butonul de sub difuzor. După câteva secunde, se aude ceva.

— Fes?

— Suntem de la poliţie, zice ea. Am venit să ne întâlnim cu Tor Svensson.

— Swry, mister Svensson not here right now,* se aude o voce cristalină de femeie în difuzor. *Ff ost clean hause,

— We are from the poljce,* repetă Mina trecând la engleză. *Canid yau ptease iet us în?

Linişte în difuzor. Apoi se aude un clic, iar porţile încep să se deschidă spre interior. Mina urcă în maşină şi este întâmpinată de un Christer cu ochii cât cepele.

— Noroc, comentează el.

— Îndemânare.

Intră pe alee şi coboară din maşină împreună cu Julia şi Christer.

Julia urcă prima scările şi sună la uşă. Le deschide o femeie cu părul lung şi negru.

— Ptease came* în, îi invită ea şi-i priveşte nesigură. *But 1 dan't know wiien mister Svensson will* iw *back. And 1 am just lenving.

— *I'm sorry,* spune Julia şi îi arată legitimaţia de poliţie. *Bul* tve *need to search the house.* Trebuie să percheziţionăm casa.

— *I don't kiww,* răspunde femeia şovăind. *I just deaned.*

— Promitem să ne scoatem pantofii, o linişteşte Christer şi trece pe lângă ea, intrând în casă.

— Stăteam pe pod.

Vincent tresare când aude vocea neaşteptată. E Niklas, care vorbeşte cu glas uscat şi firav, îl aude cum îşi adună saliva şi înghite înainte să continue.

— Stăteam pe Vâsterbron, repetă Niklas, când a apărut un tânăr. O zi rece de toamnă. Avea ceva băiatul ăia, ceva care m-a făcut $ă-i spun de Ce stăteam acolo şi mă gândeam să-mi pun capăt zilelor. Nici azi nu ştiu de ce am vorbit cu el atunci, dar cred că trăgeam de timp înainte de saltul final. Când am terminat de povestit, mi-a oferit o soluţie. Un contract. Dacă îmi amânam moartea câţiva ani, el putea să-mi rezolve problemele, şi dacă oricum urma să mor, băiatul ăsta putea să mă ajute să trăiesc cu adevărat mai întâi.

— Loke? întreabă Vincent şi Loke confirmă din cap.

— La început ml s-a părut o glumă, continuă Niklas. Cum ar putea un băiat să-mi rezolve problemele? Dar a sunat pe cineva la telefon. Şi am vorbit cu un bărbat matur, care m-a asigurat că e vorba de un contract real. Că toate problemele mele ar putea dispărea instantaneu dacă i-aş lăsa să-mi ofere măcar zece ani. Am devenit curios. Era atât de ciudat, încât nici credeam că e adevărat. Dar n-aveam nimic de pierdut, având în vedere ce eram pe cale să fac. Aşa că am fost de acord. Îmi aduc

aminte că m-am gândit că, dacă e o înşelătorie, puteam să sar de pe pod a doua zi. Dar n-a fost nicio escrocherie. Au făcut ce-au promis. Toate problemele mele au fost rezolvate.

— Şi de ce au fost 20 de ani? îl întreabă Vincent pe Loke.

— Nu era nicio regulă, răspunde Loke, ridicând din umeri. Au fost 20 pentru Niklas. Dar 17 pentru Marcus. El a fost ultimul pe care l-am găsit pe pod şi primul pe care l-am pus în tune]. Erika şi Jon au avut cote 18 ani. Nu durata era Importantă, ci să apuce să-ţi împlinească visurile. După cum am mai spus, aleseseră deja să-ţi pună capăt vieţii. Toţi aleseseră calea uşoară şi refuzaseră darul vieţii. Aruncau ceea ce primiseră. Aţa că am vrut să fim siguri că şi-au dat seama cu adevărat ce au ales să piardă, lăsându-i întâi să experimenteze tot ceea ce ar fi putut avea. E valabil şi pentru Niklas.

— Şi eu am atât de multe de pierdut... zise Niklas încet.

Câinele poliţist specializat în detectarea bombelor este un labrador pe care-l cheamă Radar şi care merge înaintea lui Ruben în tunel. Gara Centrală are trei niveluri, patru dacă pui ia socoteală şi trenul de navetă. Cu mai multe ieşiri la fiecare nivel, în total, 14 ieşiri, dacă nu incluzi căile de evacuare şi spaţiile pentru personal. Comandantul polipéi le asigurase întăriri într-un timp record, precum şi câini de la protecţia naţională împotriva bombelor. Dar căutările merg încet. Mult prea încet.

'Ibhnidenli sugeraseră să trimită roboţi în tuneluri, dar asta nu i-ar fi ajutat s-ă-i găsească pe Loke şi pe Vincent. Sau pe Niklas. Trebuiau să verifice tunelurile manual, Dar poliţiştii sunt

răspândiţi, suprafaţa e mare şi multe tuneluri de cercetat într-un timp scurt. Cei puţin e bine că Ruben are pregătire de dresor, astfel că poate merge singur cu un câine.

Tunelul este aproape nefiresc de liniştit. Ruben nu îndrăzneşte să se gândească la haosul de deasupra. La Gara Centrală din Stockholm sunt primite ameninţări cu bombă o dată la două zile, dar aproape toate sunt false. Însă acum aveau de-a face cu o ameninţare serioasă, Iar prim-ministrul şi-a îndeplinit promisiunea în legătură cu resursele. Coordonarea dintre serviciile de securitate, poliţie, Centrala de securitate, TS şi ŢJ s-a realizat de fapt într-un timp record. Dar decizia de a bloca Gara Centrală, oprind astfel tot traficul metroului din Stockholm, pentru că toate liniile trec pe acolo, nu este una foarte populara. Ţi colac peste pupăză, au fost nevoiţi să oprească şi toate trenurile către şi dinspre Gara Centrală, precum şi Arlanda Express, ca să oprească numărul mare de călători dinspre aeroport.

Punctul de legătură al întregului oraş, şi într-un fel chiar al întregii ţări, e blocat şi trebuie evacuat, Prin urmare, toţi agenţii de securitate disponibili au fost chemaţi să ajute, în timp ce DON era prezent cu elicoptere şi agenţi de la departamentul pentru protecţia naţională împotriva bombelor.

Ruben bănuieşte că acum sunt sute, dacă nu mii, de persoane care urlă indignate la colegii lui când nu li se permite să intre în gară.

Grupul Operativ caută împreună cu echipa Juliei în tuneluri, iar el se întreabă dacă va descoperi cineva ceva în curând. Nu vor putea să ţină zona blocată mult timp. Nu ca ar avea foarte mult timp. Când

timpul lui Niklas va expira, Loke va activa cu siguranţă bomba lui Tor. Şi totul se va duce naibii.

— *Just clase doar after you,* spune doamna care făcea curăţenie la Tor şi coboară scările în grabă, de parcă brusc intervenise ceva.

Mina se uită după ea în timp ce se îndreaptă spre poartă, Apoi intră în casă după Christer, Holul este cel puţin cât apartamentul ei, iar de tavan atârnă un candelabru mare de cristal.

— Tor' strigă Julia. Este poliţia.

— Crezi că e acasă? întreabă Mina.

Julia aprobă din cap.

— Nu cred că menajera spune adevărul. Era mult prea stresată.

Julia îşi scoate pistolul şi îl ţine îndreptat spre podea, iar Mina şi Christer fac acelaşi lucru.

— Rămân la intrare, zice Christer şi ocupă o poziţie în dreptul uşii. În caz că Tor e aici şi încearcă să iasă pe furiş.

Mina se uită surprinsă la el. Nu La mai văzut niciodată pe Christer atât de activ. Dar îi place.

Poliţistul în vârstă care blochează uşa de la intrare nu este cineva cu care să te pui.

Juiia şi Mina îşi continuă drumul şi urcă la etaj, unde se află un birou şi două dormitoare cu băi separate.

Un dormitor pentru Tor şi unui pentru Loke, Dar Tbr nu e nici acolo. Coboară din nou.

— L-ai văzut? ÎJ întreabă Juiia pe Christer, care datină din cap.

Etajul inferior este format djntr-o sală de mese care este ocupată în mare parte de o masă imensă de nuc. Există, de asemenea, un living cu şemineu şi un pian cu coadă, precum şi o bucătărie.

Dimensiunile bucătăriei sugerează că Tor are personal angajat pentru gătit. Dar nu este nici acolo. Cu toate astea. Mina e de acord cu Juiia. N-au senzaţia că sunt singuri în casă.

— Pe măsură ce trecea timpul, mă gândeam tot mai puţin la contract, spune Niklas. Lucrurile pur şi simplu s-au rezolvat. Am ales să uit că de fapt trăgea cineva sforile în fundal permanent,

Vincent simte praful gâdilându-l pe nas şi trebuie să se stăpânească să nu strănute. Nu crede că un strănut poate declanşa bomba din colţ, dar totuşi nu este sigur.

— Dar nu l-ai recunoscut pe Tor când aţi început să lucraţi împreună? întreabă el. Vocea lui?

— Nu, nu, cum aş fi putut? A apărut în viaţa mea mulţi ani după întâmplarea de pe pod. Cine îşi aminteşte o voce?

— Faust, răspunde Vincent. TU ai fost Faust.

Lucrurile începeau să capete sens,

“ Da, spune Niklas încet. Mi-am vândut sufletul diavolului.

— Nici pe departe! exclamă Loke cu o voce furioasă şi stridentă. Ţbr nu este diavolul. Dimpotrivă, v-am făcut o favoare!

— V-am? întreabă Vincent.

— Erikăi, lui Jon, lui Marcus, a fost la fel cu toţi, răspunde Loke. Ham găsit pe pod, unul după altul. Toţi erau pe cale să-şi irosească viaţa. În schimb, au mai trăit câţiva ani, iar visurile lor s-au împlinit. Le-am făcut un cadou! Tu, Niklas, ai ales să-ţi închei viaţa chiar atunci, acolo, Nu s-a schimbat nimic. Eu şi Tor ne-am asigurat doar că apreciezi cu adevărat viaţa căreia ai ales să-i pui capăt. Dacă nu mai vrei, nu e problema noastră. Contractul e valabil. Tu te-ai

hotărât să mori chiar acolo, pe pod.

Ruben nu se gândise până acum cât de vulnerabil este Stockholmul. Blocajul de la Gara Centrală afectează întreaga infrastructură a oraşului. E suficient să distrugi locul potrivit pentru a paraliza un oraş cu milioane de locuitori. Tor ştie ce face.

Din staţia de ia centură se aude un glas.

— Am căutat cât am putut pe linia albastră spre nord, spune Adam. Nici aici nimic. La fel ca în capătul din sud.

Ruben îndreaptă lanterna spre pereţii tunelului. Vechiul instinct de poliţist în care are încredere îi spune că e ceva în neregulă. Ar fi trebuit să-i găsească până acum. Sigur nu mai era mult timp. Oare ce spunea în indiciul primit de Vincent?

Găseşte-/ *pe cel de-al patrulea înainte* să *expire timpul,* Nu-i ajută deloc.

Merge mai departe de-a lungul liniei verzi spre sud şi ajunge la o nişă mai mare aflată lângă şine, care pare să fie o zonă de depozitare pentru materiale de reparaţii. Radar latră brusc, se opreşte şi se încordează.

— Ce-i, băiete? întreabă Ruben închizând microfonul de la staţia radio. Ai luat vreo urmă?

“ Posibile urme de explozibil, spune el în staţie. Toate echipele să fie pregătite.

Labradorul pare să se gândească, apoi se relaxează şi pleacă mai departe.

— Alarmă falsă, anunţă Ruben dezamăgit în staţia radio. Se pare că nu e nici aici. Nu înţeleg. Nu sunt chiar atât de multe locuri în care să te ascunzi.

— MS duc din nou sus, anunţă Julia. Doar să verific dacă nu ne-a scăpat vreun dulap sau ceva de genul ăsta. Nu că Tor pare o persoană care s-ar

ascunde într-un dulap, dar nu se ştie niciodată.

— O să mai arunc o privire aici jos, zice Mina.

Atât Jlvingul, cât şi sala de mese sunt suficient de mari şi deschise încât să observe imediat că nu e nimeni acolo. Doar dacă nu se ascunde în spatele draperiilor. Dar nu e cazul.

Bucătăria e pe măsura unui restaurant, cu hiaturi pe margini şi un aragaz în mijloc. Mai sunt şi două uşi închise, unde se uitase deja, dar pe care le deschide din nou.

Una dă într-o cămară, suficient de mare pentru a intra în ea. Cealaltă dă într-o încăpere asemănătoare unde Tor ţine vinul. Rafturile înalte de pe pereţi sunt pline de sticle care probabil costă fiecare mai mult decât salariul ei.

Tocmai e pe punctul să închidă uşa când observă ceva. Raftul din stânga e mobil, ceea ce este ciudat, ţinând cont de faptul că încăperea nu este deosebit de mare. Pune mâna pe pistol şi trage raftul. Îl mişcă vreun metru şi observă o deschizătură. Spatele raftului funcţionează ca □ uşă. O loveşte un miros puternic de oţet.

— Mina, ieşim să ne uităm în jurul casei! strigă Julia din hol.

— Vin acum! răspunde ea aruncând o privire în încăperea din spatele raftului. Doar să verific ceva.

— Pot să ghicesc? întreabă Vincent. Nici nu ai fost atacat la 1ML. Ai dispărut brusc pentru că trebuia să ajungi înaintea Minei şi a lui Nathalie acasă la Walther Stockenberg, ca să-l iei pe Niklas, care se ascunsese acolo.

Loke confirmă din cap în întuneric,

— A trebuit să improvizăm, Tor m-a sunat înainte să ajungă ele la lift, când au plecat de la el. Tor nu

putea pleca, ar fi fost suspect. Nu mi-a venit în cap nicio scuză mai bună; trebuia pur şi simplu să dispar câteva ore. Măcar Tor îi spusese Minei să facă un ocol. Era cât pe ce să nu-mi termin la timp treaba; m-am intersectat cu ele la plecare. Dacă ne gândim acum, n-a fost cel mai bine pus la punct pian. Dar cel puţin m-au crezut la urgenţe când m-am dus ca să-mi asigur un alibi. Trebuia să fac cumva să mă aleg cu nişte răni. Şi asta a rezolvat o altă problemă, povestea cu ADN-ul descoperită după aproape încă 24 de ore.

— Şi Waâther? întreabă Vincent. Spui că îl lăsaţl pe oameni să aleagă. Chiar a vrut să moară? Ai făcut vreun contract şi cu el? Şi toţi oamenii care o să moară când explodează bomba? Şi ei au avut de ales?

— Este... este preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru că fac ceea ce trebuie, răspunde Loke, dar Vincent observă că răspunsul Lui nu mai este la fel de hotărât.

Vincent bănuieşte ca de fapt nu sunt cuvintele lui. Pare mai degrabă ceva ce-ar spune Tor. Prin urmare, Vincent trebuie să înţeleagă logica lui Tor. Motivul lui Loke era discipolul tânăr şi maleabil.

Şi poate totul chiar a început exact aşa cum spusese Loke, din dorinţa lor de a le arăta unor oameni care renunţaseră deja ia ce avea de oferit viaţa. Şi de-a le da apoi peste nas.

Însă planul lui Tor părea să se fi schimbat de-a Lungul anilor. Să fi evoluat. Asta sugerau şirurile de genţi negre aflate de-a lungul zidului. Dacă la început, cel puţin aparent, Tor îl susţinuse pe Loke, acum trecuse la exploatarea Lui. Iar Loke părea să simtă asta în sfârşit |os, în tunel. Deşi probabil că n-

ar fi recunoscut niciodată, însă este fisura de care trebuia să profite Vincent, dacă era să aibă vreo şansa să iasă de acolo.

Ruben este pe punctul să renunţe şi să se întoarcă în momentul în care vede o uşă de metal în stânga, îndreaptă lanterna spre ea. Încuietoarea este spartă, iar uşa este uşor întredeschisă. Dacă Loke şi Vincent sunt undeva aici, cu siguranţă acolo sunt. N-au cum să fie în altă parte.

Îţi scoate pistolul în timp ce trage de zgarda lui Radar, astfel încât câinele să nu-i trădeze prezenţa. Se apropie cât se poate de încet, dar nu aude nimic din cealaltă parte a uşii. Însă asta nu înseamnă nimic. Aşteaptă o clipă să se adune şi apoi împinge uşor uşa cu piciorul, în timp ce se dă deoparte din prag.

Nu se întâmplă nimic.

Se ghemuieşte, ca să reducă zona de impact dacă Loke este înarmat, şi intră în încăpere. Lumina lanternei dezvăluie un mic depozit, gol, nişte saltele pe jos şi câteva sticle goale de votcă. Probabil un loc de dormit pentru unii dintre prietenii lui Vivian. Dar Vincent, Loke şi Niklas nu sunt aici.

Nici vreo bombă.

***Găseşte-i pe cel de-al patrulea înainte să expire titnpuL* înainte să expire...**

Ruben se opreşte în mijlocul încăperii.

Înainte să expire timpul.

Nu este posibil. Să li putut fi aşa? Vincent nu rezolvase corect puzzle-ul, Maestrul mentalist a gândit complet greşit.

Încăperea din spatele raftului de vin este cât bucătăria lui Tor şi şi seamănă cu ea. Sau nu. Spre deosebire de bucătărie, încăperea asta are peste

tot gresie şi faianţă. Pe doi dintre pereţi sunt mese de lucru şi plite. Vase mari din oţel inoxidabil. Şi miroase puternic a oţet.

Pe peretele opus sunt două uşi metalice care o duc cu gândul La nişte camere frigorifice. Mina intră în încăpere, iar când se apropie, vede că rostul dintre plăcile albe este pătat pe alocuri cu ceva brun-ruginiu. Îi aminteşte de *umbra,* culoarea pe care o primise de la Vincent. Trece cu mâna peste faianţă, dar o trage imediat înapoi când îşi dă seama ce trebuie să fie. Sânge. Sunt pete de sânge.

Se învârte prin cameră şi se uită din nou La vase. În ele au fiert Loke şi Tor trupurile. Bineînţeles că întâi le-au tăiat. De aici şi sângele. Soneria telefonului o ia prin surprindere şi tresare. Când se uită la telefon, vede un număr pe care nu-i recunoaşte.

— Poliţia, Mina Dabiri, răspunde ea.

— Bună ziua, numele meu este Sebastian Bagge, de fapt îl caut pe Vincent Walder, dar nu pot da de el şi mi-a lăsat numărul tău de telefon când ne-am întâlnit, aşa că...

— Bagge? Entomologul?

— Aţa este, răspunde Bagge fericit. Am vrut doar să văd cum mai e cu gândacii ăia.

— Vincent nu este acum aici. Dar în ceea ce priveşte gândacii, am aflat că poţi să obţii câteva mii de la Muzeul Naţional de Istorie Naturală.

— A, serios? Rareori sunt dispuţi să renunţe la mai mult de câţiva. Deci trebuie lăsaţi să se reproducă singuri. Poate dura destul de mult până obţii o colonie completă.

Apoi îl vede, în colţul camerei, pe jos, lângă o masă de lucru.

Tferariul are dimensiunea unei căzi şi pare că e umplut cu pământ.

Nu, te rog...

— Aio? se aude Sebastian Bagge în telefon.

Ea încheie convorbirea şi se apropie. Pământul se miţca spre pereţii de sticlă. Când ajunge chiar lângă el, îţi dă seama că nu este pământ. În realitate, sunt gândaci mici, negrii-maronii, lungi de vreun centimetru, un centimetru şi jumătate. Sunt graţi şi uleioţi şi foarte, foarte mulţl, umplând terariul aproape până la refuz. Singurul lucru care îi împiedică să iasă este un capac de sticlă.

Mina îşi acoperă gura cu mâna ca să nu vomite.

“ Cum adică *este preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru că faci ce trebuie?* întreabă Vincent, înfruntându-l pe Loke. În ce fel *acţionează bine* acea bombă?

— Bunicul meu ţtia ce este bine, răspunde Loke cu voce tare, de parcă ar vrea să convingă şi zidurile de ceea ce spune. A fost judecat aspru, dar nimeni n-a înţeles ce a vrut el să facă de fapt. Germania avea nevoie s5 fie călită, fireşte, s-a vărsat sânge, chiar şi sânge nevinovat, dar schimbarea costă. Tor ştie asta. Tor vede ciar ceea ce alţii văd doar înceţoşat şi pe termen scurt, fără să aibă o perspectivă. El ştie că ordinea vine din haos. Inocenţii care mor în haos îţi sacrifica viaţa pentru ceva mai bun. Doar nu există ceva mai măreţ şi mai frumos de atât, nu? Şi, apropo, nimeni nu este cu adevărat inocent, mai ales cineva ca Walther. Era un simbol al vechiului, ai putrezicâuniL

— Astea nu sunt cuvintele tale, zice Vincent. Sunt ale lui Tor. Tu, Loke, tu pui viaţa pe primul loc, pentru tine are valoare. Viaţa tuturor. De aceea ai

făcut toate astea. Ai ajutat oameni care au avut probleme. Care nu se simţeau bine. Ca să le aduci aminte care e darul vieţii, când ei uitaseră. Aşa ai spus chiar tu. Dar acum îmi vorbeşti despre sacrificarea inocenţilor, de parcă ei nu ar avea nido valoare. Nu mai există nicio diferenţă între tine şi cei cărora vrei să le dai o lecţie, Aminteşte-ţi cine eşti!

Loke îşi dă ochii peste cap. Deschide şi închide gura de câteva ori, dar este întrerupt brusc de Niklas.

— Asta ţi-a spus Tor când ţi-a cerut să mergi acasă la tata ca să mă iei de-acolo? mârâie Niklas. Că tatăl meu trebuie să moară pentru ei e o putreziciune? Nu, Walther Stockenberg a susţinut dreptatea. Ştia toată lumea. Tu ce susţii?

Apatia lui Niklas a dispărut. Loke se uită în altă parte, dar cu tot întunericul ce-i înconjoară, Vincent reuşeşte să observe lacrimi pe obrajii lui.

— Pentru că tu eşti eu, răspunde Loke în cele din urmă, sacrificiul tău este mai important decât al celorlalţi. Eşti simbolul a tot ce este în neregulă cu vechea societate, având în vedere jobul tău. Tatăl meu, Regele, n-ar fi trebuit să ajungă aici, în tuneluri, dacă societatea ar fi funcţionat. Nu trebuia să moară. Dar tu nu ţi-ai făcut treaba. Aşa că o să mori aici, atunci când lumea veche va arde.

G3seşte-l pe cd de-al patrulea înainte $3 expire timpul.

Ruben îşi dă seama că mesajul nu se referă probabil La Niklas, aşa cum crezuse iniţial Vincent. Mesajul aparţine clepsidrelor. Deci fireşte este vorba de timpul măsurat de ele. Timpul care, potrivit lui Vincent, arăta că-J vor găsi pe Niklas la

Gara Centrală. Dar mesajul spune că îl vor găsi pe cel de-a] patrulea *înainte* să expire timpul. Nu este o indicaţie de timp. Este un loc.

Niklas o să fie într-o staţie *înainte* să expire timpul, în staţia dinaintea Gării Centrale. Conform informaţiilor pe care le primise despre vecbea linie cu numărul 16, trebuia să &e vorba despre Hötorget.

Vincent nu înţelesese.

El, Ruben, şi-a dat seama de ceva ce faimosul mentálist n-a reuşit să înţeleagă. Hal îi face cu ochiul lui Radar, care stă cu limba scoasă şi-l priveşte întrebător.

Ruben pune mâna pe staţia radio şi încearcă să se controleze, ca să nu ţipe.

— Suntem în locul greşit, spune el nerăbdător Sunt La Staţia dinainte. Hötorget. Trebuie să ajungem acolo imediat.

Hötorget. Staţie care nu este împrejmuită, nici sub pământ, nici deasupra pământului. Ruben îngheaţă brusc când îşi dă seama te înseamnă asta. Chiar deasupra staţiei de metrou este o piaţetă, pe unde trec sute de oameni. Tot acolo este şi sala de concerte, unde sigur e vreun eveniment de Crăciun chiar acum, probabil cu vreo 1 700 de spectatori. Şi alte câteva sute de oameni prin cafenelele şi magazinele de Ia subsol. Ca să nu mai vorbim despre toate clădirile din jurul pieţei. Face un calcul rapid.

Cel puţin 3 000 de oameni o să-şi piardă viaţa dacă explodează bomba lui Tor, Inclusiv Niklas şi Vincent.

Ruben scoate telefonul mobil şi deschide ceasul, unde avea numărătoarea inversă. Toţi poliţiştii care

se aflau în tuneluri îşi setaseră cronometrele după robotul telefonic, ca să ştie cât timp mai avea Niklas înainte să fie detonată bomba.

Cronometru! arată 17 minute şi 42 de secunde. Nu vor avea timp.

— Ştiu că eşti aici.

Din bucătărie se aude vocea lui Tor*

— Şi... vad că al găsit şi biroul lui Loke.

Mina îşi ţine respiraţia. Trebuie să se ascundă. Tor nu a intrat în încăpere, nu a văzut-o încă* Camerele frigorifice* Se furişează şi trage uşor de uşile metalice, dar sunt încuiate.

— Păcat! adaugă Tor.

Vocea este mai aproape acum.

— Fără încăperea asta, nu aveţi dovezi reale. Un proces care ar dura ani de zile şi probabil aţi fi concediaţi toţi. Dar acolo s-ar putea să existe urme de ADN. Şi nu putem să lăsăm lucrurile chiar aşa.

Mina trebuie să-l învingă. Probabil că are o singură şansă. Dar nu există niciun loc bun de unde să-l poată surprinde*

— Deci tu eşti poliţistul care a dispărut, continuă Tor din bucătărie* Prietenii tăi sunt în curte, vor trece câteva minute până se vor întreba unde eşti şi se vor întoarce. Nu-mi trebuie mai mult de câteva minute.

Din bucătărie se aude o bubuitură metalică, iar Tor zdrăngăneşte ceva care pare greu*

— Apropo de minute, Niklas nu mai are prea multe, continuă el. Nu vreau să-ţi stric surpriza, dar dacă vântul bate cum trebuie, poate vom auzi bubuitul până aici. Din clipă în clipă. Şi atunci vine în sfârşit momentul pentru o nouă ordine. Bunicul Harald avea dreptate. Nu putem să ne mai

complăcem în mocirla asta din ţară. Oile trebuie conduse. Şi cei slabi trebuie eliminaţi. Cei care se plâng de societate, dar fără să facă ceva în privinţa asta* Cei care nu s-au gândit nicio clipă la cât de privilegiaţi sunt. După Harald, eu sunt singurul care poate sta drept şi vedea nulităţile. Ştii cum e să trebuiască să lucrezi cu el? Să le zâmbeşti? Să te prefaci că părerile lor de rahat înseamnă ceva? Sunt paraziţi* îi urăsc* O să-i omor pe toţi şi apoi o să clădesc o lume de vikingi mândri, aşa cum a fost întotdeauna menit să fie. Şi voi o să mi mulţumiţi.

Aerul din încăpere este înăbuşitor, iar Minei îi vine să tuşească şi încearcă să nu facă prea mult zgomot, rugându-se să n-o audă Tor.

— Nu tu, evident, continuă eL TU o să ai onoarea să fii un mister despre care se va vorbi ani de zile. Cum fosta soţie a ministrului justiţiei nu a mai făcut faţă presiunii şi a dispărut fără urmă în toiul unei anchete. Bineînţeles că vor căuta. Dar nu vor găsi încăperea în care eşti. Când raftul este închis corespunzător, camera este etanşă. Iar pe mine nu mă va bănui nimeni, pentru că de fapt nici măcar nu sunt aici. Colegii tăi au stabilit deja asta. Al naibii prelungitor!

În bucătărie porneşte un motor, iar zgomotul umple încăperea. Parcă ar fi un fierăstrău. Mina tuşeşte din nou. Ceva este în neregulă cu aerul.

— Mi-ar plăcea să-ţi fierb oasele după aceea, aşa cum face Loke, strigă Tor în zgomotul asurzitor. Dar, din păcate, n-o să fie timp. Probabil va trebui să mă mulţumesc doar cu dezmembrarea.

Este evident că Tor e nebun de-a binelea. Mina îşt scoate arma, încet, ca să nu fie auzită. În cel mai rău caz, trebuie să-l împuşte.

— Vin imediat, o anunţă el. Fierăstrăul este doar puţin dificil de ţinut. Firul ăsta blestemat mi se tot înfăşoară pe după picioare. Apropo, nu ştiu dacă te-ai gândit la şuieratul care se aude de ceva vreme. Uită-te în jos şi o să vezi furtunul. E gaz din bucătărie. Am dat drumul şi la hotă, aşa că până acum probabil a început să umple încăperea.

Mina tuşeşte a treia oară şi îşi dă seama de ce. Nu simţise gazul din cauza mirosului de oţet din vase,

— Presupun că eşti înarmată, spune Tor. Dar probabil ar trebui să te gândeşti de două ori dacă e indicat să tragi cu pistolul. Va fi o explozie măricică. Ce-ar spune fiica ta dacă ţi-aj sacrifica viaţa pentru a o distruge pe a mea?

Are dreptate; pistolul ei este inutil. Mina se uită panicată în jur, dar n-are unde să se ascundă. Uşile camerelor frigorifice sunt încuiate.

Vasele de pe plită sunt prea mici.

Terariul.

Nu.

Orice în afară de asta.

Va muri.

Loke îi priveşte în tăcere, în lumina telefonului mobil, Vincent vede cum îi curg şiroaie de lacrimi pe obraz.

— Ştiu ce am făcut, suspină el. Sunt o parte din problemă. Aşa că trebuie să ard cu voi.

Vincent începe să aplaude ironic. Loke este vulnerabil acum. Chiar dacă îi e greu, trebuie să-l destabilizeze şi mai mult până săi facă să treacă de partea lui.

— Mărinimos, spune el pe un ton cât se poate de plângăcios. Tor va fi foarte mulţumit de micul său sinucigaş. Nu trebuie să ridice nidun deget. Probabil

că acum stă acasă şi se uită la Nctfiix şi cu siguranţă nu la tine se gândeşte. În timp ce tu eşti pe cale să mori de dragul lui.

— Nu, nu, se bâlbâie [joke, plângând. Nu-l aşa. Tor o să iasă din umbră şi o să conducă ţara într-o direcţie nouă, mai bună. Mi-a spus că va fi o ţară cu care să ne mândrim din nou. Ca pentru vikingi. Atunci viaţa însemna ceva. Toată lumea o să-şi dea seama. Tor mi-a promis... M-a asigurat că voi rămâne în amintire ca fiind cel care a făcut posibil lucrul ăsta.

— Nenorocitule! şopteşte Niklas şi se şterge la ochi cu mâneca. Nemernicule!

Încearcă să se ridice, dar Vincent îl ţine cu blândeţe, iar el se aşază la loc.

— Sigur că vei rămâne în amintire, spune Vincent. Dar nu cum te gândeşti tu. Planul lui Tor poate funcţiona numai dacă tu eşti un terorist îngrozitor, iar el trebuie să apere ţara de oameni ca tine. Îţi va arde memoria pe rug. Vel fi urât pentru totdeauna. Numele tău va fi scuipat. Şi Tor va fi cel care se va asigura că aşa se întâmplă.

Observă cum Loke începe să-şi dea seama. Aruncă o privire la genţile din colţ. Loke se uită din nou la ceas, apoi la Vincent. Panica din ochii lui este acum evidentă. Acum ori niciodată.

— Nu trebuie să fie ap, continuă Vincent rar şi limpede. Ajută-ne să salvăm oameni. Doar eşti prietenul meu. Nu meriţi asta. Tu eşti Prinţul. Tu poţi să fii eroul în locul lui Tor.

Loke nu răspunde, dar Vincent observă cum îi dispare încet panica din priviri şi este înlocuită de un calm rece.

Loke a ales calea.

— Poate că este aşa cum spui tu, răspunde el. Tor a avut alte planuri şi nu mi-a spus tot adevărul. Dar m-a şi ajutat Nu am de ales. Tor a avut grijă de mine şi mi-a salvat viaţa. Viaţa Prinţului. Îi sunt dator. Poate să facă ce vrea cu viaţa mea. Tata ar fi de acord cu mine.

Vincent se prăbuşeşte. N-a mers. Nu mai este nimic de făcut. O încăpere murdara din beton va deveni în curând mormântul lui. Cu sângele ntvinovaţilOf care se prelinge de sus.

— Cât timp a mai rămas? întreabă el încet.

Loke nu răspunde.

Vincent închide ochii şi îşi vede familia în faţa lut şi apoi pe Mina. Îşi doreşte să o atingă pentru ultima dată.

Mina nu poate rămâne acolo. Trebuie să facă ceva. Se grăbeşte înspre terariul din colţ, în timp ce scoate repede trei şerveţele umede din buzunar. Îndeasă două dintre ele în urechi. Pe ultimul îl rupe în două şi îl înfundă în nări. Apoi împinge capacul terariului şi păşeşte peste peretele înalt de sticlă. O loveşte o căldură tropicală. Dacă se mişcă repede „nu are timp să se gândească la ce urmează să facă.

Gândacii îi ajung până la pulpe. Se mişcă rapid spre ea, apasând-o pe picioare. Ea se aşază astfel încât gândacii îi ajung acum chiar deasupra sânilor. Se târăsc entuziasmaţi unul peste altul, spre ea.

— Vin acum! strigă Tor.

Mina strânge din ochii şi urlă în tăcere în ea, în timp ce se lasă pe spate în terariu până când gândacii îi acoperă întreg corpul şi faţa. Continuă să se lase pe spate, în marea de gândaci. Nu poate decât să spere că şerveţelele vor rămâne acolo unde trebuie. Altfel, va avea în curând sute de

gândaci în urechi şi nas.

Prin şerveţelele umede şi prin masa animală, aude sunetul herăstrăului lui Tor, în timp ce el se învârte prin încăpere.

— Unde eşti? zbiară el furios.

Genele îi zvâcnesc. Gândacii încearcă să intre pe sub pleoape.

Strânge şi mai tare din ochi.

— Te-ai ascuns în frigider? Nu?

Şerveţelul dintr-o nară se desprinde brusc şi ceva începe să se mişte în sus pe nară. Creierul ei nu poate conştientiza. Este prea mult. Nu va reuşi, Gândacii îşi găsesc drum pe sub cămaşă, târându-l-se pe piele, O gâdilă între buze, îi e tot mai greu să gândească. Este compusă numai din panică. Care e pe cale său oprească toate mecanismele de apărare. Toată dorinţa ei de a trăi. Groaza este prea mare. Vrea doar să moară. Să renunţe. Să îşi permită să alunece într-un zbor lin, departe de nenorocirea care îi acoperă trupul. Simte cum gândacii i se mişcă în sus pe picioare, prin pantaloni. Moarte. Vrea să moară.

Apoi o vede pe Nathalie. La fel de clar ca şi cum ar sta chiar în faţa ei. Fiashbackufl rapide, ca o prezentare de diapozitive de modă veche.

Nathalie nou-născută. Roşie, lipicioasă şi ţipând furioasă. Primii ei paşi. Clătinându-se, cu braţele întinse pentru a-şi ţine echilibrul, îndreptându-se către ea.

Fiica lor în braţele lui Niklas. Privirea lui rănită, acuzatoare. Schimbă imaginea. Vede ziua în care a lăsat-o pe Nathalie pe jos, ocupată să se joace cu căluţii ei coloraţi şi făcSndu-i veselă cu mâna Minei, fără să-şi dea seama că mama ei o părăsea definitiv.

Mina derulează rapid. Imaginile sunt prea dureroase. Nathaiie acum, ca adolescentă. Atât de frumoasă! Acasă, pe canapeaua ei. În bucătărie. Construiesc Împreună o casă de turtă dulce, împodobită cu bomboane în şiruri nu foarte drepte.

Zâmbetul lui Nathaiie. Privirea ei. Într-o fracţiune de secundă ti vede pe Vincent. Acasă. La ea, Vincent şi Nathaiie.

Se forţează să respire adânc. Gândacii urâţi se strecoară peste coapsele, spatele, stomacul ei. Prin ţomoioagele din urechi încă aude zgomotele pe care le fac când se mişcă. Vor să intre. Peste tot, încearcă să o pătrundă, să intre sub scutul ei.

Nu poate renunţa. Nu poate ceda în faţa marţii. Are nevoie de mai multe imagini, de mai multe amintiri cu Nathaiie. Şi cu Vincent, Mina se concentrează să-ţi stăpânească respiraţia. Aşa cum a învăţat-o Vincent. Inspiră. Expiră.

Nu ştie unde e Tor,

Este îngropată de vie. Îngropată într-un cocon viu.

Dar este un cocon.

Iar un cocon protejează, îl vine o idee. Are încă pistolul în mână. Încearcă să-l îndrepte în direcţia de unde se aude Jbr, Se pare că s-a oprit, pentru că nu-l mai aude. Nici fierăstrăul nu se mai aude.

— Hmm. Chiar credeam că eşti aici, spune el nedumerit. Ciudat.

Îi aude doar vocea înăbuşită, îndepărtată. Dar îi este suficient să ţintească.

Trebuie să meargă. Nu are de ales. Mina îndreptă pistolul în direcţia vocii lui şi trage.

Frigul pătrunde până în oase, adânc în schelet. Lângă Vincent, Niklas plânge în tăcere, aproape neauzit. Loke se uită la ceas.

— E timpul, remarcă el.

Se şterge la ochi şi scoate ceva din buzunar. Arată ca un breloc, o bucată neagră de plastic cu nişte butoane. Vincent o recunoaşte. Are şi el la fel la cheia maşinii. Este o telecomandă pentru porţi de garaj. Presupune că receptorul se află într-una dintre genţi, îşi încordează tot corpul. O mică atingere a bucăţii negre de plastic şi Hotorget se transformă într-un crater,

Loke se opreşte brusc, ca şi cum ar auzi ceva.

La început, Vincent nu aude nimic. Dar apoi distinge o voce slabă de femeie. Mina? Nu. Altcineva. Vocea îl strigă pe Prinţ.

— Vivian? exclamă Loke. Ce caută aici? Trebuiau să stea la distanţă.

Îndreaptă pistolul spre ei în timp ce se ridică,

— Să nu încercaţi nimic, îi ameninţă el. Există o singură cale de ieşire de aici şi acolo sunt eu. Cu asta în mână,

Flutură telecomanda din cealaltă mână.

— Semnalul este suficient de puternic pentru a detona toate genţile în acelaşi timp. Şi voi avea degetul pregătit tot timpul.

Loke îi priveşte de sus. Apoi merge cu spatele spre uşă, cu pistolul îndreptat spre Niklas şi Vincent. Descuie şi apoi împinge uşor uşa. Se deschide spre exterior, în dreapta. Lumina slabă din tunel este binevenită în camera întunecată.

— Prinţe?

Vocea se aude din partea stângă a uşii. Loke se întoarce într-acolo în timp ce continuă să împingă uşa cu spatele spre dreapta. Brusc, uşa zboară în sus, iar el se dezechilibrează şi cade. Vincent se ridică şi vede în acelaşi timp o mână mare care

răsuceşte arma din mâinile lui Loke. Este mâna lui Johnny. Vincent se grăbeşte spre ei şi-l găseşte pe Loke întins pe spate chiar în afara uşii.

— Ia... alai strigă Vincent, arătând spre telecomanda din cealaltă mână a lui Loke. Cea care declanşează bomba!

— Bomba?! strigi Johnny îngrozit şi îl calcă repede pe Loke pe încheietura mâinii.

Loke ţipă de durere şi îşi deschide degetele din reflex. Vincent trage un şut în telecomandă.

— De *ce?* se vaită Loke. Ce faceţi?

Vincent se apleacă şi ridică atent telecomanda de pe jos. Scoate bateria, astfel încât să nu mai fie funcţională. Apoi pune bucata de plastic pe jos şi □ zdrobeşte sub călcâi. Abia atunci îşi dă seama că îşi ţinuse respiraţia de când o scosese Loke din buzunar.

Sticla din jurul Minei este spulberată de glonţ. Cade împreună cu valul de gândaci din terariu. Îşi ţine respiraţia şi este pregătită. Dar furtuna de foc nu vine. Gândacii au acoperit ţeava pistolului suficient de mult ca scurta explozie să nu ajungă la gaz şi să-l aprindă.

Gândacii mişună pe aproape toată podeaua. Lângă ea se află un fierăstrău electric de măcelar, Şi într-o balta de sânge lângă el, Tor Valul de gândaci l-a acoperit pe jumătate, se târăsc lacomi peste el. El se ţine de piept şi geme încet.

— Johnny, dă-mi pistolul! spuse bărbatul despre cate Vincent îţi aminteşte vag că-l cheamă Kjelle.

Bărbatul făcu un pas înainte în lumina slabă din afara uşii şi întinse mâna.

Johnny zâmbi larg şi îi dădu pistolul. Apoi îi întinse lui Loke o mână ca să-l ajute să se ridice.

Vincent se întoarse la Niklas, îl prinse de sub braţ şi-l conduse încet afară din încăpere.

Când ieşiră, Loke stătea în picioare, cu mâinile atârnând pe lângă el şi uitându-se la Vivian.

— De ce faceţi asta? întrebă ei. Doar sunt unul de-al vostru.

— De dragul tatălui tău, răspunse bătrâna făcând un pas spre el. Nu-ţi aminteşti totul despre tatăl tău. N-ai cum. Dar tatăl tău ura violenţa mai presus de orice. Niciodată nu a rănit o altă fiinţă umană. Şi ar înnebuni dacă ar şti ce ai făcut.

— Cum aţi ştiut? întrebă Loke cu glas pierdut.

Vincent observă imediat copilul mic din el, copilul care îţi trăise viaţa aici, în întuneric.

— Îmi pare rău, spuse bărbatul care bălmăjea mereu despre asasinatul lui Palme, OP, Stând cu capul aplecat în spatele lui Vivian.

— Tu? exclamă Loke şi Vincent îi observă dezamăgirea. Am crezut că tu vei înţelege. Tu ai văzut întotdeauna lumea aşa cum este. Numai ţie ţi-am spus. Tocmai de aceea. Pentru că tu ştii deja.

— Până şi eu îmi dau seama că vorbesc numai prostii. Dar nu este nici pe departe o nebunie ca aia pe care mi-ai povestit-o tu. Că ai ucis trei oameni şi că aveai de gând să ne arunci în aer pe toţii De dragul vărului tău? A trebuit să-i spun lui Vivian. La nalba, tu eşti băiatul Regelui! Tu eşti băiatul *nostru,* Prinţe. Nu te-am putut lăsa să fad aşa ceva.

— Am bănuit că eşti tu când am văzut mormintele noi, zise Vivian. Aşa că n-am spus nimic nimănui. Dar n-am înţeles cât de gravă este situaţia.

Buza de jos a lui Loke începu să tremure şi Vincent îl văzu cum se prăbuşeşte în el.

Probabil că totul fusese foarte dat La început.

Viaţa era apreciată, a lui şi a altora, aşa era şi gata. Cei care nu apreciau viaţa trebuiau să primească o lecţie ca să înţeleagă ce pierdeau. Era simplu pentru el.

Dar undeva pe parcurs, în copilărie, Tor începuse să-l controleze şi să-l folosească pentru scopurile lui. Şi tn cele din urmă reuşise să-l transforme în ceea ce ura el cel mai mult. În cineva care nu preţuia viaţa. Cineva care era pe cale să uddă mii de oameni. Şi Vincent bănuia că Loke tocmai îşi dăduse seama.

— Prinţe, şopti Vivian, ai fost indus în eroare. Dar suntem alături de tine. Suntem aici pentru tine. Tatăl tău...

Înainte să termine fraza, din gura lui Loke ieşi un urlet. Care devenea din ce în ce mai puternic, iar el îşi ridică faţa spre tavan, ca un lup care urlă la lună. Ţipa ca un copil rănit şi sunetul se lovea de pereţi şi răsuna ca într-un cor. Johnny îţi acoperi urechile, în timp ce urletul lui Loke devenea tot mai puternic. Fană când se termină brusc. Şi Loke o Luă la fugă.

N-ar *fi trebuit să-l părăsească niciodată. Cei vizibili erau la fel de invizibili ca fi cei care locuiau acolo, jos, în întuneric, daci nu chiar mai mitit. Şi el se păcălise singur, în dorinţa lui de a avea o familie, de-a aparţine cuiva, se păcălise singur Singura familie de care avea nevoie era acolo, jos.*

N-ar fi trebuit să-i părăsească niciodată.

Prinţul alerga repede fi hotărât. Era nevoie de întăriri serioase ca să i găsească acolo, întăriri care sigur erau pe drum. Dar în clipa asta probabil că nu avea nevoie să se uite peste umăr. Erau ocupaţi să aibă grijă de ministrul lor important. Iar Prinţul era ca acasă jos, ştia totul pe de rost. Era deja la

jumătatea drumului spre următoarea staţie.

Îl crezuse pe Tor când îi spunea că sunt ca nişte fraţi. Că erau la fel. Că aveau acelaşi sânge şi spirit şi o moştenire care ie curgea cu vigoare prin vene. Nu împărtăşise niciodată fascinaţia lui Tor pentru bunicul Harald, dar îi înţelegea nevoile. Rime nu fusese tată pentru Tor aşa cum fusese Bjom cât trăise. Tor **nu** *crescuse înconjurat de dragoste, nu simţise niciodată cum era să fii cuprins ţntr-o îmbrăţişare mare şi Caldă care mirosea a fiun şi piele.*

Nu avusese niciodată **un** *tată care să fie rege.*

În schimb, Tor fusese adesea închis în pivniţă şi trăise într-im altfel de întuneric decât cel în care trăise Loke. Un întuneric rece, pustiu, unde îi ţinuseră companie trofeele bunicului Harald. Obiecte îmbinate cu poveştile lui Harald despre fraternitate, eroism şi despre o societate care trebuia salvată.

Tor îl şi înţelesese pe Loke. Îl ascultase mereu după ce se mutase **fh rasa era** *mare. În serile lungi când nu putea dormi, când singurătatea se strecura* **m** *pieptul lui, aşa cum* **Bitjfer,** *şobolanul, scurma prin tuneluri după mâncare, Tor îi ascultase. Despre cum căzuse mama lui în apă fără să vadă nimeni, fără să fie nimeni acolo în ultimele ei clipe, Tor ascultase când îi povestise despre sunetul surd ai trenului care lovise trupul slab al tatălui lui şi cum* **îi** *zburase coroana de pe cap.*

Cuffl *cei invizibili* **îi** *oferiseră tatălui său & înmormântare demnă, o înmormântare regală, fierbându-l oasele şi apoi îngropându-l sub o movilă de pământ.*

Trupul lui micuţ adunase atât de multă furie, (urle

pe care în acele seri lungi o urla în *timp ce Tor îl mângâia încet pe spate. Tata îi explicase, iar şi iar, că viaţa este cel mai preţios dar pe care îi avem.*

Ajunse ia staţia de la Rådmansgatan şi continuă să alerge de-a lungul şinelor. Oamenii de pe peron U arătau cu degetul şi strigau că n-are ce să caute acolo, dar el îi ignoră. Nu i-a luat mult să ajungă la *celălalt capăt. În cele din urmă, îl învălui din nou întunericul.*

Următoarea staţie era Odenplan. Preferata tatălui său.

Aşa că atunci când Tor a venit cu propunerea lui, acesta fusese răspunsul, calea de urmat. O ocazie să le dea oamenilor o lecţie. Să-i înveţe cât de fragilă şi preţioasă era viaţa. Să-i înveţe să aprecieze ceea ce au. Când oamenii aceia stăteau pe pod, gata să sară, fuseseră invizibili. El şi Tor îi făcuseră vizibili.

Dar totul fusese o minciună. Văzuse adevărul în *ochii lui Vincent. Şi simţise că era adevărat. După atâţia ani. Fusese o piesă într-un joc, dar fură să ştie despre ce joc era vorba. Lui Tor nu-i păsa de valoarea vieţii. El voia doar să-i rănească pe alţii. Ca să aibă puterea.*

Cel puţin la *început, probabil că era mai mult de atât. Apoi Tor s-a adâncit în întuneric şi ambiţiile au devenit mai mari. Ambiţii ce aminteau de bunicul lor. Lui Tor nu-i păsa câţi oameni trebuia să ucidă ca să clădească ordinea mondială a lui Harald. Pe Tor îl interesa doar* să *conducă. Voia să fie Regele. Dar el* nu *putea fi niciodată rege, pentru că Regele iubea oamenii, ca şi Loke.*

Nici măcar nu-l chema Loke, ăsta era un nume pe care i-l dăduse Tbr.

Numele lui era Mattias.

Şi el era Prinţul.

Tor îl minţise. Dar Tor se înşelase. Iar tata avusese dreptate.

Pământul începu să-i vibreze sub picioare. Se opri. Se auzeau voci, dar ştia că erau mai departe decât i se părea. Erau doar amplificate de ecoul din tuneluri. Un bec pâlpâia, iar de-a lungul pereţilor se mişcau umbre lungi. **VWrafff***le de sub picioarele lui deveneau din ce în ce mai puternice pe măsură ce se apropia de Odenplan.*

A închis ochii şi **i-a** *văzut împreună. Mama şi tata. În sfârşit. Dansau acasă,* jh *bucătărie, lângă masa cu faţă de masă* **fii** *carouri şi cu scaune ciudate şi uzate. Dansau şi râdeau, uitându-se ia eh îi era incredibil de dor de eh Străluceau de parcă fiecare avea soarele lui şi niciunul dintre ei nu mai era invizibil.*

L-au făcut semn să vină. Tata avea din nou coroana pe cap. Era aşa cum şi-l amintea atunci când era fericit. Când tata era Rege şi toată lumea îi aparţinea.

Of, cât de dor îi era de el! Cu paşi nesiguri din cauza vibraţiilor, Prinţul se îndreptă înspre ei.

Când deschise ochii, văzu cele două lumini. Foarte clare. Foarte strălucitoare. O fanfară gălăgioasă semnală sosirea Alteţei Sale. Îţi întinse braţele.

Era acasă.

Mina stătea lângă Vincent pe o bancă de pe peron. Ignorase îndemnul Juliei de a face un control medical după evenimentele din vila lui Tor; îşi schimbase doar hainele şi venise la Vincent de îndată ce auzise ce s-a întâmplat. După ce medicii de la faţa locului au constatat că Niklas şi Vincent

nu au răni fizice, încercaseră să le dea nişte calmante. Niklas le acceptase cu recunoştinţă, dar Vincent refuzase, iar acum tremura ca o frunză lângă ea.

— Îmi pare rău, spuse el. Am un nivel ridicat de adrenalină şi cortizol. De-asta tremur şi am palpitaţii.

Mina puse mâna pe pieptul lui. Avea dreptate, inima îi bătea foarte repede. Dar pe de altă parte, şi inima ei bătea la fel de repede.

Vincent îţi puse uşor mâna peste a ei şi o strânse.

— Trece repede, o asigură el. Dar nu înţeleg. Cum am putut să interpretez mesajul atât de greşit, încât să nu nimeresc Locul? Cum am putut să fiu atât de prost? Doar eu sunt cel care ar trebui să poată...

Tăcu. Staţia de metrou pustie era aproape fantomatică. Circulaţia trenurilor avea să fie reluată în zece minute, dar deocamdată staţia era doar a lor. Mina bănuia că afară aşteaptă o grămadă de oameni supăra ţi, stresaţi şi nervoşi pentru că nu li se permisese să meargă cu metroul atâta vreme, oameni care de fapt nu ştiau că în momentul ăsta ar fi putut să fie toţi morţi.

— Mă întreb ce crede Umbra despre asta, continuă Vincent. Dacă este în cele din urmă satisfăcut.

— Ce vrei să spui?

Vincent trase în sus tivul pantalonilor şi lăsă să se vadă glezna, învelită într-o bucată de pânză neagră.

— Am un transmiţător GPS cu microfon, explică el. Umbra a fost cu mine tot timpul. A auzit totul. Se pare că azi a fost ultima mea şansă pentru penitenţă, dacă vreau să-mi văd din nou familia.

— Salvarea a jumătate de oraş trebuie să fie suficientă pentru penitenţă, răspunse Mina, iuându-l pe Vincent de braţ. Hai să mergem! înainte să se umple staţia de oameni tare să se întrebe de ce Marele Mentálist stă aici şi tremură.

Se ridicară şi se îndreptară spre scara rulantă.

— Când şi unde ai de gând să te întâlneşti cu Umbra? întrebă ea, arătând cu capul către paznicul de lângă scara rulantă. Vreau să mă asigur că sunt acolo toţi poliţiştii din tot oraşul. Punem mâna pe el imediat ce îţi recuperezi familia. O să mă asigur personal că va fi înebis mult timp de acum încolo.

— Mulţumesc, răspunse Vincent. Dar ştim amândoi că lucrurile nu merg chiar aşa. Trebuie să aştept să mă contacteze el. Şi dacă îl cunosc bine, se va întâmpla în aşa fel încât poliţia să nu poată ajunge la el.

Mina aprobă din cap. Ştia că Vincent are dreptate, chiar dacă ura enorm să simtă că nu poate face nimic. Şi nu puteau face nimic care să rişte siguranţa familiei lui. Nu-ţi putea imagina prin ce trecea Vincent.

Când ieşiră pe uşile staţiei de metrou, soarele apăru de după nori şi le încălzi feţele. Hötorget acoperit de zăpadă, unde în mod normal era întotdeauna mocirlă, indiferent câta zăpadă era în restul oraşului, strălucea acum minunat în lumina soarelui. Văzu oameni vorbind şi râzând, bucurându-se de soare. Negustorii din piaţă se întreceau, ca de obicei, să-ţi strige care mai de care marfa. O femeie trecu pe lângă Mina şi îi zâmbi larg. Viaţa era intensă în piaţă, de parcă oamenii simţiseră cumva că tocmai au scăpat de moarte.

— Unde mergem? întrebă Vincent.

— Mergi cu mine acasă, la Årsta, răspunse ea. Poate că nu pot să prind Umbra, dar nu te las singur acum. Nathalle oricum o să fie la Niklas în seara asta. E atât de fericită că ţi-a recuperat tatăl, încât refuză să-l părăsească. Şi să nu te gândeşti că te las să te întorci într-o casă goală în Tyresö. Am de gând să aştept cu tine până îţi dă semn Umbra. Poţi dormi la mine până se termină toată nebunia asta.

Harry era încă acasă la mama ei, care din fericire acceptase să stea cu el. Julia nu-i spusese de ce avea nevoie de ajutor, zisese doar că în dimineaţa aia se încurcaseră Lucrurile. Şi nu era nicio minciună. Chiar se încurcaseră. Dar ea nu se gândea la haosul de la metrou. Se încurcaseră lucrurile în legătură cu viaţa şi căsnicia ei.

Torkel ar trebui să fi venit acasă de La serviciu până acum. Julia nu-i spusese încă nimic, pentru că nu ştia cum va reacţiona. Dar motivul pentru care o rugase pe mama ei să stea cu Harry era că trebuiau să abordeze odată subiectul. Trebuiau să discute. Despre viitor. Despre ei. Despre Harry.

Rămase o clipă la volan după ce parcă maşina pe aleea din faţa casei. Ar fi fost mai uşor dacă şi-ar fi pregătit dinainte cuvintele, dar pentru că în sfârşit se hotărâse să discute, nu mai conta că nu-şi făcuse un plan. Era ca şi cum creierul şi inima erau în plin război, luptându-se pentru supremaţie.

Săniuţa roşie a lui Harry era sprijinită de peretele casei şi doar acest detaliu simplu îi făcu inima să bată mai tare.

Cum luptaseră pentru el. Fuseseră uniţi. În lupta lor fusese multă dragoste ca să poată exista într-o bună *zi o* săniuţă sprijinită de zidul casei. Cu toate acestea, eşuaseră. Poate în curând va putea să

treacă în revistă relaţia lor, să o disece şi să examineze exact ce se întâmplase. Dar nu acum. Şi întrebarea era dacă avea vreo importanţă. Nu era uneori suficient doar să afirmi că a fost ceva care n-a mers? Sau atunci n-ar mai învăţa din greşelile ei?

Aaaaah! Julia se dădu uşor cu capul de volan. Apoi inspiră adânc şi coborî din maşină.

Tocmai ninsese şi zăpada pudrase uşor pământul din faţa uşii, făcându-l să pară curat, neatins. Fără urme de paşi. Fără urmele maşinii lui Torkel, dar asta nu trebuia să însemne că nu era acasă. Unul dintre lucrurile pentru care se certaseră în ultima vreme fusese că el împrumutase constant maşina fratelui său.

După ce descuie uşa, trase din nou adânc aer în piept, îşi scuturi picioarele de zăpadă pe covorul de la uşă şi îşi atârnă geaca în cuier. Era întuneric în casă, aşa că singura lumină venea de la sfeşnicele din ferestre şi de la luminiţele din brad.

— Alo?

Niciun răspuns.

Julia se încruntă. Torte] chiar ar fi trebuit să fie acasă. Intră în living, apoi în dormitor. Nici urmă de el. Aprinse lumina în casă în timp ce se plimba căutând în acelaşi timp explicaţii despre unde ar putea să fie. Ceea ce era ridicol, putea foarte bine să se fi dus cu maşina La Coop. Totuşi, ceva îi spunea că nu c chiar aşa. Atmosfera din casă era diferită.

Aprinse lumina din bucătărie şi văzu scrisoarea sprijinită de o lumânare albă mare. Inima începu să-i bată cu putere în piept şi o clipă se gândi să se întoarcă, să se îmbrace la Loc, să se încalţe, să urce în maşină şi să plece undeva, oriunde, fără s-o

citească. Dar ştia că n-avea cum. Scrisoarea era acolo. Nu putea s-o facă să dispară cu puterea gândului.

Julia se trânti pe unul dintre scaunele de bucătărie. Mobila era moştenire de la bunica lui Tbrkel. Era frumoasă, din lemn, iar ei îşi petrecuseră o jumătate de vară şlefuind-o şi vopsind-o cu grijă. Fuseseră foarte mândri şi mulţumiţi de rezultat.

Deschise plicul încet, cu degetul arătător. Scoase hârtia dinăuntru, o despături şi o citi cu atenţie. Mâinile îi tremurau uşor.

O viaţă. O scrisoare.

Un sfârşit.

După ce citi, privi în gol o clipă. Apoi luă bricheta de pe masă, aprinse lumânarea şi apropie scrisoarea de flacără. Încet-încet, flacăra devoră literele negre de pe hârtia albă.

Lăsă cenuşa să cadă pe masă şi se ridică abia după ce se stinse complet.

1 şi puse geaca încă umedă de zăpadă şi ieşi. Luă cu ea săniuţa roşie şi o puse în portbagajul maşinii. Se ducea să-l ia pe Haity. Se vor da cu sania. Era singurul lucru care avea valoare.

Vincent se trezi pentru că îl scutura cineva de umăr. Era întins pe o parte, cu Mina în braţe. Adormiseră în halatele de baie; ea avea un halat în plus, care lui îi ajungea până ia genunchi. Dar nu conta.

După ce ajunseseră acasă, Mina stătuse în duş mai mult de o oră. Când ieşise din baia fierbinte, era tunsă, chiar mai scurt decât în urmă cu doi ani şi Jumătate. O ţinuse în braţe în tăcere până când încetase să mai plângă. Nidunul dintre ei nu fusese

în stare să vorbească despre ce se întâmplase.

Umbra nu dăduse niciun semn de viaţă.

La un moment dat în timpul nopţii, trebuie să-ţi fi scos amândoi halatele de baie, fără ca el să-şi amintească, pentru că Mina era acum într-un maieu şi în chiloţl, iar el, în boxeri. Spatele ei era cald pe pieptul lui şi gâtul moale era La doar câţiva centimetri de faţa lui. Putea să rămână aşa tot restul vieţii.

Dar scuturatul umărului continuă. Întoarse capul să vadă cine era, crezând că o va vedea pe Nathalie.

Aplecat peste el stătea Umbra. Vincent tresări, iar Mina gemu când o înghionti din greşeală Cu braţul. Umbra duse un deget la buze şi îi făcu semn să meargă în bucătărie.

Vincent îi dădu uşor drumul Minei şi se ridică din pat. Îşi găsi cămaşa pe jos şi o puse pe el înainte de-a ieşi din dormitor. Îi aruncă o ultimă privire Minei înainte să închidă uşa. Ar fi preferat s-o lase deschisă, nu voia să o piardă din vedere nici pentru o jumătate de secundă. Dar nici nu voia s-o trezească.

Umbra se aşează pe un scaun şi îi făcu semn lui Vincent să se aşeze în faţa lui.

— Bravo! şopti Umbra, aplaudând în linişte. Ştiam că o să poţi.

— De asta era nevoie? Să salvez tot oraşul? Au fost suficient de multe vieţi ca să fii tu mulţumit?

— Deloc, răspunse Umbra, clătinând din cap. Nici nu m-a interesat ce aţi făcut voi în acele tuneluri. Dar asta, Vincent! Asta!

Arătă cu mâna în apartamentul Minei.

— Ce vrei să spui?

— Înţelegi di această. „persoană... pe care ai

construit-o, acest Maestru Mentalist, este doar un fel de apărare psihologică? Un scut mental? De ce crezi că numeri mereu şi analizezi totul?

— Şi mama număra. Retrospectiv, am bănuit că era în spectru] autismului.

Umbra aprobă grav din cap,

— Cu siguranţă că este ereditar. Şi tu ai moştenit destul. Dar când numeri şi analizezi constant, când eşti Vincent Walder, îţi supraactivezi gândirea raţională. Ceea ce înseamnă că nu eşti nevoit să faci faţă emoţiilor. De multă vreme nu le-ai mai acordat atenţie. Şinele tău emoţional este încă lângă sicriul mamei tale. N-ai depăşit momentul. Ai ales în schimb să te lepezi de Vincent Botnan şi să devii Vincent Walder. Mentalistul care trebuie să controleze totul Te-al ascuns în el şi te-ai ascuns în spatele familiei tale.

Vincent privi înspre uşa întredeschidă a dormitorului. Putea să o întrezărească pe Mina, ceea ce îl mai linişti puţin.

— Familia mea, zise el. Unde este?

— Dar acum, fără să te poţi ascunde în spatele familiei tale şi fără să ai scutul Maestrului Mentalist, ai experimentat în sfârşit cine ai fi putut să fii, continuă Umbra de parcă n-ar fi auzit întrebarea. Acum al înţeles, şi ai putut şi să *simţi,* da, în sfârşit, sd *simţi ce* ai fi putut avea dacă ai fi continuat ca Vincent Boman.

Vincent simţi cum i se adună lacrimile în ochi.

— Eram copil, spuse el încet. N-am avut de ales. A fost pur şi simplu un mecanism de apărare.

— Care a devenit o identitate. Dar acum nu mai există Vincent Walder. Doar ţi-am scris că Walder va înceta să mai existe. N-aj nevoie de el. Simte totul,

Vincent.

Emoţii adunate de când avea şapte ani şi până astăzi ţâşniră brusc, ca şi cum s-ar fi rupt un zăgaz. Sentimente pe care nici nu ştia că le are. Sentimente în legătură cu mama lui, oi Jane. Sentimente legate de el însuşi.

Şi sentimente legate de Mina.

Atât de multe sentimente pentru eal

Sentimente mari, sentimente mici. Sentimente pe care le recunoştea şi sentimente pe care nu Je putea exprima. Îl inundaseră cu atâta forţă, încât crezuse că se îneacă. Nu ştia cât durase.

Câteva secunde.

O eternitate.

Dar până] a urmă, cele mai puternice emoţii trecuseră. Valurile furtunii dispăruseră, dar încă se agitau în el. Nici nu credea că se vor opri din mişcare. Aşa era oare pentru toţi ceilalţi? Oare toată Lumea trăia cu toate astea în corp? Era un nou mod de viaţă pentru el Necunoscut. Dar nu rău.

— Simţi? întrebă Umbra. Simţi cum e să exişti fără scutul mental, atunci când simţi atât de mult cât gândeşti?

— Da, răspunse Vincent sec. Simt. Dar parcă este prea mult...

— Este, pentru că nu eşti obişnuit. Burl-venit la condiţia umană. Acolo unde nu ne numărăm paşii şi sticlele de apă minerală Loka şi ştim absolut totul, ci suntem iraţionali, emoţionali, contradictorii, dar şi plini de iubire. Această viaţă, chiar acum, aici, cu Mina, ar fi putut să fie a ta. Dacă ai ti îndrăznit să fii Vincent Boman. Dacă ai fi îndrăznit să simţi.

Vincent aprobă din cap, în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie.

— Le vreau pe toate, şopti el. Doare şi mi-e frică, Dar vreau toate astea.

— Bine, răspunse Umbra, aplecându-se spre el. Pentru că n-am terminat

Zâmbetul dispăru, iar privirea Umbrei se întunecă,

— Trebuia să înţelegi ce ai pierdut, înainte de a-ţi putea primi pedeapsa,

— Pedeapsa? exclamă Vincent cu ochii mari.

— Desigur. Alegerea ta de a deveni Vincent Walder nu numai că a reprimat memoria mamei tale. O a şi provocat moartea unor oameni. Jane. Kenneth. Tu va. Róbert. Ágnes. Fireşte că nu ai comis tu fapta, dar tu ai fost catalizatorul. Şi nu se poate să nu fii pedepsit,

— Deci... ce ai de gând să faci? întrebă Vincent nesigur.

Se uită din nou la Mina prin crăpătura uşii. Părea că încă doarme adânc. Îl durea inima să o vadă. Sau poate că *durere* era cuvântul greşit. Dar îl durea cumva. O apăsare. Şi respira ciudat. De parcă nu era suficient aer în cameră.

Umbra se lăsă pe spate şi îşi împreună mâinile.

— Pedeapsa ta va fi să continui să fii Vincent Walder, Maestrul Mentálist. Acum, când înţelegi ce ar fi putut însemna dacă ai fi îndrăznit să fii Vincent Bontan,

— Ce vrei să spui?

— Câte prize sunt în apartamentul Minei?

— Şase vizibile, răspunse automat Vincent. Dar am împins canapeaua pentru a ascunde una, deci de fapt şapte. Şi mai sunt şase pe casa scărilor, câte două la fiecare etaj.

În timp ce răspundea, simţi cum barajul rupt din

capul lui începe să se repare singur. Barajul care ţinuse toate sentimentele, sentimentele rfejZtü, la distanţă în cea mai mare parte a vieţii lui. Îşi dădu seama prea târziu, încercă disperat să-l ţină deschis, dar o viaţă întreagă în care controlul jucase cel mai important rol, în care numărase totul, îşi intră în drepturi.

Era din nou Vincent Walder.

Maestrul Mentálist superraţionaJ.

Închise ochii. Dacă ar fi putut plânge din nou, ar fi tăcut-o. Când deschise ochii după o clipă, observă că uşa dormitorului era închisă.

Nu o mai vedea pe Mina. Iar Umbra dispăruse, la fel de imperceptibil cum venise.

PRIMA ZI

Vincent nu mai era acolo atunci când se trezi Mina. Încercă să prindă vreun sunet de La bucătărie sau bale, dar era linişte în tot apartamentul. Îi simţea absenţa fizică* Căscă şi se ridică din pat.

Pe |os erau împrăştiate haine în dezordine, Să fi făcut*,.? Nu, şi-ar fi amintit, Oricât de traumatizată era de evenimentele de ieri* Dar nu înţelegea de ce plecase atât de devreme* Şi de fapt unde plecase? îşi luă telefonul de pe noptieră şi îl sună. Nkiun răspuns. Da, chiar, Loke îi spărsese telefonul.

Nu se simţea deloc bine că Vincent nu era acolo* Aseară parcă nu fusese el. Nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă-i venea vreo Idee tâmpită.

Cei puţin Vincent părea să-şi fi luat majoritatea hainelor cu ei. Pe |os rămăsese o bandă cu ceva de plastic negru pe ea. Microfonul pe care i-l dăduse Umbra. O luă de jos şi deschise partea în care Vincent îi spusese că se afia transmiţătoruJ GPS, Dar în loc de vreun dispozitiv electronic, erau doar

nişte piese Lego îmbinate. Se încruntă. Despre ce era vorba?

Ridică din nou telefonul şi o sună pejulia*

— Bună, eu sunt, spuse ea imediat ce-i răspunse. Ştii ceva de Vincent?

— Nu. Nu e acasă?

Aşa e* Desigur, Julia nu ştia că Vincent dormise la ea. Şi nu trebuia să ştie nimeni. Era treaba lor* Nu era cazul să ştie lumea sau să-i pese cuiva.

— Nu dau de el, răspunse ea. Părea destul de traumatizat ieri. Mă duc la Tyresö şi verific. Ştiu unde stă. Dar pot să te rog ceva?

— Orice, răspunse Julia. Un concediu ar fi grozav dacă ai vrea, după ce tocmai aţi îndurat tu şi familia ta.

Mina trase adânc aer în piept. Nu era sigură cum va reacţiona Julia ia ce urma să spună. La urma urmei, ascunsese informaţii importante.

— Nu te supăra acum, începu ea. Dar Vincent a primit o scrisoare de ameninţare în Ajunul Crăciunului. Cineva i-a răpit toată familia. Nu a putut să implice poliţia, aşa că n-a îndrăznit să ne spună nimic. Jar eu a trebuit să-i promit că n-o să spun nimic

— Cum adică? ţipă Julia în urechea ej. Cum poţi... Şi acum crezi că poate a dispărut şi Vincent?

— Nu ştiu. Dar s-a întâlnit alaltăieri cu răpitorul la Gondolă. Trebuie să-i fi văzut cineva. Poţi să trimiţi pe cineva acolo să stea de vorbă cu personalul? Dacă avem puţin noroc, poate reuşim să obţinem măcar vreun indiciu,

— Îl sun imediat pe Ruben.

— Şi eu te anunţ când ajung la Vincent, promise Mina şi închise telefonul.

— Cititorul ăla de minţi? întrebă chelnerul de la Gondolă în timp ce aranja mesele.

Aglomeraţia de la prânz avea să înceapă într-o oră. Lui Ruben îi era deja foame, dar îi promisese bunicii lui că merge cu Sara să ia prânzul împreună. Dacă o cunoştea bine pe bunica lui, ştia că sigur are fursecuri cu migdale foarte fine pentru desert.

— Păi, a fost aici acum câteva zile, continuă chelnerul. Dar n-am văzut să fi fost cu cineva. L-am văzut stând singur şi mormăind la bar. De fapt, nici nu credeam că o să se întoarcă.

— Ce vrei să spui? întrebă Ruben. Cum să se întoarcă?

Chelnerul se opri din aranjat şi începu să râdă, de parcă se gândea ia ceva amuzant. Apoi clătină din cap.

— Da, a fost aici cam acum vreo doi ani, răspunse el înainte să renovăm, şi atunci a stat tot La bar, toată seara, şi a făcut o gălăgie teribilă. A ţipat toată seara. Apoi s-a dus la toaletă şi se auzea de parcă ar fi dărâmat tot pe acolo. S-a făcut de râs în aşa hal, încât nu am crezut că o să-l mai Vedem pe aici.

— Dar şi atunci a fost singur?

— Da. Şi atunci a fost singur.

Când Mina ajunse la Vincent, mâţi na lui nu era parcată pe aleea garajului. Dar asta nu era neapărat ceva ciudat. Viră pe alee şi opri maşina. Repetase tot drumul ce avea de gând să-i spună când o să-l deschidă uşa. O să-l certe zdravăn că o speriase aşa, tară niciun motiv.

Înainta prin zăpadă până la uşa din faţă şi apăsă butonul soneriei. Era ciudat că nu curăţase aleea. Dar fireşte că în ultima vreme avusese altele pe

cap.

Sună din nou.

— Vincent?

Bătu.

Niciun răspuns.

Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise. Descuiată. Vincent n-ac fi lăsat-o aşa. Regretă că nu era în uniformă; aşa ar fi avut măcar pistolul cu ea. Li trecură prin faţa ochilor imagini de când intrase cu Nathalie în casa lui Walther Era o situaţie mult prea asemănătoare. Când păţi înăuntru, aproape că-şi imagină că-l vede pe Vincent întins într-o baltă de sânge pe |os în hoi.

— Vincent? Maria? Alo?

Oare cum îl chema pe copiii lui Vincent... Poate că veniseră acasă, dacă Umbra îţi ţinuse promisiunea? Da, îţi aminti.

— Rebecka? Benjamin? Aston? Sunteţi aici? Sunt Mina, sunt prietenă cu tatăl vostru.

Tăcere.

Mina intră în casă, găsi întrerupătorul şi aprinse lumina. Se aşteptase la un hol plin de haine, o mulţime de pantofi de diferite mărimi şi vreo sanie pentru Aston, Dar în afară de două perechi de pantofi din piele care evident îi aparţineau lui Vincent, holul era complet gol. Ciudat, Şi ea era maniacă în privinţa curăţeniei, dar tot avea nişte haine atârnate în cuier. Iar în casa asta locuia o familie întreagă. Umbra nu putuse să la chiar totul cu ei.

Şi atunci, unde erau lucrurile lor?

Ceva era evident în neregulă.

O voce în capul el îi spuse că poate nu voia să ştie de fapt despre ce era vorba. Că încă putea să plece.

Să nu se mai gândească la holul ciudat de gol. Dar nu. Trebuia să-l găsească pe Vincent.

Merse mai departe, spre bucătărie.

Era la fel de pustiu şi acolo.

Sau poate nu chiar atât de pustiu. Deschise uşile dulapurilor şi văzu nişte farfurii desperecheate, două pahare, două căni. Cam atât. Nu erau suficiente pentru o familie întreaga. Un calendar atârnat pe perete şi un filtru de cafea pe un raft. Pe masă erau documentele referitoare la ancheta despre Jon Langseth şi ceilalţi. Dar nu zărea nimic din lucrurile mici, pe care le vedeai în mod normal într-o bucătărie.

Nu doar era pustiu, se simfeu... pustiu.

Nefiresc de pustiu.

Minei i se făcu pielea de găină în timp ce mergea mai departe prin casă. Tot ce vedea era foarte greşit, într-un mod pe care nu-l putea exprima în cuvinte. Găsi biroul lui Vincent şi răsuflă uşurată. Cel puţin arăta aşa cum l-l descrisese. Cadourile de la Umbră erau agăţate pe un perete, iar într-o bibliotecă erau o mulţime de ghicitori, rebusuri şi puzzle-uri. Bănui că majoritatea erau de la Loke.

— Vincent? strigă ea. Eşti aici?

Ieşi din birou. Îl cunoştea foarte bine. Dar nu cunoştea deloc persoana care locuia în această casă. Îi răsunară brusc în minte cuvintele lui Vincent despre Jon Langseth.

E wşor şi *crezi ca ai înţeles motivul unei schimbări de comportament Atunci când deţa crezi că ştii ce s-a întâmplat Asta schimba memoria despre ce al văzut.*

Acum se mişca mai repede. Nu voia să rămână în casă mai mult decât era absolut necesar. Dar

trebuia să fie sigură că nu era pe acolo, pe undeva.

Încercă prima uşă din dreapta. Probabil una dintre camerele copiilor. Înghiţi în sec când văzu că era la fel de pustie ca şi holul şi bucătăria. Nu părea că fusese locuită vreodată. Nu era nimic înăuntru. Nici jucării, cărţi de copii sau măcar un pat. Pereţii aveau nevoie urgentă de o zugrăveală şi parchetul era gri. Intră în cameră şi îşi trecu mâna peste pervaz. Palma i se înnegri de praf.

Acum nu numai că avea pielea de găină, ci avea şi o mâncărime pe tot scalpul.

— Vincent, şopti ea. Ce-ai făcut?

AJte două uşj erau deschise, dezvăluind încăperi la fe] de goale şi pustii. Vincent avea o familie numeroasă, soţie şi trei copii. Ar trebui să existe urme ale lor peste tot. Haine. Genţi. PJase. Gadgeturi. Cărţi. Firimituri de pâine. Rufe murdare. Jucăriile lui Aston. Lucruri pe care ie are în casă o astfel de familie. Dar nu văzu nimic. Nimic.

Cuprinsă de panică, deschise toate dulapurile şi şifonierele pe care le putu găsi, în cazul în care Vincent s-ar fi dovedit a fi şi mai maniac decât ea în ceea ce priveşte curăţenia. Dar toate erau goale.

Poate că greşise casa. La urma urmei, trecuseră peste doi ani de când ea fusese acolo şi atunci era vară. Sigur a greşit casa. Era casa vecinului lut Vincent. Aşa era. Desigur.

Doar că observase că scria Walder pe cutia poştală. De asta era sigură.

Asta era casa.

Doar celelalte lucruri nu erau în regulă.

Mina intră în living şi se opri brusc. Simţi cum o cuprinde di ntrodată ameţeala. Probabil că respirase mult prea repede şi îşi supraoxigenase

creierul, dar nu se putea abţine. Raţional, ştia că era doar o reacţie de şoc. Dar acest lucru nu înăbuşea sentimentul că se afla în cădere liberă. Se rezemă de spătarul canapelei ca să nu cadă. În living, pe lângă canapea, erau un televizor şi un acvariu cu peşti. Însă nu asta îi atrase atenţia. Ci literele înalte de un metru, vopsite şi revopsite astfel încât umpleau tot peretele.

UMBRA

— Vincent, şopti ea sau poate doar gândi, nici ea nu ştia, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Oh, nu, Vincent!

Auzi telefonul şi tresări. Se şterse cu mâna la ochi de câteva ori şi apoi se uită la ecran. Un mesaj de la Laboratorul Criminalistic Suedez din Linköping.

Am analizat scrisoarea pe care ne-ai dat-o.

Uitase complet de ea. Scrisoarea pe care o primise Vincent de ia Umbră în Ajunul Crăciunului. Cea pe care o trimisese pentru analiză.

Nu exista *amprente pe ea,* rrr *afară de cele ale lui Vincent Walder. Dacă a pus mâna pe ea* fi *altcineva, atunci cu siguranţa a purtat mânuţi. Sau a scris-o el.*

Adevărul o lovi cu o asemenea forţă, încât i se tăiară picioarele. Exista un motiv pentru care casa era goală.

Aţa fusese întotdeauna.

Nu exista nicio familie.

— De ce n-ai spus nimic? suspină ea şi se duse spre peretele unde erau literele şi le atinse de parcă l-ar fi simţit pe Vincent prin ele. Aţ fi putut să te a| ut. Doar ţtiai. Nu trebuia să fii singur. De ce, Vincent?

Apoi îţi dădu seama că el încercase de fapt să-i

explice. De multe ori chiar. Doar ca nu-l ascultase. Sau poate că ntl Voise să înţeleagă ce încercase e] să-i spună. Lăsă telefonul să cadă şi abia îl auzi când lovi parchetul.

Cuvintele lui Vincent o asurzeau.

Tulburare de identitate disociativă... Ceea Ce pe vremuri se numea tulburare de personalitate multiplă. Când părţile personalităţii cuiva surit separate una de cealaltă. Persoanele care suferă de tulburarea asta au adesea dificultăţi sa înţeleagă cine sunt şi li se pare că nu deţin controlul asupra acţiunilor lor. Îţi are, în principiu, rădăcinile într-o traumă din copilărie.

Locuise aici singur. Singur cu trauma lui.

Mina ţipă tare şi îţi duse mâinile la urechi ca să nu mai audă, dar vocea lui continuă.

Creierul este şi cel mai mare duşman al nostru, dar şi cel mai bun prieten al nostru. Este remarcabil ce poate face pentru a ne proteja. Acestea fiind spuse, Mefâstofel ar putea să fie doar o parte a lui Faust. Uneori chiar noi suntem cel mai mare duşman al nostru.

Se uită din nou la literele de pe perete în cele din urmă lăsă lacrimile să curgă liber, fără să-l pese.

Uneori mă întreb dacă n-am avut doar o cădere psihică şi mi-am imaginat tot.

Plânsul era ca un râu cate o spăla. Dar prin lacrimi vedea limpede mesajul de pe perete,

UMBRA

Ulrika Marin Benjamin Rebecka Aston.

***Cea maj întunecată umbră,* în limba JatinâL**

UN AN MAI TÂRZIU

Mina se uită pe fereastră. Zăpada întârziase iama aceasta. Erau ultimele zile ale anului, dar vremea se

pare ca încă îşi imagina că este începutul lui noiembrie. Deşi îi plăcea gemi, era mulţumită că nu era la fel de frig ca anul trecut,

Amanda îi întinse o sticlă cu spirt, dar Mina clătină din cap. Nu mai avea nevoie. Terrapeuta puse sticla înapoi pe masă, lângă un brad de Crăciun în miniatură cu luminiţe care pâlpâiau.

— Cum te simţi azi? întrebă Amanda.

Mina se întoarse spre ea. Stofa scaunului pe care stătea era de aceeaşi nuanţă, maro-bej deschis, ca toată mobila din biroul Amandei. Oare îi învăţau la cursul de psihologie să nu mobileze cu ceva care putea să aibă o altă nuanţă decât cea a lemnului natural?

— Mulţumesc, bine, răspunse Mina. Ieri am primit o invitaţie la Ruben şi Sara, s-au logodit şi o să aibă o petrecere. Nu e un pic aiurea? Adică să faci o petrecere doar pentru că promiţi să te căsătoreşti? Dar Christer, Lasse, Adam şi Julia o să se ducă. Adam vine cu... Jessica, cred că aşa o cheamă pe iubita Juî, Cu Julia n-a mers relaţia după divorţ, dar probabil că a fost bine oricum pentru...

— Mina, o întrerupse Amanda brusc. Nu suntem aici să vorbim despre colegii tăi. Cum te simţi *tu?*

Mina tăcu şi se uită din nou pe fereastră.

— Sunt bine, răspunse ea după un timp. E din ce în ce mai bine şi cu curăţenia. În ultima lună, nu m-am spălat mai mult decât Nathalie. Zilele de după Crăciun au fost, desigur, puţin ciudate pentru toţi, şi pentru Nathalie şi Nlklas, pentru că a trecut un an de când... s-a întâmplat totul. Nathalie încă îşi plânge bunicul* Dar ea este puternică. De fapt, o să iau cina cu ea şi cu Nlklas în seara asta. Găteşte Nathalie, aşa că, evident, tatăl ei este foarte

stresat, pentru că e un dictator în bucătărie. O să fie foarte distractiv să vedem cât poate rezista.

— Aproape acum un an, spuse Amanda notând ceva în agenda ei. Ce sentimente ai în legătură cu asta?

— Sincer? Mă gândesc tot timpul. Şi Vin cent tot n-a dat niciun semn de viaţă. Un an întreg. Sunt îngrijorată pentru el. Ştii ceva? Ce spun colegii tăi?

— Nu ştiu mai multe despre Vincent Walder decât am putut deduce din raportul tău de acum un an, răspunse Amanda. Că are nevoie de ajutor. Aşa că sper să fie internat pe undeva, ca să primească sprijinul de care are nevoie. Dar chiar şi dacă ar fi aşa, n-aş putea afla. Legea privind protecţia pacientului spune că aceştia pot să invoce confidenţialitatea în legătură cu locul în care se află. Şi atunci nu poate afla nimeni. Este o practică destul de comună în psihiatrie.

— Dar toată lumea ştie că Tor e la Helix.

— Da, a fost norocos că doar l-ai rănit, răspunse Amanda. Încarcerarea lui Tor Svensson a fost rezultatul verdictului rapid. Megalomania lui accelerase la cote alarmante chiar din timpul procesului propriu-zis. Dar Vincent este liber să facă ce vrea. El doar a dispărut. Cazul lui Vincent este... unic.

— Vincent este unic.

— Acum, nu sunt poliţist, deşi lucrez mult cu voi, aşa că pot doar să fac speculaţii, luându-mă după ce văd la televizor. Dar nu puteţi să-l găsiţi dacă solicitaţi informaţii despre unde şi-a folosit cârdul de credit sau ceva de genul ăsta? Telefonul mobil?

Mina ridică din umeri.

— L-oke i-a distrus mobilul. Numărul nu mai este

activ şi nu există informaţii online că ar avea unui nou. Şi în ceea ce priveşte cârdul de credit, n-a încălcat niciodată legea, aşa că nu pot să declar că este dat în urmărire de către poliţie. Este o persoană privată obişnuită şi băncile nu sunt deosebit de dornice să dezvăluie astfel de informaţii despre clienţii lor, fără un motiv serios.

— Dar ai încercat.

Nu era o întrebare. Şi bineînţeles că încercase. Fusese primul lucru pe care îl făcuse. Dar nu avusese niciun rezultat atunci şi nici dăţile următoare când încercase.

Pe masa de lângă ea era un exemplar vechi de vreo săptămână al ziarului *Dagens Nyheter.* Un articol de pe prima pagină îl prezenta pe noul lider al partidului Viitorul Suediei. Dar Mina nu considera că merită să-şi încarce memoria. De când demisionase Ted Hansson, cu un an în urmă, partidul avusese dificultăţi să-ţi găsească un nou lider. Majoritatea aveau doar o lună sau cam aşa ceva de mandat, înainte să devină prea dificil pentru ei să conducă un partid naţional, în principal din cauza ignoranţei lor politice. În momentul acesta, partidul Viitorul Suediei îţi ducea existenţa în tăcere. Din partea Minei, putea să dispară de tot,

— Este aproape de necrezut ca a trecut un an de când am intrat în casa lui din Tyreso, spuse Mina încet. Parcă a fost ieri. Era îngrozitor de... pustiu. Încă Visez uneori că sunt acolo. Jmaginează-ţi că toată familia lui Vincent a fost doar o fantezie.

Amanda aprobă încet din cap şi puse jos pixul pe care îi ţinea în mână.

— Sigur că n-ar trebui să mă pronunţ fără să 6 făcut mai întâi un test psihologic adecvat cu

Vincent, zise ea. Dar după ce te-am ascultat timp de 12 luni, nu pot decât să trag aceeaşi concluzie. Familia lui pare să h fost o construcţie în subconştientul lui, probabil ca o modalitate de a face faţă traumei din copilărie. Eu, personal, n-am mai văzut niciodată un caz de separare de personalitate atât de grav ca la Vincent.

— Cred că membrii familiei au reprezentat diferite aspecte ale personalităţii lui. Aston reprezenta sentimentele lui. Benjamin deţinea abilitatea lui analitică. Rebecka, eul social, Maria era partea lui spirituală, ceva cu care Vincent nu s-a simţit niciodată confortabil. Şi Ulrika probabil că reprezenta cinismul lui. Am mai spus lucrurile astea. Dar încă nu înţeleg ce s-a întâmplat.

— Poate că este timpul să vorbim despre asta, spuse Amanda, aplecându-se spre ea. Scopul meu cu aceste şedinţe a fost să te fac să te simţi cât de bine se poate, după tot ce s-a întâmplat, Şi pentru că ne-am concentrat pe tine, există un lucru pe care nu l-am abordat în mod intenţionat. Dar poate că acum este momentul.

— Despre ce vorbeşti?

— Rolul tău în ceea ce s-a întâmplat cu Vincent.

— Al meu?

Când julia îi propusese să facă şedinţe de terapie cu Amanda, Mina refuzase. Ultimul lucru de care avea nevoie era un psiholog care să înceapă să sape în trecutul el. Nimeni nu avea dreptul să se bage în viaţa ei. Până la urmă cedase, după ce Julia îi explicase că nu era o dorinţă, d un ordin. Dar nu aştepta niciodată cu nerăbdare aceste şedinţe. Iar noul subiect de conversaţie nu era ceva despre care să aibă chef să vorbească. Se uită la ceas, sperând

zadarnic că timpul Se terminase, dar nu avea ea un asemenea noroc.

— Da, al tău, răspunse Amanda zâmbind. Cred că Lumea fantastică a lui Vincent *a* început să se destrame atunci când ai apărut tu. Pentru prima dată era altcineva acolo, lângă el. Tu. Nu avea aceeaşi nevoie de multiplele personalităţi. Nu e de mirare că Maria era geloasă pe tine şi că se certau atât de mult din cauza asta. Ţine minte că Maria era reală pentru Vincent.

— Dar cum am putut să nu pricepem? Şi de ce n-a spus nimic?

— Cred că a încercat în felul lui să se elibereze de imaginaţie. Acea ceartă de la Gondolă cu *Ulrika* a fost probabil doar o încercare de a se răzvrăti împotriva falsei realităţi pe care ţi-o construise. Dar n-a reuşit. Nevoia de a se elibera a creat *Umbra,* subconştientul lui Vincent care voia să fie tras la răspundere pentru viaţa pe care şi-o refuzase. Şi cred, aşa cum am mai spus, că prezenţa ta a jucat un rol important în acest proces. Că el, după cine ştie câţi ani, a vrut în sfârşit să înceapă să trăiască în realitatea noastră, iar asta s-a întâmplat doar datorită ţie.

Mina tăcu o vreme şi privi pe fereastră. Conştientiză cuvintele Amandei. Nu avea de gând să plângă.

— Mi-e dor de ei, spuse ea încet. Oricine ar fi e] azi. Sau oriunde ar fi.

Amanda aprobă în tăcere. Nu putea să o consoleze cu nimic. Şi părea să înţeleagă. Amanda zâmbi şi închise agenda pe care o ţinea în poală. Se părea că şedinţa de azi se terminase.

— Apropo, încă un lucru, zise Amanda. Chestia

asta cu umbra pe care ai menţionat-o la prima întâlnire. Nu erau foarte multe lucruri în casa lui Vincent, dar am analizat raportul tău în detaliu, încercând să-l înţeleg din punct de vedere psihologic. Ţii minte peştii pe care îi avea în acvariu? Nu ştiu dacă ţi-am spus asta vreodată, dar am căutat date despre ei. Specia se numeşte Dcţg/îsfi *American.* Dar în limba latină se numeşte LWrai *UmL*

Umbra limi. Mina zâmbi în sinea ei. Atât de tipic pentru Vincent!

Vincent ieşi din benzinărie cu şase îngheţate în mâini. Familia lui coborâse din maşină în parcare şi profita de ocazie pentru a se bucura de strălucirea soarelui, lama fusese cu adevărat neobişnuit de blândă. Reuşi să-şi bage mărunţişul în buzunar. Nu era chiar uşor să găseşti magazine care încă primeau bani cash, dar dacă aveai răbdare să cauţi puţin, te puteai descurca*

— Pauză de îngheţată! exclamă el.

— Trebuia să faci plinul, nu? întrebă Ulrika.

— Îngheţată în toiul iernii? se miră Rebecka. De ce eşti atât de dudat tot timpul, tată?

— Pot să iau eu îngheţata mă tuşii Ulrika, zise Aston.

— Nici nu se pune problema, răspunse Ulrika şi înşfăcă două dintre îngheţate.

Apoi se întoarse către sora el.

— Poftim, Maria, o vrei cu sau fără ciocolată neagră?

Vincent le zâmbi şi îşi trase şapca în jos. Vânzătorul de la casă nu-l recunoscuse, dar era mai bine să fie atent o vreme. Adevărul era însă că trecuse mult de când il recunoscuse cineva.

Incredibil ce poate face o culoare închisă a părului şi o barbă mare.

— N-aveţi voie cu îngheţată în maşină, anunţă el. Se murdăresc scaunele.

Îi veni în minte imaginea unei maşini cu plastic de protecţie pe scaune. Maşina Minei.

Mina.

Îl săgetă în inimă. Chiar dacă trecuse un an întreg, dorul nu dispăruse. Dimpotrivă, era mai puternic ca oricând. Dar Umbra nu-i dăduse de ales. Indiferent ce simţea, n-avea voie să se gândească prea mult la ea. Nu încă. Nu până când nu termina ce avea de făcut.

Dacă va termina vreodată.

— Benjamin, vrei să exersezi şi să conduci tu puţin? întrebă el.

— Nu, mai condu tu, tată. E mai bine aşa,

— N-ar trebui să găsim în curând o casă nouă unde să stăm? întrebă Aston când îşi termină îngheţata. M-am săturat să tot stăm pe la hoteluri. Parcă suntem într-o excursie care nu se mai termină. De fapt unde mergem?

Vincent râse şi îi ciufuli părul roşcat. Roşcat? Nu era bine. Clipi şi Aston redeveni blond.

La ieşirea din magazin era un Indicator rutier care spunea că mai sunt 13 kilometri până Ja Kvibille, 13 kilometri până la ferma de unde începuse totul.

— Cred că ajungem în curând, răspunse Vincent. O să recunoaştem Jocul când îl vedem.

Mulţumiri

Ca scriitori, am & şomeri färå tine, cititorule. Deci mai întâi; mulţumim că ai citit până aici şi că ne-al urmărit pe tot parcursul acestei aventuri sinuoase.

Ca de obicei, am dori, desigur, să le mulţumim lui

Joakim Hansson, Signe Bedinger, Anna Frankl, Steve White şi tuturor celorlalţi de la Agenţia Nordin, care continuă să aducă pe lume lucrările noastre modeste. Multe mulţumiri se îndreaptă şi către LIII Assefa şi restul echipei de la Assefa Kommunikation, care sunt responsabili pentru marketingul acestor cărţi.

Desigur, mulţumiri masive şi echipei de la Editura Forum, în frunte cu editorul nostru, Ebba Östberg, şi scenaristul Jobn Häggblom, precum şi redactorul nostru, Kerstin Ödeen, căreia, ca de obicei, l-am dat mult prea multe lucruri inutile de făcut. Echipei de marketing conduse de Fia-Maria Falk şi Clara Lundström îl vom presăra petale de trandafiri la picioare.

Mulţumiri speciale designerului nostru excepţional, Marceli Bandicksson, pentru Nicole şi gaşca de la serviciul clienţi al TS, care au răspuns tuturor întrebărilor noastre legate de reţeaua de metrou, lui Mattias Forshage, entomolog la Muzeul de Istorie Naturală, care ne-a învăţat atât de multe despre gândaci, încât aproape am putea desebide propriul nostru muzeu, lui Anders Palm, şeful unităţii de la Serviciu] de Pompieri din Stockholm, pentru informaţiile despre gaze, precum şi Teresei Mărie de la DON, care nu ne-a reclamat când am întrebat care e cel mai bun mod de a arunca în aer Hötorget. (Cu toate acestea, am observat duba neagră care a fost parcată în faţa biroului nostru cam o săptămână.)

Ca de obicei, am primit şi un ajutor nepreţuit de la Kelda Stagg şi Rebecka Teglind, cu privire la tehnologia criminalistică din jurul unei crime şi determinarea vârstei fragmentelor de schelet.

Multe mulţumiri Catharinei Emblad, care ne-a explicat viaţa pe coridoarele puterii.

De asemenea, îţi mulţumim foarte mult şi ţie, cel pe care am uitat să-l menţionăm pe nume, deşi chiar meriţi să fii menţionat. Îţi mulţumim că al fost atât de Indulgent.

Şi ca întotdeauna, a trebuit să mai exagerăm în legătură cu realitatea, atât în ceea ce priveşte detaliile activităţii de poliţie, cât şi lumea în general. Sperăm că nu ai observat prea mult.

Acest proiect ar fi fost, desigur, imposibil de dus la capăt fără înţelegerea familiilor, în primul rând a jumătăţilor noastre mai bune, Linda Ingelman şi Simon Skdid. Este cu adevărat □ minune că ne-au suportat, mai ales în momentele în care ne apropiam de termenul de predare. Dar alegem să nu observăm acest masochism din partea lor, doar le spunemr Mulţumim şi scuze. Din nou. Vă Iubim «

Mai sunt şi alţii care merită mulţumiri individuale de data aceasta:

Julia Hammarsten. Ruben Hoek* Christer Bengtsson. Peder şi Anette Jensen. Adam Blom. Sara Temeric. Vă mulţumim că ne permiteţi să facem parte din vieţile voastre atunci când rezolvaţi un dosar penal, când vă logodiţi, când aveţi copii, când vă îndrăgostiţi, divorţaţi, sărbătoriţi Crăciunul, şi chiar câpd muriţi (scuze, Peder!). Ne-aţi surprins constant şi a fost o plăcere să vă cunoaştem.

Cele mai mari mulţumiri ale noastre se adresează vedetelor noastre, Vincent Walder şi Mina Dabiri.

Doare puţin că nu ne vom mai revedea. Dar vă dorim toate cele bune în viitor, orice aţi alege să faceţi. Dacă ne întâlnim prin oraş, poate mergem la o cafea să ne povestiţi despre viaţa voastră.

Deja ne este dor de voi.
Camiita şi Henrik, iulie 2023

21	24	28	14
27	15	20	25
16	30	22	19
23	18	17	29